

DANIELLE STEEL

DUALAR
GERÇEK OLSA

ALTIN KİTAPLAR

Danielle Steel - Dualar Gerçek Olsa

Dualarımı gerçekleştiren harika çocuklarım, Beatrix, Trevor, Todd, Samanına, Victoria, Vanessa, Maxx, Zara ve Nick'e. Her zaman kalbimdesiniz. Sizleri çok seviyorum.

Anneniz / D. S.

Dualar Gerçek Olsa

Faith Madison salatayı karıştırdı ve fırında pişmekte olan yemeğe göz attı. Ufak tefek, ağır başlı ve modern bir kadındı. İyi kesimli siyah bir elbise giyiyordu ve kırk yedi yaşında olmasına rağmen hâlâ yirmi altı yıl önce Alex Madison ile evlendiği zamanki kadar inceydi. Yeşil gözleri, genellikle zarif bir topuzla topladığı uzun ve düz sarı saçlarıyla Degas'ın tablolarındaki balerinlere benziyordu. Derin bir iç çekti ve yavaşça mutfak sandalyelerinden birine oturdu.

New York'un merkezi yerlerinden Doğu Yetmiş Dördüncü So-kak'ta bulunan küçük ve şık konak adeta ölüm sessizliğine bürünmüştü, Alex'in gelmesini beklerken saatin tik taklarından başka bir ses duyulmuyordu. Gözlerini kapadı ve o gün öğleden sonra gittiği yeri düşündü. Gözlerini tekrar açtığında ön kapının açılıp kapandığını duydu. Başka hiçbir şey duymadı. Ne holdeki halının üzerinde ayak sesleri, ne de içeriye girince "merhaba" diye seslenen ses. Alex hep böyle gelirdi. Sokak kapısını kilitledi, evrak çantasını yere bıraktı, paltosunu portmantoya astı ve o günkü postasına baktı. Bir süre sonra Faith'i aramaya başlayacaktı. Önce küçük çalışma odasına bakacak, orada olmadığını görünce mutfağa gelecekti.

Alex Madison elli iki yaşındaydı. Tanıştıklarında Faith, Barnard Üniversitesi'nde öğrenciydi, Alex de Columbia Üniversitesi'nde işletmecilik yüksek okulundaydı. O zaman durum bambaşkaydı. Faith'in rahat ve serbest hali, sıcaklığı, enerjisi ve neşesi Alex'i büyülemişti. Alex ise sessiz ve çekingendi, konuşurken kelimeleri dikkatle seçerdi. Üniversiteyi bitirdikleri yıl evlenmişlerdi. O zamandan beri Alex yatırım danışmanlığı yapıyordu. Faith ise mezuniyetinden sonra Vogue dergisinde editör yardımcısı olarak çalışmıştı, işini çok sevmesine rağmen bir yıl sonra hukuk fakültesine devam etmek için bırakmıştı. İlk bebeklerinin doğumuyla hukuk fakültesini de bırakmak zorunda kaldı. Eloise yirmi dört yaşını yeni bitirmiş ve eylül sonunda Londra'ya taşınmıştı. Christie's Mağazası'nda çalışıyor ve antikalarla ilgileniyordu. Faith'in ikinci kızı Zoe ise on sekiz yaşındaydı ve o yıl Brown Üniversitesi'ne başlamıştı. Böylece Faith'in yirmi dört yıl boyunca tam gün sürdürdüğü annelik görevi iki ay önce son bulmuştu. Kızlar yuvadan uçmuş, Alex'le ikisi birden baş başa kalmışlardı.

"Selam, nasıl geçti?" diye sordu Alex mutfağa girerken. Yorgun görünüyordu. Faith'in yüzüne neredeyse hiç bakmadan oturdu. İki yeni teklif üzerinde yoğun bir şekilde çalışıyordu. Faith'e dokunmak, kucaklamak aklının ucundan geçmiyordu. Genellikle Faith'le odanın diğer ucundan konuşurdu. Bunu kötü niyetle yapmıyordu, ama işten döndüğü zamanlar Faith'i kucaklama alışkanlığından yıllar önce vazgeçmişti. Bunun ne zaman son bulduğunu Faith hatırlamıyordu. Kızlarıyla fazlasıyla meşgul olduğu için farkına varmamıştı, fakat bir gün ansızın Alex'in, eve geldiği zaman kendisini kucaklamadığını fark etmişti. Alex akşamları eve geldiğinde Faith genellikle kızların ödevlerini yaptırıyor ya da banyolarına yardım ediyor olurdu. Fakat, Alex çok uzun zamandan beri sevgi gösterileri yapmaz olmuştu. İkisinin de hatırlaya-

madiği ve umursamadığı kadar uzun bir zamandı. Aralarında oluşan derin uçurumu çoktan kabullenmişlerdi, Alex'in kadehine şarap doldururken Faith aralarına giren mesafeyi fazlasıyla hissediyordu.

"İyi geçti. Ama hüzünlüydü," dedi. Alex hemen gazetesine dalmıştı, Faith fırındaki tavuğu çıkardı. Aslında Alex balık tercih ediyordu ama eve dönerken alacak zamanı olmamıştı. "Öyle küçük görünüyordu ki." Üvey babası, Charles Armstrong'dan bahsediyordu. İki gün önce ölmüştü. Seksen dört yaşındaydı. Duası o gün yapılmış, ailesi ve dostlarının Charles'le "vedalaşmaları" için tabutun kapağı açılmıştı.

"Çok yaşlıydı, Faith. Uzun zamandır hastaydı zaten." Böylece hem durumu açıklamış, hem de başından savıvermişti. Alex bunu her zaman yapıyordu. Pek çok şeyi başından savıyordu. Yıllardır Faith'e de öyle davranıyordu. Son zamanlarda Faith, kendisinden beklenen amaca hizmet etmiş, sadece çocuklarına karşı değil kocasına karşı da görevlerini tamamlamış olduğunu ve bir kenara atıldığını hissediyordu. Kızlar artık kendi yaşamlarını kurmuşlar ve evden ayrılmışlardı. Alex, içine Faith'i sokmadığı bir dünyada yaşıyordu. Ancak ona ihtiyaç duyduğu pek ender zamanlarda, müşterileri eğlendirmesi ya da birlikte bir davete katılmaları gerektiğinde bu dünyanın kapılarını Faith'e aralıyordu. Geri kalan zamanlarda Faith'in kendi kendini oyalamasını istiyordu. Faith, gündüzleri bazen kadın arkadaşlarıyla buluşuyordu fakat çoğunun çocukları hâlâ evden ayrılmamış oldukları için zamanları kısıtlıydı. Zoe üniversiteye başladığından beri Faith zamanının çoğunu yalnız geçiriyor ve bundan sonraki yaşamında neler yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

Alex bütün zamanını sadece kendisine ayırmıştı. Yemek masasında oturup saatlerce kendileri için önemli olan konuları tartışmayalı asırlar olmuştu. Yıllardır hafta sonları yürüyüşe çıkmıyor ve sinemaya

10

Danielle Steel

gidip el ele film seyretmiyorlardı. Alex'le birlikte olmanın nasıl bir duygu olduğunu bile artık hatırlamakta zorlanıyordu. Faith'e pek ender elini sürüyor ve nadiren konuşuyordu. Yine de kocasının kendisini sevdiğini biliyordu, en azından öyle sanıyordu, fakat Alex onunla iletişim kurmak ihtiyacını hiç hissetmiyordu. Konuşmaları tek kelimeli cümleler ve gerekli birkaç sözden ileriye gitmiyordu. Sessizlik ona daha uygun geliyordu. O akşam Faith önüne yemeğini koyarken de yine derin bir sessizlik hüküm sürmekteydi. Alnına düşen bir tutam sarı saç arkaya itti. Alex karısının farkında bile değildi, kendisini tamamiyle okumakta olduğu makaleye kaptırmıştı. Faith'in sorusuna yanıt vermesi uzun zaman aldı.

"Yarın gelecek misin?" diye sormuştu Faith tatlılıkla. Üvey babasının cenaze töreni ertesi gün yapılacaktı. Alex başını iki yana sallayarak Faith'e baktı.

"Gelemem. Yarın Chicago'ya gideceğim. Unipam'la toplantım var." Önemli bir müşterisiyle uzun zamandır sorun yaşıyordu. İşi her şeyden önce geliyordu, uzun zamandan beri de böyleydi. Çok başarılı bir işadamı olmuştu. Bu sayede şimdi yaşadıkları konağa sahip olmuşlardı, kızları iyi eğitim almıştı ve Faith'in asla tahmin edemeyeceği kadar refah ve lükse sahip olmuşlardı. Fakat Faith için önemli olan başka şeyler de vardı. Huzur, mutluluk ve içtenlik arıyordu. Kızlarıyla birlikte olduğu zamanlar dışında, artık neredeyse gülmeyi de unutmuştu ve uzun zamandır böyleydi. Bunun nedeni Alex'in ona kötü davranması değildi. Aslında artık onunla hiç ilgilenmiyordu. Kafası başka şeylerle fazlasıyla meşguldü ve bunu Faith'e hissettirmekten çekinmiyordu. Zaten Alex'in uzayıp giden sessizliği, susmayı Faith'le

konusmaya tercih ettiğini açıkça gösteriyordu.

Dualar Gerçek Olsa

11

"Gelsen çok iyi olurdu," dedi Faith karşısına otururken. Alex yakışıklı adamdı, hayatının her döneminde yakışıklı olmuştu. Elli iki yaşında gelmişti, kırışmış saçlarıyla göze çarpan bir insandı. İnsanı delip geçen mavi gözleri ve atletik vücudu vardı. İki yıl önce, ortaklarından biri kalp krizi geçirmiş ve aniden ölmüştü, o zamandan beri rejimine dikkat ediyor ve egzersizlerini ihmal etmiyordu. Balık tercihi de bundan kaynaklanıyordu. Tabağındaki tavukları çatahyla kenara itti. Faith o akşam yaratıcı olabilecek zaman bulamamıştı. Bütün bir öğleden sonrayı, üvey kız kardeşi Allison ile birlikte cenaze salonunda geçirmiş ve tanıdıklarının başsağlığı dileklerini kabul etmişti. İki kardeş birbirlerini en son, bir yıl önce Faith'in annesinin cenazesinde görmüşlerdi. Ondan önce de on yıl hiç görüşmemişlerdi. Faith'in annesinden iki yıl önce ölen kardeşi Jack'ın cenaze törenine Allison gelmemişti. Son yıllarda çok fazla cenaze töreni olmuştu. Annesi, Jack, şimdi de Charles'i kaybetmişti. Birkaç yılda çok fazla kayıp vermişti. Üvey babası ile birbirlerine pek yakın olmamakla birlikte, Faith ona hayatı boyunca saygı duymuştu ve ölümüne çok üzülüyordu. Önem verdiği insanlar yavaş yavaş hayatından çıkıp gitmeye başlamışlardı.

"Yarın Chicago'daki toplantıda bulunmak zorundayım," dedi Alex maksatlı bir ifadeyle tabağına bakarak. Tavuğunu didikliyor, fakat şikâyet etme gereği duymuyordu.

"Başka insanlar cenaze törenlerine gidiyor," dedi Faith. Sesinde rahatsız edici bir tonlama yoktu. Alex'le tartışmaz, kavga etmezdi. Pek ender fikirlerine itiraz ederdi. Zaten itiraz etmesinin anlamı da yoktu, Alex her zaman kendini haklı çıkarmanın bir yolunu bulurdu. Yıllardır, Faith'e hiç danışıp sorma gereği duymadan, canı ne isterse onu yapıyordu. Genellikle Faith'den bağımsız bir varlık gibi hareket ediyordu. Sadece işi ile ilgileniyor ve Faith'in istediklerini değil, işinin gerektir-

12

Danielle Steel

diklerini yapıyordu. Faith onun nasıl çalıştığını ve ne düşündüğünü biliyordu. Alex'in çevresine ördüğü duvarı yarıp içeri girmek mümkün değildi. Bu duvarı kendini korumak için mi, yoksa rahat etmek için mi ördüğünü Faith hâlâ çözememişti. Gençliklerinde her şey çok farklıydı, ama yıllardır bu durumdaydılar. Alex'le evli olmak, yalnız olmak anlamına geliyordu, ama Faith buna alışmıştı. Kızlar evden ayrıldıklarından beri yalnızlığını iyice hissetmeye başlamıştı. Yıllarca ihtiyacı olan sıcaklığı kızlarından bulmuştu. Onların yokluğunda, yalnızlığını her zamankinden daha fazla hissediyordu. Eski arkadaşlarının pek çoğundan uzaklaşmıştı. Zaman, yaşam, evlilik ve çocuklar onu eski çevresinden de uzaklaştırmıştı.

Zoe, iki ay önce üniversiteye başlamak için evden ayrılmıştı. Yeni yaşamına çabuk ayak uydurmuştu ve mutluydu. Providence eve fazla uzak olmamasına rağmen hafta sonları gelmiyordu. Arkadaşları, kendi yaşamı ve okuldaki etkinliklerle fazlasıyla meşguldü. Eloise de Londra'da mutluydu ve işini seviyordu. Bir ara Faith, kızlarının kendisinden daha dolu bir yaşamları olduğunu da düşünmüştü. Kendi hayatıyla ne yapacağına karar vermek için bayağı kafa yoruyordu. Bir işe girmeyi düşünmüştü, ama ne tür bir iş yapacağını bilemiyordu. Vogue'deki işinden ayrılalı yirmi beş yıl olmuştu. Eloise'nin doğumundan önce ayrılmıştı. Bir ara hukuk fakültesine dönmeyi de düşünmüş ve bundan birkaç kez Alex'e de bahsetmişti. Alex,

bu yaştan sonra bunun çok saçma bir düşünce olduğunu söylemiş ve hemen göz ardı edivermişti.

"Bu yaştan sonra mı, Faith? İnsan kırk yedi yaşında hukuk fakültesine başlamaz. Mezun olup, baro sınavlarını verinceye kadar elli yaşında olacaksın." Bunu öyle hor görür bir ifadeyle söylemişti ki, Faith konuyu açtığına bin kere pişman olmuştu. Alex, yıllardır yaptığı gibi

Dualar Gerçek Olsa

13

hayır işlerine devam etmesinin ve arada sırada arkadaşlarıyla öğle yemeğine çıkarak oyalanmasının yeterli olduğunu düşünüyordu. Ama artık bunlar, özellikle kızlar gittiğinden beri, Faith'e gereksiz ve saçma geliyordu. Hayatını doldurmak için daha anlamlı bir şeyler yapmak istiyordu, ama hâlâ aklına yatan ve kocasını yararlı olduğuna inandırabileceği bir plan yapamamıştı.

"Charles'in cenazesinde yokluğumu kimse fark etmez," diye kesin kararını tekrar vurguladı. Faith masadaki tabakları toplamıştı, kocasına dondurma ikram etti fakat Alex istemedi. Kilosuna çok dikkat ediyordu, vücudu biçimli ve çok iyi durumdaydı. Hafta içinde mutlaka birkaç kez squash oynar ve hafta sonları New York'un hava durumu el veriyorsa tenise giderdi. Kızlar küçükken Connecticut'ta yazlık kiralarlardı, ama yıllar önce bundan da vazgeçmişlerdi. Çünkü Alex, hafta sonlarında bile gerekirse bürosuna gidebilecek yakınlıkta olmak istiyordu.

Hiç kimse değilse bile, ertesi gün üvey babasının cenaze töreninde kocasının yokluğunu kendisinin hissedeceğini söylemek istedi. Ama bunun faydasız olduğunu biliyordu. Alex bir kere kararnı verdi mi, her ne pahasına olursa olsun vazgeçmezdi. Karısının orada ona ihtiyacı olabileceği aklına bile gelmiyordu. Onların ilişkisinde Faith'in ihtiyaçlarının yeri yoktu. O yetenekli bir kadındı, başının çaresine bakmasını bilirdi. Çocuklar küçükken bile sırtını bütün ağırlığıyla kocasına yaslamamıştı. Doğru kararlar verirdi ve kendinden emindi. Alex için mükemmel bir eş olmuştu. Alex kararlarını söylediği zaman asla "sızlanmazdı." Şimdi de sızlanmıyordu. Sadece kocası yanında olmayacağını söyleyince hayal kırıklığına uğramıştı. Ama artık hayal kırıklığı Faith'in yaşamının bir parçası olmuştu. İhtiyacı olduğu zamanlarda Alex hiç yanında olmamıştı. Güvenilir, namuslu, kültürlüydü ve ailesine iyi bir yaşam sağlıyordu. Ama duygusal yanı yıllar önce uçup havaya karışmıştı. Sonun-

14

Danielle Steel

da ilişkileri Alex'in annesiyle babasının evliliğine benzemişti. Faith onlarla ilk tanıştığı zaman, soğuk tavırları ve birbirlerine sevgisiz davranışlarını görünce hayretler içinde kalmıştı. Alex'in babası soğuk bir adamdı ve yıllar geçtikçe Alex babasının bir kopyası olmuştu, ama Faith bunu ona hiç söylememişti. Alex duygularını açığa vuran bir yapıya sahip değildi. Başkaları, özellikle Zoe ile Faith duygularını açığa vurdukları zaman da rahatsız olurdu. Sürekli gösterilen ilgi ve sevgi onu huzursuz ederdi. O zaman daha fazla içine kapanır ve rahatsız olduğunu belli ederdi.

Kızlardan Zoe, annesi gibi sıcak, sevecen ve iyi huyluydu, muzip tavırlarıyla Faith'in gençliğini anımsatıyordu. Çalışkan ve zeki bir öğrenciydi. Eloise daha çok babasına benziyordu, aralarındaki sessiz dostluk Alex'in hoşuna gidiyordu. Eloise kardeşinden daha

sessizdi, küçüklüğünden beri sakın bir çocuktı ve Alex gibi o da Faith'i fazlasıyla eleştirir ve bunu açıkça söylemekten çekinmezdi. Belki de babası böyle olduğu için, Zoe hemen annesini korumaya çalışır ve onun tarafını tutardı. Charles'le fazla bir yakınlığı olmamasına rağmen cenaze törenine gelmek istediğini söylemişti. Charles kız çocuklarına fazla ilgi göstermezdi. Fakat tören, yarı yıl sınavlarıyla çakıştığı için gelemeyecekti. Eloise'nin de Londra'dan kalkıp, onca yolu üvey büyükbabasının cenaze törenine katılmak için gelmesi için de neden yoktu. Zaten büyükbaba ona hayatında ilgi göstermemişti. Faith kızlarının gelmesini beklemiyordu, ama Alex gelmek için biraz gayret gösterebilse çok memnun olacaktı.

Tabii Faith bunları Alex'e yine söylemedi. Diğer pek çok konuda yaptığı gibi üzerine düşmedi. Tartışmayı kaybedeceğini biliyordu. Alex'in fikrine göre Faith, cenazeye tek başına gidebilecek kapasiteye sahipti. O da kızları gibi Faith'in üvey babasıyla fazla yakın olmadığı-

Dualar Gerçek Oha

15

nı biliyordu. Üvey babasının ölümü Faith'i sembolik olarak etkiliyordu. Oysa Faith belki açıkça söylemiyordu, ama üvey babasının ölümü, kaybettiği diğer sevdiklerini hatırlattığı için düşündüğünden daha acı verici olmuştu. Annesinin ve uçağı Martha's Vineyard'a çakılıp ölen erkek kardeşi Jack'ın ölümü Faith'i perişan etmişti. Jack öldüğünde kırk altı yaşındaydı, aslında çok iyi pilottu fakat bir talihsizlik eseri uçağın motoru alev almıştı. Uçak havada patlamıştı ve Faith bu olayın şokundan yeni yeni kurtuluyordu. Jack onun sırdaşı ve en yakın dostuydu. Çocukluğunda ve yetişkinliğinde tek teselli kaynağı ve yegane duygusal desteği olmuştu. Jack bağışlamasını bilen, eleştirmeyen vefalı bir dosttu. Aralarındaki iki yaş farka rağmen, anneleri ikiz gibi büyüdüklerini söylerdi. Ani bir kalp kriziyle babalarını hiç beklenmedik bir anda kaybettiklerinde Faith on, Jack da on iki yaşındaydı.

Faith'in babasıyla ilişkisi pek kolay olmamıştı, bir bakıma kâbus gibi denebilirdi. Bu onun asla konuşmak istemediği ve çözümünü yetişkinlik döneminin oldukça uzun bir kısmını alan bir konuydu. Geçmişle barışmak için yıllarca terapist yardımı almak zorunda kalmıştı. Babasıyla ilgili ilk anıları cinsel tacizle başlıyordu. Faith dört, beş yaşlarına geldiğinde babası onu uygunsuz cinsel davranışlarla taciz etmeye başlamıştı. Annesine söylemeye kalkacak olursa onu ve kardeşini öldürmekle tehdit etmişti. Kardeşine olan derin sevgisi yüzünden Faith yıllarca kimseye bir şey söyleyememişti, fakat bir gün Jack durumu keşfetmişti. O zamanlar Jack on bir, Faith ise dokuz yaşındaydı ve Jack babasıyla korkunç bir kavga etmişti. Babası Jack'a de aynı tehditleri savurmuş, kimseye bir şey söyleyecek olursa Faith'le ikisini öldüreceğini söylemişti. Babası hasta ruhlu bir adamdı. Son derece sarsıcı olan bu olay hakkında ikisi de büyüüp, Faith terapi seanslarına başlayıncaya kadar hiç konuşmamışlardı. Fakat merhametten oluşan bu sevgi ve

16

Danielle Steel

derin üzüntü aralarında kopmaz bir bağ oluşturmuştu. Jack, babasının Faith'e yaşattığı kâbusa, fiziksel ve ruhsal işkenceye engel olmadığı için hayatı boyunca vicdan azabı çekmişti. Neler olduğunu bilmek ve engel olamamak Jack'ı mahvetmişti. Ama o zamanlar o da küçük bir çocuktı. Bu durumu keşfetmesinden bir yıl sonra da babalan ölmüştü.

Yıllar sonra Faith, terapi seanslarına başladığı zaman yaşadıklarını annesine anlatmayı denemişti, fakat annesinin inkâr mekanizmasını kırmak mümkün olmamıştı. Dinlemeyi, inanmayı, duymayı şiddetle reddetmişti. Daha da kötüsü, babasını kötülemek ve hepsine acı

çektirmek için Faith'i iğrenç yalanlar uydurmakla suçlamıştı. Faith'in hayatı boyunca korktuğu şey başına gelmiş, annesi onu suçlamış ve kendi hayal dünyasına çekilmişti. Babasının ailesine tapan, karısına saygı duyan sevecen ve iyi bir insan olduğunda ısrar etmişti. Babası öldükten sonra annesi ne yapıp yapıp babasını azizlik mertebesine çıkarmayı da başarmıştı. Böylece Faith'in her zaman olduğu gibi, Jack'dan başka sığınacak kimsesi kalmamıştı. Jack onunla birlikte terapi seanslarına katılmış, ikisi için de acı veren anılardan birlikte kurtulmaya çalışmışlardı. Jack'ın kollarına sığınıp, saatlerce ağladığı zamanlar çok olmuştu.

Sonunda Jack'ın sevgisi ve desteği, rüyalarına giren hayaletleri sonsuza kadar kovmayı başarmıştı. Artık babası anılarında çocukluk dünyasını ve masumiyetini yıkan bir canavar olarak kalmıştı. Faith'in bütün bunları yaşamasına engel olamadığı için Jack'ın çektiği vicdan azabından kurtulması da yıllar almıştı. Dayanılmaz acı veren paylaştıkları bu kötü olay, ruhlarında hayatları boyunca iyileştirmeye çalışacakları derin yaralar açmıştı. Sonunda Faith geçmişiyile barışmış ve bunda Jack'ın payı çok büyük olmuştu.

Zaman içerisinde yaralar kabuk bağlamıştı. Buna rağmen ikisi de soğuk ve eleştiren insanları bulup ilişki kurmuşlardı. İlişkilerinde anne-

Dualar Gerçek Olsa

17

lerinin soğukluğunu aramışlar, kendilerini her vesile ile suçlayacak eşler bulmuşlardı. Jack'ın karısı asabi ve zor bir kadındı, hiç kimsenin anlayamadığı nedenlerle pek çok kez Jack'ı terk etmişti. Alex ise yıllardır Faith'i kendisine bir kol mesafesi uzakta tutuyor ve yaşanan bütün sorunların sorumluluğunu onun üzerine yığıyordu. Seçtikleri eşler hakkında zaman zaman Jack ile oturup saatlerce konuşmuşlar ve çıkış yolunu asla bulamamışlardı. Bu kez kazanan taraf olmak ve farklı sonuçlara ulaşmak için çocukluklarında yaşadıkları korkunç olayların kopyası olacak durumları özellikle seçmişlerdi. Fakat ikisi de yenilmesi mümkün olmayan insanlar seçtikleri için olayların sonucu çocukluklarındaki kadar sarsıcı olmamakla birlikte, yine de hayal kırıklığı ile sonuçlanmıştı. Jack, karısını kızdırmamak ve kaybetme tehlikesi ile karşılaşmamak için, sık sık terk etmeleri de dahil olmak üzere, çareyi yaptığı bütün hatalara katlanmakta ve uzlaşan taraf olmakta bulmuştu. Faith de hemen hemen aynı şeyi yapmıştı. Alex'le neredeyse hiç tartışmamış ve zıt gitmemişti. Babasından aldığı dersleri hâlâ unutmamıştı. Bütün hatalardan kendisinin sorumlu tutulacağını çok iyi biliyordu. Her şey onun günahı ve onun hatasıydı. Babası onu buna inandırmıştı. Yaptığı bütün kötülüklerden sonra da ölmüş ve onları yalnız bırakarak cezalandırmıştı. Uzun süre Faith bunun da kendi hatası olduğunu düşünmüştü ve evlendiği zaman Alex'i üzecek ve terk etmesine neden olabilecek hatalar yapmaktan kaçınmıştı. Hayatı boyunca, sadece kardeşinin bildiği günahların bedelini ödeyebilmek maksadıyla, mükemmel olmak için çabalamıştı. Çocukluğunda yaşadığı olayları Alex'e anlatmayı çok düşünmüştü, ama yapamamıştı. Babasının yaptıklarını öğrenirse, Alex'in onu sevmemesinden korkmuştu.

Aslında son yıllarda Alex'in onu gerçekten sevip sevmediğine fazla emin olamıyordu. Belki de Faith'i kendince seviyordu, fakat bu

F: 2

18

Danielle Steel

sevgi Faith'in onun söylediklerini yapmasına ve evlilik gemisini sallamamasına bağlıydı. Yine de Faith, babasıyla ilgili gerçekleri Alex'in kaldıramayacağını seziyordu. Bu korkunç sır, Jack'la ikisinin arasında kalmaya mahkûmdu. Faith, kayıtsız şartsız sevgiyi sadece Jack'da görmüştü. Aslında sevgileri karşılıklıydı. O da Jack'ı kayıtsız şartsız seviyordu ve bu yüzden ölümünü kabullenmesi çok zor olmuştu. Kardeşinin ölümü Faith için maddi manevi yıkım olmuştu.

Faith on iki ve Jack on dört yaşına geldiğinde annelerinin Charles ile evlenmesiyle ikisi için de yeni bir zor dönem başlamıştı. Faith ilk başlarda Charles'den şüphelenmiş, babasının yaptığı şeyleri yapacağını sanmıştı. Fakat Charles tam tersine, Faith'le hiç ilgilenmemişti. Charles, kadınların ve kızların arasında rahat edebilen bir insan değildi. Kendi kızı bile ona yabancı gibiydi. Asker kökenli bir adam olduğu için Jack'a acımasız davranmış, buna rağmen az da olsa sevgi göstermişti. Faith'in sadece karnelerini imzalamış ve notlarının kötü olmasından yakınmıştı. Ona karşı görevinin sadece bu kadar olduğunu düşünürdü. Bunun dışında, Faith'in varlığından habersiz gibi davranması aslında Faith'i rahatlatmıştı. Cinsel tacizde bulunmaya kalkışmayacağını fark edince çok şaşırmış ve ilgisizliği karşısında hayrete düşmüştü. Bundan duyduğu rahatlık, Charles'in ona ve herkese olan soğuk tavrını bile hoş karşılamasına neden olmuştu. Zaten soğuk tavırlar Faith'in aşına olduğu davranıştı.

Zaman içerisinde Charles, erkekleri ilgilendiren işlerle Jack'ı kazanmayı başarmıştı, fakat sadece kız olduğu için Faith'e ilgisiz kalmıştı. Varlığının neredeyse farkında bile değildi. Faith'in gözündeki erkek modeli ve onu erkeklerin dünyasına bağlayan tek mantıklı örnek Jack olmuştu. Anneleri ve Charles'in aksine, Jack tıpkı Faith gibi sevgisini gösterebilen, sevecen, mutlu ve sıcak bir yapıya sahipti. Evlendiği ka-

Dualar Gerçek Olsa

19

din anneleri gibi mesafeli, duygusallıktan uzak ve soğuk çıkmıştı. Bir türlü Jack'a ısınamamıştı. On beş yıllık evlilik hayatları süresince pek çok kez ayrılmaya kalkmışlardı ve Debbie istemediği için de çocuk sahibi olamamışlardı. Faith, Jack'ın bu kadına olan bağlılığına bir türlü anlam verememişti. Çıkardığı bütün zorluklara rağmen Jack kendini tamamıyla karısına adamıştı, yaptığı hatalara mazeretler bulmaya çalışır ve nedense onda kimsenin fark edemediği güzellikler görürdü. Karısı Jack'ın cenazesinde taştan bir heykel gibi durmuş ve bir tek gözyaşı dökmemişti. Altı ay sonra da başkasıyla evlenmiş ve Palm Beach'e taşınmıştı. O zamandan beri de Faith'i hiç aramamıştı. Bir Noel tebriki bile atmamıştı. Bir bakıma Debbie de Faith'in kaybettiği insanlar arasında sayılırdı, ama onun için fazla üzülmüyordu. Böylece Jack'tan geriye kalan tek parça da yok olmuştu.

Aslında Faith'in hayatında Alex ve kızlarından başka kimsesi yoktu. Son zamanlarda dünyasının giderek küçülmeye başladığını hissediyordu. Tanıdığı, sevdiği ve ilgilendiği insanlar teker teker onu bırakıp gidiyorlardı. Charles bile onu bırakıp gitmişti. Soğuk ve uzak olmasına rağmen, akli başında ve erdemli bir insan olduğu için zaman zaman Charles bile sığınabileceği bir liman olmuştu. Ama artık hepsi gitmişti. Başta annesiyle babası, sonra Jack ve şimdi de Charles gitmişti. Artık Alex ve kızları gözünde eskisinden daha fazla önem ve değer kazanmıştı.

Charles'in ertesi gün yapılacak olan cenaze törenini düşündükçe korkuyordu. Bu ona Jack'ın cenazesini hatırlatacaktı ve katlanması zor bir acı verecekti. Akşamları Alex'in okumak için çekildiği çalışma odasının önünden geçerken bunları düşünüyordu. Kapının önünde durulayınca Alex dalmış olduğu kâğıtlardan başını kaldırıp bakmadı. Kendini dış dünyadan soyutlamasını çok iyi bilir, rahatsız edilmek ve

Danielle Steel

dokunulmak istemediğini çok güzel belli ederdi. Bu tavrıyla, aynı odada bile olsalar, erişilmez olurdu. Yıllar içerisinde aralarında oluşan uçurum köprülerle birleşemeyecek kadar büyümüştü. İki buzul parçası gibi, fark edilir bir şekilde birbirlerinden uzaklaşmışlardı ve artık birbirlerine çok uzaktan bakabiliyor ve ancak el sallayabiliyorlardı. Artık Alex'e yaklaşmak mümkün değildi. Faith ile aynı çatı altında yaşarken, hiç sezdirmeden kendini tecrit etmeyi başarmıştı. Faith çoktan pes etmişti. Durumu kolayca kabullenmiş ve o da kendi hayatını yaşamaya başlamıştı. Fakat kızların gidişiyle oluşan boşluk dayanılır gibi değildi. Hâlâ bu boşluğu doldurmanın bir yolunu da bulamamıştı ve bulabileceğini de sanmıyordu. Bir süre kapıda durup Alex'in evraklarını çantasına yerleştirmesini seyretti, sonra merdivenlere doğru yürüdü.

Yarım saat sonra Alex de arkasından yukarı kata çıktı. Yatak odasının kapısından girdiğinde, Faith çoktan yatağa girmiş, Zoe'nin tavsiye ettiği bir romanı okuyor ve kendi kendine gülümsüyordu. Alex yorgundu, fakat ertesi gün Chicago'da yapacağı toplantıyla ilgili belgelerin çoğunu okumuştur. Yan gözle Faith'e baktı, sonra soyunmaya gitti ve beş dakika sonra yatağa girdi. Yatağın tam ortasından geçen görünmeyen bir duvar var gibiydi. Çok acil durumlar dışında, birkaç haftada hatta ayda bir kez oluşan çok gerekli durumlar dışında ikisi de yasak çizginin öte tarafına geçmiyorlardı. Çok kısa sürmekle birlikte, seviştikleri anlar Faith'in Alex'e yakınlaşabildiği ender anlardandı. Ayrı yönlelere gitmeden önce paylaştıkları güzellikleri ve artık paylaşacak hiçbir şeyleri kalmadığını hatırlatan anlardı bunlar. Artık sevişmeleri bile kısa ve baştan savmaydı. Bir zamanlar kurdukları hayallerin gerçekleşmesi değil, gerçekleşen durumlarının yansımasıydı. İçinde bulundukları durumun en basit açıklaması buydu. Terapi seansları sayesinde, Faith'in cinsellikle ilgili hiçbir sorunu kalmamıştı. Buna rağmen

Dualar Gerçek Olsa

aralarındaki iletişim ve sevgi yoksunluğu yüzünden bu cinsel eksiklik Faith'in hoşuna bile gidiyordu.

O gece de Alex yatağa girince, kendi tarafına çekilip arkasını dönmüştü. Bu, o gecelik Faith'den başka bir şey istemediğinin işaretiydi. Birlikte yemek yemişlerdi ve ertesi gün nerede olacağını söylemişti. Faith'in de nerede olacağını biliyordu. Alex'in iş programından, Faith ertesi gece, yani cenaze töreninin gecesini, iş yemeğine çıkacaklarını biliyordu. Artık birbirleri hakkında bu kadar bilgiyle yetiniyorlardı ve paylaştıkları da ancak bu kadarla sınırlıydı. Faith ihtiyacı olan yakınlığı ve şefkati kızlarından başka kimseden bulamayacağını artık çok iyi anlamıştı. Sırf bu yüzden son zamanlarda Jack'ı daha fazla özliyordu. Peş peşe yapmış oldukları evliliklere rağmen, her zaman birbirlerine ihtiyaç duymuşlar, aradıkları samimiyeti, sıcaklığı ve teselliyi birbirle-rinde bulmuşlardı.

Faith kardeşini deli gibi seviyordu, öldüğü zaman, üzüntüsünden öleceğini düşünmüştü. Bu üzüntü onu öldürmemiş, ama bir parçasını alıp götürmüştü. O günden beri bir parçası, yolunu kaybetmiş bir ruh gibi ortalıkta dolanıyordu. Jack ile paylaştığı sıranı kızlarına ya da başka kimseye anlatamamıştı. Hayatında onu Jack kadar anlayan, Jack kadar yakın olan başka kimse yoktu. Hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmamış, ihtiyacı olduğu anlarda hep yanında olmuştu. Faith'i her zaman güldürmüş ve sevgisini söylemekten kaçınmamıştı. Faith

de onun için aynı şeyleri yapmıştı. Jack, hayatının güneşi, kalbi ve başı sıkıştığı zaman sığınacağı limanı olmuştu. Alex yine yanında horlamaya başlamıştı, usulca gece lambasını söndürdü ve sessizce kendisini yalnızlık denizinin dalgalarına bıraktı.

22

Danielle Steel

Ertesi sabah sekizde saatin ziliyle uyandığında Alex çoktan Chicago'ya gitmek üzere evden çıkmıştı. Cenaze töreni on birde başlayacaktı ve limuzinle giderken üvey kız kardeşine uğrayıp alacağına söz vermişti. Allison altmış bir yaşındaydı ve kendisinden on dört yaş büyük olmasına rağmen Faith'e çok daha yaşlıymış gibi geliyordu. Çocukları neredeyse Faith'in yaşındaydılar. En büyükleri kırk yaşındaydı ve Faith çocukları hiç tanııyordu. Kanada'da, Quebec'in kuzeyinde yaşıyorlardı. Allison'un, üvey annesiyle fazla ilişkisi olmadığı gibi Fa-ith'le de yakınlığı olmamıştı. Babası Faith'in annesiyle evlendiğinde, o çoktan evlenmiş ve çoluk çocuğa karışmıştı. Bu yüzden üvey kardeşleri Faith ve Jack onun için fazla önem taşımamıştı.

Babası, Faith'e yakın olmadığı gibi, Allison'la da fazla yakın olmamıştı. Charles Armstrong kız çocuklarından hoşlanmazdı. West Point mezunu, asker kökenli bir adamdı. Faith'in annesiyle evlendiğinde kırk dokuz yaşındaydı ve yeni emekli olmuştu. Üvey çocuklarına, West Point'deki askeri öğrencilerine davrandığı gibi davranmıştı. Odalarını kontrol eder, emirler yağdırır ve cezalandırırdı. Bir seferinde sınavdan kötü not aldığı için Jack'ı sabaha kadar sokakta, yağmur altında bırak-

Ditalar Gerçek Olsa

23

mıştı. Faith kardeşini gece gizlice pencereden içeri almış, yatağının altında saklamıştı. Sabah elbiselerini ıslatmak için kafasından aşağı su dökmüşler ve güneş doğarken Jack gizlice dışarı çıkmıştı. Neyse ki, Charles durumu anlamamıştı, yoksa bunu ikisine de çok pahalıya ödetirdi.

Anneleri, ilk evliliğinde yaptığı gibi, çocuklarının tarafını tutmamıştı. Ne pahasına olursa olsun olaylarla yüzleşmekten kaçınır ve kocalarına asla karşı çıkmazdı. Birinci evliliği zor ve duygusallıktan uzak olmuştu. Kocasının ölümünden sonra, bıraktığı borçlar yüzünden, iki yıl büyük parasal sorunlarla mücadele etmişti. Onu bu hayattan kurtardığı, Faith ve Jack'ın bakımını üstlendiği için hayatı boyunca Charles'e minnettar kalmıştı. Charles'in onunla çok az konuşması ve sürekli emirler yağdırmasından rahatsız olmazdı. Charles de onun evi temiz tutmasından başka bir şey istemez gibiydi. Faith ve Jack'tan da sadece emirlerine uymalarını, derslerine çalışıp iyi notlar almalarını ve göz önünde fazla bulunmamalarını isterdi. Jack ile Faith'in sevgisiz ve duygusallıktan uzak evliliklerinin zeminini, Charles ve annelerinin bu yaşam tarzı, ondan önce de Faith'in babasının tutumu hazırlamıştı.

Jack'ın ölümünden bir yıl önce, yine karısının evi terk ettiği bir dönemde, iki kardeş bu konuyu uzun uzun konuşmuşlardı. İkisi de ilişkilerindeki benzerliğin farkındalardı. Soğuk ve ilgisiz insanlarla evlenmişlerdi, evlilikleri sevgi ve samimiyetten yoksundu. İlk başlarda Alex sevecen görünmüştü. Fakat Eloise'nin doğumuna kadar hızla soğuklaşmıştı. Ondan sonra da soğuklaşma süreci devam etmiş ve o günkü duruma gelmişlerdi. Faith artık bunun için üzülüyor, kocasını olduğu gibi kabulleniyordu.

Charles'e kıyasla Alex daha kibardı. Charles çok haşın bir yapıya sahipti, West Point onu sertleştirmiş ve kabalaştırmıştı. Fakat yıllar

Danielle Steel

geçtikçe, Alex bazı bakımlardan Charles'e benzemeye başlamıştı. Annesi yıllarca acı çekmişti. Kendini korumanın çaresini kabuğuna çekilmekte bulmuştu. Hayatın ona acımasız davrandığını sözlere gerek duymadan da belli edebilir ve sadece kendisinden beklenenleri yapardı. Öldüğü zaman Charles'le otuz dört yıllık evliydi. Faith ve Jack onu hiç mutlu görmemişlerdi. Bu Faith'in istediği evlilik değildi, fakat tuhaf bir şekilde, şimdi kendisi de aynı türden bir evlilik yaşıyordu. Alex'in bu taraflarını evlenmeden önce neden göremediği için hayıflanıyordu. Jack'ın karısı Debbie de aynı şekilde soğuk ve mesafeliydi.

Kendi geçmişi yüzünden sevgisini kızlarına açık bir şekilde göstermeye karar vermişti. İlk başlarda Alex'e göstermek için de büyük gayret sarf etmişti. Fakat yıllar içerisinde Alex, sevgi gösterilerinin onu rahatsız etmekten başka işe yaramadığını ve buna ihtiyacı olmadığını açıkça belli etmişti. Onun düzenli bir hayata, iyi bir kariyere, güzel bir eve her zaman hazır bekleyen ve o iş dünyasını fethederken istediklerini yapacak bir eşe ihtiyacı vardı. Faith'in gösterişli hareketlerini ve gereksiz süslemelerini istemiyordu. Böylece Faith içinden coşup fışkıran sevgisini kardeşine ve kızlarına vermişti.

Saat on buçukta evden çıktığında limuzin kapıda bekliyordu. Siyah bir elbise ve palto, siyah çorap ve yüksek ökçeli siyah ayakkabı giymişti. Sarı saçlarını bir önceki günkü gibi zarif bir topuzla ensesinde toplamıştı. Taktığı tek mücevher Charles'in annesine hediye ettiği inci küpelerdi. Sakin ve kontrollüydü ve de çok güzeldi. Kıyafetine rağmen yaşından çok genç görünüyordu. Yüzünde sevecen ve tatlı bir ifade vardı, her zaman gülümserdi ve kibardı. Kot pantolon giyip, saçlarını açık bıraktığı zaman kızlarıyla aynı yaşta görünürdü. Geçmişte yaşadığı üzüntüler yüzünde yer etmemişti. Limuzinin arka koltuğuna otururken Jack'ı düşünüyordu. Jack olsa bu kasvetli günde bile mutlaka

Dualar Gerçek Olsa

komik bir şeyler bulurdu. Kulağına onu güldürecek muziplikler ya da saçmalıklar fısıldar ve içinde bulunduğu durumu kolaylaştırırdı. Alli-son'un oteline doğru giderken, Jack'ı düşünmek bile dudaklarında hafif bir tebessüm oluşmasına neden olmuştu. Zamansız ve beklenmeyen ölümüne kadar Jack hep şakacı bir insan olmuştu.

Jack, Wall Street'de bir hukuk firmasında avukat olarak çalışmıştı ve arkadaşları tarafından çok sevilirdi. Onu sadece Alex küçümser ve sürekli tartışırdı. Her konuda farklı fikirleri savunurlardı ve Jack, Faith'e olan saygısından dolayı, eniştesini fazlasıyla sıkıcı bulduğunu söylemezdi. Söylemenin bir faydası olmayacağını bilirdi. Faith de onun karısından hoşlanmazdı ve bunu söylediği zaman Jack çok zor durumda kalırdı. Konuyu kendileri açmadıkları sürece, eşleri aleyhinde konuşmak aralarında yasaklanmış gibiydi. Faith'i çok sevdiği ve üzmemek istemediği için Jack fazla tenkitçi olmaktan kaçınırdı.

Otele vardığında Allison ile kocasının kapıda beklemekte olduklarını gördü. Uyumlu ve kibar bir çift oluşturuyorlardı. Kırk yıldır Ka-nada'da büyük ve verimli bir çiftlik işletiyorlardı. Çiftlik işlerinde kendilerine yardım eden yaklaşık Faith'in yaşlarında üç oğulları vardı, fakat cenazeye gelmemişlerdi. Kızları da hasta olduğu için evde kalmıştı. Allison ve kocası Bertrand, Faith'in yanında huzursuz olmuş gibiydiler. Faith zarifti ve tam bir kentsoyluydu, Allison onun çocukluğunu bilmesine rağmen, büyüdükten sonra fazla görüşmemişlerdi ve

ikisinin de farklı dünyaları, farklı yaşamları vardı.

Alex'i sorduklarında Faith iş için Chicago'ya gitmesi gerektiğini söyledi. Allison başını salladı, Alex'i ancak bir kere görmüştü ve ona başka bir gezegendenmiş gibi geliyordu. Alex'le fazla ilgilenmemişlerdi ve Faith'in annesinin cenaze töreninde karşılaştıklarında Alex de onlarla konuşmak için bir gayret göstermemişti. Allison'un Faith için faz-

26

Danielle Steel

la önemli olmadığını biliyordu. Otuz yıldan beri akraba olmalarına rağmen, birbirlerine tamamiyle yabancıydılar. Kiliseye doğru giderlerken Faith törenden sonra bir daha ne zaman görüşeceklerini düşündü. Allie son'la yakın bir ilişkisi yoktu ve bunları düşünürken o güne kadar kaybettiği insanları hatırladı. Allison da bir süre sonra kaybettiklerinin arasına karışacaktı. Hayatındaki insanlar yavaş yavaş yok olup gidiyorlardı. Artık hayatına yeni insanlar girmiyor, olanlar da çıkıp gidiyordu. Jack, annesi, Charles, kızları kendi yollarına gitmişlerdi... şimdi de Allison... son zamanlarda hayatının sadece kayıplardan oluştuğunu düşünüyordu. Charles'in ölümü, seksen dört yaşında ve zamanında olmasına rağmen Faith için yeni bir darbe olmuştu. Bir kişi daha ondan uzaklaşıyor, onu terk ediyordu.

Kiliseye kadar Allison ve Bertrand'la konuşacak fazla bir şey bulamadılar. Allison sessiz ve düşünceliydi. Babasıyla fazla yakın olamamışlardı. Cenaze töreninden sonra gelenleri otele davet etmek istediğini söyledi ve Faith'e çağırmak istediği kimse olup olmadığını sordu. Otelin salonlarından birini kiralamış, açık büfe hazırlatmıştı. Teklifi Faith'in çok hoşuna gitti, düşünceli bir davranışta bulunmuştu. Anne ve babasının arkadaşlarını davet etmek güzel olacaktı.

"Orada bulunanlardan kaç tanesini tanıdığımı bile bilmiyorum," dedi.

Gazeteye verdikleri ölüm ilanında cenaze töreninin nerede yapılacağını belirtmişlerdi, ayrıca Faith de annesiyle babasının pek çok arkadaşına telefonla haber vermişti. Ama eski dostların çoğu gitmişti, bir kısmı bakımevinde kalıyordu. Charles ile annesi yıllarca Connecticut'ta yaşamışlardı, arkadaşlarının çoğu oradaydı, fakat annesinin ölümünden sonra Faith, layıkıyla bakılabilmesi için üvey babasını şehre taşımıştı. Charles'in son yılları hastalıkla geçmişti. Onun için ölümü kimse için

Dualar Gerçek Olsa

27

sürpriz olmamıştı. Bu yüzden cenaze törenine kaç kişinin geleceğini kestirmek zordu. Faith fazla gelen olmayacağını düşünüyordu. Törenden hemen sonra mezarlığa gidilecekti. Allison'la birlikte saat bir buçuk civarı otele dönmek üzere anlaştılar. Bütün bir öğleden sonra başsağlığı dileklerini otelde kabul edeceklerdi, zaten Allison ile Bertrand o gece sekiz uçağı ile Kanada'ya döneceklerdi. Akşam da Faith ve Alex bir iş yemeğine gideceklerdi. Bu yemek öğleden sonranın üzüntüsünü üzerinden atmasına çok yardımcı olacaktı.

Üçü birlikte kilisenin kapısından içeri girdiler ve gördükleri kalabalık karşısında çok şaşırdılar. Bütün sıralar dolmuştu. Charles, Connecticut'ta yaşadıkları küçük kasaba topluluğunda oldukça saygı gören bir insandı. İnsanların ondan çok hoşlandıklarını, onu saygın ve hatta ilginç bulduklarını görmek Faith'i her zaman çok şaşırtmıştı. Gençliğinde dünyanın çok ilginç yerlerinde yaşamıştı, karısı ve üvey çocuklarıyla pek paylaşılmazdı, ama başkalarına her

zaman anlatacak güzel hikâyeleri olurdu. Fakat Charles'in yakın çevresinde bulunanlar onun çok iyi bir insan olduğunu düşünürlerdi. Onlara hiçbir zaman soğuk davranmazdı ve onlar için gösterdiği çabalar Faith'e çok garip gelirdi. Özellikle Charles'in annesiyle pek az konuştuğunu gördükçe, sağlam bir karakter olması ve bir zamanlar yakışıklı olması dışında annesinin onda beğenecek ne bulduğunu merak ederdi. Faith'e sorulacak olursa üvey babası karizması ve çekiciliği olmayan bir adamdı.

Tören saat tam on birde başladı. Faith ile Allison çalınacak müziği bir gün önce seçmişlerdi. Tabut birkaç metre ötelerinde duruyordu ve üzeri silme beyaz çiçeklerle donatılmıştı. Faith kilisedeki çiçekleri kendi çiçekçisine ısmarlamıştı. Ödemeyi kendisi yapacağını söyleyince Allison rahatlamıştı. Oldukça basit bir tören hazırlanmıştı ve annesi Katolik olmasına ve Katolik kilisesinde evlenmiş olmalarına rağmen

28

Danielle Steel

Presbiteryen tarzı yapılmıştı. Fakat Faith'in dışında hiçbiri dinine fazla bağlı değildi. Jack da dinine bağlıydı. Ölünceye kadar Faith'le birlikte sık sık kiliseye gitmişlerdi.

Vaaz kısa fakat güzel oldu. Charles hakkında şiirsel öyküler anlatılacak bir adam değildi. Rahip hayattaki başarılarını sıraladı, West Point'deki yıllarından ve askeri kariyerinden bahsetti, Faith ve Alli-son'dan söz etti. Kafası karıştığı için ikisinden de Charles'in öz kızları gibi bahsetti, fakat Allison üzerinde durmadı. Sonra hep birlikte ilahi okumaya başladılar, Faith yanaklarından süzülen yaşlara engel olmadı. Nedense, yıllar önce Faith ve Jack'ı göl kenarına götürüp Jack'a balık tutmasını öğretmeye çalıştığı gün gözlerinin önüne gelmişti. Charles gençti, Jack kocaman mavi gözlerinden sevgi pırıltıları saçarak Char-les'e bakıyordu. Charles, Jack'ın tepesinde durmuş, oltayı nasıl tutacağını gösteriyor, Jack'ın da ağzı kulaklarına varıyordu. Birden Jack'ı özledi, gözlerini kapadı, kızgın ağustos güneşi yüzünü ısıtıyordu. Geçmişini hatırlamak kalbini sızlatmıştı. Artık hepsi geçmişte kalmış, yaşamının bir parçası artık sadece bir anı olmuştu.

Engel olmadığı gözyaşları ip gibi yanaklarından süzülüyordu, tabut ağır ağır önünden geçerken boğazına bir hıçkırık düğümlendi. Üç yıl önce Jack'ı da böyle taşımışlardı. Kilise arkadaşlarıyla dolup taşmıştı. Cenazeye yüzlerce kişi katılmıştı, Faith bunları bulanık olarak hatırlıyordu. Üzüntüden o kadar perişan olmuştu ki, anılarında o günden çok az şey kalmıştı, aslında böylesi daha iyiydi. Yine de önünden Charles'in tabutunu geçirirlerken, Allison ve Bertrand ile birlikte tabutun arkasından yürürken bu acı verici anıları tazelenmişti. Tabutu cenaze arabasına yerleştirmek için omuzlardan indirirlerken, Charles'in hayatta kalan üç akrabası konuklarla el sıkışmak için yan yana dizildiler. Başsağlığı dileklerinin neredeyse yarısına geldiklerinde Faith arkasın-

Dualar Gerçek Olsa

29

da tanıdık bir ses duydu. O sırada annesinin arkadaşlarından biriyle el sıkışıyordu, dönüp arkasına bakamadı ama bir tek kelime duydu.

"Fred." İçinde bulunduğu duruma rağmen dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve sevinçle arkasına döndü. Jack'ın dışında ona bu şekilde bir tek kişi hitap ederdi. Aslında bu adı o yaratmış, Jack da hemen benimsemişti. Ondan sonra da gençlik yılları süresince bu onun takma adı olarak kalmıştı. Faith'in aptal bir kız ismi olduğunu söyler ve ona Fred diye

hitap ederdi.

Faith gülerek arkasına dönüp baktı, onun orada olduğuna inana-mıyordu. Yıllar hiç değiştirmemişti, oysa Jack'la aynı yaşta ve Faith'den iki yaş büyüktü. Kırk dokuz yaşında olmasına rağmen Brad Patterson güldüğü zaman küçük bir çocuğa benziyordu. Faith gibi yeşil gözleri vardı, boyu leylek gibi uzundu ve çok zayıftı. Ama artık boyu biraz daha makul görünüyordu. Küçükken Faith'in örümcek gibi bacakları olduğunu söyleyerek kızdırırdı. Çok çekici bir gülüşü vardı, çenesi çukurdu ve siyah saçları hafifçe kırlaşmaya başlamıştı. Brad, erkek kardeşinin en samimi arkadaşıydı. Dostlukları on yaşındayken başlamıştı. Faith onu ilk tanıdığı anda sekiz yaşındaydı. Brad Cadılar Bayramı için Faith'in saçlarını yeşile boyamıştı. Üçü de bunun çok güzel bir fikir olduğunu düşünmüşlerdi, ama annelerinin pek hoşuna gitmemişti.

Brad ve Jack çok yakın arkadaş olmuşlardı, her işe birlikte başlamışlar ve yıllarca ayrılmaz bir ikili oluşturmışlardı. Penn State Lisesi'ne birlikte başlamışlardı ve ancak üniversite zamanı gelince ayrılmışlardı. Brad, Berkeley'deki Boalt'a, Jack ise DuKe'ye gitmişti. Brad orada bir kıza âşık olmuş, Batı Sahili'ne yerleşmiş ve hayata orada atılmıştı. Âşık olduğu kızla evlenmiş, Eloise'nin yaşında ikiz erkek çocukları olmuştu. Jack birkaç yılda bir Brad'ı görmeye giderdi. Ama Brad bir daha doğuya gelmemişti. Faith onu erkek kardeşinin cenaze töreninden

30

Danielle Steel

beri görmemişti. Jack'ın ölümü ikisini de perişan etmişti, sanki onunla ilgili hikâyeleri anlatmak Jack'ı geri getirecekmiş gibi oturup saatlerce ondan bahsetmişlerdi. Cenazeden sonra Brad, Faith'in evine gelmiş, Eloise ve Zoe ile tanışmıştı. O sırada kızlar on beş ve yirmi bir yaşlarındaydılar. Alex ondan pek fazla hoşlanmamış, fazlasıyla Batı Sahil'li olduğunu söyleyerek kınamış ve tabii özellikle Jack'ın yakın arkadaşı olduğu için ilgilenmemişti. Fakat Faith aldırmanmıştı, Brad'a sıkı sıkı yapışmak istemişti. Ondan sonra yıllarca Brad'la mektuplaşmışlardı, ama sonunda ilişki kopmuştu. Brad kendi hayatına kapılmıştı. Faith onu Jack'ın cenazesinden beri görmemiş, yaklaşık iki yıldır da hiç haber alamamıştı. Birden karşısında görünce çok şaşırıldı. Nasıl geldiğini merak ediyordu.

"Burada ne işin var?" Karşılıklı gülümsemeleri bütün kiliseyi aydınlatacak kadar parlaktı.

"İş için buraya gelmiştim, dün gazetede ölüm ilanını okudum. Gelmem gerektiğini düşündüm." Kırk yıl önceki gibi gülümseyerek Faith'e bakıyordu. Faith'in gözünde hâlâ çocuktu ve kaç yaşına gelirse gelsin hep öyle kalacaktı. Faith eski günleri hatırladı. Jack onlara üç si-lahşörler adını takmıştı. Gülümseyerek Brad'ın yüzüne bakarken, geldiğine çok seviniyordu. Birden sanki Jack da aralanmış gibi hissetti. "Seni burada göreceğimi biliyordum. Çok güzel görünüyorsun, Fred."

Küçükken acımasızca Faith'i kızdırırdı ve on üç yaşındayken Faith ona deli gibi âşık olmuştu. Brad üniversiteye gittikten sonra aşkı zamanla küllenmiş ve kendi yaşında çocuklarla flört etmeye başlamıştı. Fakat Brad hep en iyi arkadaşı olarak kalmıştı. Zaman içerisinde ilişkileri koptuğu için üzülmüyordu, aradan geçen zamana ve mesafeye rağmen eski yakınlığı kurmak mümkün değildi. Artık sadece güzel anılar

Dualar Gerçek Olsa

31

ve Faith'in ona duyduğu büyük sevgiden başka bir şey kalmamıştı. Çocukluklarında paylaştıkları anılar ikisi için de çok değerliydi.

Faith onu cenazeden sonra otele davet etti. Brad gözlerini Fa-ith'den alamıyordu. O da görüştüklerine en az Faith kadar memnun olmuştu.

"Gelirim," dedi. İlahi okurken Faith'in ağladığını görmüş, o da gözyaşlarına hâkim olamamıştı. İlahiler ona Jack'ın üç yıl önceki cenazesini hatırlatmıştı. Hayatının en kötü günüydü.

"Geldiğine çok sevindim," dedi Faith. İnsanlar Allison ve Bert-rand'a başsağlığı dilemek için önlerinden geçiyorlardı.

"Charlie iyi adamdı," dedi Brad. Faith'in belki yoktu ama, Brad'ın Charles ile çok güzel birkaç anısı vardı. Tabii, Charles hiçbir zaman Faith'i ava veya gölde balık tutmaya götürmemişti. Bu tür yerlere giderken Faith'i de almak aklına gelmezdi. Ayrıca..." diye ekledi Brad, "seni görmek istedim. Kızların nasıl?"

"Çok iyiler. Ama maalesef Eloise Londra'ya gitti, Zoe de bu yıl Brown'a başladı. İkizler nasıl?"

"Onlar da iyi. Afrika'da aslan avlıyorlar. Haziranda UCLA'dan mezun olur olmaz gittiler. Bugünlerde onları görmeye gidecektim, ama hiç zamanım yok." Faith onun birkaç yıldan beri kendi işini kurduğunu biliyordu. Ceza davalarında kamu avukatı olarak çalışıyordu. Jack ölmeden birkaç zaman önce anlatmıştı ve Brad'la de cenazede konuşmuşlardı. Ama şimdi ne iş yaptığını soracak zamanı yoktu. Allison el sallıyor ve mezarlığa gitme zamanı geldiğini söylüyordu. Allison'a başını salladı ve Brad'a döndü.

"Gitmem gerek... Otele geliyorsun, değil mi? Waldorf Oteli." Bunu küçük bir çocuk edasıyla sormuştu, Brad gülümsedi. İçinden onu kollarına alıp sıkıca sarılmak geliyordu. Faith'in gözlerindeki ifade zor

32

Danielle Steel

günler geçirdiğini gösteriyordu. Jack'a üzüldüğü için mi, pek anlayamamıştı, ama Faith'in gözlerindeki acılı ifade içine işlemişti. Çocukken de gözlerinde hep bu ifadeyi görürdü. O zamanlar hep onu korumak isterdi ve şimdi de aynı şeyleri hissediyordu.

"Geleceğim." Faith başını salladı. O sırada iki kişi aralarına girip Faith'e başsağlığı dileklerinde bulundular.

Brad geri çekilerek el salladı ve gitti. Otele gitmeden önce yapması gereken bazı işler vardı. New York'a pek sık gelmezdi, sevdiği birkaç yere uğramak ve biraz da alışveriş yapmak istiyordu. Aslında Faith'e destek olmak için mezarlığa gitmeyi düşünmüştü, ama rahatsız etmek istememişti. Jack'ın anıları tazelenecek ve Faith çok üzülecekti. Cenaze törenleri ve mezarlık sahneleri artık Faith için hiç yabancı değildi. Faith ve akrabaları limuzine doğru giderken arkasından baktı ve birden kocasını göremediğinin farkına vardı. Belki de gözlerindeki hüznü ifadenin nedeni buydu, belki de ayrılmışlardı. Faith evlendikten sonra bu konuda Jack ile uzun uzun konuşmuşlardı ve ikisi de Alex'den hiç hoşlanmamıştı. Soğuk ve mesafeli bir adamdı, fakat o zamanlar bile Faith sürekli Jack'a onun görüldüğü gibi değil,

çok sıcak ve iyi bir insan olduğunu söyler dururdu. O sıralarda Brad, artık ona bu tür özel sorular soracak kadar yakın değildi. Yine de Alex'in cenazede olmamasını yadırgamıştı.

Mezarlıkta yapılan dua baştan savma ve kısa oldu. Rahip İncil'den birkaç pasaj okudu, Allison kısa bir konuşma yaptı, kocası da sessizce yanında durdu. Sonra hepsi Charles'in tabutunun üzerine bir gül bırakıp ayrıldılar. Tabut mezara indirilirken kalmamaya karar vermişlerdi. Fazla üzücü olacaktı. Zaten mezarlığa bir avuç :nsan gelmişti ve bir saat sonra hepsi şehrin yolunu tutmuştu. Güneşli bir ekim günüydü, yağmur yağmadığı için Faith seviniyordu. Jack'ın cenazesinde bardaktan

Dualar Gerçek Olsa

33

boşanırcasına yağmış ve kederini büsbütün arttırmıştı. Aslında havanın güneşli olsa da faydası olmayacaktı. Hiçbir şeyin faydası olamazdı. O, hayatının en üzüntülü günüydü.

Charles'ı toprağa vermek çok daha farklı olmuştu. Sessiz fakat hüzünlüydü. Faith elinde olmayarak annesini, Charles'le evliliğini ve Jack'la birlikte yanlarında geçirdikleri çocukluğunu hatırlamıştı. Babasıyla olan kötü tecrübesinden dolayı, ilk başlarda Charles'ten korkmuştu. Neler olacağını o zamanlar kestiremiyordu. Fakat kaba ve sert olmasına rağmen, kısa bir süre sonra Charles'in kendisine cinsel arzular beslemediğini anlamıştı. Sık sık Jack ile Faith'e bağırdı. İlk bağırdığında Faith ağlamış, Jack da elini tutmuştu. Anneleri onları korumak için Charles'e tek kelime söylememişti. Ortalığı bulandırmaktan korkar, çocuklarını savunmazdı ve Faith bunu kendilerine karşı ihanet olarak görürdü. Annesinin tek istediği, gerekirseJcendini ve çocuklarını bile feda etmek pahasına bile olsa, işlerin yolunda gitmesiydi. Her şeye, hatta çocuklarına rağmen Charles'in her dediğine boyun eğdi. Faith'i her zaman koruyan Jack olurdu. Jack, ölünceye kadar onun kahramanı olmuştu. Bu düşünceler aklına Brad'ı getirdi, gelmesine çok sevinmişti. Onu otelde görmek için sabırsızlanıyordu, kafasından kötü anıları atmaya çalıştı. Artık o günler çok uzakta kalmıştı.

Otele geldikten sonra Allison'la birlikte limuzini göndermeye karar verdiler. Faith eve yürüyerek ya da taksiyle dönecek, Allison ile Bertrand da saat altıda havaalanına taksiyle gideceklerdi. Charles'in arkadaşlarıyla birkaç saat geçirdikten sonra son görevlerini de yapmış olacaktı. Otelden içeri girerlerken, Allison'un elinde, tabutun üzerine serdikleri bayrak vardı. Lobiden geçip asansöre doğru yürürlerken, bu haliyle bir dula benzediğini düşündü.

F:3

34

Danielle Steel

Allison'un hazırlattığı oda sade ve şıktı. Köşede kuyruklu piyano duruyordu, açık büfede sandviç, kek ve kurabiye ikram ediliyordu. Kahve vardı, garson konuklara içki olarak şarap ikram ediyordu. Basit fakat yeterli yiyecekler hazırlamıştı. Faith paltosunu asarken konuklar gelmeye başladılar. Üçüncü konuğun Brad olması Faith'i rahatlatmıştı.

Olduğu yerde durup, gülümseyerek Brad'in kendisine doğru gelmesini bekledi. Çocukken de Brad fasulye sırtığı gibi uzundu. Her zaman Faith'in tepesinden bakar, daha küçükken de

kucağına alıp havalara fırlatır ve salıncakta sallardı. Çocukluk ve gençlik yıllarında Brad onun hep yanında olmuştu.

"Nasıl geçti?" diye sordu, garsonun verdiği kadehten bir yudum

alarak.

"Güzeldi. Artık mümkünse cenaze töreni görmek istemiyorum. Ama bundan kaçamazdım. Mezarlıklardan nefret ediyorum," dedi Faith. Nedenini ikisi de biliyorlardı.

"Evet, ben de pek hoşlanmam. Bu arada Alex nerede?" Göz göze geldiler, Faith iç çekerek gülümsedi.

"Chicago'ya gitmesi gerekti, müşterisiyle randevusu vardı. Bu gece dönecek." Sesinde eleştiren bir tonlama yoktu, ama Brad, Alex'in karısının yanında olması gerektiğini düşünüyordu. Faith'in adına gelmemesine kızıyordu, ama bir bakıma da memnun olmuştu. Böylece Fa-ith'le baş başa konuşacak fırsatı olacaktı. Görüşmeyeli çok uzun zaman

olmuştu.

"Çok kötü. Chicago'da olması demek istedim. Başka nasılsın?" Koltuğun koluna iliştigi için Faith'le aynı boyda olmuşlardı.

"Sanırım iyiyim. Kızlar gittikten sonra biraz tuhaf oldum. Zamanımı nasıl geçireceğimi bilmiyorum. İşe dönmek istediğimi söyleyip duruyorum, ama pazarlayabileceğim yeteneğim yok. Bir ara hukuk fakülte-

Dualar Gerçek Olsa

35

sine dönmeyi düşündüm, ama Alex deli olduğumu söyledi. Okula dönmek ve baro sınavlarını vermek için çok yaşlı olduğumu düşünüyor."

"Sen mi yaşlısın? Pek çok insan yapıyor. Sen neden yapamaya-sın?"

"Baro sınavlarını verdiğimde kimsenin bana iş vermek istemeyeceği kadar yaşlı olacağımı söylüyor." Faith'in anlattıklarını dinlerken bile Alex'e sinirleniyordu. Zaten ondan hiçbir zaman hoşlanmamıştı.

"Saçma. Sen çok iyi bir avukat olabilirsin, Fred. Bence yapmalısın." Faith bu sözlerle gülümseyerek cevap verdi, Alex'i böyle bir şeye razı etmenin ne kadar zor olduğunu söylemek istemiyordu. Çok inatçı bir adamdı.

"Alex benim evde oturup dinlenmemi, birç dersleri almamı ya da onun gibi bir şeyler yapmamı istiyor." Bunları düşünmek bile ona ölümcül geliyordu. Brad da aynı fikirdeydi. Faith'e baktıkça, çocukluğunu ve dümdüz sarı saçlarını hatırlıyordu. İçinden topuzunu tutan firketeleri çekip çıkarmak, eski günlerde olduğu gibi saçlarını omuzlarına dökmek geliyordu. Faith'in saçlarını beğeniyordu.

"Sıkıntıdan ölürsün. Bence okula dönmek çok iyi bir fikir. Bunu iyice düşünmelisin." Jack da olsa aynı şeyleri söylerdi diye düşündü Faith ve hevesi arttı. O sırada bir grup yeni konuğun geldiğini görünce, selamlamak için yanlarına doğru yürüdü. Birkaç yüzü tanıyordu, geldikleri

için teşekkür etti ve bir süre sonra Brad'ın yanına döndü.

"Pam neler yapıyor? Hâlâ birlikte mi çalışıyorsunuz?" İkisi de avukattı, Pam bir sınıf büyük olmasına rağmen hukuk fakültesinde okurken tanışmışlardı. Jack düşünlerine gitmiş ve Brad'ın sağdıçı olmuştu, fakat Faith, Pam'ı bir kez görmüştü. Pam güçlü, gözü pek bir kadın izlenimi vermişti. Brad'ın tam kendine göre birini bulduğunu düşünmüştü.

36

Danielle Steel

"Hayır," dedi Brad. "Pam hâlâ babasının firmasında çalışıyor. Babası durmadan emekli olacağını söyleyerek tehditler savuruyor, ama yetmiş yedi yaşında olmasına rağmen henüz öyle bir girişimde bulunmadı ve bulunacağını da hiç sanmıyorum. Pam avukatlık yapıyor ve yaptığım işlerden dolayı benim aklımı yitirmiş olduğumu düşünüyor." "Neden?" Oysa Brad'ın yaptıkları Faith'e çok ilginç gelmişti, üstelik son derece soylu bir davranış olduğunu düşünüyordu. Anlattığına göre Brad, ağır suçlardan yargılanan çok sayıda çocuğu parasız savunuyordu.

"Para yok, bir şey yok. Zamanımın çoğu mahkemelerde geçiyor ve beş kuruş para almıyorum ya da Pam'a göre yeterince para kazanmıyorum. Gece, gündüz ve hafta sonları çalışıyorum. Babasının firma-sındaki güzelim işi bırakıp eyalet hapisanelerinde, avukat tutamayacak kadar fakir bir avuç çocuğu savunuyorum. İşin güzel tarafı ne biliyor musun? Küçük bir fırsat verildiğinde bu çocuklar hayata kazandı-nlabiliyor. Çok zevkli bir iş. Hukuk fakültesine başlarsan, yazları bana asistanlık yapabilirsin," diye takıldı. "Ama para almadan çalışacaksın ya da belki bana üste para verirsin." Gülüşerek yemeklerin olduğu masaya doğru yürüdüler. Allison, Faith'i daha önce hiç görmediği bir çiftle tanıştırdı. Akşamüzerine doğru kalabalık azalmaya başlamıştı, fakat Allison, geç gelenler olabilir düşüncesiyle, nezaketen saat beşe kadar beklemeleri gerektiğini söylemişti. Böylece Faith'in, Brad'la daha fazla birlikte olacak zamanı olacaktı.

"Başka ne var ne yok, Fred?" diye takılmaya devam etti Brad. Yumurtalı sandviç, salata, çilek ve küçük pastalardan yemişlerdi. "Herhangi bir davranış bozukluğu, ağır suç, trafik kurallarını çiğneme, skandal falan var mı yaşamında? Bana itiraf edebilirsin. Çok iyi sır tutmamla tanınırım," dedi. Faith güldü. Yan yana oturlurken Brad, son

Dualar Gerçek Olsa

37

birkaç yılda Faith'i ne kadar çok özlediğini düşünüyordu. Araya giren mesafe, yaşam savaşı ve yoğun çalışma temposu onları birbirlerinden uzaklaştırmıştı. Ama bir araya geldikleri anda hiçbir şeyin değişmediğini anlamışlardı. Hatta Jack'ın yokluğu onları daha fazla yakınlaştırmış ve birbirlerine daha fazla bağlamıştı. "Anlat, ne var ne yok," dedi Brad.

"Anlatacak bir şey yok," dedi Faith bacak bacak üstüne atarak. Karşı karşıya oturmuşlardı. Brad hâlâ son derece yakışıklı bir adamdı. Gençliğinde kızlar peşini hiç bırakmazlardı ama yine de en iyi kızları kapamıştı. Jack'ın dayanılmaz bir çekiciliği vardı. Brad biraz daha utangaçtı. Faith en çok onun bu tarafını severdi. "Korkarım seni hayal kırıklığına uğratacağım. Skandal ya da kötü davranış yok. Oldukça monoton bir yaşam sürüyorum. Zaten bu yüzden okula dönmeyi düşünüyorum. Zoe de Brown'a gittikten sonra yapacak fazla bir işim kalmadı. Alex çok yoğun çalışıyor. Ellie de gitti. Ben de arada sırada hayır işleriyle uğraşıyorum, kermesler düzenliyorum. Bunları uyurken bile yapabilirim."

"Peki ya aşk ilişkileri, Fred? Çok uzun zamandır evlisin. Şimdiye kadar hiç yaramazlık yapmadığını söyleme bana!" Küçükken de aynı şeyi yapardı. Ağabey tavırlarıyla Faith'in sırlarını ağzından alır, ondan sonra da kızdırırdı. Ama bu kez Faith'in gerçekten anlatacak bir sırrı yoktu.

"Söyledim sana. Çok sıkıcı bir hayatım var. Soruna cevap istiyorsan, hayır, şimdiye kadar hiç aşk macerası yaşamadım. Böyle bir şeye cesaret edebileceğimi sanmıyorum, bana çok karmaşık geliyor, ayrıca şimdiye kadar karşıma böyle biri çıkmadı. Kızlar'zaten zamanımın çoğunu alıyordu. Utanç verecek kadar sevimsiz geliyor kulağa, değil mi?" Faith bir kahkaha attı. Brad'ın yeşil gözleri üzerine kilitlenmişti.

38

Danielle Steel

"Anlaşılan hâlâ Alex'e deli gibi âş'ıksın," dedi. Faith bakışlarını kaçırdı. Bu kadar yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ bu kadar samimi olmaları tuhaftı. Brad'a güveniyordu ve eskiden beri hep güvenmişti. Bir bakıma Jack'ın yerini almış gibiydi. Hatta belirli zamanlarda Brad'a kardeşinden bile yakın olduğu anlar olmuştu. Brad'la daha çok benzerlikleri vardı. Jack daha dışadönüktü ve çabuk öfkelenirdi. Brad'la eskiden beri pek çok ortak yanları vardı. Bazen Jack'a söyleyemediği şeyleri ona söylerdi.

"Hayır," dedi açık yüreklilikle. "Alex'e âşık değilim. Hele senin dediğin gibi "deli gibi" hiç değilim. Onu seviyorum, çünkü iyi bir insan, iyi bir baba ve iyi bir adam. Çok iyi dostuz. Aslında artık ne olduğumuzu ben de pek iyi bilemiyorum. Sanırım onun ilk ve tek aşkı işi, başkasına ihtiyacı yok, hiçbir zaman da olmadı. Aynı evde yaşıyoruz, müşterek çocuklarımız var, iş yemeklerine çıkıyoruz, arada sırada arkadaşlarımızla görüşüyoruz. Ama genellikle kendi hayatlarımızı yaşıyoruz. Artık birbirimize söyleyecek fazla bir şeyimiz kalmadı." Brad o zaman Faith'in gözlerindeki hüznü ifadeyi fark etti.

"Yalnızsın, Fred," dedi. Aslında onun hayatı da Faith'den pek farklı değildi. Yıllardır Pam ile iki arkadaş gibi olmuşlardı. Brad aile şirketine çalıştığı zamanlar araları çok iyiydi, ama babasının firmasından ayrılmasını Pam hâlâ hazmedememişti. Bunu bir çeşit ihanet ve terk ediş olarak görüyordu. Brad'ın bu hareketini kişisel olarak almış ve yaptığı işten zevk almadığını anlamak istememişti. Bu tamamen onun inançlarına ve arzularına karşı bir davranıştı. Pam için para kazanmak, hem de çok kazanmak, her şeyden önemliydi.

"Bazen yalnızlık hissediyorum." Her zaman yalnız olduğunu söylemek istemiyordu. Alex'e ihanet etmiş gibi olacağını düşünüyordu, üstelik kendini Brad'a acındırmaktan da kaçınıyordu. "Alex yalnızlık-

Dualar Gerçek Olsa

39

tan hoşlanan bir insan ve ikimizin hoşlandıkları şeyler farklı. Ben insanlarla birlikte olmayı, çocuklarla ilgilenmeyi seviyorum. Eskiden arkadaşlarımızla görüşmekten, birlikte sinemaya gitmekten, hafta sonları onlarla olmaktan hoşlanırdım. Ama artık bu alışkanlıkları kaybettik. Alex, iş dışında bir şey yapmanın zaman kaybı olduğunu düşünüyor." Golf oynadığı arkadaşları bile müşterileri, tanışmak ya da iş yapmak istediği insanlardı."

"Tanrım," dedi Brad. Parmaklarını saçlarının arasından geçirip, arkasına yaslandı. Birden

keyfi kaçmıştı. Faith'in böyle bir yaşam sürmesine üzülüyordu. Çok daha iyi şeyler hak ediyordu. Jack da her zaman böyle söylerdi ve Brad da aynı fikirdeydi. "Pam'a benziyor. O da para kazanmaktan başka bir şey düşünmez. Aslında," dedi mahcup bir ifadeyle gülümseyerek, "hiç kafama takmıyorum, umurumda değil. Tabii, ben de aklıktan ölelim demek istemiyorum. Ama böyle bir şeyin olması mümkün değil. Babasının firmasında bir servet kazanıyor, çok esaslı müşterileri var. Hangisi daha önce olur bilmiyorum, ama babası emekli olunca ya da ölünce her şey ona kalacak. Tasarruf yapmamızı gerektirmeyecek kadar para sahibiyiz. Şahane bir evimiz, harika çocuklarımız var. Daha ne isteyebiliriz? İnsan daha başka ne isteyebilir? En güzel tarafı da, bu sayede istediğim şeyleri yapabilmem, önemli müşterilere ve onların o sıkıcı vergi işleriyle uğraşmama gerek yok. Ben yaptığım işi seviyorum. Bana çok daha anlamlı geliyor. Sanırım Pam bu yüzden utanıyor, çünkü kazanmam gereken kadar para kazanamıyorum. O kadar çok çalışmanın vergi ayı geldiğinde Sam Amca'dan başka kime yararı var? Çocuklara ve konforlu bir yaşam sürmeye yetecek kadar paramız var. Bu yüzden artık kazandıklarımı geri vermenin zamanı geldi diye düşündüm."

40

Danielle Steel

"Bana mantıklı geldi," dedi Faith düşünceli bir ifadeyle. Hiç değilse Brad kendisi için doğru kararı vermişti. Ama bu aynı zamanda karısıyla arasının gittikçe açılması anlamına da geliyordu.

"Pam için her şey itibar meselesidir, tanıdığın kişiler, başkalarının ne düşündüğü, hangi klüplere üye olduğun ve hangi davetlere çağırıldığın önemlidir. Bilmiyorum, belki de yaşılanıyorum ya da tuhaflaşı-yorum, ama smokinli bir davete gidip, çalışmayan ve konuşacak hiçbir konusu olmayan boş bir çuvalın yanına oturmaktansa, bir hapisane hücresinde küçük bir çocukla konuşmayı tercih ederim." Anlatırken bile öfkeleniyordu. Faith gülümsedi.

"Sanırım benden bahsediyorsun. Okula dönme kararımı destekleyecek şimdiye kadar duyduğum en güzel söz bu oldu."

"Olabilir," dedi Brad. "Bilmiyorum. Ama vasiyetname hazırlamaktan, müşterilerin vergileri hakkında sızlanmalarını dinlemekten, çocukları için varlıklarını konserve yapmalarına yardım etmektense, kendi hayatımla çok daha faydalı bir şeyler yapmam gerektiğini düşündüm. İş bırakmasaydım, kesin bunlardan birini öldürürdüm." Pam'ın babasının firmasında çalıştığı yıllarda yaptığı işlerden nefret etmiş, bir an önce kurtulmanın yollarını aramıştı.

"Ben de bütün gün hiçbir şey yapmamaktan sıkılıyorum," dedi Faith. "Hayatımı boşa harcıyormuşum gibi geliyor. Kızlar artık kendi hayatlarını yaşıyorlar. Alex'in işi var. Artık onlara bakmak zorunda olmadığımı göre, ne yapacağımı biliyorum. Tek yaptığım aylak aylak dolaşmak ve akşamları yemek hazırlamak. Bir de müzeleri geziyorum ve arada sırada arkadaşlarımla yemeğe çıkıyorum."

"Okula dönmelisin," dedi Brad. "Ya da işe başlamalısın." "Ne iş yapacağım? Ellie doğduktan sonra hiç çalışmadım ki, çalıştığım zamanlarda da ayak işlerinden başka bir şey yapmıyordum."

Dualar Gerçek Olsa

41

Bunu yirmi iki yaşındayken yaparsın, ama benim yaşımda olmaz. Anlamsız olur. Aslında artık neyin anlamlı olduğunu da bilmiyorum. Okula dönmeye kalkışacak olursam Alex kalp krizi geçirir."

"Belki de gözdağı vermiş olursun," dedi Brad. "Belki de hiçbir şey yapmadan yaşaman ve ona bağımlı olman hoşuna gidiyor. Sanırım Pam da bir bakıma öyle düşünüyordu. Onlar için çalışmam hoşuna gidiyordu. Oysa ben onlarla birlikte çalışırken boğuluyordum. Başarısızlığa uğramak pahasına bile olsa her şeyi yüzüstü bırakmaya razıyım."

"Böyle bir şeyin olmayacağından eminim," dedi Faith. "Yaptıkların kötü şeyler değil, en azından kendi istediğin şeyi yapıyorsun. Anladığım kadarıyla artık para sorununuz da kalmamış." Böyle duruma gelmek çok hoştu tabii.

"Pam için para en önemli unsurdur. Kendisini, başarıları ve kazandığı parayla ölçer. Bana göre de para o kadar önemli değil. Öldüğüm zaman, birileri için bir şeyler yapabildiğimi, birkaç kişinin hayatını değiştirdiğimi, bir çocuk kurtardığımı ve çocukların hayatlarını mahvetmelerine engel olduğumu bilmek beni mutlu edecek. Zengin insanların paralarına para katarak bunu yapamam."

"Sanırım Pam ve Alex ikiz kardeş gibi benziyorlar." Faith gülümsedi. Çocukluğundan beri Brad'ın görüşlerine ve fikirlerine hayranlık duyardı. Allison yanlarına gelip salonu saat beşte boşaltmak zorunda olduklarını ve kocasıyla birlikte havaalanına gitmeye hazırlandıklarını hatırlatınca üzüldü.

"Davet fena olmadı," dedi Faith'e. İkisi de yorulmuşlardı, fakat Charles'in bütün arkadaşları gelmiş, saygın ve samimi bir topluluk olmuştu.

"Bunu çok iyi düşündün," dedi Faith. Birden onu bir daha görüp göremeyeceğini düşündü. Birbirlerine pek yakın olmamakla birlikte, bu düşünce onu hüzünlendirdi. "Charles görse çok mutlu olurdu."

42

Danielle Steel

"Sanırım olurdu," dedi Allison. İki kadın paltolarını alırken, Bert-rand de hesap için çek imzaladı. Davetin parasını ödemek için ısrar etmişti. Faith de, yaklaşık aynı miktarda tutan kilisedeki çiçeklerin parasını ödemişti.

Brad onlarla birlikte asansöre kadar gitti. Allison ile Bertrand eşyalarını almak için yukarıya, odalarına çıkacaklardı. Faith ise taksi bulmak için lobiye inecekti.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordu, Allison ve Bertrand'la birlikte asansörü beklerlerken.

"Yarın sabah," dedi Brad. O sırada asansör geldi, Faith ve Allison kucaklaştılar. Bertrand de asansörün kapısını tuttu.

"Kendine iyi bak, Faith," dedi Allison. Faith'in yardımlarına teşekkür etti. Ayrılırken ikisi de bir daha yollarının ne zaman karşılaşacağını düşünüyordular.

"Sen de öyle. Arada sırada telefon et." Çok kısa bir geçmişi paylaşan ve birbirlerine söyleyecek fazla bir şeyleri olmayan insanların sözleriydi.

Allison ile Bertrand asansöre bindiler, kapılar kapanırken Faith , onlara el salladı. Yüzünü Brad'a döndüğünde gözleri yaşarmıştı. "Çev-\ remdeki insanları kaybetmekten... ve vedalaşmalardan bıktım artık. Hayatımdan çıkan insanlar geri dönmüyorlar." Brad, Faith'in elini tuttu ve sessizce asansörün gelmesini beklediler.

"Hemen eve gitmek zorunda mısın?" diye sordu Brad, lobide Park Caddesi'ne çıkan kapıya doğru yürürlerken.

"O kadar acelem yok. Bu gece dışarı çıkacağız. Saat sekize kadar zamanım var."

"Bir yere gidip bir şey içmek ister misin?" diye sordu Brad. Sanki bütün bir öğleden sonrayı yiyip içerek geçilmemişler gibi.

Dualar Gerçek Oha

43

"Benimle birlikte eve kadar yürümeye ne dersin?" Ev yirmi dört blok ötedeydi ve mesafe yürümek için uygundu, üstelik Faith biraz hava almak istiyordu. Teklif Brad'ın hoşuna gitti ve kol kola döner camlı kapılardan Park Caddesi'ne çıktılar.

Bir süre sessizce yürüdüler, sonra ikisi aynı anda konuşmaya başladılar.

"Ne yapmayı düşünüyorsun, Fred?"

"Şimdi üzerinde çalıştığın nasıl bir dava?"

Gülüştüler, ilk cevabı Brad verdi. "Kaza ile arkadaşını vuran bir çocuğu aklamaya çalışıyorum. Aslına bakacak olursan pek de kaza sayılmaz. İkisi de aynı kıza âşıkmişler. Çocuk on altı yaşında, birinci derecede cinayete teşebbüsten yargılanacak. Zor bir dava ve çok iyi bir çocuk." Bunlar Brad için sıradan olaylardı.

"Seninle asla yaşıyamam," dedi Faith. Yan yana yürüyorlardı. Brad, adımlarını Faith'e göre ayarlamaya çalışıyordu. Eski günlerde bunun gibi çok yürüyüşler yapmışlardı. "Aslında benim bir şey yapacağım yok."

"Yapacaksın," dedi Brad. Faith şaşırdı. "Columbia, New York ve aklına gelen bütün üniversitelere telefon edeceksin, katalog ve hukuk fakültelerine başvuru formu isteyeceksin. Hangi sınavlara gireceğini öğrenmen gerek. Yapacak çok işin var."

Faith gülerek Brad'a baktı. Söylediklerinin hoşuna gittiğini kabullenmek zorundaydı.

"Ne kadar ilerleme kaydettiğini öğrenmek için gelecek hafta telefon edeceğim. Eğer boş cevap verecek olursan, canına okurum. Poponu kaldırmanın zamanı geldi, Fred." Ansızın Faith'in hayatına girmiş ve ağabeylik taslamaya başlamıştı. Eski günlerde gibi diye düşündü Faith. Aslında Brad'ın söylediklerine katılmıyor değildi, ama bu fikri

44

Danielle Steel

Alex'e nasıl kabul ettireceğini, hatta kabul ettirip ettiremeyeceğini bilemiyordu. Ayrıca Alex'e

karşı koyacak cesareti bulacağından da emin değildi. Hayatı boyunca Alex'e meydan okumaktan korkmuştu. Her şeye rağmen, babasının artık anılarında kalan davranışı ve sürekli eleştirileri yüzünden erkeklere karşı koymaktan hâlâ çekiniyordu. Yüreğinin derinliklerinde, hâlâ erkeklerden korktuğunu hissediyordu. Onu korkutmayan tek erkek Jack ve tabii ki bir de Brad'dı.

"Bu arada elektronik posta adresin var mı?" Altmış'h sokaklara yaklaşmışlardı. Hava kararmaya başlamıştı, Park Caddesi ışıltı ışıltı aydınlanmıştı. İşten eve dönen insanların telaşesi caddeyi doldurmuştu.

"Var tabii. Zoe ile yazışmak için kendime bir dizüstü bilgisayar almıştım. Bayağı alıştım."

"Adresin ne?"

"FaithMom@aol.com."

"Adresini Fred diye değiştirmelisin," dedi gülerek. "San Francisco'ya döndüğümde sana yazarım."

"Çok memnun olurum, Brad," dedi Faith. Bu kez bağlan koparmamak iyi olacaktı. İkisi de gayret göstermeliydi. Tabii Brad'ın yazacak zamanı olursa. Onun hayatı, Faith'den çok daha doluydu. "Geldiğin için teşekkür ederim. Sayende kolay geçti."

"Vaktiyle benim de Charles'le bazı güzel günlerim olmuştu. Ona borçlu olduğumu düşündüm." Oysa Faith'in Charles ile bu tür anıları yoktu. Çünkü Charles Jack ile Brad'a, Faith ile Allison'a olduğundan çok daha yakın olmuştu. "Hem seni görmek istedim."

Sesi daha da yumuşamıştı. Yarı yola gelmişlerdi. "Onsuzluğa nasıl dayanıyorsun?" İkisi de kimden bahsettiğini biliyordu.

"Kolay olmuyor," dedi Faith başını öne eğerek. Gerçekten Jack olağanüstü bir insandı. Hayatında onun gibi birine rastlamamıştı ve

Dualar Gerçek Olsa

45

rastlayacağını sanmıyordu. "Kolay olmuyor. Çok tuhaf, bazen aylarca üzülüyorum, ama birden aklıma takılıyor ve çok kötü oluyorum. Sanırım hayatımın sonuna kadar böyle devam edecek." Öldüğünden beri uzun zaman kendi kendine kalmış ve büyük acısıyla tek başına boğuşmuştu. Arkadaşlarından uzaklaşmasının bir nedeni de bu olmuştu. Acı yalnız çekiliyordu. Sık sık tek başına kiliseye gider ve Jack için dua ederdi. Bu onu rahatlatıyordu. Pek çok kez kardeşini ne kadar özlediğini Alex'e anlatmaya çalışmış, fakat kocası rahatsız olmuştu. Bu yüzden Alex'le acısını paylaşamamıştı. Bu konuda konuşulmasından hoşlanmıyordu. Üzüntüsünü aktarmak için bir kere psikiyatra bile gitmişti, fakat söylediği zaman Alex sinirlenmiş, bir daha gitmesini ve bu konuyu onunla da konuşmasını yasaklamıştı. Bunun sağlıklı bir davranış olduğunu ve psikiyatrin Faith'den faydalandığını söylemişti. Oysa Faith'in hoşuna gitmişti. Kocasından gizli bir iki kez daha gitmişti. Bunları Brad'a anlattı. Brad da psikiyatra gitmenin pek faydası olacağını düşünmemekle birlikte, Faith'i rahatlatıyorsa sakıncası olmadığı kanısındaydı. Ona göre yanlış bir şey değildi.

"Ben de onu çok özleyorum, Fred," dedi. Brad kibar bir insandı. "Gittiğini düşünmek bana çok tuhaf geliyor. Hâlâ inanamıyorum. Bazen komik bir şey olduğunda ya da bir tavsiyeye

ihtiyacım olduğunda onu aramak için elimi telefona atıyorum... ama sonra hatırlıyorum. Mümkün değil gibi geliyor. Jack gibi bir insan nasıl yok olabilir? O, sonsuza kadar yaşaması gereken biriydi. Debbie'den haber alıyor musun?" Debbie de kendine göre nedenlerle ortadan kaybolmuştu. Jack'in ailesi ile de hiçbir bağlantısı kalmamıştı. Faith onun Palm Beach dolaylarında bir yerde olduğu dışında hiçbir şey bilmiyordu. Daha doğrusu ortadan kaybolmadan önce oraya gideceğini söylemişti.

46

Danielle Steel

"Ondan hiç haber almadım," dedi. "Bir daha alacağımı da sanmıyorum. Jack'ın hatırı için elimden geleni yapmaya çalışmama rağmen, sanırım ondan hoşlanmadığımı biliyordu. Ama gerçekten Jack'ı çok üzüyordu." Jack'ın ne kadar iyi bir insan olduğunu anlamazdan gelir ve sürekli onu terk etmekle, boşanmakla tehdit ederdi. Evli oldukları sürece Jack'ın onu bıkıp usanmadan korumasından Faith bıkıp usanmıştı. "Son derece sağlıklı bir ilişkileri vardı. Jack'ın onda ne bulduğunu hep merak ederdim. Cenaze töreninde benimle iki kelime bile konuşmadı, iki hafta sonra da veda etme gereğini duymadan şehri terk etti. Jack'ın avukatı tekrar evlendiğini söyledi. Sigortadan gelen parayla bir ev almış ve sonra da adamın biriyle evlenmiş. Jack'ın yasını bile tutmadı."

"Çocuklarının olmamasına üzülüyorum."

"Çocukları olsa da bana göstermezdi," dedi Faith. Başını kaldırıp Brad'a baktı. Eski günleri, hayatını ve Jack'ı konuşmak hoşuna gidiyordu. "Gerçekten bana yazacak mısın?" diye sordu çocuksu bir ifadeyle. Brad'ın içinden Faith'in saçlarını açmak, eski günlerde olduğu gibi omuzlarına dökmek geliyordu. Bir bakıma Faith hâlâ gözüne çocuk gibi görünüyordu ve onu korumak ihtiyacı hissediyordu.

"Yazacağımı söyledim." Kolunu omzuna attı ve öylece yürüdüler. Faith kendini güvende hissediyordu.

"Beni yine bırakıp gidecek misin? Seni çok özleyorum. Çocukluğumdan kalan senden başka kimse yok."

"Sana yazacağım, Fred. Söz veriyorum. Ama senin de okulları araştırmanı istiyorum. Dünyanın senin gibi avukatlara ihtiyacı var." Bu sözlere ikisi de kahkahalarla güldüler. Birkaç dakika sonra Faith'in evinin önüne gelmişlerdi. Bahçesi taze biçilmiş taflanlarla çevrelenmiş, bakımlı ve oldukça büyük bir evdi.

Dualar Gerçek Olsa

47

"Bugün geldiğin için teşekkür ederim, Brad. Belki biraz tuhaf gelecek ama çok güzel bir gündü. Cenaze günü böyle bir şey söylemek komik." Fakat Brad'la birlikte geçirdiği zaman ona çok iyi gelmişti. Uzun zamandır olmadığı kadar mutlu olmuştu. Çocukluk günlerinde Brad ve Jack'la olduğu zamanlardaki gibi huzur ve güven duymuş, sevildiğini hissetmişti. Çocukluk anılarından sadece bunları seviyordu.

"Charlie de çok sevinirdi. Geldiğim için ben de çok mutluyum. Seninle konuşmayalı yıllar oldu. Kendine çok dikkat et. Seni merak ediyorum." Kaygılı bir ifadeyle Faith'e baktı, Faith de ona cesur bir ifadeyle gülümsedi.

"Merak etme. Sana iyi yolculuklar diliyorum. Çok fazla çalışıp kendini yorma."

"Hayatımın en çok hoşuma giden tarafı bu," dedi Brad. Oğullarından sonra, hayatında gerçekten önemsendiği tek şey yaptığı işti. Artık Pam ile fazla ortak yönleri kalmamıştı, hatta bazen hiç olmadığını bile düşünüyordu.

Faith'i kucakladı, sonra bir taksi durdurdu ve bindi. Faith arkasından bakıyordu. Brad köşeyi dönmeden önce pencereyi açtı ve el salladı. Faith yazacağını ve arayacağını hiç sanmıyordu. Daha önce pek çok kez hayatından çıkıp gitmişti. Üniversiteyi bitirdikten sonra, Jack'ın cenazesinden sonra da aynısı olmuştu. Hiç değilse bu güzel günü paylaşmışlardı. Brad'la birlikte olmak, tuhaf bir şekilde Jack'la birlikte olmak gibi gelmişti. Kapıyı açıp eve girerken hâlâ gülümsüyordu.

Yukarı katta Alex'in ayak sesleri geliyordu. Paltosunu astı, ağır ağır merdivenlerden çıkarken Brad'ı düşünüyordu.

"Nasıl geçti," diye sordu Alex yatak odasına girince. Faith gülümsedi.

48

Danielle Steel

"Güzeldi. Her şey güzeldi. Allison Waldorf'da küçük bir salon kiralamış, çok gelen oldu. Charles'le annemin pek çok arkadaşı vardı. Brad Patterson da geldi, onu çok uzun zamandır... görmemiştim."

"O kim?" Alex dalgındı. Televizyonda haberler okunuyordu. Alex iç çamaşın ve çoraplarıyla ayakta durmuş, kolalı gömleğinin düğmelerini ilikliyordu. Faith'le konuşurken kravatını bağladı.

"Jack'ın arkadaşı. En iyi arkadaşıydı daha doğrusu. Birlikte bü-yüdüler. Jack'ın cenazesinde tanışmıştın. San Francisco'da oturuyor. Sanırım onu hatırlamıyorsun." Jack'ın cenaze töreni çok kalabalık olmuştu. Alex ayrıntılara ve ona faydası olmayacak insanlara fazla dikkat etmezdi. Brad da Alex için faydası olmayacak insanlar kategorisinin-deydi.

"Hatırlamıyorum. Zamanında hazır olabilecek misin?" Telaşlı görünüyordu. Bu onun için önemli bir geceydi. Çalıştığı firmanın en büyük ortaklarından birinin, yeni bir müşteri şerefine verdiği partiye gideceklerdi. Onun için geç kalmak istemiyordu. Neyse ki, Faith hiç geç kalmazdı.

"Yarım saate kadar hazır olurum. Çabucak bir duş yapıp saçımı düzelteceğim. Chicago nasıl geçti?"

"Yorucu. Ama gerekliydi. İyi gitti." Cenaze ile ilgili hiçbir şey sormaması Faith'i hiç şaşırtmamıştı. Gitmemeye karar verdiği anda, kafasından silip atmıştı."

Faith banyoya gitti ve söz verdiği gibi yarım saat sonra siyah ipek bir kokteyl elbisesi giymiş olarak çıktı. Bir sıra inci kolye takmış, makyaj yapmış ve saçlarını da omuzlarına dökmüştü. Alex'in yanında karısından çok kızlarından biri gibi duruyordu. Kızların ikisinin de saçları sarıydı. Alex onu baştan aşağı inceledi, başını salladı fakat bir şey

Dualar Gerçek Olsa

söylemedi. Güzel olduğunu söylese Faith'in hoşuna gidecekti, ama bunu uzun zamandır yapmıyordu.

Beş dakika sonra evden çıktılar, Alex bir taksi durdurdu. Parti Park Caddesi'nde, on blok ötedeydi, yol boyunca Alex konuşmadı. Konuşmadığını Faith fark etmedi. Akıllı kilometrelerce ötedeydi. Brad'ı düşünüyordu. Öğleden sonra onunla konuşmak çok iyi gelmişti. Uzun zamandan beri kimseye içini bu kadar rahat dökmemişti. En son Jack öldüğünde yine Brad'la böyle rahat konuşmuştu. Birden birisi hayatına girmiş, endişeleri, korkuları ve onun için önemli olan şeylerle ilgileniyordu. Yıllar önce kaybettiği ve özlediği ailesini bulmuş gibi hissediyordu. Uzun zamandır unuttuğu bazı şeyleri de hatırlamıştı, birisi onunla ilgileniyordu ve sevildiğini hissediyordu.

F:4

50

Danielle Steel

Ertesi hafta Alex, Chicago'ya tekrar gitti ve hafta sonunda döndüğünde Faith'le birlikte olabilmek için şaşılacak derecede gayret gösterdi. Cumartesi günü Central Park'da yürüyüşe çıktılar, pazar akşamı da yakındaki bir lokantada yemek yediler. Alex pazar gününü bürosunda geçirdi ve Faith kiliseden dönünce yemeğe dışarı çıkmayı teklif ederek sürpriz yaptı. Son zamanlarda hafta sonları birlikte olmadıkları için, Faith bu ilgiden fazlasıyla etkilenmişti. Alex ertesi hafta da Chicago'ya gitmeyi planlıyordu.

Faith, pazartesi akşamı Zoe'ye telefon etti ve boş zamanı olup olmadığını sordu. Kızını çok özliyordu, görmeye gideceğini söyleyince Zoe sevinçten çılgına döndü. Annesiyle çok yakındı. Faith'e salı akşamı Providence'de olmasını söyledi. Evini iyi anlaştığı iki arkadaşıyla paylaşıyor olmasına rağmen, annesiyle birlikte otelde kalmak istiyordu. Telefonu kapattığında Faith hâlâ gülümsüyordu, hemen otel rezervasyonunu yaptı.

Salı gecesi, Faith uçaktan inince bir taksiye atlayıp Providence'ye gitti ve otele yerleşti. Yarım saat sonra da Zoe küçük bir sırt çantası ile geldi. Otel odasında rahatça yayılıp, gülüşüp konuşurlarken, anne kız-

Dualar Gerçek Olsa

51

dan çok iki kardeş gibi görünüyorlardı. Yemeği dışarıda yediler, Faith, Charlie'nin cenaze törenini anlattı ve Brad'm geldiğini söyledi. Jack ve Brad ile yaşadıkları çocukluk anılarını kızlarına defalarca anlatmıştı. Eski dostuyla karşılaşmanın annesini ne kadar mutlu ettiğini Zoe açıkça görebiliyordu.

"Okula dönmem konusunu konuştuk," dedi Faith tatlıları yerlerken. Zoe, Brown'a gelmeden önce de anne kız bu konuyu konuşmuşlardı ve Zoe bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyordu. Fakat o zamandan beri bir daha hiç konuşmamışlardı ve annesinin bu konuyu bir kenara itmediğini duyunca çok sevindi. Annesinin içinde bulunduğu boşluğu doldurmak için bir şekilde kendini oyalaması gerektiğini biliyordu.

"Bence bu harika bir fikir, anne," diye destekledi. Ablasıyla birlikte evden ayrıldıklarından beri annesinin ne kadar yalnız olduğunu biliyordu. "Herhangi bir girişimde bulundun mu?"

"Broşür almayı ve ne tür bir sınava gireceğimi araştırmayı düşündüm. Hukuk fakültesine giriş sınavları için hazırlanmam gerekecek. Hukuk fakültesine girmeyi bir yana bırak, hazırlık kurslarına bile kabul edileceğimden emin değilim." Korkuyor ve heyecanlanıyordu, Zoe ise annesinden daha fazla heyecanlıydı. Onu son gördüğüne kıyasla çok daha mutlu ve neşeli bulmuştu. "Belki New York Üniversitesi'nde genel hukuk kurslarına giderim, ayrıca hukuk fakültesine giriş sınavları için hazırlık kurslarına ihtiyacım var. Henüz karar vermedim, ama eğlenceli olacağını ve babanın dediği gibi birç dersleri almaktan çok daha ilginç olacağını düşünüyorum." Mahzun bir ifadeyle kızına gülümsedi.

"Çok iyi, anne." Annesinin kopyası olan güzel sarışının kaşları çatıldı. Faith'in karşılaşacağı bütün engelleri biliyordu. Aslında Faith de çok iyi biliyordu. "Babama söyledin mi?"

52

Danielle Steel

"Henüz söylemedim. Bir süre önce bu konuyu konuşmuştuk. Pek hoşuna gittiğini söyleyemem." Oysa Zoe, konuşmanın annesinin anlattığı kadar yalın geçmediğini tahmin edebiliyordu.

"Hiç şaşırmadım. Kardan adam senin bağımsız olmanı istemiyor, anne. Evde oturup, sadece ona bakmanı istiyor."

"Baban hakkında böyle konuşman hiç güzel değil," dedi Faith. Ama Zoe'nin söylediklerinin doğru olduğunu ikisi de çok iyi biliyorlardı. "Baban yardım derneklerinde çalışmamı da önerdi. Kendimi meşgul etmemden hoşlanıyor."

"Tabii, onu korkutacak bir hareket yapmadığın sürece hoşlanır." Zoe akıllı bir kızdı. "Şimdiye kadar yardım derneklerinde yeterince çalıştın. Bizi büyüttün, artık kendin için bir şeyler yapmanın zamanı geldi." Her zaman annesinin haklarını korurdu, bu yüzden babasıyla arasında hiç bitmeyen bir savaş vardı. Ona göre babası kendini hatırladığından beri ailenin dışında kalıyordu. Onlarla sadece annesinin ilgilendiğinin de farkındaydı. Ablasıyla bu konuda çok tartışmışlardı. Eloise, annesini de severdi ama sürekli babasını savunurdu. Oysa Zoe açık babasının ne kadar duygusallıktan uzak olduğunu, annelerinin zor bir evlilik sürdürdüğünü söylerdi. "Bunu yapmanı gerçekten çok istiyorum, anne. Yapana kadar başının etini yiyeceğim."

"Brad da aynı şeyi söyledi," dedi gülerek. "Peki, ya sınavı veremezsem? Hukuk fakültesine giremeyebilirim. Sen bana, benden daha fazla güveniyorsun. Göreceğiz bakalım." Yine de konuyu Alex'e söylemek zorundaydı. Anahtar onun elindeydi.

"Bunlar saçma mazeretler, anne. Gireceksin. Çok iyi bir avukat olacağından eminim. Babamın seni vazgeçirmesine izin verme. Kararını verdikten sonra, hiçbir şey seni durduramaz. Babam da kendini alıştırmak zorunda kalır."

Dualar Gerçek Olsa

53

"Aslında bu konuyu onunla sen konuşmalısın," diye takıldı Faith. Fakat kızından aldığı destek

ve güven onu memnun etmişti. Zaten aile içerisinde onun en ateşli destekçisi hep Zoe olmuştu.

Sonra Faith, kızının okulunu, derslerini ve arkadaşlarını sordu. Lokantadan en son onlar çıktılar ve otele döndükten sonra da saatlerce sohbetle devam ettiler. Gece, iki kişilik yatakta birlikte yattılar. Zoe'nin uykuya dalışını seyrederken Faith çok şanslı olduğunu düşündü. Alex'in ona verdiği en büyük hediye kızlarıydı. En kısa zamanda Eloise'yi görmek için Londra'ya gitmeye karar verdi. Eloise, Şükran Günü'nde eve geleceğine söz vermişti. Belki dönerken Faith kızıyla birlikte gidebilirdi. Zamandan bol bir şeyi yoktu. Ama okula dönecek olursa durum değişecekti tabii.

Ertesi sabah Zoe saat dokuzda gitti. Birlikte yumurta, İngiliz çöreği ve çaydan oluşan basit bir kahvaltı edecek kadar zamanları oldu. Sonra Zoe annesini öpüp, ok gibi otelden fırladı. Saat onda, Faith havaalanına doğru giderken düşünceliydi. Eve giderken taksi şoförüne NYU'ya uğramasını söyledi. Hukuk fakültesine gitti, kucak dolusu broşür ve ilan topladı, gireceği sınavlar hakkında bilgi aldı. Ondan sonra Açık Öğretim Fakültesi'ne gidip oradan da broşür topladı. Eve gelince de Columbia Üniversitesi'ne telefon etti.

Topladığı bilgileri masasının üzerine yaydı ve oturup şaşkın şaşkın seyretti. Katalog toplamak başka, okula başlamak başkaydı ve hâlâ Alex'i nasıl razı edeceğini bilmiyordu. Zoe emrivaki yapmasını önermişti, ama Faith bunun kabalık olacağını düşünüyordu. Alex'in de söz hakkı vardı. Eğer gelecek sonbaharda hukuk fakültesine başlayacaksa onu oldukça büyük sorumluluk bekliyordu. Evde sınavlara hazırlanması ve çok çalışması gerekecekti. Eskisi kadar müsait olmayacaktı ve Alex buna uyum sağlamakta zorlanacaktı. Bunları düşünürken gözü

54

Danielle Steel

bilgisayarına takıldı ve bir mesajı olduğunu gördü. Zoe'den gelmiş olacağını tahmin etti, posta kutusunun üzerine tıkladı ve mesajın Brad'dan geldiğini görünce hem şaşırdı, hem de çok sevindi.

"Selam Fred. Nasılsın? Ne var ne yok? Hâlâ broşürleri almadın mı? Almadıysan hemen şimdi git al. Araştırmalarını yapmaya kadar senden haber almak istemiyorum. Kaybedecek zaman yok. Belki de ocak ayında başlaman gerekecek. Haydi, çabuk ol!"

"Bunun dışında nasılsın? Geçen hafta görüştüğümüze çok memnun oldum. Seni her zamankinden iyi gördüm. Saçların hâlâ eskisi gibi uzun mu? Cadılar Bayramı olsun olmasın, istediğin zaman yeşile boyamaya hazırım. Belki Sevgililer Günü için kırmızıya boyarız. Noel'de de yeşile. Hafızam beni yanıltmıyorsa yeşil sana çok yakıştırdı.

"Geldiğimden beri boğazıma kadar işe gömülmüş haldeyim. Sana bahsettiğim dava üzerinde çalışıyorum. Zavallı çocuk korkudan ölmek üzere. Bu işi başarmak zorundayım. Ama görüldüğü kadar kolay değil. Bu arada, sen hukukun hangi dalıyla ilgileniyorsun? Bana sorarsan çok iyi çocuk avukatı olursun, tabii fazla para peşinde değilsen. Gözün paradaysa Pam'a danışmahısın. Ben pek hoşlanmam, ama Şirketler Hukuku da ilginç olabilir. Belki senin hoşuna gider.

"Şimdi işe dönmem gerekiyor... Sen de hemen okula... Kendine dikkat et. Beni habersiz bırakma. Sevgiler. Brad."

Faith gülümseyerek ekrana baktı ve hemen cevap düğmesine tıkladı. NevvYork'dan broşürleri alması çok iyi olmuştu, Brad'a bilgi verebileceği için seviniyordu. Mektubunu yazarken çocuk gibi heyecanlıydı.

"Selam, Brad. Ben de şimdi Providence'den döndüm. Dün gece Zoe ile çok güzel vakit geçirdik, yemek yedik, sohbet ettik ve bol bol güldük. Okul konusunda o da seninle aynı fikirde. Eve dönerken New

Dualar Gerçek Olsa

55

York Üniversitesi'ne uğradım, benimle gurur duymalısın! Yüzlerce broşür ve bana gerekli bütün bilgileri aldım. Eve gelince de Columbia Üniversitesi'ne telefon edip broşür istedim. Başka okullara başvurmama gerek olmadığını düşünüyorum. Sonuç olarak ben üzerime düşen görevi yaptım. Bu hafta broşürleri dikkatlice okuyacağım. Alex Chicago'da. Hâlâ ona bahsetmedim. Nasıl bir tepki göstereceğini bilmiyorum. Duyunca şaşkınlıktan kafası tavana vuracak. Ama yere indiği zaman ne yapar bilmiyorum. Hukuk kariyerim yüzünden Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatmaya gerek var mı? Belki de bu, dünyanın sonu olabilir. Göreceğiz.

"Çocuk avukatlığı konusundaki tavsiyen hoşuma gitti. En azından yararlı bir iş. Neler gerektirdiğini bilmiyorum. Ama çocuklarla aram iyidir. Ama önce işleri sıraya koymalı. İlk önce Alex'i razı etmem gerekecek. Ondan sonra sınavlar, başvurular... acaba başarabilecek miyim? Ya başaramazsam? Kendimi lise öğrencisi gibi hissediyorum." Bir yıl önce Zoe üniversite sonuçlarını beklerken zaten yeterince heyecan çekmişti. Brown Üniversitesi birinci tercihiydi, kabul edildiğini öğrenince sevinçten deliye dönmüştü. Alex onun Princeton, Harvard ya da Yale'ye gitmesini istemişti ve Brown'a gitmek için üçünü de geri çevirdiğini öğrenince yıkılmıştı. Kendisi de Princeton'dan mezun olduğu için, Zoe'nin de oraya gitmesini istemişti. Fakat babası Brown için "hippi okulu" demesine rağmen Zoe kararından dönmemişti. Babasının sözlerine gülüp geçmişti. Ona göre herkes kendi istediği okulda okumalıydı.

"Bunun dışında her şey bildiğin gibi," diye Faith mektubuna devam etti. "Eloise'den haber alamadım. İyi olduğunu tahmin ediyorum. Londra'yı seviyor. Hâlâ bol zamanım varken onu da ziyaret etmek istiyorum. Okula başlayınca boş zamanım olmayacak." Brad ve Zoe ile

56

Danielle Steel

konuştuktan sonra planı gerçekleşmiş gibi geliyordu. "Tekrar New York'a gelecek olursan beni mutlaka ara. Bu arada bu şekilde yazışmak çok zevkli. Zamanın olursa bana yine yaz. Çok meşgul olduğumu biliyorum, onun için yazamazsan da sorun değil. Zamanın olunca yazarsın. Sevgiler, Fred." Adını yazarken gülümsüyordu.

Broşürlere göz atarken bilgisayarında "mesaj var" sinyali yandı. Gülümseyerek posta ikonuna tıkladı. Hemen cevap yazdığına göre mesaj ulaştığında Brad bilgisayarın başında olmalıydı.

"Aferin sana! Şimdi broşürleri oku ve hemen önümüzdeki dönem için okula kaydını yaptır. Hiç zararı olmaz ve moralini düzeltir. Alex'e de fazla aldırma. Senin hakkındaki kararlar o veremez. Eğer gerçekten istediğin buysa, ki ben öyle olduğunu sanıyorum, seni engellemeye hiç hakkı yok. Zamanla alışır. Bir işin olsa sen de oyalanırsın ve sıkılmazsın. Bütün gün evde

oturup, hizmet etmek için onun eve gelmesini bekleyemezsin. Senin de bir hayatın olmalı! Onun kendi hayatı var. Şimdi sıra sende! Acele et. Hiç durma. Söz dinle ve hemen kaydını yaptır. Sevgiler, Brad."

Brad'dan mesaj almak ve ona cevap yazmak çok eğlenceli oluyordu. Okuduktan sonra yazışmalarını bilgisayardan sildi. Özellikle "Alex'e fazla aldırma" sözü ona Jack'i hatırlatmıştı. Öğleden sonrayı broşürleri inceleyerek geçirdi. O gece Alex, Chicago'dan telefon ettiğinde okul meselesini söylemedi. Okula başlamak gibi hassas bir konu yüz yüze konuşulmalıydı. Cuma akşamı eve döndüğünde Alex çok yorgundu.

Hukuk fakültesine kaydını aralık ayının birine kadar yaptırmaması gerekiyordu. Başvurular şubat ayının birinde başlıyordu. Nisan ayına kadar da başvurusuna cevap almış olacaktı. Genel Hukuk sınıfı ve kısa bir süre sonra başlayacak ve sekiz hafta sürecektir olan Hukuk Fakültesi-

Dualar Gerçek Olsa

57

ne Hazırlık Kursları'na kayıt formlarını doldurup hazırlamıştı. Giriş sınavları Noel'den hemen sonra yapılacaktı.

Başvuru formlarını henüz göndermemişti. İlk önce Alex'le konuşmak istiyordu. Fakat Alex eve geldiğinde çok yorgun olduğu için yemek yiyip hemen yattı. Cumartesi günü bürosuna gitti ve eve çok geç döndü. Faith, ancak pazar sabahı konuyu açma fırsatını buldu. Alex bir yandan Sunday Times gazetesini okuyor, bir yandan da homurdanarak televizyondaki futbol maçını seyrediyordu. Faith ona kahve ve sandviç getirdiğinde başını kaldırıp tek kelime söylemedi. Faith karşısına oturup, Sunday Times'm ekini karıştırmaya başladı.

"Bu hafta Zoe'nin yanına gittim," diye söze başlayınca Alex televizyonun sesini açtı. "Çok iyi ve okulunu çok seviyor," diye devam etti Faith sesini duyurmaya çalışarak.

Alex yüzüne bakmadan cevap verdi. "Biliyorum, söylemiştin. Notları nasıl?"

"İyi, sanırım. Yarıyıl sınavlarına hazırlanıyor."

"Umarım kendini eğlenceye kaptırmayıp, doğru düzgün derslerine çalışıyordun" Zoe çok iyi bir öğrenci olduğu için Faith bu konuda hiç endişe etmiyordu. Onun gayesi sözü kendi üniversite eğitimine getirmekti, ama televizyonla gazete arasına girmenin kolay olmayacağını biliyordu. Alex kendini iyice kaptırmıştı ve yanında okunacak bir sürü evrak destelemişti. Dikkatini çekebilmek için Faith'in konuyu doğrudan açmaktan başka çaresi yoktu. Beş dakika daha bekledikten sonra öyle yaptı.

"Seninle bir şey konuşmak istiyorum," dedi. Avuçları sırlı sıkılam olmuştu, Alex'in mantıklı davranması için dua ediyordu. Bazen onunla konuşmak hiç kolay olamazdı. Faith konuyu ertelemeyi düşünürken, Alex başını ona doğru çevirdi ve çorbasından bir yudum içti.

58

Danielle Steel

"Çok güzel olmuş."

"Teşekkürler. Zoe ile New York Üniversitesi'ni konuştum." Sonunda büyük bir hamle yapmıştı ve kendini betona batıyor gibi hissediyordu. Zoe'nin babasına kardan adam

demesine hak veriyordu. Bazen Alex gerçekten, Faith'e karşı bile, buz gibi davranıyordu. Yine de içinden, bunun onları ihmal etmek anlamına gelmediğini, kafası daha önemli işlerle meşgul olduğu için olduğunu tekrarlıyordu. İçinden hep bunları düşünür, kızlara da aynı şeyleri söylerdi. Alex, kolay ulaşılabilen bir insan değildi. Bu konuda sadece Eloise biraz maharetliydi. Ama şimdi onu razı etmek sadece Faith'in hünerine kalmıştı.

"Geçiş yapmayı mı düşünüyor?" Alex şaşırmıştı. "Oysa okulunu sevdiğini sanıyordum. Ben ona Princeton ya da Yale'ye gitmesini söylemiştim."

"Hayır," dedi Faith. "Konu o değil, benim."

"Seninle ne ilgisi var?" Yüz ifadesi anlamsızdı. Birden Faith, Brad ile Zoe'nin yanı başında durmuş, kulağına ne yapması gerektiğini fısıldadıklarını hissetti.

"New York Üniversitesi'nde derslere girmeye başlayacağım." Faith bu sözlerin Alex'in üzerinde bomba etkisi yaptığını biliyordu.

"Ne tür dersler?" Aniden şüphelenmişti.

"Genel hukuk dersleri. Çok ilginç görünüyor," dedi. Sinirleri gerilmeye başlamıştı. Alex'in bakışlarından hiç memnun olmadığı anlaşılıyordu.

"Bu çok saçma, Faith. Senin hukuk okumana gerek yok. Ne yapacaksın ki? Müzedeki derslere katılsan bence çok daha iyi olur." Faith'in söyleyeceklerini bitirmesini engellemeye çalışıyordu. Faith aldırmadan ilerlemesi gerektiğini biliyordu. Alex'in rıza göstermesi için dua etmekten başka çaresi yoktu. Yirmi altı yıllık evliliklerinde, Alex

Dualar Gerçek Olsa

59

her zaman onun isteklerini veto etme hakkına sahip olmuştu. Bundan sonra bu düzeni değiştirmek mümkün değildi. İlk önce ufak tefek konularda başlamış, fakat yıllar geçtikçe Alex herkese diktasını kabul ettirmişti. En son sözü o söyler ve kuralları o koyardı. Psikolojik geçmişi yüzünden, Faith de bunu hiç karşı gelmeden kabullenmişti.

"Müzedeki derslerin hepsine katıldım, Alex. Artık daha ilginç işlerle uğraşmak istiyorum." El bombasının pimini çekmişti artık. Yapması gereken tek şey bombayı Alex'e doğru fırlatmaktı.

"Sonra ne olacak? Maksudın nedir, Faith?" Cevabın ne olacağını çok iyi biliyordu, ama Faith'in söylemesini istiyordu.

"Sonbaharda hukuk fakültesine müracaat etmek istiyorum." Sesi oldukça zayıf çıkmıştı, ama tavrında tavizkâr bir hal yoktu. Nefesini tuttu.

"Çok saçma. Bu konuşmayı daha önce de yaptık. Senin yaşında bir kadın hukuk fakültesine gidemez, Faith. Mezun olduğun zaman kimse sana iş vermez. Çok yaşlı olacaksın."

"Yine de yapmak istiyorum. Çok hoş olacağını düşünüyorum. Belki beni de işe alacak biri çıkar. Zaten o kadar yaşlı değilim," dedi inatla fikrini savunarak. Alex'in ne düşündüğü önemli değildi.

"Bunu bir kenara bırak. Ne kadar ağır bir yükün altına gireceğini biliyor musun?"

Önümüzdeki üç yıl boyunca eve kapanıp ders çalışmak zorunda kalacaksın. Sonra ne olacak? Bir iş bulup günde on dört saat çalışacak mısın? Benimle seyahatlere gidemeyeceksin, gece çıkmayacaksın. Bir yere gitmek istediğimde sınavlara çalışman gerektiği için gidemeyeceğini söyleyeceksin. Eğer istediğin buysa, bunu kızlar doğmadan önce düşünmeliydin. Hukuk fakültesine başlamıştın, o zaman bitirseydin, ama bitirmedin. Artık çok geç. Bunu kabullenmek zorundasın."

60

Danielle Steel

"Geç değil. Kızlar gitti, Alex. Yapacak hiçbir işim yok. Ben görevlerimi ve derslerimi birbirine karıştırmam, istediğin zaman dışarı da çıkabiliriz. Zaten artık yazın birkaç hafta dışında, birlikte hiç seyahat etmiyoruz, ama istediğin zaman çıkarız. Derslerimin seni rahatsız etmeyeceğine söz veriyorum." Kabul etmesi için yalvaran gözlerle bakıyordu.

"Mümkün değil!" diye Alex patladı sonunda. "Önümüzdeki üç yıl süresince kapanıp ders çalışacaksan evli kalmanın anlamı yok. İstersen hapisaneye gir, istersen tıp fakültesine git. Bu kadar mantıksız olabilmene inanamıyorum. Ne cesaretle böyle bir şeyi teklif edebiliyorsun? Neyin var senin?"

"Sıkıntıdan patlıyorum," dedi Faith. "Senin bir işin ve kendine ait hayatın var, Alex," dedi Brad'ın sözlerini tekrarlayarak. "Ben de kendime ait bir hayatım olsun istiyorum. Arkadaşlarımla çoğu çalışıyor, diğerlerinin de çocukları evden ayrılmadı. Hepsisi meşgul ve ben artık bir ders almak, hayır cemiyetlerinde çalışmak ya da müzede kurslara katılmak istemiyorum. Ciddi bir şey yapmak istiyorum. Zaten bir yıl hukuk fakültesinde okudum. Belki bunu da göz önüne al, bir sınıf atlatırlar."

"Bütün bunlar için artık çok geç," diye homurdandı Alex elindeki çorba kâsesini yanındaki sehpa hızla çarparak. Faith'in söyledikleri bayağı gözünü korkutmuştu. Belki de bunun Faith'in kendine ait bir hayatı olması anlamına geldiğini anlamıştı ve artık onu fazla kontrol edemeyecekti.

"Geç değil. Kırk yedi yaşındayım. Baro sınavlarını verdiğimde elli yaşında olacağım."

"Eğer verebilirsen. Çok kolay olmadığını biliyorsun." Faith'in başaramayacağını ima ediyordu ve bu da hâkimiyet kurmanın başka bir

Dualar Gerçek Olsa

61

şekliydi. Olumsuz imalarından Faith etkileniyordu. Ama kendini sakin olmaya zorluyordu. Ancak bu şekilde kazanabileceğini biliyordu.

"Alex, bu benim için önemli." Bu sözler Alex'i susturdu. Ama suskunluk uzun sürmedi.

"Düşüneceğim, Faith. Ama, son derece mantıksız bulduğumu söylemeliyim." Çok sinirlendiği açıkça belli oluyordu. Televizyonun sesini sonuna kadar açtı, artık onunla konuşmak mümkün değildi. Ama en azından Faith ne yapmak istediğini söylemişti ve düşünme sırası Alex'e gelmişti. Ne karar vereceği de ayrı bir konuydu. Ama o zaman da Faith tartışmaya hazırды. Zoe de bu konuyu babasıyla konuşacaktı. Annesine yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacaktı, çünkü Alex'in razı olması Faith için önemliydi. İstedikini yapmak için önce Alex'in

onayını almak istiyordu.

Usluca çalışma odasına çekildi ve e-posta ikonuna tıkladı.

"Hiroşima'dan İlk Haber," diye başladı Brad'a yazdığı mektuba. "Bombayı patlattım. Alex'e söyledim. Çok sinirlendi. Giriş sınavlarını ve baro sınavlarını veremeyeceğim kanısında. Zaman kaybindan başka bir işe yaramayacağını ve onu rahatsız edeceğini söylüyor. Zaten her zaman kaybeden taraf ben olurum. Kabul edeceğini sanmıyorum. Okula başlamayı çok istiyorum, ama razı olmazsa yapamam, bu ona haksızlık olur. Sonuç olarak onun karışım ve benden bazı şeyler beklemek hakkı. Okula başladığım zaman derslerim yüzünden onunla dışarı çıkamayacağımı ve seyahatlere gidemeyeceğimi söylüyor, aslında hak veriyorum. Sürekli çalışmam gerekecek. Neyse yakında öğreneceğiz. Sonunda birç derslerine başlayacağım galiba. Umarım sen iyisindir. Sevgiler, Fred."

Öğleden sonra bilgisayarına baktığında Brad'dan cevap gelmemişti. Cevap gece geç saatte geldi. Alex öğleden sonra hiç konuşma-

62

Danielle Steel

mıştı ve akşam yemeğini de buz gibi bir sessizlikte yemişlerdi. Yemekten hemen sonra da tek kelime söylemeden yatmaya gitmişti. Ertesi sabah dörtte kalkıp Miami'ye gidecek ve toplantı için iki gün kalacaktı. Ona göre Faith çizgiyi fazlasıyla aşmıştı ve çok kızgındı. Bu şekilde Faith'i cezalandırıyordu.

Brad'ın mektubu geldiğinde New York'ta saat gece yansı olmuştu. "Sevgili Fred, onun için haksızlık olacağını bir kenara bırak. Senin için haksızlık olmayacak mı? Taş Devri'nde yaşamıyoruz... Değil mi??? Bana Pam'ı ve işten ayrılacağımı söylediğim zaman yaptığımız tartışmaları hatırlattı. Hayallerini gerçekleştirmek senin de hakkın. Sana karşı gelmesi haksızlık. Onun kaygılarını çok iyi anlıyorum, ama senin de başa çıkabileceğini çok iyi biliyorum. İtiraf etmeyeceğini biliyorum, ama çok korkuyor. Sakın pes etme! Asla fikrini değiştirme. Ağabeyin olarak birç dersleri almanı men ediyorum. İyi bir kız ol ve okuluna git. Katı ol.

"Geç saatlere kadar büroda çalışacağım. Yarın yeni aldığım bir davanın ilk celsesine gireceğim. Sekiz yaşında bir kızı iğfal etmekle suçlanan on beş yaşında bir çocuğu savunacağım. Beni mahkeme tayin etti. İyi bir çocuğa benziyor ama ciddi sorunları var. Evinde sürekli tacize uğramış. Çocuklar gördüklerini ve onlara yapılanları yaparlar. Hafta içinde sana telefon ederim, o zaman ayrıntılı bir şekilde konuşuruz.

"Görüşmek üzere. Sevgiler, Brad."

Brad haklıydı tabii. Faith biliyordu. Ama onun için söylemek kolaydı, yaşayacak olan kendisiydi. Sonuç olarak Alex'le evliydi. Alex, sabaha karşı üçte yola çıkmak üzere uyandığında kızgınlığı hâlâ geçmemişti. Faith de her zaman yaptığı gibi onunla birlikte yataktan kalktı, kahve ve tost hazırladı. Fakat sabahın erken saati olması ve bir gece

Dualar Gerçek Olsa

63

önce yaptıkları konuşma yüzünden Alex tek kelime konuşmadı ve giderken de Faith'e ters

ters baktı. Faith'in akademik planlarını tartışacak zamanları olmamıştı. Alex'in bu konuda sonuna kadar savaşıacağı açıkça belli oluyordu. Faith bütün bir sabah bu düşüncelerle huzursuz oldu ve öğleden sonra Brad'ı bürosundan aradı. Sesini duymak rahatlatıcaktı. O da mahkemeden henüz dönmüştü.

"Aradığına çok memnun oldum," dedi şaşırdığını belli etmemeye çalışarak. Aslında uğraşması gereken binlerce iş vardı ve buna rağmen Faith'i merak ediyor ve yardım etmek istiyordu. "Bütün gün seni merak ettim."

"Çok işin olduğunu bile bile seni meşgul ettiğim için kendimi suçlu hissediyorum." Yine de Brad yeniden hayatına girdiği için seviniyordu. Bu tür telefon konuşmalarını eskiden sadece Jack ile yapardı. Duygu ve düşüncelerini paylaşmak, onun fikirlerini almak her zaman rahatlatıcı olurdu.

"Alex çok mantıksız, Fred. Bunu benim kadar sen de biliyorsun. Bu kadar yıl ona nasıl tahammül edebildin? Tanrı aşkına, sen onun kölesi değilsin, senin sahibin değil o. Sadece evlisiniz. Senin arzularını da dinlemek zorunda."

"Şimdiye kadar kimse ona böyle bir şey söylemedi," dedi Faith buruk bir gülümsemeyle.

"O zaman söylemenin zamanı geldi demektir. Ona katlanabilecek senden başka bir kadın olduğunu sanmıyorum. Pam'a sözümünden çıkmamasını söyleyecek olsam beni öldürür. Babasının firmasından ayrılmak istediğimi söylediğim zaman biz de günlerce tartıştık, ama Pam benim arzularıma saygı göstermesini bildi. Hiç hoşuna gitmedi, ama sonunda bununla yaşaması gerektiğini anladı. Ne yapmana onun karar vermesine izin vermemelisin."

64

Danielle Steel

"Her zaman o karar verir. Böyle olmasını istiyor," dedi Faith utanarak.

"O halde onu çağdaş düşünmeye zorla, Faith. Yapman gereken bu. Haber pek hoşuna gitmeyebilir, ama artık kölelik kalktı."

"Onun için kalkmadı." Faith bunu söyler söylemez pişman oldu. "Öyle söylemek istemedim. Bürosunda tek hâkim kendisi olduğu için, evde de aynısını yapmak istiyor."

"Dinle beni, ben de California'nın kralı ya da Amerika Birleşik Devletleri'nin başkanı olmak isterdim, ama mümkün değil. Fırsat verilirse herkes dünyanın hâkimi olmak ister. Ama hiç kimse kimseye hâkim olamaz. Böyle bir davranışı kabullendiğine göre nasıl bir yaşam sürüyorsun? Bundan sonraki kırk yıl süresince ne yapmayı düşünüyorsun? Evde oturup televizyon mu izleyeceksin?"

"Sanırım Alex'in istediği bu." Brad'ın haklı olduğunu biliyordu. Ama o Alex'i tanııyordu. İstediklerini yapmayacak olursa Faith'in hayatını zindan ederdi. Hep öyle yapmıştı.

"Sana bunu yapmaya hakkı yok. İzin vermemelisin. Ben de senin izin vermene izin vermeyeceğim. Charlie'nin cenazesine beni getiren neden bu olmalı. Sanırım kıcına bir tekme atmam için beni oraya Jack gönderdi."

"Bak işte bu çok güzel bir neden," dedi Faith gülerek. "Haklı olabilirsin."

"Bütün bunları Jack'a anlatmış olsan, ne derdi?" diye sordu Brad. İlginç bir soru sormuştu ve Faith'in cevap vermesine gerek yoktu. Çünkü cevabı çok iyi biliyordu.

"Çılgına dönerdi. Zaten Alex'ten nefret ediyordu. Alex'in de ona fazla değer verdiği yoktu zaten. Her an birbirlerinin gırtlığına sarılacak gibiydiler."

Dualar Gerçek Olsa

65

"Jack'ın sağlığında Alex bunları yapmış olsa, gırtlığına sarılmak için Jack'ın haklı bir nedeni olmuş olurdu. Soruma yanıt vermedin. Jack ne derdi?" Faith'in bunu düşünmesini istiyordu. Jack hayatta olsa, kendisinden daha fazla tepki göstereceğini biliyordu.

"Senin söylediğini söylerdi. Okula başla derdi."

"Haklı olduğumu biliyordum."

"Evet, ama sen Alex'le yaşamak zorunda değilsin." >

"Sanırım sen de yaşamamalısın. Uygur ve akli başında bir adam gibi davranmasını öğrenemezse seni hak etmiyor demektir. Jack'ın da aynı şeyleri söyleyeceğinden eminim."

"Büyük olasılıkla öyle. Ama onun da durumu benden farklı değildi. Debbie ile yaşamak, Alex'le yaşamaktan daha zordu. Çok daha mantıksız davranışları oldu."

"Bak Faith, benim tek istediğim senin mutlu olman. Bu sefer seni hiç iyi görmedim. Bıkın, mutsuz ve yalnız bir halin vardı. Bu halinden memnunsan, o zaman bunları unut gitsin. Anlaşılan senin hayallere ihtiyacın var. Hepimizin vardır. Ben hayallerimi gerçekleştirdim. İyi ki bu büroyu açmışım, hayatımda hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum." Yalnız tek sorun hâlâ akşamları eve gitmek zorunda olmasıydı, ama bunu Faith'e söylemedi. Pam'dan kurtulacağını bilse büroda yatmaya bile razıydı. Son zamanlarda ilişkileri tahammülü aşacak düzeye gelmişti. Artık Pam'la aralarına uçurumlar girmişti. Güzel bir beraberlikleri yoktu, fakat annesiyle babası Brad çok küçükken kötü bir şekilde boşandıkları için, aynı hatayı yapmaktan kaçınıyordu. Pam'dan ayrı uğraşlar bularak huzurunu sağlamıştı. Son zamanlarda Pam, yaptığı işleri eleştirerek ve hiç evde olmadığından yakınlık huzurunu bozuyordu. Aslında haklıydı. Mümkün olduğu kadar eve uğramamak istiyordu. Pam'ı bırakmaya niyeti yoktu, asla bırakamayacaktı. Onun için bu şekilde yaşamak ona daha basit bir çözüm gibi geliyordu.

F:5

66

Danielle Steel

"O kadar kötü mü görünüyorum?" diye sordu Faith üzüntülü bir ifadeyle. "O kadar mutsuz değilim, Brad. Sadece bazı konularda farklı düşünüyoruz."

"Alex hiçbir zaman yanında değil. Kendin söylemiştin. Seninle Charles'in cenaze törenine bile gelmedi. Daha ne olsun?" Evlilik huzursuzluğunu herkesten iyi biliyordu.

"Sana söyledim, Chicago'ya gitmesi gerekiyordu. Unipam'la toplantısı vardı."

"Varsa ne olmuş? Bir gün bekleyebilirlerdi. Charlie bir kez gömülecekti. Senin de desteğe ihtiyacın vardı." "Sorun değil... sen vardın ya."

"İyi ki vardım. Dinle beni, senin evliliğini eleştirmek benim hakkım değil. Benimki de farklı değil. Sadece şunu söylemek istiyorum. Kocan ihtiyacın olduğu anlarda yanında olmadığına göre, sana borçlu demektir. Her hakka o sahip olamaz. İsteddiği gibi yaşayıp, senin de evde oturup onu beklemeni istemeye hakkı yok. Onun kendine ait bir hayatı varsa, senin de olmalı."

"Ama Alex olaylara bu şekilde bakmaz." Faith'in cesareti kırılmıştı.

"Sen pes etmeyecek olursan bakmak zorunda kalacak. Emin ol yapmak zorunda. Ama kendini savunmalısın."

"Kolay değil," dedi Faith. Alex bu konularda son derece katıydı, eskiden yaptığı gibi, Faith pes edinceye kadar ona işkence edecekti.

"Kolay olmadığını biliyorum, Fred. Ama zahmete değer. Başka seçeneğin yok. Bu konuda hakkını savunmayacak olursan, mutsuz olacaksın, giderek yaşlandığını hissedeceksin ve keyfin kaçacak. Sanırım ruhsal sağlığını, huzurlu yaşamak arasında bir seçim yapmak zorundasın."

Dualar Gerçek Olsa

67

"Sen de bunu bir ölüm kalım savaşı haline getirdin," dedi Faith. Brad'ın hali gözlerinin önüne geldi. Gerçekten iyi bir dosttu.

"Bir bakıma öyle sayılabilir. Bu konuyu çok iyi düşünmeni istiyorum."

"Düşüneceğim." Aslında söyledikleri Faith'e de mantıklı geliyordu, ama hâlâ Alex'i nasıl razı edeceğini bilmiyordu. Belki de Brad haklıydı, belki yeterince güçlü ve kararlı olursa, başarabilirdi. En azından denemeye değerdi. "Sen nasılsın?"

"Çok işim var. Deli gibiyim. Yarım düzine yeni dava geldi, hem de büyük davalar. Boğazıma kadar gömülmüş durumdayım."

"Şanslısın. Çok eğlenceli olmalı," dedi Faith kıskanarak.

"Öyle." Bir süre daha başka konularda sohbet ettiler, sonra Brad gitmesi gerektiğini söyledi, Faith'e yazacağına ve telefon edeceğine söz verdi. Faith sözünde duracağını biliyordu. Son iki haftada Faith'e şaşılacak derecede yardımı olmuştu. Sevgi ve desteğinin yanı sıra, Faith'in bakış açısını değiştirmiş ve güç vermişti. Bütün bunlar için Brad'a minnettardı. En önemlisi, Alex'e karşı koyma kararını ve kazanma arzusunu güçlendirmişti.

68

Danielle Steel

Alex Miami'den keyifsiz döndü. Böyle durumlarda Faith soru sormaması gerektiğini biliyordu. Toplantıları kötü geçmiş olmalı diye düşündü. Hiç konuşmadan akşam yemeğini

hazırladı, Alex son lokması ağzındayken kalktı, yukarı kata çıktı, duşunu yaptı ve yattı. Yemek süresince tek kelime konuşmamıştı. Ancak ertesi sabah kahvaltıda Fa-ith'in hatını sormak aklına geldi.

"İyiym," dedi Faith kahvesini doldururken. Kahvaltı için yulaf, çilek reçeli ve şekerli ekmek hazırlamıştı. Alex'in morali nispeten düzelmiş görünüyordu. "Seyahat kötü mü geçti?" Başını salladı, fakat ayrıntıya girmek gereğini duymadı. Alex'in huyu böyleydi. İşleri istediği gibi gitmediği zaman fazla konuşmazdı. İyi gittiği zaman da fazla konuşmaz, fakat Faith tavırlarından anlardı.

"Eloise ile konuştum," dedi Faith. Alex çoktan The Wall Street Journal'da dalmıştı. Söylediğini duymamış gibi davrandı ve ancak beş dakika sonra gazetesini indirmeden cevap verdi.

"Nasılmış?"

"İyi." Faith onun tarzını biliyordu ve ne sormak istediğini anlamıştı. "Şükran Günü ile hafta sonu tatilini birleştirip gelecekmış."

Dualar Gerçek Olsa

69

"Güzel." Gazeteyi katlayıp yanına koydu, ayağa kalktı, önce saatine sonra karısına baktı. "Şimdi seninle tartışacak zamanım yok, Faith- Ama tartıştığımız konuyu uzun uzun düşündüğümü bilmeni istiyorum."

"Hangi konu?"

"Hukuk fakültesine dönmek gibi boş hayallerin. Açıkça bilmeni istiyorum, ben bu işe razı değilim. Kendini oyalayacak başka uğraş bulmak zorunda kalacaksın." Faith'in cevap vermesini beklemeden hızla topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı: Davranış tarzı nedense Faith'i hiç kızdırmamıştı. Eskiden olsa, perişan olurdu. Ama bu kez, nedense hiç kızmadı ve kocasının arkasından hole çıktı. Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağdığı için Alex yağmurluğunu giyiyordu.

"Beni bu şekilde başından savamazsın, Alex. Üstelik istediğim hiç de boş hayal değil. Son derece mantıklı bir şey yapmak istiyorum. Ben karanımı verdim ve yapacağım."

Yıllardır Faith'i bastırmayı başardığı buz gibi bakışlarla tepeden aşağı süzdü. "Ben razı değilim. Hayatımı bir öğrenciyle geçirmek ve öğrenciliğin getirdiği bütün saçmalık ve sıkıntılara katlanmak istemiyorum. Sen benim karımsın, Faith. Yaptığımız anlaşmada senin üzerine düşen görevler de var."

"Senin de var," diye tersledi Faith. "Haksızlık bu. Neden beni insan yerine koymuyor ve benim de arzularım olduğunu kabul etmiyorsun? Kızlar da gittiğine göre ciddi işlerle uğraşmak istiyorum."

"Kızların gidişine kendini alıştırıramıyorsan bir psikiyatrla görüş. Beyhude yere gençliğini geri getirmeye çalışma. Gerçekleri kabul et, getiremezsin."

70

Danielle Steel

"Yüz yaşındaymışım gibi konuşuyorsun." "Kaç yaşında olduğunu çok iyi biliyorum, Faith. Çocuk değilsin, onun için çocuk gibi davranma. Bütün bu tasanlar çocukça. Yetişkin gibi davran. Kızların gitti. Sen evlisin. Bana karşı sorumlulukların var. Okula gidecek olursan sorumluluklarını ihmal edersin." Sadece kendisini düşünüyordu. Ama bu her zamanki haliydi,

"Sen neden korkuyorsun? Okula gittiğim için sıradan bir akşam yemeği davetinin altından kalkamayacak mıyım sanıyorsun? Aya gitmiyorum, Tanrı aşkına. Buradayım. Sana söyledim, başarabilirim." Umutsuzluğa kapılmıştı ve ağlamak üzereydi. Alex ilk kez bu kadar mantıksız konuşuyordu. Fakat Faith de ilk kez ona karşı geliyordu.

"Ne konuştuğunun farkında değilsin, Faith. Hukuk fakültesi insanın tüm zamanını alır. Başka şeylere zamanın olmaz. Ben çok iyi bilirim."

"Bilmez miyim?" Faith'in gözleri doldu.

"Sanmıyorum. Bence bu konu kapanmıştır. Oyalanacak başka bir uğraş bul." Faith'in cevap vermesine fırsat bırakmadan sokak kapısını açtı ve yağmura rağmen dışarı çıktı. Faith bakakalmıştı. Kardan adam, diye düşündü. Zoe haklıydı.

Alex kapıyı arkasından usulca kapatmıştı. Faith hemen mutfağa döndü ve kahvaltı masasına oturdu. Kahvaltı tabakları hâlâ masadaydı, ağlamaktan başka bir şey gelmedi elinden. Hıçkıra hıçkıra ağladı. Kendini hapse kapatılmış gibi hissediyordu. Alex ona köle muamelesi yapıyor, arzularını hiçe sayıyordu. Hayatında kendini bu kâ"dar güçsüz hissetmemişti. Ağlayarak oturduğu yerden kalktı, bulaşıkları makineye yerleştirdi ve yatak odasına çıktı.

Uzun süre pencerenin önünde durup yağmuru seyretti. Morali bozulmuştu. Öğleden sonra Brad'dan aldığı mektuba cevap yazmadı. Ona

Dualar Gerçek Olsa

71

ihanet etmiş gibi hissediyordu. Brad ondan çok şey beklemişti, çünkü Alex'i tanııymıyordu. Kimse tanııymıyordu. Bu halini bilmiyorlardı. Herkes onu mantıklı, kültürlü ve düşünceli bir insan olarak tanııyordu. Onun buz gibi bir adam olduğunu Faith ve kızlarından başka kimse bilmiyordu. Her şeyin kendi arzuları doğrultusunda yürümesini isterdi. Zoe babasıyla sayısız tartışmalar yapmış, sonunda o da pes etmişti. Alex bütün kapıları yüzüne kapatmıştı. Sadece Eloise babasına yakındı. Alex kendini yaşadıkları dünyanın hâkimi sayıyordu ve Faith'e kölesi gibi davranıyordu. Brad haklıydı.

Sonraki iki gün Faith keyifsizdi ve ne akşam yemeğinde, ne de kahvaltıda konuşmadılar. Alex'in ultiatomundan iki gün sonra Brad'dan bir mesaj daha geldi.

"İyi misin? Hiç sesin çıkmıyor. Bir terslik mi var? Seni merak ediyorum. Bana hayatta olduğunu bildir. Sevgiler, Brad."

Faith derin bir iç çekerek parmaklarını klavyenin üzerinde gezdirmeye başladı, ama söyleyecek fazla sözü yoktu.

"Savaşı kaybettim. Alex hukuk fakültesini kafamdan çıkartmamı söyledi. Ona göre, okul benim görevlerimi yapmama engel olacakmış. Bir haftadır benimle konuşmuyor. Tavrını koydu ve konuyu kapattı. Morali çok bozuk. Üstelik bir haftadır burada yağmur yağıyor.

-Bz uiuBuiBidoi nunonrj -ipXii>[Bq 3]>jiiuiS3>[pBiq 'njɬnui[o ijBpXBi >[o5

3A ipXBpiJBŞip JIJJBBS T^T >)IŞB]>JBX BUIB HŞIUIBUJJBA

B>(JBd 3A nptunX mŞop b^bjjos puing uapu^ssppB

-Bjnq IUBjjuii 3iunŞnp jBqBJ BqBp 3D3jXoq 'ipjBA iDBXpqi B^BABq ziuraj

'ipXij>}Bq pBjg -\v\ib UBŞip uspA3 diXiS nun|nijnuiŞBX sa luuBpog "ip

-J3A JBJB>[B^BUIXn SUISSXISABJ UI,pBJg BJUOS UEpUO 'ipJ3Zt) 5{O5 \X2\ZV>[

uiisi>(}ii3n 3j5(3ujjnpio ^xaiv '!PI!S uBpuisBzijBq uiuuBxBStS]iq usuisq ui5i is3ui3uuoS
uiu3Suj>(nqnjijsui nŞnnpn>(0 >[3J3X3suininŞ qirej

ic'pBjg 'J3JIŞA3S '3UH3 >(EJ3UJ 5iq

jsjiS B^BBjBpnui isjaN "lumnunABS iuss usq buj>ijo>('uBSJti|o 5[3D3jnpjo 'uiiXBpBjnq
usq Bsjrqo uiDBApqi -jba uiDBApqi B^BABq ziuisi ZBJiq nAainX sa jb tu3a"isuj3Ş ipuiiŞ
•ujiSbdbjih i

UBUIBZ J3q U3g 'J3Ş3p BUmq JB]BqB5 UtS3D9J3JS0Ş UBU| 'S 3J3>J3JBq 3A in} ^ip
IUIŞBq BJUOS UBpUO 'J3A JBJB5f BUnSnjO

3^3u u;5i >j3UJj3SSiq JnSzo bjzby BqBp BjJBq 'BqBp ZBJiq luipus^j,,

•ujnjnp jiq J07 •uisj3p3qÂB>[

'uBSjnjo ^BDBjB^ zissas Buiy "JipJEA u3]5(sij >inXnq uiuBuin>(0 uspXaui EJBjuBSui iqig
X9]v 3A ujB<j si^njSzQ 'uinjoXinq u;5i iŞiSSâ uBpuisBq ap uiiusg "Jiijo jSb î[o5 qspSq
ubsjiijo >]BOBXBUjdEj^ 'uisipuusasos uss 'bsjoXiui3J3Jso3 iSXbs o '^I0^ isiSXes BuuBjnzjE
uiuss uiuboo5['nsnig>[ug -uisjifsp 5[noo5 'uisBpuruoZ îjBuidBX j3jX3Ş Jiq Buiy i,uııı|ujızb
sa

IJJJE>1 -repB>[3>J -ES)(BOB|O unSXn jISBU UI5I UIUS^ t11!8!111 -IÜRBdB/î J3|

-XsŞ jiq ui5i ^auijiqBiB usS iuiuisi>[jiq ssjiŞsp 5iq ununonr) ->{303X3ui

-pznP UBUIBZ Jiq3]I(UIJBjOUI UBSJtiJO >(903J3A UIZI BUISBUJJipŞBX J3IJIUI3

3A 3UIS3UU3A uiojEuuijii) 'BuiSBUiuBJABp 3]Xoq bubs Buiy "uiruoXqsi

IU3UJJ3A UBJB5J njŞOp 333pES 'ulIJİŞap ^SDsXajXos IUIŞBOEdBX 3U

I33JS 3IPIUBQ

ZL

74

Danielle Steel

"En azından eski gücümü kazanmak için bir adım atmış bulunuyorum. Kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyorum." Yaptığı hareketin onu bu kadar rahatlatmasına ve içinde

bulunduğu ruhsal çöküntüden bu kadar çabuk kurtulmasına şaşırıyordu.

"Çok memnun oldum, Fred. Senin için endişe ediyordum. Kötü durumdaydın." Hatta çok kötü durumdaydı. "Seninle gurur duyuyorum!"

"Günlerdir kendimi paçavra gibi hissediyordum. Bu arada, sen nasılsın? Kendi derdime düşüp hatırını bile soramadım. Bütün hafta perişan durumdaydım."

"Biliyorum. Alex'in son konuşması seni kamçıladi. Babasının bürosundan ayrılmak istediğimi söylediğimde buna benzer olayları ben de Pam'la yaşadım. Gözdağları, ultimatolar, suçlamalar o kadar çoktu ki, bürodan ayrılacak olursam benden boşanacağını bile düşündüm. Ama sonunda bu riski göze almak zorunda olduğumu biliyordum. Almayacak olsam, kendime saygımı yitirecektim ve hayatım zindan olacaktı."

"Sen benden daha cesursun," dedi Faith. Brad'ın yaptıklarından etkilenmişti. Pam da kolay lokma değildi.

"Doğru yoldasın. Bugünkü sınavdan kendine A artı verebilirsin. Gerçekten seninle gurur duyuyorum, Fred."

"Teşekkür ederim. Ben de kendimle gurur duyuyorum. Senin desteğin olmasa, hâlâ kendime acıyarak pinekliyor olacaktım." Brad onu bu şekilde düşünmekten nefret ediyordu ve yardımcı olabildiği için mutluydu. "Teşekkürler, Brad." Henüz Alex'e karşı koyacak gücü bulamamıştı, ama en azından kendi kanatlarıyla uçmak için ilk adımı atmıştı. Güvenini kazanmak için bu kadarı bile yeterliydi.

Dualar Gerçek Olsa

75

"Bir şey değil." Faith sayesinde kendini yararlı ve önemli hissediyordu. Bunlar çok güzel duygulardı ve böylece kendini Faith'e çok daha yakın hissediyordu.

"İşler nasıl gidiyor?" Faith'in sesi neşeli ve hayat doluydu.

"Her zamanki gibi çılgın. Gelecek hafta birinci derecede cinayetle suçlanan bir çocuğun mahkemesine gireceğim. Hazırlanmam gerek."

"Kazanabilecek misin?"

"Umarım. Çocuk bana güveniyor. Ben de kendime güveniyorum. Kolay olmayacak. İyi bir çocuk ve bu davayı kazanmayı hak ediyor. Tasarlanmış bir cinayet değil, bir çocuğun ya da herhangi birinin eline silah verdiğin anda bu pislik olur ve biri mutlaka zarar görür. Hep böyle olmuştur. Neyse, bunları bir kenara bırakalım. Şimdi ne yapacaksın Fred? Sanırım formları gönderdiğini Alex'e söylemek niyetinde değilsin."

"Henüz değil," dedi Faith. Hazırlık kursları konusunda Alex'e yalan söylemek hiç hoşuna gitmiyordu. Sabahları üç saat ortadan kaybolacaktı ve Alex farkına varmayacaktı. Alex program değişikliklerini haber vermek dışında gündüzleri eve pek sık telefon etmezdi. Öğleden önce de Faith eve dönmüş olacaktı. "Şimdiden söylemenin pek anlamı yok. Birbirimizi deli etmekten başka işe yaramaz. Belki de hazırlık kursları bana ağır gelecek. Başladıktan sonra söylemeyi düşünüyorum."

"Başaracaksın," dedi Brad ve bunu yürekten söylüyordu. Faith tanıdığı en zeki kadınlardan biriydi, okulda hep başarılı olmuştu ve o zamanlar hukuk fakültesi sınavlarını da vermişti.

Ama ikisi de Faith'in neticede Alex'e söylemek zorunda kalacağını biliyorlardı ve Brad onun hukuk fakültesine kabul edileceğinden son derece emindi. Kararını o zaman verecekti. Formları gönderdiğinden beri kendini bu kadar iyi hissetmesine inanamıyordu. Bütün sıkın-

76

Danielle Steel

tları bir anda yok oluvermişti. Artık kendini güçsüz ve savunmasız hissetmiyordu.

"Sen doğru olanı yaptın, Fred," dedi. "Artık işimin başına dönsem iyi olacak," dedi üzülerek. "Seninle konuşmayı tercih ederim, ama işler beni bekliyor."

"Teşekkürler, Brad. Yine ararım," dedi Faith. Öğleden sonra evin içinde ufak tefek işlerle uğraştı ve Alex geldiğinde şaşılacak derece mutluydu. Mutfakta akşam yemeğini hazırlarken şarkı söylüyordu.

Mutfağa girer girmez Alex yorumunu yaptı.

"Çok neşeli görünüyorsun. Bugün neler yaptın?" diye sordu. Faith gülümsedi. Oysa sabahki gerginliğin süreceğini sanıyordu. Ama Faith son derece rahat ve mutlu görünüyordu.

"Fazla bir şey yapmadım. Uzun bir yürüyüşe çıktım, bazı işlerimi hallettim," dedi dalgın bir ifadeyle. Aslında Alex'e yalan söylemekten nefret ediyordu, ama başka çaresi yoktu.

"Bütün gün yağmur yağdı," dedi Alex şüpheli bir tavırla. İnanmamış görünüyordu.

"Biliyorum, ben de yağmurda yürüdüm," dedi Faith yemeği sofraya getirirken. Brad'la yaptığı konuşmadan hiç bahsetmedi. Gereksiz olduğunu düşünüyordu. Çocukluklarında olduğu gibi, Brad onun gizli dostu ve dert ortağı olmuştu. Zararsız bir dostluktu. Zaten söylese bile Alex ilgilenmezdi. Kocaları önemli kişiler olmadığı sürece, Faith'in arkadaşlarına hiçbir zaman ilgi göstermemişti. Kadın arkadaşlarıyla ilgilenmezdi. Jack'ın çocukluk arkadaşı olduğu için nasıl olsa Brad'la da ilgilenmeyecekti.

Alex, Faith'in neşeli halini daha fazla sorgulamadı. Sessizce yemeğini yedi, Faith de Unipam işinin nasıl gittiğini sordu. Bu soruyu sormasından memnun olmuştu, kısaca gelişmeleri özetledi. Birbirleriy-

Dualar Gerçek Olsa

77

le konuştukları ender akşamlardan biriydi. Gecenin sonlarına doğru Faith kocasına yakınlık hissetmeye başlamış ve hukuk fakültesi konusunda aldığı tavırları affetmişti. Hâlâ, gelecek birkaç ay içerisinde kocasını razı edebileceğine inanıyordu. O gece erken yattılar ve kocası biraz yakınlık gösterince Faith hemen sokuldu. Seviştiler, fakat her zaman olduğu gibi mekanik ve içtenlikten yoksundu, ama yine de rahat, tatmin ediciydi. Aslında Alete biraz dikkat edecek olsa, Faith'e yakınlık gösterdiğinde ne kadar farklı olabildiğini fark edecekti. Biraz gayretle birbirlerinden çok daha fazla zevk alabilirlerdi. Fakat Alex bu ilişkiyi fazla önemsemiyordu ve hiçbir zaman da önemsememişti. Evliliklerini ve Faith'i olduğu gibi

kabulleniyordu. Pazartesi günü Faith hazırlık kurslarına başladı. İlk gün heyecanlı, fakat aynı zamanda cesaret kinci idi. Çalışması gereken inanılmaz derecede fazla konu vardı. Sekiz haftada nasıl başaracağını bilemiyordu. Her gün, dersler bittikten sonra saat birde evde oluyordu.

Şükran Günü'ne kadar olan haftalar Alex'le aralarında bir sorun yaşamadan geçti. Alex'i şüphelendirmemek için elinden geleni yaptı, Alex memnundu ve Faith'in doğru yolu bulduğundan emindi. Aslında Faith doğru yolu bulmuştu, ama Alex'in düşündüğü anlamda değildi. Alex tabii çok meşguldü. Önce Boston ve Atlanta'ya, sonra da Chicago'ya iş seyahatleri yaptı. Faith dersleriyle meşgul oluyordu. Kayıt yaptırdığı diğer iki kurs ocak ayından önce başlamayacaktı. Bu arada Şükran Günü için hazırlıklar yapıyor, Eloise ve Zoe'yi göreceği için heyecanlanıyordu. Brad'la birkaç kez telefonda konuşabildi, pek sık olmamakla birlikte mesaj da alıyordu. Brad boğazına kadar işe gömüldüğü için fazla görüşemediler ve ancak Şükran Günü'nden iki gün önce Brad'ın davası bitti. Müvekkili birinci dereceden cinayetten kurtulmuş,

78

Danielle Steel

nefsi müdafaadan yargılanıyordu. Şartlı tahliye ile üç yıl gözetimde tutulacak ve yedi ay eyalet hapisanesinde yatacaktı. Bu Brad'ın büyük zaferiydi.

"Mahkeme kamuya kapalıydı," dedi Brad karardan sonra ilk telefon ettiğinde. "Jüri altı gün düşündü. Zavallı çocuğun annesi sinir krizleri geçirdi, çocukcağzın da ödü kopuyordu. Aslına bakarsan ben de korkmadım değil. Jürinin nasıl bir karar vereceğini tahmin etmek mümkün değildi. Her iki taraf için de çok güzel savunma yapıldı. Ama en güzeli sonuçtu tabii. Güzел bir Şükran Günü geçirecekler," diye anlattı rahatlamış bir ifadeyle. "Sen neler yaptın?"

"Kızlar yarın gelecekler. Onları görmek için sabırsızlanıyorum. Dördümüz akşam yemeği yiyeceğiz." Kalabalık bir aile değillerdi. Alex'in anne ve babası yıllar önce ölmüştü, zaten Faith'in ailesi de çoktan yok olmuştu.

"Sen ne yapacaksın, Brad?" diye sordu. Aradığına çok sevinmişti. Günlerdir haber alamamıştı. Son aylarda Brad'la telefon görüşmesi yapmak bir alışkanlık haline gelmişti ve bundan çok hoşlanıyordu. Yıllarca hayatından çıkmış olduğuna inanmak zordu. Uzun zamandır kayıp olan bir ağabeyi bulmak gibi geliyordu ve Brad'la konuşmayı çok seviyordu. Faith'e akıllıca tavsiyelerde bulunuyor ve güç veriyordu. Şükran Günü'nde dua edeceği insanlar listesinde kızlarıyla birlikte en başta yer alıyordu.

"Pam büyük bir davet veriyor," dedi Brad bıkkın bir ifadeyle. Son iki hafta çok yorucu geçmişti, mahkemeye hazırlanmak için uykusuz geçirdiği geceler bir tarafa, mahkeme safhası, kararı bekleme onu oldukça yormuştu. "Sanırım otuz, kırk kişi davet etmiş. Sayısını takip edemedim. Bürosundan epeyce kişiyi çağırmış. Babası, üvey annesi, üvey kardeşleri ve eski dostları da gelecekler tabii. Aralarında tanımadığımı bir-

Dualar Gerçek Olsa

79

kaç kişi de var, iş yaptığı şirketlerin yönetim kurulu üyeleri. Pam etrafında kalabalık olmasından hoşlanır."

"Ya sen?" diye sordu Faith. Ses tonu Brad'ı rahatlatıyordu. Konuşmasıyla huzur ve rahatlık veren bir insandı. Bazen bir anne gibi davranıyor, bazen de saf haliyle çocuklaşıyordu.

"Doğrusunu söylememi ister misin? Sevdiğim birkaç kişiyle sakın bir akşam geçirmeyi tercih ederim. Ama bunu büyük bir bayram haline getirmezse Pam kendini kötü hisseder. Tarzı böyle. Neyse ki yarın sabah büroda çok işim var. Bu son mahkemeye ilgilenirken bir sürü iş birikti."

"Şükran Günü'nde de mi? Bir hafta sonu izin yapamaz mısın? Sesin yorgun geliyor."

Gülümsedi. "Yorgunum, Fred. Hem de iliklerime kadar. Ama benden yardım bekleyen başka çocuklar da var. Bir hafta sonu tatili için onların davalarını elimden kaçırmak istemem. Bu zamanı işleri toparlamak için kullanabilirim."

"Çocuklardan ne haber? Gelecekler mi?"

"Çok uzaktalar. Jason ve Dylan şimdi Zambiya'dalar. Onları suçlamıyorum. Becerebilirim, yeni yılda onları görmeye ben gideceğim. Harika yerler olmalı. Onlar çok seviyorlar. Sen hiç Zambiya'ya gittin mi?"

"Hayır. Alex gitti. Birkaç yıl önce safari yapmak için arkadaşlarıyla gitmişti, ben de gitmeyi çok istedim. Ama arkadaşlarının eşleri gelmiyordu. Ben de kızlarla Bermuda'ya gitmiştim."

"Orası biraz daha uygar," diye gülümsedi Brad. "Şükran Günü'nü saat kaçta kutlayacaksınız?" diye sordu esneyerek. Faith'le konuşmaktan sıkılmıyordu, esnemesinin nedeni mahkeme yüzünden uykusuz geçen gecelerdi. Tek istediği bir an önce eve gitmek, duşunu yapıp yatağı-

80

Danielle Steel

na kıvrılmaktı. Ama ilk önce Faith'e telefon etmek ve başarısını onunla paylaşmak istemişti. Son zamanlarda telefonda konuşmadığı ya da mesaj almadığı zamanlar nedense Faith'i merak ediyordu.

"Biz genellikle yemeği akşamüzerine doğru, saat üç civarında yeriz. Tuhaf bir saat ama kızlar öyle istiyorlar. Saat beş ya da altıda sinemaya gider ya da arkadaşlarımızla birlikte oluruz. Siz ne yapıyorsunuz?"

"Saat yedi gibi toparlanırsınız. Yemek sekizde yenir. Bürodan ayrılmadan önce sana telefon ederim. Pam ve arkadaşlarına ayak uydurmak için ben eve gidene kadar, sen yemek işini bitirmiş olursun." Evine ya-bancıymış gibi konuşuyordu, aslında son zamanlarda gerçekten kendini yabancı gibi hissediyordu. "Okul nasıl gidiyor bu arada?" Faith gönderdiği mesajlarda çok mutlu olduğunu belirtmişti.

"Harika. Ama çok da korkutucu. Yıllardır bu kadar yoğun çalışmamıştım." Alex evde olmadığı zamanlar hep ders çalışıyordu.

"Seninle gurur duyuyorum, Fred," diye tekrarladı Brad. Gerçekten gurur duyuyordu.

Beş dakika sonra telefonu kapattılar. O gece Faith kızların odalarını düzeltti ve çiçeklerle süsledi. Geldiklerinde evin mükemmel olmasını istiyordu ve gece odasına çekilirken mutlu ve

huzurluydu. Alex'e bir şey söylemeye başladı, fakat elinde kitabıyla çoktan uyumuş olduğunu fark etti. Usulca kitabı elinden alıp komodinin üzerine koydu ve yatağa girip ışığı söndürdü. Uykusunda o kadar mutlu ve yakışıklı görünüyordu ki, neden bu kadar katı olduğunu, kızlara ve kendisine neden bu kadar sert davrandığını merak etmekten kendini alamadı. Sonra birden Charles Armstrong'u hatırladı. Bazı bakımlardan Alex'in olaylara bakış açısı ondan farklı değildi. Çocuklarından çok fazla şey bek-

Dualar Gerçek Olsa

81

liyordu, çok çalışmalarını, iyi notlar almalarını ve başarılı olmalarını istiyordu. Charlie de sadece "kız" olduğu için Faith'le fazla ilgilenmemişti ama Jack'tan aynı şeyleri beklemişti. Çocukların kız olmaları isteklerini biraz hafifletmişti ama Alex de aynı modası geçmiş görüşlere sahipti. Charlie'nin annesine yaptığı gibi, bazen sanki Faith yokmuş gibi davranıyordu. Faith'in kendisi kadar yetenekli olmadığını düşünüyordu. Bu değer vermeme Faith'in çocukluğunda en nefret ettiği davranıştı. Charlie'nin o şekilde davranmasına izin verdiği için annesine kızardı. Ama şimdi kendisinin de aynı şeyi yaptığını fark ediyordu. Alex'in kendisini küçük görmesine, eleştirmesine ve yok saymasına izin veriyordu. Okula gitmesini engellemesine izin vermek tam annesinin yapacağı bir davranıştı. Usulca yatağa uzanırken kocası yanında hafif hafif horluyordu. Bir daha bu şekilde davranmasına izin vermeyeceğine içinden yemin etti. Dalgalar yavaş yavaş yön değiştiriyordu.

Alex'le sırf Charlie'ye benzediği için mi evlendiğini düşünmekten kendini alamadı. Aslında ilk başlarda o kadar belirgin olmamakla birlikte sessizliği, mesafeli oluşu ona hiç yabancı gelmemişti. Ama Alex'in bir tarafı onu etkilemiş olmalıydı. Giderek annesi gibi olmaktan korkuyordu ve bu hayatta en istemediği şeydi. Aralarındaki tek fark, annesi yakını ve söylenirdi ve zamanla çok sert olmuştu. Hayatta başına gelmesini istediği en son şey buydu. Annesi Charlie'nin despot tavırlarına karşı gelemezdi ve Faith kızlarına böyle bir örnek olmak istemiyordu. Onların gözünde vakar, dürüstlük ve gücün simgesi olmak istiyordu. Bu onun savaşıydı. Alex'in asla kazanmasını istemediği bir savaşı. Zaten yıllardır aralarında sessiz bir savaş sürüyordu. Zoe ona kardan adam adını takmıştı. İşin acıklı tarafı ise Alex'in gerçekte öyle olmamasıydı, derinlerde bir yerde sıcak bir nokta vardı ve Faith

F:6

82

Danielle Steel

bunu evliliklerinin ilk yıllarında fark etmişti. Yıllar içerisinde o sıcak nokta kar ve buz katmanlarıyla örtülmüştü. Artık oraya erişmek mümkün değildi, o sıcaklığı sadece Faith arada sırada kısa bir an için görebiliyordu.

O gece uykuya dalarken Şükran Gün'ünün güzel geçmesi için dua etti. Güzel geçmemesi için bir neden yoktu, hele kızlar da geleceğine göre hiç yoktu. Kızlarla birlikte olacağı için birden kendini işe yarar hissetti. Birkaç günlüğüne bile olsa, kızların ona eskiden olduğu gibi ihtiyaçları vardı. Eve geleceklerini bilmek bile onu mutlu ediyor, sevildiğini ve güvende olduğunu hissediyordu. Ama bu duyguları ona Alex'in verememesine üzülyordu. Faith'in neşe ve sevinç kaynağı artık sadece kızlarıydı.

Dualar Gerçek Olsa

Evden uzak kaldıkları birkaç ay içerisinde kızlarının büyüyüp bağımsız birer genç hanım olduklarını görmek Faith'i şaşırttı. Eylül ayında Eloise Londra'ya, ağustosta da Zoe Brown'a gitmek üzere evden ayrılmışlardı. Bu kısacık zamanda ikisi de gözle görülecek derecede değişmişlerdi. Eloise şık ve zarif bir genç hanım olmuştu. Kilo vermiş, gardirobunu Londra'daki mağazalardan yenilemişti. İşini çok seviyordu. Yeni insanlarla tanışmıştı ve kendisi gibi Christie'de çalışan İngiliz asıllı yeni bir erkek arkadaşı vardı. Eloise'nin büyümekte olduğunu görmekten mutluluk duymasına rağmen, yuvanın artık bomboş kaldığı düşüncesiyle Faith'in içi burkuldu. Görünüşe göre artık hep böyle olacağı benziyordu. Çünkü Eloise Londra'da üç yıl daha kalacağından, ondan sonra da Paris veya Floransa'ya geçmek istediğinden bahsediyordu. Yaptığı işi ve çalışma arkadaşlarını seviyordu. Onun dünyasında her şey yolunda gidiyordu.

Zoe de Brown'da okumaktan memnundu. Tüm aradıklarını orada bulunduğunu söylüyordu. Ağırlıklı olarak güzel sanatlar okuyor, ikincil olarak da ekonomi dersleri alıyordu. İleride bir sanat galerisi işletmek ya da büyük koleksiyonculara sanat danışmanlığı yapmak istiyordu.

Danielle Steel

Henüz on sekiz yaşında olmasına rağmen hedeflerini çoktan belirlemişti.

Kızları evde olduğu için Faith mutluluktan uçuyordu. Ev yine mutlu kahkahalarla çınlıyor, kapılar açılıp kapanıyor, merdivenlerden koşarak iniliyordu. Gece geç saatlerde mutfaktan kızların seslerini duydu. Alex çoktan uyumuştı. Akşamüzeri Faith Zoe ile çene çalarken, Alex de Eloise'yi çalışma odasına çağırış, saatlerce konuşmuştu.

"Selam anne," dedi Zoe gülerek. Mutfak tezgâhına oturmuş, önündeki kocaman kâsedon dondurma kaşıkliyordu. Eloise de sandalyelerden birine oturmuş çayını yudumluyordu.

"Burada olmanız çok güzel kızlar," dedi Faith. "Siz yokken bu ev mezarlık gibi oluyor." Zoe bir kaşık dondurma uzattı, Faith dondurmaya yedi ve kızının beline kadar inen sarı saçlarını öptü. Eloise saçlarını kısacık kestirmişti ve çok yakışmıştı.

"Hafta sonunda ne yapacaksınız?" diye sordu Faith, Eloise'nin yanına otururken. Eloise güzel bir kızdı, fazla olmamakla birlikte kardeşinden daha uzun boyluydu. İkisi de uzun boylarını babalarından, muntazam vücut yapılarını ve mücevher gibi güzel yüzlerini annelerinden almışlardı. Zaman zaman çeşitli kuruluşlardan fotomodellik teklifleri almışlardı, ama başka alana ilgi duydukları için kabul etmemişlerdi. Faith buna seviniyordu, çünkü şöhret dünyasının korkunç olduğunu, insanların sömürüldüğünü, erkek ve uyuşturucu kılığına girmiş tehlikelerin kol gezdiğini düşünüyordu. Kızları konusunda çok şanslı olduğunun bilincindeydi.

"Ben arkadaşlarımla buluşacağım," dedi Zoe. "Herkes tatil için gelmiş."

"Ben de öyle," dedi ablası. "Görmek istediğim çok insan var." Arkadaşlarının çoğu başka şehirlerde çalışmaya ya da okumaya gittik-

Dualar Gerçek Olsa

leri halde, bir kısmı New York'ta kalmıştı. Eloise, Londra'ya transfer olmadan önce Christie mağazalarının New York şubesinde çalışmıştı. Güzel ve kendine uygun bir iş bulmuştu.

"Keşke daha uzun kalabilseydiniz," dedi Faith. "Sizi evin içinde görmek çok güzel. Siz yokken zamanımı nasıl dolduracağımı bilemiyorum."

"Bir işe gir, anne," dedi Ellie. Faith okula başladığını ve birkaç hafta sonra hukuk fakültesine giriş sınavına gireceğini söylemedi. O sırada Zoe arkadaşıyla konuşmak için telefona gitmişti ve annesiyle ablasının konuşmalarını duymamıştı.

"Belki öyle yaparım," dedi Faith. "Ama baban benim hayır işleriyle uğraşmamı ve birç dersleri almamı uygun görüyor."

"O da güzel fikir," dedi Eloise çayını yudumlarken. Babasıyla ters düşmek istemiyordu. Genellikle babasının fikirlerini savunurdu. Her zaman öyle yapmıştı. Güneşin babasında doğup, babasında battığını düşünürdü. Zoe de, tam tersine, babasının her söylediğini ve her yaptığını eleştirirdi. Babasının hiçbir zaman yanında olmadığını, Ellie ise onun mükemmel olduğunu düşünürdü. Eloise de annesini eleştirirdi. Yetişme çağlarında, Zoe'nin aksine, anne, kız sürekli sürtüşmüşlerdi. Zoe ile geçinmek çok kolay olmuştu, hâlâ da öyleydi. Kızlar fiziksel olarak birbirlerine çok benzemekle birlikte, tamamen farklı karaktere sahiptiler.

Üçü mutfakta bir saat kadar oturup, çeşitli konularda sohbet ettiler. Sonunda Faith kalkıp bulaşıkları makineye yerleştirdi, ışıkları söndürdü ve hep birlikte yukarı kata, yatak odalarına çıktılar. Faith, Alex'in yanına uzandı ve kızları evde olduğu için o gece bebek gibi huzurlu uyudu. Sabah gün ağarmadan kalktı, sosları hazırladı, hindiye fırına koydu ve diğerleri aşağıya inmeden işlerini bitirdi.

86

Danielle Steel

Kahvaltıyı geç ettiler, herkes pijamalarıyla gazete okumaya çekilince, Faith fırındaki hindiye kontrol etti ve yemek masasını hazırladı. Zoe yardım teklif etti, Ellie ise babasıyla oturup sohbet etmeyi tercih etti. Evde keyifli ve neşeli bir hava esiyordu. Alex bile onlarla birlikte olmaktan mutlu görünüyordu. Öğlene doğru herkes giyinmek için yukarı kata çıktı. Şükran Günü'nde genellikle saat iki civarında oturma odasında toplanırlar ve yemeğe saat üçte otururlardı.

Kızlar giyinmiş, makyajlarını yapmış olarak aşağı indiler ve babalarının yanında oturup futbol maçı seyrettiler. Ellie babası gibi futbol meraklısıydı, Londra'da arkadaşlarıyla ragbi maçlarına gittiğini anlattı. Zoe annesine yardım etmek için mutfağa gitti. Saat üçte mumlar yakılmış, masa çok güzel hazırlanmıştı ve herkes sofraya oturmaya hazırды. Şükran Günü'nde yemek öğle ve akşam arasında yenirdi. Faith'in hazırladığı muazzam yemeklerden sonra akşama kimsenin yiyecek hali kalmazdı. Gece geç saatlerde kalanları atıştırmak âdet haline gelmişti. Faith geleneksel bir Şükran Günü yemeği hazırlamıştı ve dergilere basılacak kadar güzel görünüyordu. Hindi altın gibi kızarmıştı, yanında patates, ispanak, bezelye, kestane püresi, tatlı olarak da balkabağı ve elma tartı vardı. Bunlar ailenin en sevdiği yemekti.

Her zaman olduğu gibi şükran duasını Faith yaptı, Alex hindiye parçaladı ve neşe içinde sohbet ederek yemeklerini yediler. Faith geçmiş günleri, Jack ile Debbie'yi, Charlie ile annesini hatırlayarak hüzün-lendi. Bütün bu insanların yok olduğunu ve sadece çekirdek ailesiyle baş başa kaldığını düşünmek tuhaf geliyordu. Kızlar babalarıyla konuşurken bu düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. İş hayatından, politikadan ve okuldan konuştular. Sıra

tatlılara geldiğinde Alex karısına baktı ve alaycı bir tavırla kızlarına annelerinin okula dönmek istediğini söyledi. Bunu sanki Faith'in istediği çok aptalca bir şeymiş gibi eğlenerek söylemişti.

Dualar Gerçek Olsa

87

"Neyse ki sonunda akli başına geldi. Okula dönmek gibi çılgın bir fikre saplanmıştı, ama bu iş için çok yaşlandığını söyledim. Yoksa, sınavlara çalıştığı için gelecek yıl Şükran Günü'nde fıstık ezmeli sandviç yiyecektik," dedi ve Ellie güldü. Faith kırılmıştı, Zoe de babasına ters ters baktı. Babası bunu hep yapardı ve Zoe hiç hoşlanmazdı. Annesini aşağıladığı zaman ondan nefret ediyordu ve bunu sık sık yapıyordu.

"Bunun aptalca bir istek olduğunu düşünmüyorum, baba," dedi Zoe gözlerini masanın karşısında oturan babasına dikerek. Kolunu annesinin omzuna atmak ve babasına karşı korumak istiyordu. Annesini küçümsemesine kızıyordu. Bunu Zoe'ye de çok yapmıştı. "Bence bu harika bir fikir." Sonra sinirlenmiş olduğu açıkça belli olan annesine döndü. "Umarım fikrini değiştirmemişsinizdir, anne." Annesiyle bu konuyu defalarca konuşmuşlardı ve babasının bu fikri desteklediğini bilmesini istiyordu. Alex, Zoe'nin konuşma tarzına sinirlenmişti, ama Zoe aldırmiyordu. Babasından korkmuyordu. Çünkü onun da kendi fikirleri vardı.

"Daha belli değil, tatlım. Baban onun ihtiyaçlarını yerine getiremeyeceğini düşünüyor, oysa ben aynı fikirde değilim. Bu konuyu onunla konuşacağız," dedi konuyu kapatmaya çalışarak. Alex anlamlı bakışlarını karısının üzerine dikmişti.

"Konuşacak bir şey yok, Faith. Bu konuyu çok önce çözümledik. Karar verdiğimizizi sanıyorum." Faith ne cevap vereceğini bilmiyordu. Hem kocasına yalan söylemek istemiyor, hem de kızların önünde ve Şükran Günü'nde kavga başlatmaktan çekiniyordu. NYU'ya başvurduğunu ve aralık ayında yapılacak hukuk fakültesine giriş sınavlarına hazırlanmak için kurslara gittiğini söylemek istemiyordu. Konuyu tartışmak için doğru yer ve zaman değildi. Fakat Alex konuyu kızların önün-

88

Danielle Steel

de konuşmak ve evde son sözü kendisinin söyleyeceğini herkese kabul ettirmek istiyordu. Zoe kolayca oltaya takıldı ve Faith'in konuşmasına bile fırsat vermeden söze karıştı.

"Bana kalırsa annem okula dönmeli. Evde oturup senin eve gelmeni beklemekten başka bir iş yaptığı yok, baba. Bu hayat ona göre değil. Hem sen çok sık seyahate gidiyorsun. Madem avukat olmak istiyor, neden olamasın?" Kızının kendisini savunması Faith'i çok duygulandırdı, ama tartışmaya neden olmamak, konuşmayı başka yönlere çekmek istiyordu.

"Avukat olmak için artık çok yaşlı," dedi Alex inatla. "Onun bir işi var zaten. Bütün gününü alan bir işi var. O benim karım. Bu onun için yeterli olmalı. Sanırım o da bunu biliyor." Alex sert bir ifadeyle önce Zoe'ye sonra da Faith'e baktı. Ellie tatlısını yemeğe devam ediyor, tartışmaya girmekten mümkün olduğu kadar kaçınıyordu. Annesinin yanm günlük bir işte ya da gönüllü olarak derneklerde çalışmasının yeterli olacağını düşünüyordu ve o da hukuk fakültesinin fazlasıyla zamanını alacağından emindi.

"Alex, lütfen bu konuyu kızlar gittikten sonra konuşalım," dedi Faith. Çok incinmişti. Çocuklarla birlikte geçirecekleri kısacık zamanı ve Şükran Günü'nü tartışmayla berbat etmek istemiyordu. Fakat Alex hâlâ anlamlı ifadeyle ona bakıyordu ve konuşurken ses tonu oldukça yükselmmişti.

"Konu kapanmıştır, Faith. Ben sadece kızlara neler düşündüğünü anlatmak istedim. Bunun çok saçma olduğunu sen de biliyorsun. Bunda seçme hakkı falan yok, sadece gülsünler diye söyledim." Konuşma tarzı Faith'i yerin dibine batırmıştı ve hiç istememesine rağmen kocasına sert bir tavırla cevap verdi.

Dualar Gerçek Olsa

89

"Hiç 'saçma' değil, Alex. Bu konuda çok ciddiym. Harika bir fikir olduğunu düşünüyorum," dedi. Alex şaşırmış, Ellie ise huzursuz olmaya başlamıştı. Annesiyle babasının tartışmasından nefret ediyordu. Zoe annesinin adına sinirlenmişti. Ablası konuşurken patlamak üzere olan bir volkan gibi bakıyordu.

"Bana kalırsa çok zorlanacaksın, anne. Hukuk fakültesinde okuyan arkadaşlarımla başlarını kaşıyacak zamanları yok ve dersleri yetiş-tiremiyorlar. Babam haklı. Ona ayıracak zamanın olmayacak." Konuya ters çıkmak ona mantıklı geliyordu, ama bu tavrı Zoe'yi iyice çileden çıkardı.

"Belki de hayatında bir kere babam da annem için bazı fedakârlıklarda bulunabilir. Bence bu da orijinal bir fikir." Öfkeli bakışlarını ablasından babasına çevirdi. Faith sohbetin ulaştığı noktadan rahatsız olmuştu. Minnettar bakışlarla Zoe'ye baktı, fakat hepsini içine alıp boğmadan önce dalgaların yönünü değiştirmek istiyordu.

"Biz bu konuyu babanızla aramızda hallederiz. Yine de çok teşekkür ederim, tatlım. Şimdi karar vermek zorunda değiliz," dedi ezeli uzlaştıncı olarak. Oysa Alex'in söylediklerine çok sinirlenmişti.

"Biz çoktan hallettik, Faith. Konu kapanmıştır."

"Kapandıysa konuyu açmaman gerekirdi," dedi Faith. "Ben açmazdım. Aslında konu kapanmış değil. NYU'ya başvuru formlarımı gönderdim. Ocak ayında başlıyorum." Hukuk fakültesine giriş sınavları için hazırlık kurslarına gittiğini söylemek istemedi. Ama bu kadarını bile söylediğine çoktan pişman olmuştu. Şükran Günü'nde ve özellikle kızların önünde kavga başlatmak istemiyordu, fakat Alex sürekli onu aşağılayıp yerin dibine soktuğu için kendini tutamamıştı. Alex yumruğunu öfkeyle masaya vurup gümüş çatal bıçak takımlarını, kristalleri ve kızların yüreğini hoplattığı anda söylediğine çoktan pişman olmuş-

90

Danielle Steel

tu. Faith kadar kızlar da babalarının tepkisine şaşırdılar. Faith istese de istemese de savaş başlamıştı. Alex için bu bir güç savaşıydı ve kaybetmek istemiyordu.

"Formları geri çek, Faith. Okula telefon et. Bunu yapmanın hiç manası yok. Sen okula gitmeyeceksin, bu kadar. Buna asla izin vermeyeceğim!" Oysa Faith sonbaharda açılacak okula kendini hazırlamak ve alışmak için hazırlık kurslarına gitmek istiyordu. Üstelik

alışverişe gitmekten ve arkadaşlarıyla öğle yemeklerine çıkmaktan çok daha akıllı bir uğraş olduğunu düşünüyordu.

"Sen kendini ne sanıyorsun?" diye Zoe atıldı. Alex öfkeyle ayağa kalkmıştı.

"Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cesaret edebiliyorsun!" diye Alex kızını tersledi. Faith ağlamak üzereydi. Bunların olmasını hiç istememişti. Kızlarla birlikte güzel bir tatil geçirmek ve her şeyin mükemmel olmasını istemişti. Onun yüzünden tartıştıkları için olanlardan kendini sorumlu tutuyordu.

"Zoe, lütfen!" dedi Faith yatıştırmaya çalışarak, fakat Alex kızının söylediklerine çok sinirlenmişti. Bu şimdiye kadar yaptıkları kavgaların en şiddetlisiydi. Zoe küçüklüğünden beri babasını eleştirirdi. Ama ilk kez bunu açık sözlülükle dışarı vuruyordu. Babasının annesine konuşma tarzına tahammül edememişti. Faith kendini savunmakta zorlanıyordu. Çocukluğunda yıllarca tepeden bakılmanın ve aşağılanmanın etkisinden kurtulamıyordu.

"Hayır, anne," dedi Zoe annesine dönerek. Yaşlar sel gibi yanaklarından süzülüyordu. "Seninle böyle konuşmasına nasıl izin veriyorsun anlayamıyorum. Beni çok rahatsız ediyor. Sen ona yeter demeyecek olursan, ben diyeceğim." Ondan sonra öfkeden titreyerek babasına döndü. "Anneme saygısız davranıyorsun, her zaman öyle yaptın. Ona böy-

Dualar Gerçek Olsa

91

le davranmaya ne hakkın var? Senin ve bizim için bunca özveride bulunduktan sonra insan gibi davranılmayı hak etmiyor mu? Saygılı davranılmayı ne zaman hak edecek? Eğer hukuk fakültesine gitmek istiyorsa, neden gitmesin? Ayrıca onun mutlu olması için gelecek Şükran Gü-nü'nde sandviç yemeğe razıyım."

Bu konuşmalardan sonra Ellie de sesini çıkarma gereğini duydu. Sinirli ve mağrur bir tavırla kardeşine baktı. Faith, onları susturmak için elinde bir sihirli değnek olmasını diliyordu. "Her zaman her şeyi mahvediyorsun," dedi kardeşine. "Her zaman babama kötü davranıyorsun."

"Tanrı aşkına, onun anneme nasıl davrandığına baksana! Doğru buluyor musun? Sence annem bunu mu hak ediyor? Babam bir aziz değil, biliyorsun, El. O sadece bir erkek ve anneme çok kötü davranan bir erkek."

"Yeter artık!" Faith ikisine birden bağırdı. Hepsi iğrenç davranıyorlardı ve en kötüsü bütün bunlar onun yüzünden oluyordu. Yemekleri bitmişti, fakat Alex, okul konusunu açarak yemeği hiçbirinin unutamayacağı şekilde noktalamıştı. Kocasına cevap verdiği ve kızlarının önünde sesini yükselttiği için kendine de kızılıyordu. Daha akıllı davranması gerektiğini düşünüyor ve herkesin huzurunun kaçmasına neden olduğu için üzülüyordu. Bir kelime daha söylemeden, Alex fırtına gibi odadan çıktı, sert adımlarla çalışma odasına gitti ve kapıyı çarparak kapattı.

"Yaptığınızı beğendiniz mi?" diye Ellie annesini ve kardeşini payladı. "Babamın keyfini kaçırdınız."

"Saçmalama!" diye tersledi Zoe. "Sen hep onun tarafını tutarsın, ama o başlattı. Bizim önümüzde annemi aşağıladı. Annemin keyfi kaçmadı mı sanıyorsun?"

92

Danielle Steel

"Formları gönderdiğini söylememeliydin," diye Eloise bu kez annesine yöneldi. "Babamın sinirleneceğini biliyordun. Neden söyledin?" O da ağlamaya başlamıştı.

"Çünkü o da beni sinirlendirdi," dedi Faith özür diler bir ifadeyle. Kızların sakinleşmesini istiyordu. Kavga etmelerinden, özellikle onun yüzünden kavga etmelerinden hoşlanmıyordu. Kendini suçlu hissediyordu. "Gitmeye karar verince söyleyecektim zaten. Henüz ben de tam kararımı vermedim." Benimsediği görüşü savunmak ve kızlarını üzme arasında bocalıyordu. Hâlâ okuldan ve hazırlık kurslarından vazgeçebilirdi.

"Gitmelisin, anne," diye Zoe annesini destekledi. "Gitmeyecek olursan seni de babamı da asla affetmeyeceğim. Bunu istiyorsun ve senin de babam ve bizler kadar istediğini yapmaya hakkın var."

"Babanı kızdıracak ve ikinizin arasında huzursuzluk yaratacaksa gitmem." Faith kırılmıştı. Neden onun için son derece mantıklı olan bir istek için bu kadar yüklü bir bedel ödemek zorunda kalıyordu?

"Zamanla alışır," dedi Zoe ablasına öfkeyle bakarak. Babası haksız olduğu zamanlarda ablasının onu savunmasından nefret ediyordu. Zaten haklı ya da haksız, Ellie her zaman babasının tarafında olmuştu ve bu Zoe'ye çok mantıksız geliyordu. "Annemin de kendi hayatı var," dedi Ellie yemek odasından dışarı çıkarken. Babasını teselli etmeye gidiyordu.

Faith yemek masasını toplarken yaşlar sel gibi yanaklarından süzülüyordu. Zoe annesine nefesini kesecek kadar sıkı sarılınca, "Ablanla kavga etmenizden hiç hoşlanmıyorum," dedi.

"Ben de babamın sana böyle kötü davranmasından hoşlanmıyorum, anne. Bunu hep yapıyor. Bizim önümüzde sana eziyet etmek için yapıyor bunu."

Dualar Gerçek Olsa

93

"Bana eziyet etmiyor," dedi Faith. Elindeki tabakları lavaboya bırakıp Zoe'ye sarıldı. "Ama beni savunduğun için çok teşekkür ederim. Huzurumuzu kaçırırsa vazgeçmek daha doğru olur. Babanın huyu bu," dedi. Zoe için kolay değildi, ama o kocasını kolayca affetmişti. Zoe'nin babasına olan hıncı belki de bir ömür boyu sürecekti. Faith bundan da hiç hoşlanmıyordu, ama Zoe'yi ikna etmek kolay değildi. Alex uzun zamandır ona da çok sert davranıyordu.

"Küstah, saygısız, insana tepeden bakan soğuk bir adam," dedi Zoe. Bunları sayarak babasına olan hıncının onun hatalarından kaynaklandığını söylemeye çalışıyordu. O sırada ablası yemek odasına döndü. Alex yalnız kalmak istediğini söylemişti.

"Sen bir yılanısın!" diye bağırdı kardeşine.

"Kızlar! Yeter artık!" Faith ikisine birden bağırdı ve tabakları toparlayarak yemek odasından çıktı. Güzel bir gün geçireceklerini umarken, gün bir kâbus haline dönüşmüştü. Zoe annesinin peşinden mutfığa gitti, Eloise de arkadaşlarına telefon etmek için yukarı kata çıktı. Olanlar Faith'i fazlasıyla üzmüştü.

"Anne, seni yalnız bırakıp dışarı çıkmak istemiyorum," dedi Zoe. "Saat altıda arkadaşlarla buluşacaktık." Saat altıya yaklaşıyordu.

"Ben iyiyim, tatlım. Bütün gece bu konuyu tartışacak değiliz. Umarım yarına kadar hepimizin sinirleri yatıştır."

"Babam yarın da farklı olmayacak, anne. Bu onun yapısı."

"Yine de senin baban ve onunla ne kadar uyuşamasan da saygı göstermek zorundasın."

"Önce bunu hak etmeli," dedi Zoe. Yumuşamaya niyeti yoktu. Katı kuralları vardı ve tek saygı duyduğu insan annesiydi. Babası onun sevgisini yıllar önce kaybetmişti.

94

Danielle Steel

Annesini öptü ve on dakika sonra evden çıktı. Birkaç dakika sonra Eloise aşağıya geldi. Elinde paltosu ve çantası vardı. Arkadaşlarıyla sözleşmişti ve onları görmek için sabırsızlanıyordu. Yemekten sonra patlayan bomba yüzünden evde ağır bir hava esiyordu.

"Olanlar için üzgünüm," dedi Faith. Yemeğin mükemmel geçmesi için elinden geleni yapmıştı. Böyle bir tartışma çıkacağını hiç hesaba katmamıştı.

"Sorun değil, anne," dedi Ellie inandırıncı olmayan bir ifadeyle. Hâlâ sinirli görünüyordu. Hepsini sinirliydi.

"Babana bu şekilde tepki vermemeliydim," dedi Faith. Zoe'nin düşündüğü gibi, konuşma tarzıyla Alex'in de onu kızdırdığını söylemedi. Eloise kabul etse de etmese de, Alex saygısız davranmıştı.

"Evet, biliyorum... umarım okul sevdasından vazgeçersin, anne. Babam çok kızar." Peki ya ben, diye bağırarak geliyordu Faith'in içinden. Gitmezsem nasıl bir hayatım olacak?

"Biz aramızda anlaşırız. Sen merak etme. Şimdi git ve eğlenmene bak. Eve kaçta gelirsin?"

"Bilmiyorum, anne." Gülümsedi. Yirmi dört yaşındaydı ve Londra'da yalnız yaşıyordu. Artık annesinin onu kontrol etmesine alışkın değildi. "Geç gelirim. Bekleme."

"Sadece saat kaçtan sonra merak etmeye başlayacağımı öğrenmek istedim." Gülümsedi. "Bazen kaç yaşında olduğunu unutuyorum."

"Sen yat. Merak da etme." Zoe saat onda döneceğini söylemişti. Dışarı çıktıkları zaman kızlarını merak ediyordu. Çok güzellerdi ve saf olduklarının farkında değillerdi.

Eloise beş dakika sonra gitti. Faith bir saat kadar masayı toplamak ve mutfakı temizlemekle oyalandı. Kalan yemekler kaldırılmış,

Dualar Gerçek Olsa

95

mutfak tezgâhı toparlanmış, yemek odası eskisi gibi toparlanmıştı ve bulaşık makinesi

çalışıyordu.

İşıkları söndürüp Alex'in çalışma odasının kapısını tıklattığında saat yedi olmuştu. Uzun süre içeriden cevap gelmedi, ama içeride olduğunu biliyordu. Sonunda kapıyı aralayıp içeriye baktı. Alex koltuğuna oturmuş kitap okuyordu, asık bir ifadeyle başını kaldırıp baktı.

"İçeri gelebilir miyim?" Faith kocasına olan saygısından içeriye girmemiş, odanın diğer ucundan konuşuyordu.

"Neden? Konuşacak bir şey yok ki."

"Sanırım var. İşler çığırından çıktığı için üzgünüm. Ama söylediklerin beni çok sinirlendirdi."

"Hukuk fakültesi meselesini kafandan çıkarman konusunda anlaşmaya varmıştık, Faith. Sözünü tutmadın. İlkbaharda okula başlamanın hiçbir anlamı yok. Hukuk fakültesine mi başvuruda bulunmuştun?" Faith başını salladı. Alex sinirli ve soğuktu. Çocukluğundan beri erkekler tarafından hor görüldüğü zaman hissettiği soğuk rüzgâr bütün vücudunu sardı. Ama bu kez farklı davranmaya kararlıydı.

"Anlaşmaya varmamıştık. Sen bana ne yapmam gerektiğini emretmiştin." Tam karşısındaki koltuğa oturdu. Küçük fakat sıcak bir çalışma odasıydı. Duvarlar lambri kaplıydı. Büyük bir kanepe, iki rahat koltuk ve bir şömine vardı. Alex şömineyi kış geceleri yakardı ama o gece yakmamıştı. Keyfi yerinde değildi. "Alex, bu benim için çok önemli. Artık kızlar da gittiğine göre, hayatımda yeni bir amaca, yaşamam için bir nedene, dikkatimi verebileceğim bir uğraşa ihtiyacım var." Kendisi için ne kadar önemli olduğunu anlatmaya çalışıyor ve kabul etmesi için dua ediyordu.

"Senin bir amacın var. Benimle evlisin. Benim karımsın." Faith'i sadece bu şekilde görüyordu ve fikrini değiştirmeye hiç niyeti yoktu.

96

Danielle Steel

"Benim daha fazlasına ihtiyacım var. Sen meşgul bir adamsın. Kendi hayatın var. Benim yok."

"Evliliğimizi ne kadar kötü bir şekilde özetledin," dedi Alex. Suratı iyice asıldı. Faith duvara konuşuyor gibiydi.

"Belki de öyledir," dedi. "Belki benim söylediğimden daha kötü durumdadır. Hayatımda bir amaca ihtiyacım var, sahip olduğumdan daha büyük bir amaca. Yirmi dört yıl tam gün annelik yaptım ve artık emekliye ayrıldığımı düşün. Yasalar böyle."

"Hayat bu işte. Çocukları üniversiteye gidince bütün kadınların başına gelen bu."

"Pek çoğunun işleri ve meslekleri var. Ben de onlar gibi olmak istiyorum. Seni rahatsız etmeyeceğime de söz veriyorum." Yalvanyordu, fakat Alex yumuşama emaresi göstermiyordu.

"Israr edecek olursan ilişkimiz çok kötü duruma gelecek, Faith."

"Beni tehdit etme, Alex. Haksızlık bu. Ben sana bunu yapmazdım. Senin için önemliyse,

elimden geldiği kadar seni desteklerdim."

"Okula gitmemen benim içirt önemli." İşler iyice çıkmaza girmişti ve Faith nasıl çözeceğini ve istediğini nasıl elde edeceğini bilmiyordu.. Pes etmek de istemiyordu. Artık önemli olan okula gitmesi ya da gitmemesi değildi. Bu artık bir saygı meselesiydi ve gerçekten yeni bir yaşam istiyordu, ama şimdiki yaşam tarzları Alex'e çok daha rahat geliyordu.

"Bu konuyu şimdilik kenara bırakabilir miyiz?" Ne yapacağını bilemiyordu. Zamanla Alex'in yumuşayacağını ve bu fikre alışacağını umuyordu sadece.

"Bu konuyu bir kere daha konuşmayacağım," dedi Alex. Ondan sonra söyledikleri Faith'i çok şaşırttı. "Canın ne istiyorsa onu yap, Faith. Zaten yapacaksın. Ama benden destek görmeyi sakın bekleme. Senin

Dualar Gerçek Olsa

97

okula gitmene tamamıyla karşıyım. Sadece bunu bilmeni istiyorum. Kendine güveniyorsan hiç durma."

"Bu ne demek oluyor?" iyimserlikle karışık savurduğu tehditlerden korkmuştu.

"Ne dediysem o." Okula giderse hıncını başka şekilde alacağından emindi. Ama kalbinin sesi bütün bu tehlikeyi göze almasını söylüyordu. Bunu mutlaka yapması gerekiyordu. Neye mal olursa olsun. Hayatında ilk kez kendi istediği bir şey yapacaktı.

"Yukarı geliyor musun?" diye sordu. Hafif bir tehdit sezinlemekle birlikte kocası az da olsa yumuşadığı için memnundu. Belki de Alex ancak bu kadar yumuşayabiliyordu ve Faith daha kötüsü olmadığı için seviniyordu. Çok daha kötüsü olabilirdi.

"Hayır, gelmiyorum," dedi Alex. Her zaman yaptığı gibi başını kitabına eğdi ve Faith ile bağlantısını kopardı.

Faith sessizce odadan çıktı. Geçerken hafifçe kocasının omzuna dokundu, ama hiçbir tepki alamadı. Bir heykel gibi soğuktu ve bir tek kelime daha söylemedi. Yukarı kata çıkıp banyo yaptı, ondan sonra küçük çalışma odasına oturup Zoe'yi beklemeye başladı. Bilgisayarını açıp gelen postalara baktı, ama Brad'dan bir tek satır bile gelmemişti. Şükran Günü çok kötü geçmişti, ama Faith savaşı kazanmıştı. Bedeli oldukça ağır olmuştu. Ama en azından birinci raundu kazanmıştı. Hayatında ilk kez bir isteğini elde etmek için sesini yükseltmişti ve cesurca yepyeni bir dünyaya adım atmıştı. Gerçekten yepyeni bir dünya onu bekliyordu.

F:7

98

Danielle Steel

Şükran Günü'nde Brad saat beşe kadar bürosunda kaldı. İkizler Afrika'daydı, Pam da arkadaşları ile golf oynamaya gitmişti. Konuklar saat altıda geleceklerdi ve akşam yemeği yedi ya da sekizden önce yen-meyecekti. Pam kırk kişi davet etmişti ve en azından yarısını tanımiyordu. İtiraz etmek aklının ucundan bile geçmemişti. Çünkü anlamı yoktu. Pam her zaman istediğini yapardı. Brad itiraz ettiği zamanlarda da razı etmek için yapmadığını

birakmazdı. Sonunda, belki de Brad üzerinde durmak istemediği için, kazanan taraf hep Pam olurdu. Brad enerjisini bu tür kavgalara değil, kendi işi gibi daha önemli şeyler için saklamayı tercih ediyordu.

Okuması ve üzerinde çalışması gereken yığınla evrak vardı. Bir ara duygusallaşıp oğullarına uzun bir mektup yazdı. Unlarla ne kadar gurur duyduğunu ve yaptıkları işlerden dolayı ne kadar teşekkür ettiğini yazdı. İkisi de harika çocuklardı. Bir yıllığına Afrika'ya gitme cesaretini göstermelerine hayranlık duyuyordu. Yaralı hayvanların bakımıyla uğraşıyorlar ve vahşi ormanda rahatsız edilen hayvanlara yardım ediyorlardı. Boş zamanlarında da köyün kilisesinde gönüllü olarak çalışıyorlardı. Dylan, anne, baba ve çocuklara okumasını öğretiyor, Jason

Dualar Gerçek Olsa

99

ise yeni kanalizasyon tertibatı için kuyular kazıyordu. Hevesleri ve yaptıkları işlerden duydukları heyecan mektuplarına olduğu gibi yansıyor. Unutulmaz bir deneyim sahibi oluyorlardı. Temmuz ayına kadar kalacaklardı ve Brad, onlar gelmeden önce Pam'la birlikte işlerinden zaman ayırıp, bir iki haftalığına yanlarına gitmeyi planlıyordu. Şimdiye kadar hiç zamanı olmamıştı. Pam'ın da olmamıştı. Aslında Pam, Afrika'ya gitmeye Brad kadar hevesli değildi. Bulaşıcı hastalıklardan, o tür seyahatlerde karşılaşılan kazalardan ve böceklerden korkuyordu. Onun macera anlayışı uçakla Los Angeles'e gitmek ve Bel-Air'de arkadaşlarıyla birlikte kalmakla sınırlıydı.

Yıllar içerisinde birlikte pek çok seyahate çıkmışlardı, ama ilginç ülkeler hiç programa alınmamış, sadece Avrupa ve ABD'deki yerler gezilmişti. En lüks otellerde kalmışlar, üç ya da dört yıldızlı lokantalarda yemek yemişlerdi. Pam, zaman buldukça kaplıcalara gitmekten, iş arkadaşları ya da firmasına kazandırmak istediği müşterilere kur yapmak için golf oynamaktan hoşlanırdı. Pam her şeyi, kendisine sosyal ve mesleki yönden fayda sağlamak amacıyla yapardı. Gönölünce eğlenmek için yaptığı şeyler pek enderdi. Her zaman kafasında bir plan olurdu. Brad'la taban tabana zıttı. Brad'ın sosyal amaçları, dünyayı yönetme arzusu, aşırı miktarda paraya ihtiyacı yoktu, tek tutkusu işiydi. Gerisi hiç önemli değildi. Pam bu konuda onunla çok alay etmiş, ağgözlülüğün ve başarıya ulaşmanın yollarını göstermeye çalışmıştı. Ama bütün gayretlerine rağmen bu dersler Brad'ın bir kulağından girip öteki kulağından çıkmıştı. Brad firmadan ayrılıp, kendi başına çalışmaya başladıktan sonra da pes etmişti. Çoğu zaman karı koca ayrı ayrı kendi hayatlarını yaşarlardı ve Brad bundan hiç şikâyetçi değildi. Pam'ın çalışma ve sosyal hayatı Brad'ı fazlasıyla yoruyordu. Gösteriş, gazetelere

700

Danielle Steel

çıkma ve Pam'ın dünyasındaki insanları etkilemeye çalışmak ona göre işler değildi.

Brad oğullarına yazdığı mektubu sevgi sözcükleriyle bitirdi ve zarfa koyup yapıştırdı. Çocukları dört aydan beri birkaç kez telefon etmişlerdi. Vahşi ormanda telefon yoktu, radyo sistemi de çevre çiftliklerde ve kasabada vardı. Telefon etmek için kilometrelerce yol kat edip kasabaya gidiyor ve telefon bağlantısı kuruluncaya kadar saatlerce postanede bekliyorlardı. Brad'a başka bir gezegendeymişler gibi geliyordu. Sık sık mektuplaşıyorlardı. Pam da vitamin ve böcek savarlardan oluşan ilaç paketleri gönderiyordu. Ama gönderdiği iki paket de yolda kaybolmuş ya da çalınmıştı. Zambiya'da çalışan postacılar ve gümrük memurları Pam

sayesinde vitamin haplarından yararlanıyor ve böcek sokmaları'dan korunuyor olmalıydı. Sık haberleşememesine rağmen Brad çocukların iyi olduğundan emindi.

Bürodan çıkmadan önce Faith'e telefon etmeyi düşündü, ama saatine bakınca yemeğe oturmuş olmaları gerektiğini hesaplayarak vazgeçti, l'uith'i yeniden bulmak piyangodan büyük ikramiyeyi kazanmak gibi olmuştu. Faith onun çocukluğunun, geçmişinin, anılarının ve yaşanan güzel günlerin bir parçasıydı. Üniversiteye başladıktan sonra • Tirad'ın hayatı karmakarışık olmuştu. Annesiyle babası boşanmıştı ve Brad'a göre boşanmanın üzüntüsü ikisinin de hayatlarına mal olmuştu. Annesi, babasının yaptıklarını aklından çıkaramadığı için kırk üç yaşında göğüs kanserinden, iki yıl sonra da babası kalp krizinden ölmüştü. Yıllar içerisinde evlilikleri tatsız bir hale gelmiş ve ikisi de birbirlerini incitmekten başka bir şey düşünemez olmuşlardı. Babası, eski karısına karşı son saygısızlığını cenazesine gelmemekle yapmış ve bu davranış Brad'ı üzmetten başka bir işe yaramamıştı. O sıralarda Brad

Dualar Gerçek Olsa

101

asla evlenmeyeceğine dair yemin etmişti. Pam'la tanışıp, flört etmeye başladıklarında, onu evliliğe razı etmek için Pam çok uğraşmıştı. Katı ultimatolarını evlendikten sonra ortaya çıkarmış olmasına rağmen, Brad asla boşanmayı düşünmemişti. Kendisi gibi oğullarının, anne ve babalarının birbirlerini mahvetmek için açtıkları savaşı seyrederek acı çekmelerini istememişti. Pam'la evlenirken, "iyi günde ve kötü günde" sözünü yürekten ve ciddi olarak vermişti. Ne olursa olsun, Pam'la hayat boyu sürececek bir evlilik yapmıştı.

Zaman içerisinde karısıyla yollarının ayrılması ve Pam'ın sjirek-li onu hayal kırıklığına uğratması Brad'ı filozof yapmıştı. Aslında o da Pam'ı hayal kırıklığına uğratmıştı. Pam'ın gözünde hırslı olmayan, ilgi alanları farklı olan bir insandı. İkizler üniversite yaşına geldiklerinde Pam ile Brad'ın hoşlandıkları birkaç ortak dostun dışında paylaştıkları ortak zevk kalmamıştı. Brad'ın değer yargıları Pam'dan tamamen farklıydı ve artık paylaştıkları» tek mutluluk oğullarıydı.

Büronun ışıklarını kapattı ve işe gidip gelirken kullandığı jipine bindi. Evdeki garajda bekleyen bir Mercedes'i de vardı, ama artık pek ender kullanıyordu. Ağır suçlardan yargılanan yoksul çocukları savunan bir kamu avukatı için yanlış sinyaller vereceğini düşünüyordu. Mercedes'e binmekten utanıyor ve karısı kendine bir Rolls Royce almış olmasına rağmen, arabasını satmayı düşünüyordu. Brad'a göre arabalarının markası bile farklı dünyaların insanları olduklarının en basit işaretiydi.

Karısıyla mutlu olduğunu düşünerek kendi kendini aldatmıyordu. Evlilikleri konusunda uzun zamandır kuruntu da yapmıyordu, ama bunun bu şekilde devam edeceğini ve bitirmek için bir çaba göstermeyeceğini çok iyi biliyordu. Pam da bu şekilde çok rahattı. Karısının zaman

102

Danielle Steel

Dualar Gerçek Olsa

103

zaman küçük aşk maceraları yaşadığından şüpheleniyordu, kendisi de iki yıl evli bir sekreterle aşk yaşamıştı. Bir süre sonra kadın kocasından boşanmış ve Brad'la daha derin bir

ilişkiye girmek istemişti. Oysa Brad ona hiçbir zaman umut vermemişti ve sonunda yolları ayrılmış, dostça vedalaşmışlardı. Sonra da kadın başkasıyla evlenmişti. Bu olay üç yıl önce yaşanmıştı ve o zamandan beri Brad bir daha kimseyle ilişkiye girmemişti. Biraz derin düşünecek olsa yalnızlığından rahatsız olabilirdi, ama buna izin vermiyordu. Durumu olduğu gibi kabulleniyor ve kendisini tamamıyla işine vererek oyalanıyordu.

Fakat son iki aydır Faith ile konuşmak hayatına farklı bir boyut getirmişti. Ona karşı romantik duygular beslemiyordu, tam tersine onu kutsal bir varlık olarak görüyor ve arkadaşlıklarını her şeyden aziz tutuyordu. Faith onu çok iyi anlıyor, görüşlerini büyük ölçüde paylaşıyor ve kendisi de yalnız olduğu için Brad'a herkesten daha fazla erişebiliyordu. Onu hâlâ küçük kardeşi gibi görüyor ve son derece saf duygular besliyordu. Faith'e olan duygulan ve konuşmaları hoşuna gidiyordu. Ona yardım etmekten, yanında olmaktan zevk alıyordu. Okula geri dönmesi için var gücüyle desteklemeye kararlıydı ve dönmesini çok arzu ediyordu. Ona faydalı olduğunu hissediyor ve bu duygu onu rahatlatıyordu. Faith, kelimenin tam anlamıyla dostuydu.

Saat altıya doğru evine doğru uzanan araba yolundaydı. Beşte evde olmayı ve yemekten önce kıyafetini değiştirmeyi düşünmüştü, ama toparlanması sandığından uzun sürmüştü. Ama duş yapıp giyinmesinin beş dakikadan fazla sürmeyeceğini de biliyordu. Eve vardığında konukların çoktan gelmiş olduğunu görünce şaşırdı. Smokin giymiş konuklar holde toplanmışlardı ve Brad kot pantolon ve üzerinde bir kazakla içeri girince hayret dolu bakışlar üzerinde odaklandı.

Pam onu hayatında hiç görmediği bir düzine insanla tanıştırdıktan sonra usulca yatak odasına kaçtı. Hâlâ aynı odayı ve aynı yatağı paylaşıyorlardı, oysa beş yıldır hiç sevişmemişlerdi. Fakat Brad bundan rahatsız olmuyordu, çünkü cinsel arzularını başka uğraşlarla bastırılabiliyordu. Onu rahatsız eden tek şey, o gece konukların hepsinin resmi giyinmiş olmasıydı. O yıl Pam'ın Şükran Günü yemeğini resmi bir toplantı haline getirdiğini unutmamıştı, zaten çok da yadırgıyordu. Ona göre Şükran Günü ailelerin ve birbirine derin sevgi duyan insanların yemek masasının etrafında ya da yanan şöminenin önünde toplanması demekti. Şükran Günü, böyle smokin ve tuvalet giymiş, şampanyasını yudumlayan yabancılarla değil, sevilen insanlarla bir arada olunca anlam kazanıyordu. Fakat karısına rol yapacağına söz verdiği için kendini mecbur hissediyordu. Bu tür parti ve eğlencelerden, bazen kasıtlı olarak bazen de işinden fırsat bulamayarak kaçardı. Ama, Şükran Günü ve Noel gibi özel günleri, opera ve balenin açılışı ya da Pam gidecek kimseyi bulamazsa senfoni orkestrasının konserlerini hiç kaçırmazdı.

Yarım saat sonra smokini giymiş ve oturma odasına inmişti. Son derece yakışıklıydı, fakat onu iyi tanıyan biri dikkatlice bakacak olursa sıkıntıdan patlamak üzere olduğunu kolayca anlayabilirdi. Pam'ın babasıyla iki yeni müşteri hakkında konuştular. En büyük firmalardan iki tanesiydi ve babası bunun Pam için büyük başarı olduğunu söylüyordu. Kızıyla çok gurur duyuyordu. Keskin zekâsını, hukuk yeteneğini, değer yargılarını, hırsını ve her ne şart içerisinde olursa olsun istediğini elde etme becerisini babasından aldığını düşünüyordu. Pam, herkesin bildiği kadınlardan değildi. Brad'm hayatında gördüğü en kararlı kadındı. Onunla boy ölçüşmemesi gerektiğini öğrenmiş ve ayak uydurmak zorunda kalmamak için kenara çekilmeyi tercih etmişti. Böy-

leşti işine geliyor ve bu sayede evliliklerini sürdürebiliyorlardı. Pam'in davranışları yüzünden sevgisi zedelenmiş, hatta çoktan ölmüş olmasına rağmen dışarıya karşı belli etmemeye

çalışıyordu. Ama içeriden bakınca çoktan ölmüştü.

"Seni tanımadığın insanlarla tanıştırmamı ister misin?" diye sordu karısı. Babasının koluna girdi ve bakışıp gülüşüler.

"Ben böyle iyiyim. Babanla seni methediyorduk. Anlattığına göre çok iyi iki müşteriyle anlaşmışsın. Gerçekten başarılısın." Brad'ın övgüleri hoşuna gitti. Karısının savaştığı arenaya hiç ilgi duymamasına rağmen, gerektiğinde karısına övgüler yağdırmaktan kaçınmazdı. Oysa Pam bu konuda kocasına karşılık vermez, hatta yaptığı işler Brad ve bütün dünyanın gözünde çok başarılı olmasına rağmen görmezlikten gelirdi. Brad'ın çocuklar üzerindeki etkisinden de rahatsız oluyordu. İyiliksever eğilimlerinin semeresi olmadığını düşünüyor, yıllardır hukuk fakültesine gitmeleri, ondan sonra da büyükbabalarının bürosunda çalışmaları için ikna etmeye çalışıyordu. Başarabilse bu onun en büyük zaferi olacaktı. Ama henüz çocukların aklını çelememiş olmasına Brad seviniyordu.

Dişilikten yoksun olmasına rağmen Pam güzel kadındı. Uzun boylu, atletik yapılydı ve adaleli bir vücudu vardı. Sürekli tenis ve golf oynadığı için vücudu muntazamdı. Gözleri kahverengi, saçları da Brad gibi koyu renkti. Yan yana geldiklerinde karısı gibi değil, kız kardeşi gibi duruyordu. Pek çok kişi benzediklerini söylemişti.

Pam, babasıyla Brad'ın yanından hemen uzaklaştı. Brad oturmadan önce biraz gayret göstererek birkaç insanla tanıştı ve geceyi daya-nılabilir hale getirmek için iki kadeh şarap içti. Pam'ın tenis arkadaşlarından bir kadınla sohbet etti. Kadının küçük bir hukuk firması işlettiğini duymuştu, fakat anlattıklarını dinlerken aklı başka taraflara kay-

Dualar Gerçek Olsa

105

maya başlayınca, kadını yanlarında duran bir grup avukatın arasına bırakıp uzaklaştı. Gruptakilerin çoğunu tanıyordu, hatta iki tanesiyle aynı firmada çalışmışlardı. Hoş insanlardı ve konuştukları konular en azından aşınaydı. Fakat Brad yemekte iki yanına oturan kadınlardan kaçamadı. Fazlasıyla konuşkanlardı ve Brad'ın adını duyduğu fakat hiç tanışmadığı adamlarla evliydi. Sohbeti sürdürmek fazlasıyla yorucu oluyordu. Yemek biter bitmez yanlarından uzaklaştı. Oturma odası konyaklarını yudumlayarak oturan mutlu insanlarla dolmuştu. Pek çoğu sanki geceyi burada geçirecekmiş gibi görünüyordu. Pam, Brad'ın fazla hoşlanmadığı bir vergi avukatıyla oldukça hararetli bir tartışmaya girmişti. Zaten Brad'ın hukuk alanı da onları fazla ilgilendirmiyordu. Toplantı dayanılmaz hale gelince sessizce çalışma odasına kaçtı, ışığı yaktı ve kapısını kapattı. Saten papyonunu çıkarıp masanın üzerine attı, çalışma masasına oturup derin bir iç çekti. Gece bitip tükenmeyecek gibi geliyordu ve oğullarını çok özlüyordu. Çocuklar küçükken geçirdikleri bayram günlerini çok arıyordu. O zamanlar Şükran Günleri daha anlamlıydı ve eve kırk kişi davet edilmezdi. Pam her fırsatta evi kendisi için gerçekten anlamı olan değil, faydası olacak insanlarla doldurmaya bayılırdı. Değerli dostları da artık birkaç tane kalmıştı ve Pam artık bu dostları da paylaşmıyordu. Brad'ın dostları savunma ve kamu avukatları, Pam'ınkiler ise sosyete avukatları ve kendi firmasına çekmek istediği büyük şirketlerin başkanlarıydı. Kendi deyimiyle "puan" alamadığı hiçbir gece Pam için başarılı sayılmazdı.

Gözü bilgisayarına ilişti. Şükran Günü kutlaması için Jason ile Dylan'a birkaç satır yazabih.neyi çok arzu ediyordu. Ama mümkün değildi. Onun yerine Faith'in adresini yazdı. New York'ta saat gece yarısı iki olmalıydı.

706

Danielle Steel

"Selam... hâlâ uyanık mısın? Şükran Günü nasıl geçti? Sanırım bu mesajımı ancak sabah okuyabilirsin. Sonunda kaçabildim. İçerisi hayvanat bahçesi gibi. Smokinli kırk kişi var neredeyse. İnsanın Şükran Günü'nü smokinle geçirmesi kadar saçmalık olamaz. Çocukları özledim. Bence bayramlarda insan sevdikleriyle birlikte olmalı. Sen nasıl geçirdin? Rahat ve huzurlu muydu? Kızlar geldiği için mutlu olmalısın. Seni kıskanıyorum. Yarın çalışacağım. İki tane çocuğun davasını aı-dım, sanırım üçüncüsü de gelmek üzere. Bu çocuklara bu yaşta neler oluyor? Keşke bana hiç ihtiyaçları olmasa ve sıradan ve mutlu bir hayat yaşasalar. Şükran Günü'nü, garson gibi giyinmiş bir sürü insan arasında geçirdiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Pam çok memnundu. Keşke ben de onun gibi düşünebilsem. Bu kadar yakındığım için kusura bakma. Sanırım çok yorgunum. Yakında görüşürüz. Bu arada Şükran Günü'n kutlu olsun. Sevgiler, Brad."

Konukların arasına geri dönmek istemediği için masasının üzerindeki evrakları karıştırdı. Kimseye sezdirmeden yatak odasına kaçmayı düşünüyordu. Ertesi gün oldukça uzun bir gün olacaktı. Pam da onun partilerden erken kaçmasına alışkındı. Konuklar gitmeleri gerektiğini düşünmesin diye de bunu kimseye sezdirmeden yapardı. Pam ve konuklarının geç saatlere kadar devam edeceklerini biliyordu. Onların arasında olmadığı için çok memnundu.

Çalışma odasının ışıklarını söndürmek üzereyken bilgisayarının posta kutusundan mesaj alındı sinyali geldi. Hemen düğmeye tıkladı ve Faith'in cevabını gördü. Yüzünde mutlu bir gülümsemeyle oturup okumaya başladı.

"Selam... ne güzel sürpriz. Henüz uyumadım. Şükran Günü'n güzel geçmişe benziyor. Biz de dördümüzdük, ama güzel geçmedi. Güzel

Dualar Gerçek Olsa

107

başladı, hindi de çok güzeldi, herkes yemeği çok beğendi. Sonuna doğru benim okula geri dönmem konusunda büyük bir tartışma çıktı. Zoe babasına bağırdı, Alex sinir krizi geçirdi, kızlar tartıştılar. Herkes bir köşeye çekildi, sonra da kızlar arkadaşlarıyla çıktılar, Alex de yattı. Zoe döndü, ama Ellie hâlâ dışarıda. Kızlar birbirlerine kızdılar, Alex de yemekten sonra benimle konuşmadı. Aslında suç benimdi. Okula dönmeme karşı çıktı, ben de öfkelen dim ve ona karşılık verdim. O zaman iyice çileden çıktı, kabalaştı, Zoe de beni korumak için araya girdi. Ben o şekilde davranmamış olsam olay çıkmayacaktı. Bunu tahmin etmem gerekirdi. Sonuç olarak yetişkin biriyim.- Küstah bir davranıştı. Sonunda Alex ne istersem yapabileceğimi söyledi, ama bunun altında gizli bir anlam vardı tabii. Okul yüzünden işlerimi aksatacak olursam, canıma okuyacak. Bir şekilde zafer kazandım, ama kızların kavgaya etmelerine neden oldum. Birbirlerini çok az görebiliyorlar. Umarım gitmeden önce araları düzelir. Neden işler bazen böyle sarp sarıyor? Şükran Günü'nü mutlu geçiren, birbirlerine güzel dileklerde bulunan o güzel ailelere ne oldu? Neyse, hiç değilse kızlar burada. Bu yüzden çok mutluyum. Başını ağrıttığım için özür dilerim. Özür dilemek için Ellie'nin eve dönmesini bekliyordum, ama saat iki olmuş, sanırım yatacağım. Senin de Şükran Günü'n kutlu olsun, sevgili ağabeyciğim. Sevgiler, Fred."

Mektup Brad'ı memnun etti, ama Faith için üzüldü. Oldukça gergin bir gün geçirmişe benziyordu. Hiç değilse o ve Pam bu kez tartışmamışlardı. Brad akıllılık etmiş, tartışma açacak konulardan kaçınmıştı.

Henüz yatmamış olduğunu düşünerek Faith'in mesajını hemen cevapladı. Faith de bunu bildiği için biraz oyalandı ve bekledi. Tabii cevap hemen geldi. Aralarındaki bu mesaj alışverişi çok hoşlarına gidiyordu ve ikisi de hemen cevaplamaya çalışıyorlardı.

108

Danielle Steel

"Sevgili Fred, anlaşılan oldukça zor bir gün geçirmişsin. Çok üzüldüm. Alex sözlü olarak söylememiş olsa da, zafer kazanmışsın. (Bu arada senin üzerinde bu kadar baskı kurması hiç hoşuma gitmiyor.) Ama bu iyi haber. Kızlar için üzüldüm. Alex onları da zor durumda bırakıyor. Eskiden Jack ile kavga ettiğimizde sen aramızı bulurdun. Hâlâ öyle olduğundan eminim. Sen iyi bir arabulucusun. Onun için herkesle aranı düzelteceğinden eminim, Fred. Her zaman seninle aynı fikri paylaşmamaları ya da seni korumaları çok normal. Önemli olan hep birlikte olmanız ve senin kalkıp hakkını savunmuş olman. Takımlar arasında anlaşmazlığa yol açmış olmasına rağmen, bunu görmüş olmaları bence çok iyi olmuş. Zamanla düzelir. Bence en önemlisi okul için Alex'in yeşil ışık yakmış olması, çünkü bundan sonra suçluluk hissetmeyeceksin ve önünde engelin kalmayacak. Bana sorarsan gelecek yıl NYU hukuk fakültesine gitmelisin.

"Bu arada, sana söylemeyi unutuyordum. Birkaç günlüğüne New York'a gelmem gerekiyor. Noel'den önce. Uluslararası bir konferans var, ilginç konular yakalayabileceğimi sanıyorum. İki ya da üç gün sürecek ve çok dolu olacağım. Umarım bir akşam yemek için bana biraz zaman ayırabilirsin."

Bağlantıyı koparmadıkları için Brad çok seviniyordu. Aslında eskisine kıyasla aralarında çok daha güçlü bir bağ oluşmuştu. Bu kez Brad, eski günlerin, anıların ve Jack'in hatırına Faith'i bir daha kaybetmemeye kararlıydı. Faith de hayatından memnundu. "Tarihleri sana yarın büroya gidince yazarım," diye devam ediyordu mesajı. "Seni göreceğime seviniyorum. Umarım o zamana kadar hava iyice bozmaz. Kar yağarsa, iki günlüğüne gelmek zor olur. İyi geceler, Fred, okula gitme zamanı geldi!"

Dualar Gerçek Olsa

109

Faith mesajı okurken gülümsüyordu. Hemen iki satırla da olsa cevabını yazdı. "Beni cesaretlendirdiğin için teşekkür ederim. Sayende günüm iyi bitiyor. Bütün gece sinirlerim çok bozuktuk. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Programımı sana uydurmaya çalışacağım," diye takıldı. "Sekreterim sana uygun zamanımı bildirir. Şaka bir tarafa, emrine amadeyim. Sadece bana zamanını bildir. İyi geceler ve yarın sana iyi günler diliyorum. Sevgiler, Fred."

Brad mektubu okuduktan sonra bilgisayarını kapattı. Zor bir gün geçirmişti ve gece onun için sıkıcı, Faith için de üzücü geçmişti. Ama aralarında kurulan bu dostluk dünyalara bedeldi. İki eski dostun kardeşçe sevgisi ve dostlukları her şeyden üstündü. Brad'a göre Şükran Günü'nün anlamı buydu ve bunun için Faith'e şükran duyuyordu.

no

Danielle Steel

Pazar sabahı Zoe, Boston'a uçarken bile iki kardeşin arası düzelmemişti. Kahvaltıyı hep birlikte yaptılar, kızlar birbirleriyle konuşuyor gibi görünmelerine rağmen, bakışmaların pek

sıcak olmadığı annelerinin gözünden kaçmadı. Gitmeden önce aralarındaki soğukluğu halledecek zaman olmadığı için Faith çok üzülmüyordu. Eloise de Londra'ya o gece dönüyordu. Öğleden önce Alex bir arkadaşını ziyaret edeceğini söyleyerek ortadan kayboldu. Eloise ile de evden çıkarken vedalaştı.

"Şükran Günü'nde tatsızlık çıktığı için üzülüyorum," diye Faith kızından özür diledi. Onu en çok kızların arasının açılması rahatsız ediyordu.

"Hâlâ babamın haklı olduğunu düşünüyorum, okula dönmemeli-sin. Çok zorlanacaksın ve babama ayıracak fazla zamanın olmayacak." Her zaman olduğu gibi önce babasını düşünüyordu.

"Zamanımı briç oynayarak ya da arkadaşlarla yemeğe çıkarak geçirmek yerine daha yararlı bir işler yapmak istiyorum." Faith kendi fikrini savunmaya devam etti, fakat Ellie ikna olmuş gibi görünmüyordu. Uzun boylu, oldukça güzel ve soğuk bir kızdı. Alex'in gençliğine çok

Dualar Gerçek Olsa

111

benziyordu. Tıpkı babası gibi mesafeli ve soğuktu. İnsanları kendine yaklaştırmamak için etrafına ördüğü tel örgünün kapılarını ancak kendi istediği kişilere açıyordu. Zoe ise tam tersine, tıpkı annesi gibi, birkaç kişi hariç herkese açıktı. Faith, en iyisinin ikisinin arasında olmak diye düşündü.

"Okula başlaman babamı rahatsız edecek," diye üsteledi Ellie. Faith başını sallayarak onayladı.

"Etmemesi için elimden geleni yapacağım. Rahatsız olduğunu görürsem, bırakırım." Fazlasıyla ödün verdiğinin farkındaydı, ama kendine hareket imkânı sağlamak için başka çaresi yoktu.

"Umarım öyle yaparsın," dedi Eloise düşünceli bir tavırla. "Belki de en iyisi hiç başlamaman."

"Birkaç ders alacağım," dedi Faith ve kızına gülümsedi. "Hukuk fakültesi zaten henüz kesinleşmedi." Giriş sınavlarından iyi bir sonuç alamazsa zaten olmayacaktı.

"Sakin acele kararlar alma, anne," dedi Eloise. Sanki anne kendisi, çocuk da Faith'di. "Babamı da düşünmeye çalış." Faith babasını ne zaman düşünmemişti ki? Hayatı boyunca sadece Alex'in rahatını düşünmüştü. Ama kızlarına hiç belli etmemişti. Çünkü bunu kimseye fark ettirmeden yapmış ve hayatını Alex'e göre ayarlamıştı. Yine de Alex'e ve kızlarına, en azından Ellie'ye yaranamamıştı. Zoe henüz annesinin fedakârlıklarını anlayacak yaşta değildi.

Ellie, valizini toplamak için yukarı kata çıkınca, Faith de yola çıkmadan yesin diye kızına sandviç ve çorba hazırladı. Şükran Günü yemeği berbat olmuş ve aralarında çok uygunsuz konuşmalar geçmiş olmasına rağmen Faith, Ellie'nin gelmiş olmasına seviniyordu. Giderken kızına geldiği için teşekkür etti.

112

Danielle Steel

"Birkaç hafta sonra tekrar görüşeceğiz," dedi sarılarak. Elite Noel'de de gelmeyi planlıyordu

ve annesinin havaalanına gelmesini istemedi. Taksiyle gidebilecek kadar büyümüşü ve böylesini tercih ediyordu. Alex de yalnız gitmeyi tercih ederdi. Faith ve Zoe her zaman yanlarında birileri olmasından hoşlanırlardı. Ama Eloise onlardan farklıydı.

Kızlar gittikten sonra ev şaşılacak derecede sessizleşti. Bu sessiz-lilf Faith'i üzüyordu, odalarını topladı, yatak takımlarını çıkartıp yıkadı. Haftada üç gün yardımcı geliyordu ama annelik güdüsüyle kızlarının işlerini yapmak, odalarını toplamak ve çamaşırlarını yıkamak hoşuna gidiyordu. Artık onlar için daha fazla bir şey yapamıyordu. Evin içinde dolanırken, kızların gitmesiyle hayatının bomboş kaldığını bir kez daha fark etti.

O gece Alex eve gelince bayağı ferahladı. Bütün bir günü şehirde, Princeton'dan bir arkadaşıyla deniz müzelerini gezerek geçirmişti. Çok eğlendiğini söyledi ve her zamankine kıyasla Faith'i görmekten hoşnut bir hali vardı. Bu Faith'i şaşırttı. Kızlar gittiği için o da yalnızlık hissediyor olmalı, diye düşündü. Aslında çocukların yoklukları hepsini etkiliyordu. Eve geldiği zamanlar ailenin tek çocuğu gibi şımaran Zoe bile bu durumdan hoşlanmıyordu. Fakat en çok zorlanan Faith'di.

Faith ve Alex sakin bir gece geçirdiler. Alex arkadaşıyla gezdiği deniz müzesini ve ertesi haftaki programını anlattı. Aylardır ve Şükran Günü'ndeki tartışmadan sonra ilk kez bu kadar uzun sohbet ediyorlardı. Faith iyice şaşırmıştı. Böylece o da kızların yokluğunda kendini ne kadar yalnız hissettiğini anlatma fırsatını buldu.

"Günün birinde böyle olacağını biliyordun," dedi Alex, Faith'in bu kadar etkilenmesini yadırgayarak. Ama bunun Faith'in sadece annelik özlemi olmadığını, yirmi dört yıllık işini kaybetmekten de kaynak -

Dualar Gerçek Olsa

113

landığını kavrayamıyordu. Kendisi de işini kaybetmiş olsa anlayacaktı tabii. "Kendine başka uğraşlar bulmalısın. Okula dönmek bana çok uçta bir karar gibi geliyor. Ayrıca anlamsız. Senin yaşında avukatlar emekli olurlar, mesleğe başlamazlar."

"Bu sayede önümde pek çok kapı açılacak. Diğer uğraşlar bana kısa dönem oyalanmalar gibi geliyor, kanayan yaraya bandaj sarmak gibi. Bu benim için yepyeni bir dünya olacak. Sonunda neler yapacağımı kim bilebilir. Ben bile bilmiyorum." Alex hâlâ duygularını anlamışa benzemiyordu, ama hiç değilse artık bu olayı kişisel almıyordu. Bu bile Faith'i rahatlatmıştı. Alex'in bu tarz konuşması geceyi oldukça samimi bir hale getirdi ve Faith'e kızlara olan özlemine bile unutturdu. Kırk yılda bir yaşadıkları güzel gecelerden birini yaşıyorlardı. O an için, Alex okula dönme isteğini affetmişe benziyordu ya da nefretini bir süre için beklemeye almıştı. Böylece aralarında hiç beklenmedik bir sıcaklık doğdu.

Sonraki iki hafta süresince Faith, Noel hazırlıklarıyla meşgul oldu. Alex'e ve kızlara hediyeler aldı. Alex birkaç kez seyahate gitti, fazla görüşemedikleri için okul konusu tekrar açılmadı. Seyahat aralarında ve akşamları işten gelince Alex sadece yemek yedi, birkaç kelime konuştu ve erkenden uyudu. Faith de Noel hazırlıkları ile meşguldü ve Sloan-Kettering'in düzenlediği bir etkinlikte görev aldı. Dernektekiler birkaç hafta sonra ayrılacağını söylemişti. Ocak ayında okulu başladığında, dernekte çalışmaya devam edemeyecekti. Anlayışla karşılamaşlar ve zaman buldukça yardımlarını beklediklerini söylemişlerdi.

Brad'la hâlâ muntazaman mesajlaşıyorlardı, fakat Şükran Gü-nü'nden sonra yazılar kısalmıştı. Brad'ın iki davası ve değerlendirmesi gereken bir sürü vaka vardı. Çılğınca

çalışıyordu. Şükran Günü'nden iki hafta sonra Faith, Sloan-Kettering'e gitmek üzere evden çıkmadan

114

Danielle Steel

önce mutfakta oturmuş yoğurdunu yiyor ve bir yandan da gelen mektupları açıyordu. Okullara yaptığı başvurulara gelen iki yanıt da mektupların arasındaydı. Anayasa Hukuku ve genel hukuk derslerine kabul edilmişti. Başvurularına cevap almak onu çok mutlu etti, arzuları gerçekleşmeye başlıyordu. Haberi hemen Brad'a verdi. O da geldiğinde bir şişe şampanya ile kutlayacaklarına söz verdi. Çok sevinmişti.

"Ne zaman geliyorsun?" Yardım derneği, Noel hazırlıkları, hediye alışverişleri ve sınav hazırlıkları arasında Brad'ın ne zaman geleceğini unutmuştu.

"Bir hafta sonra. On dördünde. On altısına kadar kalacağım. Umarım bana ayıracak zamanın olur." Geliş tarihlerini daha önce de bildirmişti, fakat hâlâ kesin olarak ne zaman serbest kalabileceğini ve ne zaman görüşeceklerini bilmiyordu. Bir tek şeyi çok iyi biliyordu, Faith'le mümkün olduğu kadar çok birlikte olmak istiyordu.

"Henüz hiçbir programımız yok. Alex'e de sorarım. O da büroda oldukça yoğun çalışıyor. Belki birlikte akşam yemeği yeriz ya da hiç değilse öğle yemeğine çıkarız."

"Bana zaman ayır!" diye uyardı Brad.

"Elbette." Sonra birkaç dakika daha okuldan konuştular ve sonraki iki günü Faith giriş sınavları için endişelenerek geçirdi. Başarmak için dua ediyordu. Yıllardır kendini gerçek değerinin altında görmeye alışmıştı. Bu konuda Alex'in de yardımı çok olmuştu tabii. Bazen farkında olmadan Faith'i aşağılar, genellikle de bunu bilhassa yapardı.

"Ocak ayında okula başlayacağını babama ne zaman söyleyeceksin?" diye sordu Zoe'ye bahsedince. Bir işe başlamadan önce babasının onayını almanın annesi için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Babasının yumuşamamasından ve annesinin vazgeçmesinden korku-

Dualar Gerçek Olsa

115

yordu, çünkü-bunun annesi için büyük bir çöküntü olacağını biliyordu. O da Brad gibi, annesinin arzularının gerçekleşmesini ve okula dönmesini istiyordu.

"Hafta sonunda söyleyeceğim. Umarım keyfi yerinde olur."

"Ben de öyle," dedi Zoe. "Senin için dua edeceğim, anne. Derin bir nefes al ve elinden geleni yap. Babam ne söylerse söylesin, sen doğru olanı yap. Benim yerimde olsan sen de bana aynı şeyleri söyledin."

"Evet. Doğru." Ama inanmış görünmüyordu.

Konuyu Alex'e anlatmak, Faith'in korktuğu kadar zor oldu. Cumartesi günü Alex, yılbaşına kadar yetiştirmesi gereken muhtelif projeler üzerinde çalışması gerektiği için neredeyse bütün günü büroda geçirmiş ve birbirlerini çok az görebilmişlerdi. Akşam da davetli oldukları

bir partiye gitmişlerdi. Eve geldiklerinde Alex çok yorgun olduğu için doğruca yatağa girmiş ve hemen uyumuştı.

Faith ancak pazar günü öğleden sonra kendini zorlayarak konuyu açabildi. Alex oturma odasındaki şöminenin karşısına oturmuş, bürodan getirdiği evrakları okuyordu. Faith bir fincan çay getirip, ayaklarının dibine oturdu.

"Alex," diye başladı çekinerek. Söylemek zorunda olduğunu düşünüyordu ve bu konuda yalan söylemek istemiyordu. Konunun askıda kalması onu fazlasıyla rahatsız ediyordu. Faith ne istediğini biliyordu. "Bir dakika konuşabilir miyiz?" Alex başını kâğıtlardan kaldırdı, rahatsız edilmekten hoşlanmadığı bakışlarından okunuyordu.

"Ne var?" Aslında, "Çabuk söyle," demek istemişti. Canı konuşmak istemiyordu.

Faith sözü kısa kesmeye karar verdi. "New York Üniversitesi'nde iki derse kayıt oldum. Ocakta başlıyorum. Benim için ne kadar önemli

116

Danielle Steel

olduğunu biliyorsun." Alex, başvuru formlarını gönderdiğini biliyordu, ama kesin kararlı olduğunu şimdi öğreniyordu. Faith de kararını onunla paylaşmak istiyordu. Uzun bir sessizlik oldu ve Alex oturduğu yerden Faith'i süzdü. Uzun bir süre cevap vermedi, dumanı tüten fincanın-dan bir yudum çay içti. Sessizlik Faith'e hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. "Benim okula dönme isteğimi hoş karşılamadığını biliyorum, ama henüz hukuk fakültesine başlanıyorum. Şimdilik bu şekilde nasıl yürüdüğüne ve bizim için uygun olup olmadığına bakarız. Sadece iki derse gireceğim, gerçekten zor olursa, dönem sonunda karanımızı veririz. Fakat, Alex... ben bir kez denemek istiyorum. Sana sorun çıkarmamak için elimden geleni yapacağım." Kararını Alex'in de onaylamasını istiyor, ona karşı borçlu olduğunu hissediyordu.

Alex kaşlarını çatıp Faith'i süzmeye devam etti. Karısını iyi tanıyordu. Okula gitmesini istemiyordu, ama bu noktadan sonra hayır dediği takdirde, çatışacaklarını da çok iyi biliyordu. Artık karşı koymak mümkün değildi.

"Kesinlikle onaylamıyorum," dedi Alex. Faith'in midesine sancı saplandı. "Ama seni engelleyerek üzerime sorumluluk almak istemiyorum. Karar senin, Faith. Bana sorarsan bu çok aptalca bir istek ve gerçekten kötü bir düşünce. Aramızda 'sorun çıkmasına' nasıl engel olacağını merak ediyorum. Bana kalırsa kendini kandırıyorsun. Bu işe başlayacak olursan zamanının tümünü vermek zorunda kalacaksın ve bana, hatta buraya geldikleri zaman kızlara ayıracak zamanın olmayacak." Faith bunları da düşünmüştü ve birkaç yıl için herkesin biraz zahmete katlanmasına değer olduğuna inanıyordu. Düzenini çok iyi kurması ve çalışma zamanlarını iyi ayarlaması gerekiyordu.

"Denemek istiyorum," dedi Faith yalvaran bakışlarla. Bu bakışlar her erkeğin kalbini eritirdi, ama Alex'e işlemiyordu. Alex, kadınsı oyunlardan kendini korumasını çok iyi bilirdi.

Dualar Gerçek Olsa

117

"O halde istediğini yap. Ama, benim için anlamsız olmasına rağmen o iki dersi geçmeyi basarsan bile, hukuk fakültesi meselesi tamamen farklı bir hikâye. O, zamanın tümünü

alacak kadar büyük bir olay. Sakın bu konuda kendini kandırma. Katlanabileceğimi sanmıyorum," dedi ve elindeki evrakı okumaya başladı. Konu kapanmıştı. Başka yorum yapmadığı gibi, Faith'i kutlamamıştı. Ne onaylamıştı, ne de karşı gelmişti. Bütün sorumluluğu Faith'in omuzlarına yıkmıştı ve Faith yine yalnızdı. Planın yürümesi için bütün sorumluluğu almaya ve sonuca ulaşmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Hiç sesini çıkarmadan odadan çıktı, çalışma odasına gitti. Zoe'yi aradı ve okula başlayacağını haber verdi. Kazandığı zaferin mutluluğu sesine yansiyordu.

"Babam kabul etti mi?"

"Etti sayılır. Fazla bir şey söylemedi." Faith çok mutluydu. "Bana engel olmayacağını, ama saçma bir fikir olduğunu düşündüğünü söyledi ve kararı bana bıraktı." Zoe sevinç çığlıkları atıyordu. Çok sevinmişti. Faith de çok seviniyordu. Bu gerçekten onun zaferiydi.

Telefonu kapattıktan sonra Brad'a mesaj yazdı ve Alex'in kendisine engel olmadığını söyledi. Alex'in verebileceği en iyi tepki buydu. Daha fazla destek vermek ve sözünden dönmek onun yapısına aykırıydı. Ama bu kadarı bile Faith'e yetiyordu. Sevinmesi gerekmiyordu, karşı gelmemesi ve Faith'i men etmemesi yeterliydi.

Daha sonra Alex'e akşam yemeğini hazırladı. Alex bir daha ne konuyu açtı, ne de planları hakkında soru sordu. Yemek süresince dosyalarını okumaya devam etti ve yemekten kalkarken o hafta Los Angeles'e gideceğini haber verdi. Salı günü yola çıkacaktı ve dört gün kalacaktı. Seyahati hakkında fazla bilgi vermedi, ama cumartesi günü döneceğini söyledi. Böylece her yıl katıldıkları Noel partisine gidebile-

118

Danielle Steel

çeklerdi. Faith hiç cevap vermedi, sadece dinledi. Durgun suları bulandırmak ve kazanmış olduğu zaferi mahvetmek istemiyordu. O akşam Brad'dan mesaj geldiğinde çalışma odasında oturuyordu.

"Senden mesaj geldiğinde tenise gitmek üzereydim. Kusura bakma, Fred. Bravo sana! Alex'e neler yaptın! İsteddiğini elde etmek için nelerden vazgeçmek zorunda kaldın, yoksa bunları benim bilmemem mi gerekiyor? Yine de senin adına çok seviniyorum!! Harika haber bu!! Görüşeceğimiz günü iple çekiyorum. Çarşamba akşamı oradayım ve cuma öğleden sonra döneceğim. Çarşamba akşamı yemeğe çıkabilir miyiz? Belki perşembe akşamı da olur. Konferans programını görmeden kesin bir şey söyleyemem. Öğrenir öğrenmez sana haber veririm. Otele inince telefon ederim. Uçağım saat beşte alanda olacak. Altıdan sonra otele varmış olurum sanıyorum. Görüşmek üzere. Tekrar tebrikler! Seninle gurur duyuyorum, Fred. Sevgiler, Brad." Her zaman sıcak ve yapıcıydı. Faith de onu görmek için sabırsızlanıyordu. Alex'in o hafta seyahatte olması iyi olmuştu. Brad'la görüştüğünü ondan saklamayacaktı, ama Alex evde olsa, Brad'la görüşecek zamanı ayarlamak zor olacaktı. Alex'in Los Angeles seyahati tam zamanına denk gelmişti.

Sonraki günler deli gibi çalıştı, demek başkanına onlarla en fazla ocak ayının ortasına kadar çalışabileceğini, ondan sonra ayrılmak zorunda olduğunu haber verdi. Anlayışla karşıladılar, fakat Faith bütün bir günü büroda onlarla geçirmek zorunda kaldı. Bir bütün günü de Noel alışverişine ayırdı. Brad döndükten sonra, hafta sonunda da Zoe gelecekti. Telaşlı bir hafta olacağı benziyordu. Noel ağacını Zoe ile birlikte almayı düşünüyordu. Ellie'nin ne zaman geleceği henüz belli değildi. Tarih konusunda biraz üstü kapalı konuşmuştu. Sonunda salı gecesi eve telefon etti. Faith için gece yarısını geçmişti, ama Londra'da sabahın erken

saatleriydi ve işe gitmeden önce aramıştı.

Dualar Gerçek Olsa

119

"Selam tatlım, ne güzel sürpriz." Faith okula başlayacağını henüz ona söylememişti. Eve geldiği zaman söylemeyi düşünüyordu.

"Umarım seni uyandırmadım," dedi Ellie.

"Hayır. Noel kartlarını yazıyordum." Önceki yıl Noel kartı olarak dördü birlikte Cape Town'a gittiklerinde tekne gezisinde çektiardıkları bir fotoğrafı kullanmıştı. Bu âdet halini almıştı, her yıl ve Noel kartı olarak aile fotoğraflarını yollardı. Artık dördünün bir araya gelmesi giderek zorlaşıyordu. Bu fotoğrafı bulduğuna çok seviniyordu. "Ne zaman geliyorsun?"

Telefonun diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu. "Şey..." Birden Faith'in huzuru kaçtı. "Seninle bir şey konuşmak istiyordum. Nasıl karşılayacağını bilmiyorum. St. Moritz'de kayak yapmaya davet edildim." Heyecanı ve suçluluk duygusu sesinden belli oluyordu. Faith kızını iyi tanıyordu.

"Çok güzel. Oldukça renkli bir tatil. Tanıdığım biri mi davet etti?"

"Geoff'un ailesi her yıl orada bir ev kiraliyormuş, bu yıl beni de davet ettiler." Geoffrey üç aydır çıktığı erkek arkadaşındı. Faith ciddi olduğunu sanmıyordu, en azından Ellie öyle söylememişti. Hoş bir çocuğa benziyordu ve birlikte güzel vakit geçiriyorlardı.

"Anlaşılan önümüzdeki günlerde gelip onunla tanışmam gerekecek. Durum ciddi mi, El?" Faith ısrarlı bir ifadeyle sorunca Eloise güldü.

"Anne, birlikte kayak yapmaya gitmek, evleneceğiz anlamına gelmez."

"Bu iyi haber. En azından şimdilik iyi haber." Ellie daha küçüktü ve evlilik için erkendi. Fakat aklı başında bir kızdı, aslında kızların

120

Danielle Steel

ikisinin de aklı başındaydı ve Eloise üç ayda ayakları yerden kesilecek bir kız değildi. Yine de Faith bu işler belli olmaz diye düşünmekten kendini alamadı. Ama bu seferki en ciddi ilişkisiydi. "Ne zaman geliyorsun?"

Tekrar bir sessizlik oldu. "Ben... şey, aslında beni ayın yirmi birinden, yılbaşı gününe kadar davet etti."

"Ya Noel?" Faith iyice şaşırmıştı. "Noel'de gelmeyecek misin?"

"Hiç zamanım yok. Ancak bir hafta tatilimiz var ve hafta sonla-riyla birleştireceğiz. Bütün hafta tatiliz. Ama eve gelecek olsam, Ge-off'la kayağa gidemeyeceğim. Belki... sence de uygundur diye düşündüm... kabalık ettiğimi biliyorum, ama gitmeyi çok istiyorum." İlk kez Noel'de dördü bir arada olamayacaklardı.

"Tatlım, ben de heyecanla gelmeni bekliyordum. Sensiz Noel'in hiç tadı olmayacak. Biraz erken izin alsan ve önce buraya gelsen ve yirmi altısında da St. Moritz'e gitsen olmaz mı?" Akıntıya kürek çekiordu, fakat Eloise'nin gelmeyeceğini düşünmek bile gözlerinin dolmasına yetmişti. Haber Faith için çok sarsıcı olmuştu.

"İzin alamam," dedi Eloise. "Gitmeme izin vermeyeceksen, anne... anlayışla karşılarım." Üzüldüğü sesinden anlaşılıyordu. Eve gelmektense, Geoff'la St. Moritz'e gitmek istediği belliydi. İzin vermeyecek olursa Faith kendini bir canavar gibi hissedecekti.

"Birkaç gün düşünmeme izin verir misin? Baban bu sabah Los Angeles'e gitti, ama ona da sormak istiyorum."

"Ben sordum," diye Eloise ağzından kaçırdı. Faith ikinci şoku yedi. Alex hiç bahsetmemişti. Anlaşılan suç ortaklığı yapmışlardı. Herkese karşı ikisi hep birlik olurlardı.

"Sordun mu? Ne dedi?"

Dualar Gerçek Olsa

121

"Onun için sorun olmadığını söyledi." Bu sözler Faith'i çok sinirlendirdi. Faith'e danışmaya lüzum görmeden izin verebilmişti. El-lie'nin Noel tatilinde gelmesinin Faith için ne kadar önemli olduğunu bildiği halde böyle bir şey yapması gerçekten haksızlıktı. Bu durumda izin vermeyecek olsa kötü kişi olacaktı.

"Anlaşılan bana söyleyecek fazla bir şey kalmamış," dedi. Üzüntüsünü sesinden belli etmemeye çalıştı. "Eve gelmeni çok isterim ve kaç zamandır bugünü bekliyordum. Ama seni eğlenceden mahrum etmek istemiyorum. Kendin karar ver, tatlım."

"Gitmek istiyorum," dedi Ellie açık açık ve Faith iyice yıkıldı.

"Tamam, anlıyorum. Ama bunu her yıl yapmanı istemiyorum. Noel'de bir arada olma alışkanlığının bozulmasını istemiyorum. Bu yıl böyle olsun, ama gelecek yıl planlarını Noel'de burada olacak şekilde yap. Gerekirse ve hâlâ birlikteysen Geoff'u da getir."

"Hiç merak etme, anne," dedi Eloise. Rahatlamıştı. "Teşekkürler... şimdi gitmem gerekiyor." Bir saniye sonra telefonu kapatmıştı. Faith olduğu yerde kalakaldı, yaşlar sel gibi yanaklarından süzülüyordu.

Onları kaybediyordu ve bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Büyümüşlerdi artık. Giderek daha da kötü olacaktı. Sevgililer, kocalar, işler, arkadaşlar, seyahatler aralarına girecekti. Hayatlarına giren yenilikler onları Faith'den uzaklaştıracaktı. Ellie'nin Noel'de gelmeyeceğini düşündükçe içi sızlıyordu. Onu en çok kızdıran da Alex'in bu planı desteklemesi ve hiç bahsetmemesiydi. Faith'i adam yerine koymamış ve zor durumda bırakmıştı. Işıklan söndürüp yukarı kata çıkarken Ellie'nin hediyesini kendisine nasıl ulaştıracağını düşünüyordu. Çok az zamanı vardı. Duyduğu zaman Zoe'nin bunu örnek almamasını diledi. Birden, acaba Şükran Günü'nde aralarında geçen tatsız olay yüzünden

122

Danielle Steel

mi Ellie Noel'de gelmiyor diye düşündü. Bilemiyordu. Hayat böyleydi işte. Şimdilik en iyisi böyle düşünmekti. Ama bu değişiklik Faith'i çok üzüyordu.

Ancak yatağa girmek üzere ışıkları söndürürken ertesi gün Brad'ın geleceğini hatırladı. Günlerdir deli.gibi beklemişti, ama Eloise bütün neşesini kaçırmıştı. Brad'ı görmek iyi gelecekti, çünkü o Jack'tan kalan tek anıydı. Ama onun gelişi Eloise'nin Noel'de gelme-yişinin yerini tutmayacaktı tabii. Onun yerini hiçbir şey dolduramaz, üzüntüsünü kimse yatıştırıramazdı. Yatağa girerken üzüntüden yüreğinin eridiğini hissetti.

Dualar Gerçek Olsa

123

8

Faith ertesi sabah Zoe'ye telefon edip Ellie'nin gelmeyeceğini anlatmayı düşünüyordu. Ama sonra vazgeçti. O hafta Zoe sınavlarına çalışıyordu. Belki biraz bencillik ediyordu, ama aklına kötü şeyler sokmak istemiyordu. Zoe'nin tatilde geleceğinden hiç kuşkusu yoktu. Onun da Vermont'a kayağa ya da arkadaşlarıyla Batı Sahili'ne gitmeye kalkışmasından korkuyordu. Sonuç olarak Zoe henüz on sekiz yaşındaydı ve Faith hâlâ onu kontrol edebiliyordu. Noel Noel'di ve kızının eve gelmesini istiyordu. Ellie'nin Saint Moritz'e gideceğini hafta sonuna doğru söylemeye karar verdi. Hiç söylememek doğru olmazdı, kızlar aralarında konuşmuş olabilirlerdi. Aslında çok seyrek konuşuyorlardı. Çok farklı dünyalarda yaşıyorlar ve zaman farkı görüşmelerini zorlaştırıyordu. Faith hâlâ Ellie'nin ilk önce babasına haber vermiş olmasına ve Alex'in de bu konuyu kendisinden saklan asına içerliyordu. Dışlandığını hissediyordu, baba kızın arasında her zaman gizli bir anlaşma vardı. İlişkileri böyleydi. İkisi de sessiz, sır saklayan insanlardı ve fazla konuşkan değillerdi. Bunları düşünürken Ellie'ye NYU'ya kaydolduğunu söylemeyi unuttuğunu fark etti. Eve gelmeyeceğini söylediği zaman o kadar şaşırmıştı ki, aklından uçup gitmişti. Pek sanmı-

:

124

Danielle Steel

yordu, ama belki Alex söylemiştir, diye düşündü. Alex bunu haber olacak kadar önemsemiyordu. Söylemiş olsa bile, Ellie'nin asla bahsetmeyeceğini biliyordu. O tam babasının kızıydı ve bunu bir kez daha ispat etmişti.

Günün geri kalan kısmında günlük işlerle oyalandı. Hediyeler için paket kâğıdı aldı, alışverişe çıktı ve Zoe'nin siparişlerini aldı. Saat dörtte eve dönmüştü ve Brad telefon ettiğinde banyodaydı. Sesini duyduğu anda dudaklarından bir gülümseme yayıldı. Jack aradığı zaman da hep böyle olurdu.

"Selam, Fred. Oteldeyim. Şimdi geldim. Ne yapıyoruz?"

"Hiçbir fikrim yok. Sana bağlı. Alex Los Angeles'te. Çok iyi bir rastlantı oldu. Sana yemek hazırlamamı ister misin?" Brad eve gelmek ister düşüncesiyle alışveriş yapmıştı. Brad güldü.

"Kardeşimi yemeğe çıkarmazsam ben nasıl bir ağabey olurum? SoHo'da ya da ona benzer bir yer olur mu? İstersen şehirde kalırız."

"Sen nasıl istersen." Mutlu bir ifadeyle gülümsedi. Sesini duymak bile neşesini yerine getirmeye yetmişti. "Ben sadece seni görmek istiyorum."

"Bir şeyler düşünürüm. Seni saat yedi buçukta alırım. East Villa-ge'de beğendiğim bir İtalyan lokantası vardı. Ya da resepsiyona danışırım."

"Seni görmek için sabırsızlanıyorum." Telefonu kapattığında Faith hâlâ gülümsüyordu ve Brad'ın sesini duymak bile Ellie'ye olan öfkesini silip süpürmüştü. Noel'i bir arada geçiremeyecekleri haberi onu çok üzmüştü. Brad'ın da aynı durumda olduğunu hatırladı, onun durumu daha da kötüydü çünkü oğulları Zambiya'daydılar. Üzülüyordu. Noel Baba yesin diye dışarıya süt ve kurabiye bıraktıkları, bacalara çorap astıkları, Noel'i hep birlikte kutladıkları günler artık geride kalmıştı.

Dualar Gerçek Olsa

125

Saat yedi buçukta Brad kapıyı çaldığında Ellie'yi aklından çıkarmıştı. Siyah pantolon, siyah kaşmir bol kazak, kaşmir kırmızı palto ve yüksek ökçeli siyah süet çizme giymişti. Parlak sarı saçlarını atkuyruğu halinde toplamış, kulaklarına da iri altın küpeler takmıştı.

"Vay canına, Fred! Noel Baba yardımcılara benzemişsin." Fa-ith'i kollarına alıp sıkıca sarıldı ve ayaklarını yerden keserek kaldırdı. Bu çocukluklarından kalma bir alışkanlıktı. Faith'i yere bırakınca bir adım geri çekilip beğeniyle süzdü. "Harika görünüyorsun. Hukuk fakültesindeki bütün oğlanlar sana âşık olacak."

"Hiç sanmam. Anneleri yaşındayım." Brad da harika görünüyordu. California güneşinde tenis oynamaktan teni hafifçe bronzlaşmış ve gözlerinin yeşili iyice belirginleşmişti. Saç tıraşı muntazam, siyah gür saçları düzgün taranmıştı. Yıllar saçlarına dokunmadığı için çok şanslıydı. Üzerinde takım elbise ve palto olmasına rağmen güçlü ve erkeksi hatları belli oluyordu.

"Hiç anne gibi göstermiyorsun, Faith. Yemeğe gitmeye hazır mısın? Otelden önerdikleri bir yerde rezervasyon yaptım. Beğeneceğini tahmin ediyorum."

"Metroda sosisli sandviç yesek de olur. Geldiğin için çok mutluyum," dedi ve sokak kapısını kilitledi. Brad aşağıda taksiyi bekletiyordu ve karşı kaldırıma geçerken Faith'in elini tuttu. Neşesi yerindeydi ve Faith'i gördüğü için son derece mutluydu.

Taksinin arkasında yan yana oturup lokantaya kadar sohbet ettiler. Yemeği SoHo'da yiyeceklerdi. Faith, Ellie ile konuşmasını ve ne kadar üzüldüğünü anlattı.

"Çok kötü değil mi?" dedi Brad. "Şükran Günü'nü Dylan ve Ja-son'dan ayn geçirmek beni perişan etti. İlk kez bir özel günü onlarsız kutladık. Noel de farklı olmayacak. Pam çoktan yeni bir işkence planladı. Noel gecesi yüz kişilik bir davet veriyor. Neyse ki ben o gece ha-

126

Danielle Steel

pishanede bir müvekkilimi ziyarete gideceğim. Gelecek yıl çocuklar nerede olurlarsa olsunlar, yanlarına gitmeye karar verdim. Aslında bu yıl da gitmem gerekirdi. Mesela siz de Eloise'ye sürpriz yapmak için hep birlikte Saint Moritz'e gidebilirsiniz." Faith güldü.

"Eminim Eloise çok sevinirdi, erkek arkadaşı da öyle. Neyse ki Zoe bizimle birlikte. Kafasına ablası gibi parlak fikirler sokmak istemedim." Ama Zoe daha küçüktü. On sekiz yaşındaydı ve Faith'e eve gelmesi için ısrar edebiliyordu. Eloise'nin yaşında birine, hele babasından da onay aldıysa, söz geçirmek zordu. "Bana haber vermeden önce babasına telefon edip söylemiş ve Alex izin vermiş. Kötü kişi olmak istemediğim için ben de izin vermek zorunda kaldım. Alex bana söylemedi bile." Faith'in Alex'ten yakınmaları Brad için yeni değildi. Son iki aydır kocasıyla olan sorunlarını Brad'la paylaşıyordu. Brad, Alex'in karısına haksızlık ettiğini düşünüyordu, başından beri de öyle olmuştu, ama bu düşüncelerini Faith'e söylemedi. Onu incitmekten çekiniyordu. Oysa Alex konusunda Jack'la aynı şeyleri düşünüyordu, ama Jack gibi Alex'ten hoşlanmadığını açık açık söyleyemiyordu.

"Çocukların bize oynadıkları oyunlar ne ilginç, değil mi? Çocuklar üniversitedeyken bir yıl, Pam onlara Noel'de eve gelmek için kendilerini zorlamamalarını söylemişti, çünkü onları almadan bir tekne gezintisine çıkmak istiyordu. Bana biletleri aldığını bile söylememişti, öğrendiğimde çocuklar çoktan başka plan yapmışlardı. İki hafta teknede perişan oldum, deniz tuttu ve Pam'a, bir daha böyle bir saçmalık yapacak olursa onu boşayacağımı söyledim." Ama Faith, Pam'ın hâlâ kendi istediğini yaptığını biliyordu. "Çocuklar çok mutluydular. Bir arkadaşlarıyla birlikte Las Vegas'a gitmişler ve tatili revü kızlarıyla geçirmişler. Söylediklerine göre bu hayatlarının en güzel Noel'iydi." Anlatırken muzip bir ifadeyle gülüyordu. Brad'la birlikte olduğu za-

Dualar Gerçek Olsa

127

man erkek kardeşini hatırlıyordu. Brad'ı görmek onun için en büyük Noel hediyesiydi. İki aydır kendini fazlasıyla işlerine adanmıştı, ama bu kez birbirlerini kaybetmeye niyetleri yoktu. Haberleşmeyi telefon ve mesajlarla sürdürmüşlerdi.

Lokantaya kadar tatlı tatlı sohbet ettiler. Jack girdiği son davaları anlattı ve NYU'nun önünden geçerken Faith'e bir süre sonra orada olacağını söyledi. Brad'la çok rahat konuşuyor, yanında kendini mutlu hissediyordu. Eloise'nin gelmemesine çok üzüldüğünü itiraf etti.

"Zor olduğunu biliyorum, Fred," dedi gözlerinin içine bakarak. "Ama bizler güçlü olmalıyız. Onların büyüdüklerini ve günün birinde gideceklerini kabullenmek çok zor. Bu yıl çocukları bu kadar çok özlediğime ben bile inanmıyorum. Ama kendi kanatlarıyla uymasını öğrenmek onların işi, uçmalarına izin vermek de bizim görevimiz. Çok zor iş, biliyorum," dedi Faith'in elini tutarak. Lokantaya gelinceye kadar el ele oturdular. Faith lokantayı çok beğendi. Çok güzel bir İtalyan lokantasıydı. Garson onları loş bir köşedeki masaya oturttu. Üşüdüğü zaman sırtına almak için Faith paltosunu sandalyesinin arkasına bıraktı. Güzelliğini Brad bir kez daha fark etti. "Bazen neye benzediğini unutuyorum," diye takıldı. "Mesajlarını okurken, gözümün önüne on, en fazla on dört yaşındaki halin geliyor. Sonra birden seninle karşılaşıyorum ve büyüdüğünü görüyorum."

"Çok komik. Bana da öyle oluyor. Seni on dört, beni de on iki yaşımdaki halimle düşünüyorum. Jack'm yatağına kurbağa koyduğumuz günü hatırlıyor musun?" Bu anı aklına gelince gülmeye başladı, Brad da gülüyordu.

"Hatırlıyorum tabii. Az kaldı beni öldürüyordu. Sonraki gelişimde intikam almak için o da benim yatağıma yılan koymuştu. Beslediği o yılanlardan nefret ederdim."

Danielle Steel

"Ben de öyle." Sonra yemeklerini ısmarladılar, yarım şişe de beyaz şarap söylediler. Sevimli ve sakin bir yerdi ve Brad'la birlikte olmak Faith'e huzur veriyordu. Alex de seyahatte olduğu için bütün zaman kendilerine aitti.

"Ocak ayında okula başladığın zaman ne olacak?" Sınavlar çok zor olmakla birlikte ikisi de hazırlık kurslarını düşünmüyorlardı. Salatalarını bitirip, ana yemeği beklerken Brad kafasını kurcalayan soruları sordu. "Sence Alex alışabilecek mi, yoksa çılgına mı dönecek?" Fa-ith'in hazırlık kurslarına gittiğini bilmediği için itiraz edemeyecekti.

"Yakınacak tabii. Aslında birbirimizi çok az görüyoruz. Neredeyse hiç konuşmuyoruz. Eve geliyor, yemeğini yiyor ve hemen yatağa giriyor. Haftada birkaç gün iş seyahatine çıkıyor. Bana düşündüğünden daha az ihtiyacı var," dedi Faith. Günlerdir bunları düşünüyordu.

"Ya sen Fred?" diye sordu Brad. "Sen ondan ne istiyorsun?" Bu tür sorulan ona Jack sorardı. Faith müsrif ve fazla ihtiyaçları olan bir kadın değildi. Çocukluğunda yaşadıkları onu olgunlaştırmıştı.

"Benim bir ihtiyacım yok," dedi bakışlarını Brad'dan kaçırarak. "İstediğim her şeye sahibim," dedi tekrar başını kaldırıp Brad'a baktı.

"Ben maddesel olarak demedim, manevi olarak kocandan neler bekliyorsun?" Son zamanlarda bu soruyu kendisine de sık sık soruyordu.

"Benim hayatım bu şekilde kurulmuş. Ayrıca Alex, başka insanların ihtiyaçlarını karşılayacak türde bir insan değildir." Alex içine kapalı biriydi. Faith yıllar önce onu bu şekilde kabullenmişti.

"Bu şekilde yaşamayı becerebiliyorsa, ne güzel. Peki, senin ihtiyaçlarını kim düşünüyor, Fred?" Brad sözünü sakınmamış ve doğru noktaya parmak basmıştı. Faith omuz silkti. Çeşitli nedenlerle, son yıllarda kendisini dış dünyadan çekmişti. Jack'ın üzüntüsünü unutmak için

Dualar Gerçek Olsa

zamana ihtiyacı vardı. Evde de tüm duygusal enerjisini kızlarına odak-lamıştı. Son zamanlarda Alex de onunla fazla ilgilenmez olmuştu. Kendisini tamamen işlerine vermişti. Jack'ın ölümünden sonra arkadaşlarından da uzaklaşmıştı. Yalnız kalmıştı, onun için Brad'ı bulduğu için çok memnundu. Çocukluk arkadaşı ve Jack'a çok yakın olduğu için onunla çok iyi anlaşabiliyordu. Kardeşinin acısı hâlâ küllenmemişti.

"Çocuklarım bana yetiyor. İhtiyacım olursa onlar var." Gerçekten ihtiyaçlarını en aza indirmişti ve onun için artık sâdece çocukları önemliydi.

"Öyle mi? Bana kalırsa Ellie bu takıma dahil değil. Noel'i Saint Moritz'de geçirmek istediğine bakılacak olursa, o sadece kendi ihtiyaçlarını düşünüyor olmalı." Aslında bütün çocuklar öyleydi. Fakat Brad gördüklerini dobra dobra söylemekten kaçınmıyor ve Eloise'nin babasına yakın, annesine de o kadar uzak olmasından rahatsız oluyordu.

"Daha çok genç." Faith hemen kızını savundu. Zaten eskiden beri yakınlarını hep savunurdu. Oysa onun yakınları her zaman ona bir kusur bulurlardı. Faith bağışlayıcıydı, affetmesini bilen insandı.

"Aslında ihtiyacımız olduğunda çocuklarımız yanımızda olmazlar. Olmak zorunda da değiller. Kendi hayatlarını kurmakla fazlasıyla meşguldürler," dedi Brad. "Bazen merak ediyorum, ihtiyacımız olduğunda yanımızda olacak birileri var mı diye. Kalabalık bir ailen, kardeşlerin ve seni koruyacak bir eşin varsa çok güzel. Ama yoksa, ihtiyacın olduğunda yanında kim olacak? Şaşırtmaca sorusu sormuyorum. Ben de bu sorunun cevabını bilmiyorum. Bunları gelirken uçakta düşündüm. Pam kendi hayatıyla, kendi işleriyle meşgul. İhtiyacım olduğunda yanımda olur mu, bilemiyorum. Bunlar çok üzücü aslında. Geçenlerde hastaneye check-up yaptırmaya gittim. Belli aralıklarla yaptırırım, önemli bir şey değil. Hastanede acil bir durumda telefon edebi-

F:9

ap U3[3ounşnp 'iq

-Xud iuujs iiqSiq b[Xısbdo>ı

8 UB]BJ>IOU 5JB]JO BLUE 'ipJB]JOXISBX ?d

iubijox iunzo5 ujbj B^pBig •npJ0jBj}jip Bqsp xa[y bisbXd(^ured 'ipzEuinXES ı[>[ibj uap^jreg Bp iuibşbX unuo Biui^Eq jig -npioXiiq luiSipBuijo zisjEqsj ucpunq sa imSpja ^jipB^Bpaj uapjsj

tl'ui5i jnznq 5

jBjunq unjng •uiipzauuaA ztabj ibpb>[nq apjBi] is>(b ' ippaq nq iraq uiuub^ 'ubsjiio 5J9D3J3a uızt buiseujâ'coj uıbjbj

UBJ[BJt1>[3p 3[>1I[J9ZO 'J0Xup>[3J9S >)I[JB>[Bp3J B[XISB]ZBJ 5J3UU3A ZIAB]_,,

Bp ubpuistcibX uueu nşnp[o zısıbjşı 'pşuiiıq3ıpiq iuiıibX uiu buubu3>[uiuiSBqBj iuişB5iq bjAıbjbS 'şıuuıqı 'pBjg ipap ,/zaioXnpı bXıjbubcı >[o5 luıppaq unung,,

ıqşıuiBuiBjnpiop 3smt>i

uaq uapunşnpjo biub 'ipjapa jaqqos aj/Coq Bj^OBf uapi>[sg piS Bunloq >[Biuşnuo>[Bı4pBjg 'ıjjıbj ipap ,/aiXo sp uag,, (l"uiruoXiui3jsi sp jajzudins jnj q •uiruoXiuiıjsi >jbiubşbX iq;ş jbj -uo uag -JBııpuBşoq Bpunuos ıuinpnXnq >[bjb5(jo>(aXip >ıbdbjo au esjb[-jiUBşoq BOUNXoq uinşniJjnoo^ 'npinjo gjazn >[3Uıja >[J3j ias B>jB]jnui u -iq 'ipjBpainABS japipqaj auuajjııqı 'jgpa bSab>[x^ajns uiBqBq -uy "uiaioXıpa pjıau uapj3ı>[ı]>(işış3p '>[bdbıo uBpiııjzıBj psi >[3ıaiı59S jıbjbcıBıX ışı iuXb sa aiş9 iuXb iuXb 'ıjıauııqı ıqışı iuişııBışBq 'ıııubXbh 'uiruoXnuiunSnp bjsb

UIUI9 >[PJB BUIy 'UIIip

-jnunşnp namSnpio ubsui jıq 1X1 ui5i uinşnpjo sjXoq uapi>[sg,,

I4£ZUB[UBSUI JISBU Zıq 30U9S Bp BjXuBpB5J ZIUİISııB BUIB ZmoXpSI J31A"9ş BJZBJ BıJBp

DSIO

9A

iziq ap i au

I >(BUUPŞUB5{ 9UU3IŞ1

Ziq EUiy "J

aş aiq uapzig "J

'JoXiuBiiŞiB)i uBjSBApqi uubjuo 'ztuoXiipaS auuaX ziq ,, "B{-jiabj jiq ipounlnp ipreg ipap l("-nunuzos >inHAA,,

5jo5 iqiB>| sa i\ye 'sjiq bpibjubuibz nSnpjo uauapaq isboo^ -ijliuiBiujo iubuibz >(3D9p3 >jibj ijŞiuuudB5j auisajAo Buiuii>jBq uuB^nooS luipua^j •npjoXiuiiuBs nunSnp -jo q>iJBj 5j3tj npjoXiuiEiJUBq qjtBj nunSnpjo jisbu aouo BqBp Bp bX nu -nSnpio sjXpq uaq irepireuiBZ a^j 'npanuninp luqE^Bq ipua>{ aoapBs uaq •npJoX;ı>j3is3p sa joAtiraiıSji ze >[ad Bjunuo 'joAui^e jsa" zb BpuuiBŞBX >[niun8 xajy Biuy 'npioXnuin iui y ap aui^ ^iuiuanngB^ souo jbuix nunq Bp

'iqiŞ ilipuanngB5j iuiŞp.zisiŞii 'iuub(Şiubjabp uiutsbooiy u^qirej ıy[-dij biub 'ipAioB İjo5 >[aun3 jBjpi uBjung 4<-zui{ıqaxip louBqBX i)(i ueXbŞ -bA sisajpE IuXb iJjiag 'XaŞ aiq iqiS unuo Bp eX uiuiubs zıŞBpB>(ıy 'EsXip -je>j XaŞ jiq aXip nSXnp BpziuiBJB nqBx 'uiruoXiuiiauq ypd ap iziuiiŞıp -aisaq jEjnSXnp jnj au aziuiuiqjiq buie 'zmoXiuija jajjau uapziuiuiqjiq bi(uib<j 'jn>jnŞ bXjjubx "^^p uupsuidBX 'uinpjnunŞnp X

>[ililAa jiq jnj nq jb(ueuibz o JEiipBuiŞnuo>ı 5iq njjnı jaq auuapiqiiq Bp bjuos UBj>jipuBŞog uEiipuBiq Bpunuos 'j jaajau uspuuapiqjiq bdjbıjia "İPnŞ3P 9P i^utuiEqBq ajuiuuE 'UBpuizB us (iSsp i^uiizig "InuDioX uıbjae>ı iıq aXip >uiHA3 nj?°P aj^aâjaS EUiy İipjBA uiuajjEXEq >(o5 Epui>p[Bq 5ji[nA3 tufop uapp[sg uoXnp 1X1 >[3ui -Ş3(znX spapiaSjaS BpBJis BpEJB Euiy,, -pEjg ipap 4İ'XaŞ iıq5iH,, •qjiBj npjos aXip ı(^uipj3A jbjbıı BXBUIDBX au 'i>ia<j,,

^•uiipii/CB ubuibz o 3}Şi "uinj

-oXiıiq iuiSedbXbuiSb UEiuojajaj 'uiasjaA mipE uı^uiBd "İUipjaA iuiPB uiuiuj3x>jas sa uinpunŞnQ 'jsjpajsi imauusA tuipB uiuiuiq U

Oil

132

Danielle Steel

"Bazen insan yalnızlık hissediyor," dedi çekinerek. Bu gerçeği •kendine bile itiraf etmekten kaçınırdı, ama Brad'la konuşmak onu rahatlatıyordu. Her zaman olduğu gibi Brad'ın yanında kendini huzurlu hissediyordu.

"Öyle tabii," dedi Brad ve tekrar Faith'in elini tuttu. Onunla birlikte olmak çok güzeldi. "Jack'ı benim kadar özlüyor musun, Fred?" diye sordu uzun bir sessizlikten sonra. Faith başını salladı ve Brad'ın gözlerine baktı. Gözleri dolu dolu olmuştu.

"Evet, özellikle yılın bu zamanı. Nedenini bilmiyorum. Aslında onu hep özleyorum. Noel'in diğer günlerden farkı olmamalı, ama var nedense."

"Ama Debbie'yi özlediğimi söyleyemeyeceğim," dedi Brad. Gülüştüler.

"Ben de öyle. Şirretin tekiydi. İsteddiğin kadar fedakârlık et, onunla huzurlu olmak mümkün değildi. Jack onda ne buldu, hâlâ anlayamıyorum. Çok kötü davranırdı. Onu kaç kez terk ettiğini hatırlamıyorum bile ve sürekli terk etmekle tehdit ederdi. Beni deli ederdi. Hiç değilse Alex kendi hayatını yaşıyor, sanırım Pam da öyle. Debbie ise sürekli Jack'ın üzerine giderdi."

"Yine de Jack onun için deli olurdu," dedi Brad. "Bunu bir türlü anlayamamıştım. Sanırım bu yüzden Jack'la çok seyrek görüşebildik. Debbie benden nefret ederdi ben de ondan fazla hoşlanmazdım. Bir şekilde Jack'la benim arama girmişti."

"Bir kere bile dönüp arkasına bakmadan gitti," dedi Faith arkasına yaslanarak. Sandalyenin arkasına asılı duran kırmızı paltonun içinde adeta kaybolmuştu. "Buradan gittiğini ve tekrar evlenmek üzere olduğunu avukattan öğrendik. Bir kez bile aramadı. Bir kart bile atmadı. O günden beri hiç haber alamadım."

Dualar Gerçek Olsa

133

"İğrenç," dedi Brad.

"Buna rağmen keşke Jack'ın bir çocuğu olsaydı diyorum. Ondan ya da başkasından. Onlarla oyalanırdım. Ne yazık ki ondan geriye hiçbir şey kalmadı... sadece anılar... başka hiçbir şey yok." Faith gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordu. Brad elini sıktı.

"İkimiz varız, Faith. Jack bize bunu bıraktı. Birlikte yaşadığımız güzel günleri ve çocukluk anılarımızı bıraktı." Faith başını salladı, bir an için konuşamadı.

Yemek üzerine tatlılardan vazgeçip birer kahve içtiler. Birden Brad, Faith'in gözlerinin içine bakarak çok şaşırtan bir soru sordu. "Sence güzel giden evlilikler var mı, Faith? Bazen düşünüyorum, çevremdeki insanlara bakıyorum, hiçbiri istediğini elde edememiş. Biraz karamsarlık gibi olacak ama, galiba kimsenin hayalleri gerçek olmuyor. Başlangıçta hepimiz kendimizi kandırıyoruz, iyi olacağına inanıyoruz, ama sonunda hüsrana uğruyoruz. Verdiğimiz tavizler bize pahalıya mal oluyor ve sonunda çocuklanmıza ve etrafımızda kalan bir avuç dosta şükrediyoruz."

"Çok acıklı bir yaklaşım oldu, Brad. Bana kalırsa bir yerlerde mutlu olan insanlar da var. Tanıdığım mutlu insanlar var. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Ben de mutsuz olduğumu söyleyemem. Sadece Alex'le umduğum gibi bir beraberlik olmadı. Biraz farklı, hepsi bu." Brad'a söylemek istemedi, ama onu ayakta tutan inançlarıydı ve bu hayatının başka bir boyutuydu. Jack gibi, Faith'in de dini inançları kuvvetliydi. Brad onların bu yönüne hayranlık duyar ve inançlarından dolayı kıskanırdı.

"Bana kalırsa kendini aldatıyorsun, Fred. Evliliklerimizden beklediğimizi bulmuş olsaydık, birbirimize mesajlar yollamazdık. Herhalde bunu eski günlerin hatırına yapmıyoruz. Hayatımızın tek anlamı ço-

134

cuklanmız olmazdı. Hatta artık büyüdükleri ve evden ayrıldıkları için sevinirdik. Alex'le neyi paylaşıyorsun, Fred? Açık söyle, ne paylaşıyorsun? Pam'la ben iş ortağı ve arkadaşık. Şimdi ortaklık kalmadı, sadece arkadaşız. Aynı odayı paylaşan iki arkadaş." Brad'ın anlattıklarına üzülyordu, ama o anlattıkça rahatlıyor gibiydi. Açık ve dürüst konuşuyor, kendisini aldatmıyordu.

"Sanırım biz de arkadaşız," dedi Faith. Aslında fazlasıyla iyi niyetli bir ifade olmuştu. Hâlâ birbirlerine âşık olduklarını düşünerek kendisini kandırmıyordu. Ama bir zamanlar âşıktılar. En azından o Alex'e âşıktı. Artık Alex'in içinde ne kadar duygusallık kaldığını da bilmiyordu. Ama sandığından az olmalıydı. "Birbirimize destek oluyoruz. Hayır, yanlış oldu," diye kendisini düzeltti. "Ben ona destek oluyorum. O da para kazanıyor. Çok iyi bir baba, sorumluluğunu biliyor. İyi bir insan." Başka sıfatlar bulmak için uğraştı, ama Alex'i tarif edecek kelimeler bulmakta zorlanıyordu. Sağlam bir insan olduğu için ona güvenebileceğini biliyordu. Ama yıllardır duygusal olarak hiçbir şey vermiyordu."

"İşte bak, ne demek istediğimi anlıyor musun, Fred? Evliliğin böyle olacağını düşünmemiştin, değil mi? Şöyle bir baktığımda ben de aynı şeyleri görüyorum. Ama tıpkı senin gibi, ben de bu durumu kabullendim ve değiştirmeyeceğim. Gerekliğini düşünmüyorum. Bu zamana kadar şunu çok iyi anladım, insan kısmetin ötesine geçemiyor ve' elin-dekilerle yetinmek zorunda kalıyor. Ama bu insanın hayatında doldurulması imkânsız boşluklar yaratıyor. Bu boşlukları çocuklarıyla, arkadaşlarıyla, işinle, hayallerinle, pişmanlıklarınla doldurmaya çalışıyorsun. Ama ne kadar doldurmaya çalışsan ve ne kadar kendini kandırsan da o boşluklar olduğu gibi kalıyor."

"Bu çok kötü bir bakış açısı," dedi Faith. Aslında Brad'ın söylediklerinden etkilenmişti ve doğru buluyordu.

Dualar Gerçek Olsa

"Ben kendimi kandırmaktan hoşlanmıyorum. Kandırmaya çalıştığım zaman çok mutsuzdum ve sürekli Pam'la olan ilişkiyi hiç olmayacak bir şekle, Pam'ı da hiç bürünemeyeceği bir kişiliğe sokmaya çalışıyordum. Ama hiçbir şeyi değiştiremeyeceğimi anladıktan ve Pam'ı olduğu gibi kabullendikten sonra sanırım huzur buldum."

"Haltında bir başka kadın var mı?" diye Faith açık açık sordu. Böyle bir soruyu ancak Jack'a sorabilirdi, ama onun hayatında hiçbir zaman bir başka kadın olmamıştı. Debbie onu sık sık aldattığı ve bunları öğrendiğinde büyük hayal kırıklıklarına uğramış olmasına rağmen kansını aldatamayacak kadar çok sevmişti. Debbie ne yaparsa yapsın sonunda onu hep geri kabul etmişti. Faith kardeşinin, özellikle karısı söz konusu olduğunda, bağışlama ve adalet duygularının aptallık derecesinde olduğunu düşünürdü. Ama bu yönlerini de çok severdi.

"Bir zamanlar vardı," dedi Brad. "Sanırım Pam da şüphelenmiş-ti, ama hiçbir zaman konuda yüzleşmedi. Belki de açığa çıkarmak istemedi. Ama bu tür ilişkilerin sonu yoktur. Benim gibi evliliğini yıkmak istemeyen biri için hüsrarla biter. Pek çok insan incinir. Yaptığının doğru olduğuna inanmadığım için bir daha hiç teşebbüs etmedim. Böylesi çok daha kolay." Durumunu çok güzel kabullenmişti.

"Başkasına âşık olursan Pam'dan boşanır mısın?" diye sordu Faith. Brad'ın yemekte söyledikleri onu adeta büyülemişti, aynı şekilde Brad da onun anlattıklarından ve kendisine kıyasla yapmış olduğu özverilerden etkilenmişti.

"Asla," dedi kesin bir ifadeyle. "Pam'la evlenirken verdiğim sözlerin hepsinde ciddiydim. İyi günde, kötü günde. Ölüm bizi ayırana kadar. Annemle babamın hatalarını tekrarlamak istemiyorum. Bunu çocuklarıma borçlu olduğumu hissediyorum, artık büyümüş olsalar bile, birbirinden nefret eden, birbiriyle konuşmayan ve birbirleri mahvetme-

136

Danielle Steel

ye çalışan bir anne ve babaları olmasını istemiyorum. Pam'dan boşanmam. Başkasına da âşık olamam. Buna asla izin veremem."

"Ben de öyle," dedi Faith. Aslında elinde böyle bir fırsat da yoktu, ama olsa da kullanmazdı. Her şeyden önce dini inançları izin vermezdi. Ama daha çok evliliğine duyduğu saygıdan yapamazdı. "Bu konuda ben de senin gibi düşünüyorum," dedi. "Sorunların şeklini değiştirmekten başka bir işe yaramaz. Kimsenin hayatı mükemmel değildir." "Biz mutsuz çiftleriz," dedi Brad gülerek. Hesabı ödedikten sonra ciddi bir ifadeyle Faith'e baktı. "Birbirimizi tekrar bulduğumuz için çok seviniyorum, Fred. Sen benim için Tann'nın bir armağanısın. Yaşamım bir anda değer kazandı... yıllar önce kaybettiğim altın lirayı, çekmecenin dibinde bulmuş gibiyim. Ama şimdi eskisinden çok daha güzel ve çok daha değerli. Seninle sohbet etmekten, mesaj yazmaktan ve senin cevaplarını okumaktan çok büyük zevk alıyorum. Hayatıma renk getirdin."

Faith mutlu bir ifadeyle gülümseyerek dinliyordu. O da aynı duygular içerisindeydi. "Okula dönüşüme sen sebep oldun. Gece yarısı saat üçlerde ders çalışırken seni suçlayacağım," diye takıldı.

"Baro sınavlarını verdikten sonra da Alex'i bırakır benimle birlikte çalışmaya gelirsin."

"İşte o zaman Alex'in korkulu rüyası gerçek olur!" diye Faith bir kahkaha attı ve kol kola girip lokantadan ayrıldılar. Saat on bire gelmişti ve Brad ertesi sabah erken kalkacaktı.

"Yarın da bana zaman ayırabilecek misin?" diye sordu Prince Caddesi'nde yürürken. Geçmekte olan bir taksiye işaret etti.

"Elbette. Alex hafta sonuna kadar Los Angeles'de kalacak, Zoe de hafta sonunda gelecek. Ben serbest bir kadını, Noel alışverişimi de bitirdim," dedi gururla. Brad yüzünü buruşturdu.

Dualar Gerçek Olsa

137

"Ben daha alışverişe başlamadım bile. Artık dönünce yaparım." Brad için Noel alışverişini Tiffany'ye uğrayıp Pam'a mücevher almak demekti. Pam mücevhere bayılırdı ve genellikle Brad'a görüp de beğendiği bir şey olursa söyler, böylece de işini kolaylaştırmış olurdu. Çocuklara bir hediye göndermek mümkün değildi. Onların hediyelerini baharda yanlarına giderken götürecekti. Bunun dışında sekreterine bir saat almayı düşünüyordu. Bunu da Tiffany'den halledebilirdi. Onun alışverişini tam erkeklerin yaptığı türdendi, Noel günü bir saat

içinde bile olabilirdi. "Yarın gece yine birlikte yemek yer miyiz?" Sanırım konferanstan sonra bir yemek olacakmış, ama ben atlatırım. Saat altıda seni almaya gelsem uygun mu? Yine otelden soruşturup güzel bir yer bulmaya çalışırım. Bu gece benim için güzeldi."

"Benim için de çok güzeldi. Balığım çok lezzetli pişmişti ve şarap da mükemmeldi." Bu sözlerle Brad gülererek karşılık verdi, çünkü bir kadeh şarabı bile bitirememişti.

"Hâlâ kuş kadar yemek yiyorsun, Fred. Açlıktan ölmeme hayret ediyorum." Faith gençliğinde bile böyleydi. Genellikle görünmeyen yemeklerin ucundan çöplenerek ömrünü geçirirdi ve iki tane sosisli sandviç ve muzlu sütü bir seferde yediğinde herkesi hayretler içinde bırakırdı. Çocukluğunda muzlu sütü çok severdi.

Taksiye binince Brad kolunu Faith'in omzuna attı ve kendine doğru çekti. Eve kadar o şekilde oturdular. Samimi bir ortamdı ve Brad'ın yanında kendini güvende hissediyordu. Jack'ın ölümüyle içinde oluşan kocaman boşluğu sadece Brad doldurabiliyordu. Bu Alex'in hiçbir zaman dolduramadığı bir boşluktu.

Eve gelince Brad, şoföre beklemesini söyleyip taksiden indi ve Faith alarmı kapatıp, eve girinceye kadar arkasından baktı.

138

Danielle Steel

"Yarın akşam görüşürüz. Gelmeden önce telefon ederim ve ne yapacağımızı söylerim. Şık bir yere mi gitmek istersin?" Faith'i istediği her yere götürmeye hazırdı, ama Faith başını iki yana salladı.

"Bu gece çok güzeldi. Pizza, makarna ne olursa benim için fark etmez. Ben sadece seninle birlikte olmak istiyorum," dedi. Brad tekrar sarılınca Faith'in yüzü aydınlandı. Gece tam istediği gibi olmuştu.

"Yarın görüşürüz!" diye Brad taksinin penceresinden el sallayarak seslendi. Faith kapıyı kapatıp, kilitledi. Üzerinde kırmızı paltosuy-la yukarı katın merdivenlerini çıkarken, yıllardır ilk kez kendini bu kadar huzurlu hissediyordu.

Dualar Gerçek Olsa

139

Ertesi akşam Brad söz verdiği gibi saat altıda onu almaya geldi. Telefonda basit bir lokantaya gideceklerini ve sıkı giyinmesini söylemişti. Faith yere kadar uzun palto, gözleriyle aynı renkte yeşil balıkçı yaka kazak, siyah kadife pantolon ve konçları kürklü çizme giymişti. Hava oldukça soğuktu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Brad şoföre adresi Faith arabaya binmeden önce vermişti.

"Göreceksin," dedi.

Saks Beşinci Cadde'de taksiden indiler ve karşı kaldırıma geçtiler. O anda Faith, Rockefeller Binası'na gittiklerini anladı. Yemek yerken paten sahasında kayan insanları seyredeceklerdi. Büyük pencerelerden birinin önüne oturdular, parmak uçlarında dönen patencileri, tökezleyerek düşen insanları seyrettiler. Herkes çok eğleniyordu, büyüklerin arasına çocuklar

da karışmıştı.

"Hatırlıyor musun? Üçümüz Central Park'da paten yapmaya giderdik," dedi Faith hüzünlü bir ifadeyle. Brad ilk önce Faith'i Central Park'a götürmeyi düşünmüştü, fakat sonradan vazgeçmiş ve Rockefeller-ler'e getirmişti. Central Park'daki Wollman paten sahasının Jack'ı ha-

140

Danielle Steel

fırlatacağını ve üzüleceğini düşünmüştü. Birlikte pek çok macera yaşamışlardı ve Brad için hepsinin ayrı bir yeri vardı. New York'ta çocukluk geçirmek eğlenceliydi. O zamanlar Yorktown'in hemen kuzeyinde, Doğu Yakası'nın yukarısında oturuyorlardı. Jack'la okul arkadaşlıkları orada başlamıştı.

"Çok iyi hatırlıyorum," dedi muhteşem bir gülümsemeyle. "Zaten onun için buraya geldik. Yemekten sonra bir iki tur döneriz diye düşündüm. Ya da dökülürüz. Yirmi yıldır kaymadım. California'da buz pateni fazla yapılmıyor." O zamanlar üçü birlikte haftada bir, iki kez buz pateni yapmaya giderlerdi. Hatta Jack okulun buz hokeyi takımında oynardı.

"Kayacak mıyız? Burada mı?" Teklif Faith'i şaşırttığı kadar, hoşuna da gitmişti. "Harika bir fikir!"

"Böyle düşünmene sevindim. Sırtüstü yere yapışırsam beni kaldı-

rırsın.

"Bana hiç güvenme. Ben de çocukluğumdan beri paten yapmadım." Çocukları küçükken arada sırada paten sahasına götürürdü, ama kendisi kaymaz, kenarda oturup seyrederdi.

"İyi. O halde anlaştık."

Yemeklerini ısmarladılar, bir an önce buz pistine inmek için Faith yemeğini çabucak bitirdi. Brad çok güzel zamanlamıştı. Yemeğe altı buçukta oturmuşlar ve tam sekizde, yeni tur başlamadan önce bitirmişlerdi. Buz pisti temizlenirken paten kiralamaya gittiler. Patenlerini giydiklerinde tur başlamak üzereydi.

Önce Faith çekinerek piste indi. Uzun zamandır kaymadığı için tedirgindi. Fakat güvenini kazanması için iki tur atması yeterli oldu. Brad da yanında kayıyordu. İlk başta o da Faith gibi tedirgin olmuştu,

Dualar Gerçek Olsa

141

ama bacakları süratle hız kazandı. Bir zamanlar ikisi de iyi patencydiler. Yarım saate kalmadan, el ele pistte uçmaya başlamışlardı.

"Hâlâ becerebildiğime inanamıyorum." Yanakları pembe pembe olmuş, saçları rüzgârdan uçuşuyordu. Yanına eldivenlerini alması çok iyi olmuştu. Brad'in aklından neler geçtiğini bilmediği için, sıkı giyin dediği zaman yürüyüş ya da sakın bir yerde oturacaklarını sanmıştı. Böyle bir sürprizi hiç beklemiyordu, ama çok da hoşuna gitmişti. Geçmişe yolculuk gibi bir şeydi.

"Hâlâ çok iyisin, Fred." Tam o sırada Faith kendini yerde buldu, Brad elinden tutup kaldırıırken kahkahalarla gülüyorlardı. Tekrar kaymaya devam ettiler.

İki saat sonra, ikisi de yorulmuştu, ama yaptıklarından son derece memnundular. Üzülerek patenleri iade ettiler. Brad, bir saat daha patenlerin üzerinde kalsa ölebileceğim söyledi.

"Yaşlanıyorum galiba," diye yakındı. "Yarın tepeden tırnağa her tarafım ağrıyacak."

"Benim de ama yorgunluğa geldi doğrusu," diye gülümsedi Faith. Çocukluğundan beri bu kadar eğlenmemişti. Buraya gelmek gerçekten harika bir fikirdi. "Arkadaşlarla paten yapmaya gittiğimizi hatırlıyor musun? Peşinizi hiç bırakamazdım. Kızların peşinden gitmek isterdiniz, ben de işleri berbat ederdim. Ama mahsus yapardım, çünkü sana âşıktım. O zamanlar ben on iki, sen de on üç yaşındaydın."

"Acaba neden Pam yerine seninle evlenmedim? Aptallık işte," diye takıldı Brad. Bunlar romantik konuşmalar değildi, çünkü küçüklüklerinden beri böyle şakalaşırlardı.

"Sanırım ancak on dört yaşına geldiğimde bu aşkın etkisinden kurtulabildim," diye güldü Faith. Aslında on altı yaşına kadar sürmüş-

142

Danielle Steel

tü ve ancak üniversiteye başladığında başka erkekleri keşfetmişti. Fakat o zamana kadar, yaklaşık sekiz yıl güneşin Brad'la doğup, Brad'la battığını düşünmüştü. Yıllar sonra tekrar birbirlerini bulduklarında, yine aynı şeyi düşünüyordu.

Beşinci Cadde'den yukarı doğru yürüdüler, soğuktan yanakları kıpkırmızı olmuştu, yorgun olmalarına rağmen ikisi de rahat ve huzurluydular. St. Patrick Katedrali'nin köşesinde taksi beklerken Faith'in aklına bir fikir geldi.

"Kiliseye girip Jack için bir mum yakmak ister misin?" diye sordu mahzun bir ifadeyle. Gözlerindeki ifade Brad'ın yüreğini paramparça etti. Haftada birkaç gün ayine katılıp Jack için mum yakıyordu.

"Tabii." Brad yıllardır kiliseye gitmemişti, oysa küçükken Faith, Jack ve anneleriyle birlikte çok sık giderdi. Episkopal olmasına rağmen, Katolik Kilisesi'nin debdebeli ayinlerini seviyordu. Nasıl olduğunu görmek için birkaç kez Katolik Kilisesi'ne gitmiş ve kendi kilisesinden çok farklı olduğunu görmüştü. Katolik Kilisesi gizemli ve ilginç geliyordu. Jack bir keresinde onu günah çıkarma hücrelerine bile sokmuştu ve rahibin sevecen hali onu çok etkilemişti.

Bir süre önce kendi kilisesinden uzaklaşmış olmasına rağmen Katolik dini onu bir şekilde çekiyordu. Faith hâlâ düzenli olarak kiliseye gidiyordu, ama Alex pek dindar değildi ve hararetle karşı koyuyordu. Faith kızlarını kiliseye alıştıramamıştı. Yalnız başına gidiyordu, ama kardeşinin ölümünden sonra daha sık gitmeye başlamıştı. Eskiden haftada bir gün giderken, artık birkaç gün gidiyordu. Böylece kardeşine yakınlaştığını hissediyor ve huzur buluyordu. Kendini ancak bu şekilde teselli edebiliyordu. Brad hiç sesini çıkartmadan peşinden karşı kaldırma geçti.

Dualar Gerçek Olsa

Saat onu geçmesine rağmen kapılar açıldı. İçerisi Noel süsleriyle donatılmış ve harikulade aydınlatılmıştı. Son derece etkileyici bir manzaraydı, bir süre kapıda durup etrafa bakındılar.

Kenarlarda sunaklara azizlerin heykelleri sıralanmış, önlerinde mum kümeleri yakılmıştı, ana sunak tam karşılarındaydı. Faith hemen haç çıkardı, yan yana içeri doğru yürüdüler. Jack'ın da aralarında yürüdüğünü hissediyorlardı.

Sessizce sıralardan birine oturdular, Faith dizlerinin üzerine çöküp Jack'a, annesine, Charles'e ve en son kızlarına dua etti, sonra dönüp Brad'a gülümsedi. Brad onu hiç bu kadar güzel görmemişti. Etrafına gizemli bir ışık saçıyor gibiydi ve gözlerinde son derece sevecen bir ifade vardı.

"Onu burada, yanımda hissediyorum," diye fısıldadı. Kimden bahsettiğini söylemesine gerek yoktu. Brad'ın gözleri doldu, başını salladı ve Faith'in yanına diz çöktü.

"Ben de öyle," dedi ve başını eğip gözlerini kapattı.

Eski günlerde olduğu gibi birlikte paten yapmışlar ve kiliseye gelmişlerdi. Sadece Jack yoktu aralarında, ama onlar Jack'ı yanlarında hissediyorlardı.

Bir süre sonra başlarını kaldırdılar, sonra kalkıp mihrabın önünden geçtiler. Azizlerin önünden geçerken Faith tek dizini kırarak selam verdi. Saint Jude'nin heykelinin önünde durdular. Faith'in gözde aziziydi.

Faith delikten içeri beş dolar attı, bir tane mum alıp Jack için yaktı, bir tane de Brad'a uzattı. Brad büyülenmiş gibiydi, bir süre yan yana öylece durdular, Jack'ı düşünüyorlardı ve sessizce dua ettiler. Sonra Brad, Faith'in elini tuttu ve mihrabın önünden uzaklaştırdı. Tam kapıdan çıkmak üzereyken Faith parmaklarını kutsal suya daldırıp göğsünün üzerinde haç işareti yaptı ve başını kaldırıp Brad'a gülümsedi.

Danielle Steel

"Benimle kiliseye geldiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı. Hafta başında bir kez gelmişti, ama bu gelişi daha anlamıydı, çünkü Brad yanındaydı ve ikisinin duası çok daha güçlü olmuştu. Onunla birlikte Jack için dua etmek çok daha anlamlıydı.

Brad hiç konuşmadan arkasından yürüyordu. Kiliseye gelmeyeli yıllar olmuştu, bu kadar çok etkileneceğini hiç sanmamıştı. Belki de Faith yanında olduğu için eski günleri anımsamış ve bu kadar duygulanmıştı.

"Tespihin hâlâ duruyor mu?" diye sordu el ele St. Patrick'in köşesini dönerken. Kendini Faith'e çok daha yakın hissediyordu, sanki sadece arkadaşı değil, kardeşi gibiydi.

"Evet."

"Hâlâ dua ediyor musun?" Eskiden Faith dua okurken büyülenmiş gibi seyrederdi. Ayinlerden çok hoşlanırdı. Jack da dinini değiştirip papaz olmasını söyleyerek kızdırdı.

"Bazen. Son yıllarda daha sık dua ediyorum. Jack için. Bazen kiliseye gelip dua ediyorum." Brad başını salladı, bunu neden yaptığını ve kafasından neler geçtiğini sormak istemiyordu. Faith'in istemesi ve kendine göre mantıklı bulması onun için yeterliydi. Eskiden beri dini inançları kuvvetliydi. Küçükken rahibe olmak isterdi. Jack bundan hiç hoşlanmaz ve kafasından çıkartmasını söylerdi. Zaman içerisinde ve büyüdükçe evlenip, çocuk sahibi olmak Faith'e daha cazip gelmişti. Brad da bunun daha sağlıklı olduğunu düşünüyordu.

"Pam'la kiliseye gidiyor musunuz?" diye sordu Beşinci Cadde'ye geldiklerinde. Faith'i eve bırakmanın zamanı gelmişti, ama Brad hiç istemiyordu.

Gülümsedi. "Pam müzmin bir ateisttir, aslında dinsiz demek daha doğru. Tann'ya inanmaz." Sesinde kınayan bir ifade yoktu. Pam böyle

Dualar Gerçek Olsa

145

bir insandı ve inançlarına saygısı vardı. Kendi inançları da aslında fazla belirgin değildi, ama Tann'ya inanıyordu.

"Yazık," dedi Faith, Brad güldü. Faith'in son derece masum bir hali vardı, küçüklüğünden beri onun bu tarafını çok seviyordu. "Ya çocuklar?"

"İnançlı olduklarını sanmıyorum ya da pek üzerinde durmuyorlar. Onları dini açıdan hiç etkilemedim. Kendi yollarını bulacaklarını düşündüm. Ben de yıllardır kiliseye gitmemiştim. Sen ve Alex sık mı gidirsiniz?"

"O da senin gibi Episkopal, hiç kiliseye gitmez. Ateist olduğunu sanmıyorum. Sadece kiliseye gitmekten hoşlanmıyor, zaman kaybı olduğunu düşünüyor. Bunun kadın işi olduğunu söylüyor. Kızlar da sadece mum yakmak için giderler."

"Küçükken kilise beni büyüledi. Dilek tutmak gibiydi. Orada yapılan duaların kabul olduğuna inanırdım. Bütün duaların kabul olacağına inanırdım. Sanırım bunu bana annen söylemişti." Faith'in annesi çok dindar bir kadındı, kendisi kabul etmezdi ama bu yüzden Charles ve ondan önceki evliliğinde hiç mutlu olmamıştı. O günlerde Faith'in ailesinde pek çok sır ve yalan vardı.

"Ben de bütün duaların kabul olacağına inanırdım," dedi Faith. Onunkiler olmadıysa bile başkalarının dualarının kabul olacağına inanırdı.

"Ya şimdi?"

"Bazen, pek emin değilim."

"Jack yüzünden mi?" Faith'in gözlerine baktı. Faith başını salladı. "Çok komik, biliyor musun? Dindar değilim, hiçbir zaman da olmadım. Sen ve annemle gittiklerimin dışında hayatımda kiliseye gitme-

F: 10

146

Danielle Steel

dim. Ama hâlâ annenin söylediği gibi bütün duaların kabul olduğuna

inanıyorum."

Faith başını yana eğdi. "Keşke ben de senin kadar emin olabilseydim." Artık hayat hiç de görüldüğü kadar basit değildi. Fakat hayatının en kötü anlarında bile inancını yitirmemişti.

"Ben yine de kabul olacağına inanıyorum." Brad'm boğazına bir yumruk düğümlendi. Faith gözlerindeki yaşların soğuktan mı, yoksa başka bir nedenle mi olduğunu anlayamadı. "Sanırım Jack da öyle düşünürdü."

Faith cevap vermedi, sadece başını sallamakla yetindi. Brad'ın koluna girdi ve hiç konuşmadan Beşinci Cadde'de yürümeye başladılar.

Dualar Gerçek Olsa

147

10

Brad, New York'tan cuma günü öğleden sonra ayrıldı. Sabah yola çıkmadan önce telefon etti ve bütün vücudunun ağrıdığını, yataktan zor kalktığını söyledi. Ama uzun zamandır bu kadar eğlenmemişti. Niyeti gitmeden önce Faith'e uğrayıp veda etmekte, ama uçağı kaçırmak üzere olduğu için koşarak havaalanına gitmek zorunda kalmıştı. Faith'e alandan telefon etti.

"Gitmeden önce sana sarılıp mutlu Noeller dilemek istedim, Faith," dedi. Son bir kere göremediği için üzüliyordu. "Dün gece çok güzeldi. Uzun zamandır bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum. Bir daha gelişimde bunu tekrarlamayız," dedi ama gelmeyi planlamıyordu. Toplantı ve konferanslar dışında New York'a pek sık gitmezdi. Oysa kayınpederinin bürosunda çalıştığı zamanlar bir ayağı hep New York'taydı.

"Ben de çok eğlendim," dedi Faith. Brad'la tekrar görüşmek çok güzel olmuştu, ama onunla vedalaşmak, Jack'la vedalaşmak gibi geliyordu. "Kiliseye gittiğimiz için çok mutluyum."

"Ben de öyle. Belki San Francisco'da da arada sırada Jack için mum yakmaya giderim. Buna inanıyorum. Çok özel bir şey."

148

Danielle Steel

"Biliyorum," dedi Faith. "Noel ayinine gittiğimde bir mum da senin için yakacağım. Genellikle Zoe'yi benimle gelmeye razı ederim." Bu sözler Brad'a Pam ile geçirdiği Noel gecelerini hatırlattı. Noel'de fazla bir şey yapmazlardı. Genellikle Pam'ın babasının evinde yemek yerler, erkenden eve dönüp yatarlardı. O yıl çocuklar evde olmadığı için Noel ağacı bile süslememişlerdi.

"Zoe ne zaman geliyor?" Unutmuştu, ama bir iki gün içinde geleceğini biliyordu. Alex de ertesi gün dönecekti. Patene gittikleri gece Faith'i eve bıraktığında birkaç dakikalığına içeri girmişti. Faith bilgisayarının bulunduğu ve Brad'a mesajlarını yazdığı çalışma odasını göstermişti. Faith'in duygusal enkaz adını verdiği fotoğraflarla dolu, küçük ve sevimli bir odaydı. Mesajlarını yazdığı yeri görmek Brad'ın hoşuna gitti. Böylece onu daha rahat

gözünde canlandırabilecekti.

"Zoe bu gece gelecek," dedi Faith, Brad havaalanından telefon ettiğinde. "Ondan sonra burası tımarhaneye döner. Arkadaşları gelip, giderler, giysiler ortalığa saçılır, gece yarısı pizzalar ısmarlanır."

"Son günlerde bunları çok özleyorum," dedi Brad üzüntülü bir sesle. Faith'den ayrılmak zor geliyordu. "Hafta sonunda ararım. Cumartesi ve pazar büromda olacağım. Kendine iyi bak, Fred."

"Sen de öyle. Harika iki gece için tekrar teşekkür ederim. Çok eğlendim."

"Ben de." O sırada Brad'ın uçağının kalkmak üzere olduğu anons edildi. "Bir daha kiliseye gittiğinde benim için bir mum yak. Her zaman fazladan yardıma ihtiyacım olabilir."

"Seve seve. İyi yolculuklar," dedi Faith. Brad telaşla uçağına koşarken, Faith oturduğu yerde kalmış onu düşünüyordu. Hayatına tekrar girmesi çok tuhaftı ve de harikaydı. Hediye gibi bir şey olmuştu. El-lie'nin fikrini değiştirip Noel için eve gelmesini bir tarafa bırakacak

Dualar Gerçek Olsa

149

olursa, bundan güzel bir Noel hediyesi olamazdı. Hâlâ Zoe'ye ablasının Noel tatilinde İsviçre'ye gideceğini söylememişti. Ama o anda sadece Brad'la geçirdiği saatleri ve onun için ne kadar önemli olduğunu düşünmekten başka bir şey yapacak halde değildi. İki gece yemek sırasında yaptıkları konuşmalar çok anlamlıydı ve Brad'la paten yapmak bambaşka bir zevk olmuştu. Eski günlerde olduğu gibi birbirlerine bu kadar çabuk açılabilimleri de şaşırtıcıydı. Olgunlaştıkları için birbirlerini çok daha iyi anlamışlardı. Brad'la konuşmak onu rahatlatıyordu. Bir bakıma Jack ile konuşmaktan bile rahatlatıcıydı. Arada sırada da olsa, kardeşiyle anlaşamadıkları konular olurdu. Özellikle annelerinin evliliği konusunda hiç anlaşamazlardı. Faith onun yalnız ve mutsuz bir kadın olduğunu söylerken Jack, Charlie'yi savunur, onun iyi bir insan olduğunu iddia eder ve Faith'i insanları eleştirmekle suçlardı. Eşleri konusunda da birbirlerine fazla yakınmazlardı. Faith hiçbir zaman Debbie'den hoşlanmamış, Jack da hayatı boyunca Alex'den nefret etmişti. Ama Brad'la olaylara aynı açıdan bakıyor, aynı gözle görüyorlardı. Brad'ın evliliğinde fazlasıyla ödün vermesine üzülüyordu. Pam onun- için doğru kadın değil gibi geliyordu, ama Brad hayatında değişiklik yapmak istemiyordu. Aslında bu çok soylu bir düşünce olmakla birlikte, belli ki başkaları ve özellikle karısı tarafından yanlış anlaşılıyordu. Büyük olasılıkla Brad da Alex için aynı şeyleri düşünüyordu. İkinin de eşleri ve evlilikleri kolay değildi, ama ikisi de sürdürmekte kararlıydı. Bu konuda Brad'a saygı duyuyor, fakat aynı zamanda acıyordu.

O gece Brad'a bir mesaj yazıp güzel geçen iki gece için teşekkür etti. Tam gönderdiği anda Zoe içeri girdi. Dört valizle gelmişti. Elinde tenis raketi, boynunda fotoğraf makinesi ve koltuğunun altında da dizüstü bilgisayar vardı. Elindekileri kapının önüne bırakıp doğrudan mutfığa gitti. Annesi içeri girerken, kendisine bir bardak süt dolduruyordu.

150

Danielle Steel

"Yuvana hoş geldin." Faith kızını kucakladı ve yemek hazırlamayı teklif etti. Zoe yolda sandviç yediğini söyledi. Dondurma kutusunu önüne alıp mutfak masasına oturdu. Keyifle

gölüyor, annesi de sevecen bir ifadeyle kızını seyrediyordu.

"Seni evde görmek çok güzel." Zoe üç hafta kalacağı için Faith sevinçten uçuyordu.

"Ben de çok mutluyum," diye gülümsedi Zoe vanilyalı dondurmanın dibini sıyrırken. "Ellie ne zaman geliyor?" diye sorunca Faith'in yüzü hafifçe asıldı.

"Gelmiyor. İsviçre'ye gidecekmiş. Geoff ve ailesiyle birlikte Saint Moritz'de kayak yapacaklarmış."

"Ciddi misin?" Zoe şaşırmıştı. "Geoff'la evlenecek mi?" Eloise'nin eve geleceği yerde kayıncı ve kayınpeder adaylarıyla Avrupa'ya gitmesinin başka türlü bir açıklaması olabileceğini düşünemiyordu.

"Bilmiyorum. Çok eğlenceli olacağı için gitmek istedi."

"Sen de izin verdin, öyle mi anne?" Zoe hâlâ içine sindirememiş-ti. Annesinin bayramlara çok önem verdiğini bildiği için gitmesine kolayca izin verebilmesini yadırgamıştı. Aslında Alex izin vermemiş olsa, Faith asla vermezdi.

"İlk önce babana telefon etmiş, baban da izin vermiş. Mecburen ben de kabul etmek zorunda kaldım, ama gelecek yıl kesinlikle böyle bir şeye izin vermeyeceğimi söyledim. Onun için sakın kendine örnek almaya kalkışma." Faith işaret parmağını kızına doğru salladı, Zoe güldü.

"Merak etme, anne. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Ama Ellie'nin aramızda olmaması garip geliyor." Her zaman pek iyi geçinemedikleri halde kardeşinden ayrı geçecek bir Noel'i düşünemiyordu. Tuhaf ve biraz da hüzünlü olacaktı.

Dualar Gerçek Olsa

151

"Haklısın," dedi Faith. "Üç hafta süresince tek çocuk olmanın keyfini çıkarırsın." Zoe'nin yüzü aydınlandı.

"Hiç fena fikir değil. Bu arada babam nerede?"

"California'da. Birkaç saat sonra burada olur." Havaalanından telefon etmiş, tasarladığından bir gün önce döndüğünü haber vermişti ve ölü gibi yorgun olduğunu söylemişti.

"Sadece merak ettim," dedi Zoe ve telefona gitti. Yarım saat sonra odasına çekildi. Valizlerini boşaltıyor, giysileri oraya buraya saçıyordu. Bilgisayarı masanın üzerine açılmıştı. Kapı üç kez çalınmış, liseden en samimi arkadaşları gelmişti. Tam bir saat sonra pizzalar ısmarlandı. Alex eve geldiğinde müzik sonuna kadar açılmış, kızlar gülüşüyorlardı. Zoe akşam arkadaşlarıyla dışarı çıkacaklarını haber verdi. Evde bir kargaşa hüküm sürmeye başlamıştı, Alex söylenerek yatak odalarına girerken Faith uyumuş bir haldeydi.

"Evimiz Marslıların istilasına uğramış gibi," diye yakındı. "Ben gelirken pizzacı çocuk gidiyordu. Bir başkası da Çin yemeği getirmişti. Geldiğim an Zoe yüz dolar istedi ve yatak odasında iki yüz kadar kız vardı. Zoe'nin evde olduğu zamanları unuttum. Noel tatili ne kadar sürecektir?" Yorgun ve çaresiz görünüyordu. Faith, Zoe'nin açtığı banyo musluğunu tam kuvvet taşmak üzereyken fark edip kapatmıştı. Ama Zoe'nin eve getirdiği canlılık hoşuna

gidiyordu. Kızının gelmesiyle yaşadığını hissetmeye başlamıştı.

"Üç hafta kalacak. Seyahatin nasıl geçti?"

"Yorucu. Ama buraya kıyasla çok huzurluydu. Zoe'ye müziği kısmasını söyleyelim mi yoksa ben önümüzdeki üç hafta kulaklarımı mı tıkayayım? Eskiden de böyle miydi?"

"Evet. Onun için evden uzak olduklarında sıkıntıdan patlıyorum." Alex evrak çantasını yere ve kendini de koltuğun üzerine bıraktı.

152

Danielle Steel

"Eloise.'nin Noel tatilinde eve gelmeyeceğini bana söylemedin," dedi. Sesine suçlayan bir ifade vermemeye çalışmıştı, ama bu durumdan memnun olmadığı da açıkça anlaşıyordu. Alex'in Los Angeles'te bulunduğu bir hafta süresince de hiç konuşmamışlardı. İkisi de aramamıştı.

"Unutmuş olmalıyım," dedi Alex.

"İzin vermeden önce bana da sormalıydın. Telefonda söylediği zaman çok zor durumda kaldım."

"Gelecek mi?" Meraktan çok endişeli bir ifadeyle sormuştu. Evde bir kişinin daha varlığına dayanması mümkün değildi. Kızların evdeki hallerini çoktan unutmuştu.

"Gelmeyecek. Orada kalmasına senin izin verdiğini söyledi. Bu durumda benim gitmemesini söylemem aptallık olacaktı. Onun için karşı gelmedim."

"Orada eğlenecek," dedi Alex ayakkabılarını çıkartırken.

"Bir daha izin vermeyeceğimi söyledim. Ne olursa olsun, kızların her yıl Noel tatilinde eve gelmelerini istiyorum ve tavrımızı şimdiden koymayacak olursak, asla gelmezler. Her zaman eve gelmekten çok daha cazip şeyler olacaktır."

"Merak edilecek bir durum yok," dedi Alex.

"Olmadığını biliyorum. Ama onu özlüyorum," dedi Faith. Zoe'nin oda kapısı çarpılarak kapatılırken, odasından gelen müzik sesi birkaç desibel daha yükseldi.

"İzin vermem," dedi Alex. "Ayrıca Şükran Günü'nde geldiklerinde kardeşiyle tartıştılar. Bir süre ayrı kalmalarının iyi olacağını düşündüm."

"Bir arada olurlarsa araları daha kolay düzelirdi," dedi Faith inatla. Her şeye rağmen aile üyelerinin yakın olmaları gerektiğine inanı-

Dualar Gerçek Olsa

153

yordu. Alex'i dinlerken, Brad'la konuştuklarını düşünüyordu. Alex'le bazen iki ayrı kutup gibiydiler. Aslında genellikle öyle oluyordu.

"Zoe'nin müziği biraz kısmasını sağlayabilir misin? Bu gürültü üç hafta daha sürecek olursa

aklını oynatabilirim," dedi Alex duşu giderken.

"Yemek yiyecek misin?" diye sordu Faith gürültüden sesini duyurmaya çalışarak. Alex banyo kapısının önünde duraladı, perişan bir halde dönüp baktı.

"Uçakta yedim. Hemen yatacağım. Çocuklar sabaha kadar oturacaklar galiba."

"Zoe dışarı çıkacaklarını söylemişti. Gidip, müziği biraz kismalarını söyleyeyim."

"Sağ ol." İçeri girip, banyo kapısını kapattı. Ne bir öpücük, ne bir kucaklama, ne de içten bir selamlama, diye düşündü Faith. Öylece odaya girmiş ve gürültüden yakınmaya başlamıştı. Rahatsız olduğu için ki -namıyordu, ama üç günlük ayrılıktan sonra güzel bir çift söz söylemesini beklemişti.

Zoe'nin odasına gidip müziği biraz kismalarını söyledi. İki tane boş pizza kutusu yatağın üzerinde duruyordu, iki kız yere yayılmış, piz-zalarını yiyerek televizyon seyrediyorlardı, Zoe de saçlarını kurutuyordu. Mutfak masasının üzerinde türlü çeşitli Çin yemeği bekliyordu. Zoe eve tam gaz gelmişti.

"Az sonra baban yatacak, Zoe," dedi Faith usulca kızma. "Müziği biraz kıssanız iyi olur."

"Az sonra çıkacağız, anne," dedi Zoe. Kurutma makinesinin gürültüsünden sesini duyurmak için bağırarak. "Üç arkadaşım daha gelecek, evde biraz atıştırıp dışarı çıkacağız."

154

Danielle Steel

"Aşağı inerken televizyonu ve müzik setini kapatmayı unutma."

"Tamam, söz." Az sonra fırtına gibi aşağı kata indiklerinde banyodaki lavabonun kenarında bigudiler duruyordu, küveti de boşaltma-mıştı. Çağırıp toplatmanın anlamı olmaz, diye düşündü Faith. Zoe her zaman böyleydi. Yatak odasında da iki tane yanar mum unutmuştu. Faith, günün birinde evi yakmalarından çok korkuyordu. Mum konusunda anne kız sürekli kavga ederlerdi ve Zoe annesini paranoyak olmakla suçlardı.

"Gittiler mi?" diye sordu Alex umutla Faith yatak odasına döndüğünde. Pijamasını giymiş, kitabını almış ve çoktan yatağa girmişti. Saçları hâlâ ıslaktı.

"Hayır, ama az sonra gidecekler." Bigudilerden ve odada bulduğu yanar mumlardan bahsetmedi. Alex'in ne kadar telaşlı olduğunu biliyordu. Zoe'nin yaşındaki halini düşündü. Tam bir kadın vücuduna sahip olmasına rağmen, hâlâ çocuk olduğunu hatırlıyordu.

Kontrol etmek maksadıyla aşağı kata indiğinde çocukları mutfak masasının etrafına toplanmış buldu. Kutuların içinden Çin yemeğini yiyorlar ve histeri krizine tutulmuş gibi gülüyorlardı. Bir anda sayıları yediyi bulmuştu. Bu manzarayı görünce Faith, Ellie'nin gelmediğine neredeyse memnun olacaktı, çünkü bu kalabalığa onun da gürültüsü eklenecek, Alex iyice çılgına dönecekti.

"Yarın birlikte Noel ağacı almaya gideriz diye düşünmüştüm," dedi Faith kızına kalabalığın arasından.

"Gelemem, anne. Yarın saçlarımı kestirmeye gideceğim, ondan sonra da arkadaşlarla

buluşacağım." Noel ağacını Zoe ile birlikte almak Faith'in çok sevdiği bir âdet haline gelmişti. Fakat eski âdetler yavaş yavaş yok olmaya başlıyordu. "Kusura bakma. Gelecek hafta alsak olmaz mı?" Oysa Noel'e sadece dokuz gün kalmıştı.

Dualar Gerçek Olsa

155

"Pazar günü gitsek nasıl olur?" diye sordu Faith umutla. "Gidemem. Connecticut'ta bir parti var, oraya gideceğim." "Peki o halde, ben gidip alırsam süslememe yardım eder misin?" "Ederim, söz," dedi Zoe ve annesine sarıldı. Tam o sırada kapı zili çalındı. Dört kız daha gelmişti ve yarım saat sonra hep birlikte dışarı çıktılar. Zoe fazla geç kalmayacağını söylemiş, ama kesin saat vermemişti. Faith bir süre mutfaktaki dağınıklığı topladı. Daha ilk günden yakınlardan kızını üzmemek istemiyordu. Temizlemek daha kolayına geliyordu ve fazla zamanını da almıyordu. Yatak odasına döndüğünde Alex çoktan derin uykudaydı. Birden eve yine derin bir sessizlik hâkim olmuştu. Gülümsedi. Bütün gürültü ve pisliğe rağmen Zoe'nin gelmesinden memnundu. Yirmi dört yıldır alışkın olduğu yaşam tarzı buydu ve birkaç haftalığına bile olsa o yaşama dönmekten mutluydu.

Brad daha uçaktayken bir mesaj göndermişti. Ama artık San Fran-cisco'ya varmış olması gerekiyordu. O gün ikinci mesajı yazıyordu.

"Sevgili Brad," diye başladı. "Evde bir kargaşa hüküm sürmeye başladı. Müzik sesinden kulaklarım sağır olmak üzere. Saç kurutma makineleri, bigudiler, pizzalar, Çin yemekleri, kıkırdayan kızlar, çılgın bir müzik ve sonuna kadar açılmış müzik setleri eve hâkim oldu. Zoe geldi yani. Ama az önce arkadaşlarıyla dışarıya çıktı. Tam kargaşanın orta yerinde Alex, California'dan döndü ve hemen yatıp uyudu. Alex uyuyor. Zoe dışarıda. Evdeki hareket beni çok eğlendiriyor, zaten Zoe gittikten sonra okula başlayacağım. Sen nasılsın? Yolculuğun nasıl geçti? Seninle birlikte olmak çok güzeldi. Birlikte paten yapmak, kiliseye gitmek ve yemek yemek çok hoşuma gitti. Yine gel lütfen. Seni daha şimdiden özledim. Evlilik, ilişkiler, verdiğimiz ödünler ve sonuçları hakkında aynı düşünceleri paylaşmamız çok ilginç. Küçükken bu konulan hiç konuşmazdık. Neler konuştuğumuzu hatırlamıyorum. Ama çok gülerdik. Bu

156

Danielle Steel

tür konulan Jack'la konuşurdum. Bu duruma gelmemiz ne kadar komik değil mi? Hayat olması gerektiği gibi olmadı, ama biz olduğu haliyle de kabullendik. Çocuklar yanımdayken pek fazla aldırımıyorum doğrusu. Onlar gidince çok zor oluyor. O zaman insan sahip olduklarını ve olmadıklarını çok daha rahat fark edebiliyor.

"Yarın Zoe ile birlikte Noel ağacı almaya gitmek istiyordum. Bu üç hafta süresince bana bir saat bile ayıramıyor. Ona kalsa, Noel ağacını Paskalya'da süsleyeceğiz. Sanırım tek başıma almak zorunda kalacağım. Sorun değil. Burada olması yeter. O yokken bu ev mezar gibi sessiz oluyor.

"Hafta sonunda çok fazla çalışıp kendini yorma. Görüşmek üzere. Sevgiler, Fred."

Mesajını yazdıktan sonra bilgisayarın başında birkaç saat oturup diğer mesajlarını yanıtladı. New York'ta saat gece yarısını vururken Brad'dan cevap geldi.

"Selam... şimdi eve geldim. Sana yazmak için bilgisayarı açtığımda seni karşımda buldum.

Evdeki gürültüden biraz da bana gönder. Benim durumum senden biraz daha farklıydı. Bisiklet pompaları, tenis ayakkabıları ve kay kaylar hole saçılırdı. Televizyon ve müzik setlerinden inanılmaz gürültü yükselir ve iç çamaşırlarım yok olurdu. Bütün iç çamaşırlarımı ve çoraplarımı bir anda nasıl giyebiliyorlardı anlamıyorum. Arabalar kapının önündeki kaldırıma sıralanırdı. Bir grup genç adam buzdolabında ne var ne yoksa silip süpürürdü. Ben de bunları özlüyorum. Keşke burada olsalardı. Onlar burada olduğu zaman çok güzel vakit geçiriyordum. Seninle de çok güzel vakit geçirdim, Fred. Bunca yıldan sonra seni tekrar bulmak benim için en büyük hediye. Üç yıl önce seni kaybettiğim için üzülüyorum. Ama söz veriyorum, bir daha olmayacak. Sen gerçek olamayacak kadar iyi bir insansın. On dört

Dualar Gerçek Olsa

157

yaşındayken seni neden kaçırıp saklamadığıma kızıyorum. Ama o zamanlar kocaman memeleri ve kuş kadar beyinleri olan kızların peşinde koşuyordum. Memeler ne kadar büyük olursa o kadar makbuldü. Ama seni kaçırarak olsam, Jack beni öldürürdü. Böylesi daha iyi oldu. Seni bir dost, bir kardeş gibi seviyorum. Hayatıma bir güneş gibi doğduğun için teşekkür ederim. Annen hayatta olsa, bütün bunlar için ona teşekkür, küller ederdim. Aslında ona teşekkür etmeye gerek yok. Çünkü güzel ve iyi olan sensin. Yorgunluktan yığılmak üzereyim. Keşke orada olsaydım, Noel ağacını birlikte süslerdik. Zoe'yi benim için kucakla. Alex'e öpücük falan yok, yanlış anlayabilir. Sen de kendine dikkat et, Fred. Noel'e dokuz, alışveriş yapmama daha sekiz gün var. Sevgiler, Brad."

Mektubu okurken gülümsüyordu. Sonra yatak odasına çıktı ve kitabını alıp yatağa girdi. Zoe eve geldiğinde uyanık olmak istiyordu. Saat ikiye doğru Zoe geldi. Kızına iyi geceler öpücüğü vermek için aşağı kata indi. Eve geldiği ve arkadaşlarını gördüğü için çok mutluydu. Liseden en yakın arkadaşı da gece kalmak üzere birlikte gelmişti.

"Sabah görüşürüz, kızlar," dedi Faith kapıyı kapatırken. Sonra tekrar açtı. "Lütfen mum yakmak yok. Mümkünse Noel'e kadar evi yakmayalım. Sizce de uygun mu?"

"Tamam, anne." Zoe gülüyordu. "İyi geceler."

Yatağa girdiğinde Alex horlamaya başlamıştı. Işığı söndürmeden önce dönüp kocasına baktı. Brad'la konuştuğu konulan Alex'le asla konuşmazdı, çünkü Alex gerek görmezdi. Evin içinde, çocuklannın kulağa şiir kadar güzel gelen gürültülerini duymaktan da asla zevk almayacaktı. Faith'le birlikte paten yapmaya, hele kiliseye, Jack için mum yakmaya asla gitmezdi. Neden insan bu tür şeyleri kocasıyla değil de, arkadaşı ile yapıyordu? Alex sağlam, güvenilir, ciddi bir adamdı ve evlilikleri sonsuza kadar sürecekti. Ama onunla insanın evlilikte yaptığı

158

Danielle Steel

fedakârlıkları ve verdiği ödünleri konuşmaya kalkışacak olsa, dinlemezdi bile. Faith'i asla anlayamayacaktı ve anlamaya da çalışmamıştı. Alex'le sadece çocuklardan, işinden, seyahatlerinden ya da haberlerde dinledikleri ilginç konulardan konuşurlardı. Ama hayat felsefesini ve düşlerini onunla hiç paylaşmamıştı. Böyle gelmişti ve böyle gidecekti. Bunları kurmanın ve sahip olamadığı şeyler için üzülmenin de faydası yoktu. Artık Brad'la konuşabilecekti. Bu onun için en güzel hediyeydi.

Işığı söndürdü ve beş dakika sonra derin uykuya daldı. Ertesi sabah uyandığında Alex

çoktan gitmişti. Bürosuna sığınıp, işlerini toparlayacaktı. Banyosunu yaptı. Tam banyodan çıkmış, havlusuna uzanırken içeriye Zoe girdi.

"Hey, anne! O çürük de ne öyle?" Zoe şaşırmıştı, Faith hayretle başını eğdi. Farkına bile varmamıştı. Kalçasının üzerinde simsiyah, kocaman bir çürük vardı.

"Ne?... Ha... o... geçen gece paten yaparken olmuş olmalı," dedi kurulanırken. Çürük çok büyük olmasına rağmen acımıyordu.

"Paten yapmaya mı gittin? Ne zamandan beri paten yapıyorsun?" Zoe iyice şaşırmıştı.

"Beş yaşımdan beri yaparım. Uzun zamandır yapmıyordum. Hatırlamıyor musun? Küçükken seni de götürürdüm." Hatta birkaç kez Jack'la birlikte gitmişlerdi, ama Zoe çok küçük olduğu için hatırlamıyordu.

"Evet, hatırlıyor gibiyim," dedi Zoe. Ama sonradan bale ve atlara daha fazla ilgi duymaya başlamıştı. "Peki, kimle gittin?" Annesinin tek başına patene gitmiş olabileceğini düşünemiyordu.

"Jack Amca'nın eski bir arkadaşıyla. Birlikte büyüdük. Birkaç günlüğüne New York'a gelmişti, eski günleri anmak için birlikte paten yapmaya gittik. Eğlenceliydi."

Dualar Gerçek Olsa

159

"Nasıl bir adam bu?" Annesi giyinirken anlattıklarını ilgiyle dinliyordu. Faith'in en hoşuna giden de Zoe'nin arkadaşlığıydı.

"Hoş bir adam. Bana Jack Amca'nı hatırlatıyor. İki aydır mesaj-laşıyoruz. Büyükbaba Charlie'nin cenazesinde karşılaştık. San Francis-co'da yaşıyor ve suçlu çocukların avukatlığını yapıyor. Zor iş. Ağır suçlar. Jack Amca'nın cenaze töreninde onunla tanıştın, ama sanırım hatırlamıyorsun." O gün kızlar pek çok insanla tanıştıkları için şaşkına dönmüşlerdi. Zoe gülüyordu.

"Ona âşık mısın, anne? Anlatırken yüzünde güller açıyor."

"Saçmalama. Kendimi bildim bileli onu tanıyorum."

"Esrarengiz şeyler olmuş. Peki, o sana âşık mı?"

"Hayır. Sadece arkadaşız. Ağabey, kardeş gibi. Çok konuda konuşabiliyoruz ve pek çok ortak düşüncelerimiz var. Birlikte büyüdüğümüz için olsa gerek."

"Evli mi?" Zoe meraklanmıştı. Hikâye çok ilginç gelmişti. Daha önce annesinin yakın bir erkek arkadaşı olduğunu hatırlamıyordu, oysa pek çok evli kadının olduğunu biliyordu. Babasının iyi davranmadığını bildiği halde, daha önce annesinin ilişkiye girdiğini de hatırlamıyordu. Babasına müstahaktı, annesine de iyi gelecekti. Zoe, annesinden çok daha açık fikirliydi.

"Evli. İki oğlu var, ikiz. Bu yıl Afrika'da çalışıyorlar. Ellie'nin yaşındalar."

"Belki Ellie onlarla tanışmak ister. Yakışıklılar mı?" Brad fotoğraflarını göstermişti, babalarına

benziyorlardı.

"Sanırım."

"Öyleyse yakışıklı değiller," dedi Zoe ve odasına döndü.

Zoe'nin Brad'la bu kadar çok ilgilenmesi tuhaftı. Bir süre sonra Zoe kuaföre gitmek üzere evden çıktı, Faith'de Noel ağacı almaya git-

160

Danielle Steel

ti. Oturma odasına yakışacak, büyük bir ağaç seçti ve öğleden sonra eve getirdiler. Alex eve geldiğinde hâlâ ağacı süslemekle meşguldü. Alex birkaç dakika Faith'i seyretti ve bu iş onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi gidip oturdu. Faith merdivenin tepesine çıkmış, en parlak süsleri tepeye yerleştirmeye uğraşıyordu. Ondan önce de bir saat ışıklandırma ile uğraşmıştı.

"Yardım etmek ister misin?" diye sordu umutla. Zoe ortalıkta görünmüyordu.

"Sen beceriyorsun," dedi Alex ve gitti. Ağaç süslemekten nefret ediyordu. Çocuklar küçükken birlikte süslerlerdi ama o günler çok geride kalmıştı. Çocukların artık ağaçla uğraşacak zamanları da yoktu ve hoşlanmıyorlardı Faith bir saat daha uğraştıktan sonra birkaç adım geri çekilip keyifle ağacına baktı. Çok güzel olmuştu. Müzik setine Noel ilahilerini koydu ve bir şey almak için çalışma masasına gittiğinde mesajının olduğunu gördü. Bütün gün bilgisayarına bakacak zamanı olmamıştı.

"Selam Fred. Kötü bir gündü. Bu kötü günü birisiyle paylaşmam gerek. Bir süre önce bir çift bana telefon etti. On beş yaşında kızları, altı yaşındaki oğullarını öldürmekle suçlanıyormuş. Anladığım kadarıyla kızın zihinsel sorunları var, açıkça belli olmuyor, ama öyle. Yapmış olabilir, onun için kıza rapor almak için kurula sokmaya çalışıyorum. Büyük olasılıkla kızı akıl hastanesine koyacaklar. Aile için bir facia tabii. Perişan haldeler. Tam Noel hediyesi. Ölen çocuğun resimlerini görünce içim sızladı. Bu gece kızı görmeye gideceğim. Şimdilik göz altında. Bazen işimden nefret ediyorum. Bu konuda yapabileceğim fazla bir şey yok. Birkaç tavsiyede bulunabileceğim, hepsi o kadar. Hepsi için üzülüyorum. Seni de sıktığım için özür dilerim. Umarım senin günün iyi geçmiştir. Hiç değilse benimkinden iyidir. Ağacı aldın mı? Çok

Dualar Gerçek Olsa

161

güzel olduğuna bahse girerim. Sen de çok güzelsin. Kırmızı palton çok yakışmıştı. Söylemiş miydin? Kırmızı sana çok yakışıyor. Paten de Öyle. Yine yaparız. Sevgiler, Brad."

Brad'ın morali kötü görünüyordu, Faith hemen cevap yazdı.

"Çok üzüldüm. Korkunç bir şey. Tam bir kâbus, iki çocuklarını da kaybetmişler. Çok feci bir durum ve bu işin sana geldiğine çok üzüldüm. Burada her şey yolunda. Ağaç süslendi. Çok güzel oldu. Zoe bütün gün ortalıkta yoktu. Saç kestirmesi altı saat sürdüğü için, ağaç süslemeye yetişemedi. Az sonra gelir. Şimdi akşam yemeğini hazırlamalıyım. Sadece bir merhaba demek istedim. Patende o kadar iyiydim ki, kalçamdan dizime kadar kocaman bir çürüğüm var. Zoe gördüğünde dehşete düştü. Kiminle patene gittiğimi ona söyledim. Çok

etkilendi. Onunla tekrar karşılaşmanı çok isterim. Kendine dikkat et. Neşelenmeye çalış. Sevgiler, Fred."

Tam gönderirken odaya Zoe girdi. Sağı çok güzel olmuştu, makyaj ve manikür de yaptırmıştı.

"Hey, çok güzel olmuşsun." Faith kızına gülümsedi, hâlâ çalışma masasında oturuyordu.

"Kime yazıyorsun?" Zoe meraklanmıştı. Makyajlı haliyle şaşılacak derecede Faith'in gençliğine benziyordu.

"Brad'a. Sana bahsettiğim arkadaşım," dedi Faith çekinmeden. Zoe güldü.

"Ona âşık mı oldun, anne?" Ciddileşmişti, Faith başını iki yana salladı.

"Kesinlikle hayır. Sadece arkadaşız."

"Onunla flört mü ediyorsun?" Konu çok ilgisini çekiyordu ve mümkün olduğu kadar fazla bilgi edinmeye çalışıyordu.

"Tabii ki etmiyorum. Sadece arkadaşım. Hepsi bu."

F: 11

162

Danielle Steel

"Bana kalırsa sen âşıksın, anne," dedi Zoe inatla. "Ondan bahsederken gözlerinin nasıl olduğunu görmelisin. Pırıl pırıl parlıyor."

"Şaka yapıyorsun herhalde, Zoe Madison," diye takıldı annesi.

"Hayır. Şaka değil. Sen âşıksın."

"Sen de hayatımda tanıdığım en aptal insansın," diye güldü Faith.

"Babam biliyor mu? Yani bahsettin mi?"

"Bahsetmiştim. Ama pek ilgilenmedi. Tanrı'ya şükür hayal gücü senin kadar güçlü değil. Brad'ın da değil. Küçükken ona âşıktım, ama on dört yaşında bitti. Asırlar önceydi yani. Yanılıyorsun, âşık değilim."

"Belki de olmalısın," dedi Zoe. "Babamla pek mutlu değilsin." Zoe'nin öylesine söylediği sözler Faith'i dehşete düşürdü.

"Hayır, mutluyum. Saçma konuşuyorsun."

"Ama doğru. Seninle hiç konuşmuyor. İyi davranmıyor. Öpmüyor, hatta sarılmıyor."

"Baban insanların önünde gösteriş yapmaktan hoşlanmaz," diye kocasını savundu.

"Peki nasıl yapıyorsun? Senden üç saat önce yatmış ve uyumuş oluyor. Uyandırıyor musun?"

Anne, aptal değilim. Hem seninle nasıl konuştuğuna bir baksana. Sen çok daha iyisini hak ediyorsun." Zoe'nin samimiyetle söyledikleri Faith'i çok şaşırttı. Kızının bütün bunları gözlemlemiş olması ve on sekiz yaşında olmasına rağmen bu sonuca varması onu dehşete düşürmüştü. Ama bütün bu söyledikleri Brad'a âşık olmasını gerektirmiyordu. Onu üzen Zoe'nin evlilikleri hakkında böylesine karamsar bir tablo çizmesi ve daha kötüsü söylediklerinin doğru olmasıydı. Ama bu şekilde özetlendiğini duymak hiç hoş değildi. Belli ki Zoe'nin gözünde evlilikleri başarılı değildi, aslında Faith kızına hak vermiyor değildi. Oysa yıllardır çok daha farklı göstermek için çabalamıştı.

Dualar Gerçek Olsa

163

"Söylediklerin doğru değil, Zoe. Biz mutluyuz. Birbirimizi anlıyoruz. Böyle çok rahatız."

"Hayır." Zoe annesinin söylediklerini kabullenmedi. Faith'in gerçekleri kendisine bile itiraf etmeyeceğini çok iyi biliyordu. Belki bir tek Brad'a anlatırdı. "Babam rahat, ama sen değilsin. Sana sürekli baskı yapan ve dinlemeyen biriyle nasıl mutlu olabilirsin? Sen bunlara layık değilsin, anne. Babamı rahat ettirmekten başka bir şey yapmıyorsun. Belki günün birinde sana iyi davranan birini bulup, onu bırakacaksın. Keşke yapsan. Senin iyiliğin için. Ellie biraz üzülür, ama zamanla alışır. Bense senin adına çok sevinirim." Annesinin pek hoşuna gitmese de durumu çok güzel özetlemiş ve çıkış yolunu da göstermişti.

"Zoe!" Faith kızına sıkı sıkı sarıldı. "Baban hakkında nasıl böyle konuşabiliyorsun?" Zoe'nin sezgileri karşısında dehşete düşmüştü.

"Çünkü seni seviyorum ve mutlu olmanı istiyorum, anne. Mutlu değilsin. Okula başlayacağın için seviniyorum. Belki okulda biriyle tanışırsın." Annesinin başka bir erkekle ilişkiye girmesini gönülden destekliyordu.

"Zoe, ben kimseyle tanışmak istemiyorum. Ben evliyim. Babanı seviyorum. Hiçbir yere gitmeyi de düşünmüyorum."

"O halde düşünsen iyi olur. Belki Brad olabilir." Annesini başka biriyle ilişkiye sokmaya kararlıydı. Faith iyice dehşete düştü.

"Brad olamaz," diye atıldı hemen. "Biz onunla kardeş gibiyiz."

"O zaman bu mesajlarda birbirinize ne yazıyorsunuz?" Zoe ciddi bir şekilde şüpheleniyordu.

"Havadan sudan, senden ve Ellie'den, onun çocuklarından, işinden, benim okulumdan bahsediyoruz. Kardeşim Jack'dan, onun karısı ve babandan konuşuyoruz."

"Fena değil. Nasıl bir adam? Kaç yaşında?"

164

Danielle Steel

"Uzun boylu, yeşil gözlü, siyah saçlı, çukur çeneli. Kırk dokuz yaşında."

"Yakışıklı mı?"

"Evet. Öyle sayılır. Ben o gözle bakmıyorum ama, aileden biri gibi görüyorum." Ama bu söyledikleri tamamen doğru değildi. Bu kez, onu Charlie'nin cenaze töreninde gördüğünden çok daha yakışıklı olduğunu fark etmişti. Ama bunu Zoe'ye söylemeyecekti, çünkü çılgına döner ve saçma sonuçlara varabilirdi.

"Fotoğrafı var mı?"

"Yok."

"Bak, yine aynı şey oldu," dedi Zoe zafer kazanmış bir ifadeyle.

"Ne oldu?"

"Ondan bahsederken gözlerin parladı. Yanılmamışım. Sen âşıksın."

"Zoe Madison, terbiyesizleşme."

"Göreceksin. Haklıyım. Belki sen de henüz farkında değilsin. Ama âşıksın."

"Onu kırk dokuz yıldır tanıyorum. Âşık olmak için biraz gecikmiş sayılmaz mıyım?"

"Hiçbir şey için geç kalınmış sayılmaz. Belki karısından ayrılır."

O sırada Alex aşağı kata indi ve canı sıkılmış bir ifadeyle başını kapıdan uzattı. "Hâlâ yemeği hazırlamadın mı, Faith? Açlıktan ölüyorum. Saat neredeyse.yedi oluyor."

"Kusura bakma, Alex. Hemen başlıyorum. Çabucak bir şeyler hazırlarım." Alex başını salladı ve çalışma odasına çekilip kapısını kapattı. Zoe annesine baktı. Babasının annesiyle konuşma tarzından hiç hoşlanmıyordu.

"Neden kendisine bir köle bulmasını söylemedin?" .

f

Dualar Gerçek Olsa

165

"Zoe!"

"Neden yemeğini kendi hazırlamıyor ya da seni yemeğe götürmüyor? İstese götürebilir."

"Çok çalışıyor. Yorgun. Bütün hafta seyahatleydi. Bütün gün de büroda çalıştı."

"Sen de ağacı süsledin. Odamı da toplamışsın, bu arada teşekkür ederim. Kahvaltı hazırladın, akşam yemeğini pişirdin. Sen de bütün gün oturup şeker yiyerek televizyon seyretmiyorsun." Faith gülmeye başladı, Zoe de sinirli bir tavırla peşi sıra mutfağa gitti.

"Yemeği evde mi yiyeceksin?" diye sordu Faith buzdolabına bakarken. Hepsine yetecek kadar biftek vardı.

"Hayır. Dışarı çıkıyorum. Bence siz de öyle yapmalısınız." Alex dışarı çıkacak bir ruh halinde değildi ve Faith yemeği hazırlamaktan yüksünmüyordu. Bunu kırk altı yıldır yapıyordu ve Zoe

her ne kadar haksızlık olduğunu düşünse de Faith bunu sorun etmiyordu. "Neden seni sinemaya götürmüyor?" Bu konuda haklıydı, aylardır sinemaya gitmemişlerdi. Zaten yılda ancak birkaç kere gidiyorlardı. Ama Alex sinemadan hoşlanmazdı ve genellikle eve geldiğinde yorgun olurdu.

"Gereksiz yere endişeleniyorsun. İlk önce benim bir ilişki yaşadığımı sandın, şimdi de babanın beni dışarı çıkartmadığını söylüyorsun. Neden kafam başka şeylerle yormuyorsun?" Bunları söylerken yemeği hazırlamaya başlamıştı.

"Bana kalırsa Brad'la bir ilişki yaşamalısın," diye fısıldadı Zoe ve annesine sarılıp yukarı kata, odasına çıktı. Faith biftikleri ızgaraya koyarken kendi kendine gülümsüyordu. Zoe daha çocuktü. Söyledikleri saçma sapan şeylerdi.

166

Danielle Steel

11

Hafta sonunda ev Zoe'nin arkadaşlarıyla dolup taşı. Faith onlara yemek hazırladı, pizza ve taksi paralarını ödedi, yatak takımlarını ve havluları değiştirdi, yerlere saçılmış giysileri topladı ve gece yarıları Zoe eve gelinceye kadar uyumadan bekledi. Connecticut'taki partiye araba yerine trenle gitmeye karar verince içi rahatladı ve o gece Zoe eve sabaha karşı üçte geldi.

Faith kendini bir çatışmanın ortasında gibi hissediyordu, çünkü evdeki kargaşa, gürültü ve dağınıklık Alex'i çileden çıkartıyor, Zoe ile birbirlerini boğazlayacak gibi oluyorlardı. Alex kızının müziğinden, lisanından, eve gelip giden oğlanlardan, arkalarında bıraktıkları dağınıklıktan ve arkadaşlarının giyim tarzından nefret ediyordu. Onları yersiz yurtsuz insanlara benzetiyor, dinledikleri müziği açık saçık buluyordu. Faith bunlara alışkındı ve on sekiz yaşındaki gençliğin yeni akımlarına ve zaaflarına hoşgörüyü bakabiliyordu. Zoe, Noel tatili süresince birkaç kez annesine "son derece kafadar" olduğunu söylemişti.

Pazartesi gecesı Ellie, Saint Moritz'den telefon etti. Zoe dışarıdaydı, kızının sesini duyunca Faith sevindi. Çok eğleniyordu, kayak yapıyordu ve değişik insanlarla tanışmıştı. Geoffrey'in ailesinin çok iyi dav-

Dualar Gerçek Olsa

167

randığını söyledi. Mutluluğu ve çılgın bir aşk yaşamadığı konuşmasından belli oluyordu. Anlattıklarını dinlerken Alex'e hak veriyor ve gitmesine izin vermekle iyi yaptığını düşünüyordu. Kızı New York'ta olabileceğinden çok daha güzel vakit geçiriyordu.

"Sana hak verdim," dedi kocasına o gece yemekte. "Eloise çok eğleniyor."

"Ben her zaman haklıyım," dedi Alex hiç duraksamadan. "Senin okul meselende de haklıydım. Korkunç bir hata." Faith bu konuyu açmak istemiyordu. Tartışmak da istemiyordu, ama Alex'in kapatmaya niyeti yoktu. "Aklın hâlâ başına gelmedi mi, Faith?" Konuyu neden açtığını bilmiyordu, ama huzursuz oluyordu. Yaklaşık bir hafta sonra sınavlara girecekti ve bunu kocasından sakladığı için zaten yeterince rahatsızdı.

"Hayır, Alex, gelmedi. Üç hafta sonra okula başlıyorum." Kendi parasıyla okul taksitlerini ödemişti. Bir yıl önce annesi öldüğünde Fa-ith'e az bir para kalmıştı. Jack'ın bütün parası ve sigortadan gelen para dul karısına kalmıştı. Debbie de giderken ne var, ne yoksa alıp götürmüştü. Sadece Faith için çok değerli olan birkaç parça eşya bırakmıştı.

"Pişman olacaksın," dedi Alex. Faith'in konuyu değıştirme çabaları başarısız olmuştu. "Daha ilk dönemde çuvalalayacaksın."

"Bu konuyu seninle tartışmak istemiyorum," dedi sonunda umursamaz bir ifadeyle. Alex sustu ve yemeğın sonuna kadar bir daha hiç konuşmadı. Yemekten sonra da okumak için yukarı kata çıktı. Mutfağı toparlarken Faith'in cesareti iyiden iyiye kırılmıştı. İşı bittikten sonra hemen Brad'a bir mesaj gönderdi.

"Tanrı aşkına," diyordu Brad birkaç dakika sonra gelen cevabında. Her zaman olduğu gibi mesaj geldiğinde Faith çalışma masasında oturuyordu. "Alex neler saçmılıyor. Okuldayken notların benden ve

168

Danielle Steel

Jack'tan yüksekti. Barnard'dan en iyi dereceyle mezun oldun. Senin kim olduğunu bilmiyor mu? Ben ilk girişimde baro sınavını verememiştim. Ama senin ilk seferde vereceğine bahse girerim. Neden artık sırtından inmiyor? Bir daha bu konuyu açacak olursa cehenneme kadar yolu olduğunu söyle," diye devam ediyordu Brad. "Ben sana güveniyorum, Fred. Artık sen de kendine güvensen iyi olur. Sevgiler, Brad."

"Sanırım hâlâ benim okula dönmeme kızıyor," dedi Faith cevabında. "Şimdiye kadar kabullenmiş olacağını sanıyordum." Birden kızının söylediklerini hatırladı. Zoe'nin Brad'a âşık olduğunu, değilse bile yakında olacağını söylediğinden Brad'a bahsetmemişti. Brad'ın hoşlanacağını sanmıyordu. Zaten mümkün değildi. Brad'ı kardeşı gibi seviyordu ve Brad'ın da aynı duygulan beslediğinden emindi. Fakat böyle bir ilişkiyi Zoe yaşında bir çocuğun anlaması zordu. Platonik ilişkinin güzelliğini anlaması beklenemezdi. Onun yaşında her şey seksten ibaretti.

"Alex'in serti kemirmesinden sıkıldım," diye geldi Brad'ın cevabı. "Paramparça olmadan nasıl kalabiliyorsun?"

"Alıştım artık. Aslında isteyerek yapmıyor. Ama tarzı böyle," diye sonraki mesajında kocasını savundu.

Fakat Brad'ın tarafında da durum o kadar düzgün gitmiyordu. Noel'den sonra herkes tuhaflaşmıştı. Özellikle Pam kendini dağıtmıştı. Bir partiden diğerine gidiyor, Brad'ı da zorluyordu. Brad'ın işleri yoğundu, ayrıca Pam'ın hoşlandığı sosyal faaliyetlerle ilgilenmiyordu. Çok önceden bu tür yerlere arkadaşlarıyla gitmesini tercih ettiğini söylemişti. Fakat yılın belirli zamanlarında Pam ısrarcı oluyordu. Bu ısrarcılığı özellikle eylül ayında sezon açılırken ve Noel'de oluyordu. Kokteyl partilere, yemek davetlerine ve dansa gidiyor, hiçbir açılışı ya da baloyu kaçırmıyordu. Brad artık Pam'ın eğlence takvimini takip edemez olmuştu, etmeye de niyeti yoktu. Çok daha önemli olduğunu dü-

Dualar Gerçek Olsa

169

şündüğü işlerle uğraşıyordu. Noel'den hemen sonra bir davası vardı ve zamanının çoğunu bu davaya hazırlanmak alıyordu. Pam bu durumdan hiç memnun değildi.

"Tanrı aşkına, basit işleri yardımcılara yaptırsan olmaz mı? Hepsini kendin mi yapmak zorundasın?" Brad yine o gece dışarı çıkamayacağını söylemişti. Bir gece önce saat ikiye kadar büroda çalışmıştı. Aslında memnun oluyordu, çünkü bir bakıma kaçış oluyordu.

"Böyle bir işi başkasına emanet edemem, Pam, bunu sen de biliyorsun."

"Neden? Biliyorum tabii. Ben de mahkemeye giriyorum. Ama işin yansını asistanlarım yapıyor."

"Sen cinayetle suçlanan çocukları savunmuyorsun. Arada fark var. Yaşamlar farklı."

"Bir bakıma haklısın, Brad. Bizim yaşamımız da öyle. Sen artık benimle olmuyorsun." Üzerinde mavi payetli gece elbisesi vardı ve öfkeden köpürmüş bir halde odayı arşınılıyordu. Gözlerindeki ifade pek çok erkeğin ödünü patlatacak gibiydi, ama Brad'ı etkilemiyordu. Kan-sının sinir krizlerine alışkındı. Bir zamanlar gözlerine bakmaktan korkardı, ama artık hiç etkilenmiyordu.

"Bu konuda yıllar önce anlaştığımızı sanıyordum," dedi bıkkın bir ifadeyle.

"Ama benim için önemli olan davetlere katılacağını söylemiştin."

"Ama bir davaya hazırlanırken değil. Gelemem. Bu kadar basit." Karısının kendisini yıldırmasına izin vermek niyetinde değildi. Pam bunu uzun zamandır yapmaya çalışıyordu.

"Neden? Peki, ya yüreği yaralı küçük sevgilin isterse? Arada sırada bir yerlere gitmek istemiyor mu?" Bu sözler Brad'ı şaşırttı, gözlerini kısarak karısına baktı.

170

Danielle Steel

"Sen neden bahsediyorsun?" Kafası karışmıştı.

"Geçen gün ona yazdığın mesajlardan birini gördüm, ne kadar zarif olduğunu ve kiliseye gittiğinizi yazmıştın. Ne zamandan beri dindar oldun? Kim bu kız? Bir rahibe mi?"

"Sen onun kim olduğunu bırak, kendi yaptığına bak. Bilgisaya-rımdaki mesajları gizlice okumak da ne demek oluyor? İğrenç bir davranış."

"Açık bırakıp garaja inmiştin. Peki nedir bu, söyler misin?"

"Çocukluk arkadaşım. Ağabeyi en samimi arkadaşımdı. Jack. Bu da onun kardeşi, Faith. Biz arkadaşız. Daha ileri bir şey yok. Sana hiçbir açıklama ve özür borcum da yok. New York'ta onu yemeğe götürdüm ve birlikte kiliseye gittik."

"Ne kadar acıklı. Yatıyor musunuz?" Pam tükürür gibi konuşuyordu. Yıllardır sevişmiyorlardı ve Brad bu tür sahnelerden kaçınıyordu. Bu dönem içerisinde karısının kendisini defalarca aldattığını biliyordu. Ama sormayacak kadar akıllıydı ve zaten ilgilenmiyordu.

"Seni ilgilendireceğini sanmıyorum, ama yatmıyorum. Ben senin hayatını sorgulamıyorum." Sözsüz bir anlaşmayla yıllardır birlikte yatmıyorlardı. Brad artık karısını sevmiyordu. Onunla sevişmek, robotla sevişmek gibi geliyordu. Pam sadece bir hırs küpüydü. Bir süre sonra onunla sevişirken Brad bilgisayarı ya da çalışma masası ile sevişiyor gibi hissetmeye başlamıştı kendini. Artık yapamıyordu. Onunla seviş-mektense, hiç sevişmemeyi tercih ediyordu. Karısı küçük kaçamakları olduğundan emindi. İlk başlarda tutkuyla sevişen kocasının yıllardır seks yapmadan yaşadığına inanmak mümkün değildi. Bu da Brad'ın fedakârlıklarından biriydi, bu konuyu Faith'le de üstü kapalı olarak konuşmuşlardı. Bu tür konuların paylaşılması gerektiğini düşündüğü için fazla ayrıntıya girmemişti.

Dualar Gerçek Olsa

171

Pam şaşırmış bir haldeydi. Brad bakışlarıyla onu susturmuştu. "Ona âşık mısın?"

"Tabii ki değilim. Sadece arkadaşım. Hepsi bu kadar. Çocukluğumdan beri tanıyorum."

"Yatmıyorsun ve onunla kiliseye gidiyorsun, neye istersen bahse girerim âşıksın, Brad."

"İkisinden birinin olması şart mı? Sadece arkadaş olamaz mıyız? Bütün bunlar neden bilgisayarına baktığını açıklamıyor. Ben seninki-ne bakmıyorum."

"Özür dilerim. Tesadüfen gördüm. Mesaj ekrandaydı." Brad mesajında karısı hakkında kötü bir şey yazıp yazmadığını hatırlamıyordu. Ama yazmış olsa Pam muhakkak söylerdi, diye düşündü. "Hayatını kilisede geçirdiğine göre zavallının biri olmalı."

"Onun ne yaptığı seni hiç ilgilendirmez. Şimdi esas konumuza dönelim. Çalışmam gerekiyor. Dışarı çıkmayacağım. Hele bu saçmalıklardan sonra hiç niyetim yok. Zaten seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum. Onun için kendine yanında sürükleyebileceğin bir hödük bul. Tanıdığın pek çok erkek var. Seninle her gece partilere gelecek birini bul. Ben gelmeyeceğim." Bunları söyledikten sonra odanın kapısını çarpıp çıktı ve çalışma odasına gitti. Bir şeyler atıştırmak ve bir dosya almak için eve gelmişti. Çalışma masasının başına oturdu, bütün vücudu titriyordu. Pam'ın mesajlarını okuyarak ve Faith hakkında o şekilde konuşarak saygısızlık ettiğini düşünüyordu. Faith'in bu konuyla hiçbir ilgisi yoktu ve yanlış bir hareket de yapmamışlardı. Faith'le yattığını söylemesine ve âşık olduğunu ima etmesine çok kızıyordu. İkisi de doğru değildi. Yaklaşık kırk yıllık kutsal bir dostlukları vardı. Pam bu tür şeylerden anlamazdı. Onun için hiçbir şey kutsal değildi.

172

Danielle Steel

Yarım saat sonra bürosuna gitmek üzere evden çıktı. Başı ağrıyor ve midesi bulanıyordu. Bu gezegende hiç kimse onu Pam kadar kızdı-ramazdı. Brad'ı deli etmekte üstüne yoktu. İnatçı, mantıksız ve saldırgandı. İzin verse saatlerce tartışabilirdi. Bürosuna vardığında öfkesi hâlâ yatışmamıştı. Sonunda Faith'e telefon etmeye karar verdi.

Alex bir iş yemeğine gittiği için Faith o gece evde yalnızdı. Brad'ın sesini duyunca hem sevindi, hem de şaşırdı. Onun sesini duyduğu anda da Brad'ın sinirleri yatıştı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi. Ses tonundan gergin olduğu anlaşılıyordu.

"İyi misin?" Faith'in merak ettiğini anlayınca Brad gülümsedi. Pam'da olmayan bütün nitelikler Faith'de vardı. Kibar, duygusal, dikkatli, düşünceli, alçakgönüllü ve insana hayat veren bir yapıya sahipti.

"Sadece yorgunum. Biraz da hırçınlığım üzerimde," dedi. "Kötü bir gün geçirdim. Senin günün nasıldı?" Faith'e, özellikle Pam konusunda dert yandığı için kendini suçlu hissediyordu. Ama gerektiğinde ağlayabileceği bir omuz olduğunu bilmek güzel bir duyguydu. Yıllardır kimseden böyle bir destek ve teselli görmemişti. Son iki aydır Faith bu görevi üstlenmiş ve hiç ihmal etmemiştir.

"İyi geçti. Alex ve Zoe dışarı çıktı, tabii birlikte değiller. Ben de sessiz bir gecenin keyfini çıkarıyordum. Motel işletiyor gibiyim. Sürekli havluları yıkıyorum, yatak takımlarını değiştiriyorum, evi yanmaktan kurtarmak için ortada bırakılmış mumları söndürüyorum. Yine de Zoe'nin evde olması çok güzel. Şimdi de sen kötü geçen gününü anlat. Sorun neydi?"

"Bu sabah bir celsede yaptığım savunma yetersiz kaldı, oysa mahkemede kullanacaktım. Yeterince hazırlanamadım, daha fazla tanık bulmam gerekiyor, yoksa çocuk mahvolacak. Sekreterim hastalan-

Dualar Gerçek Olsa

173

di. Yemek için bir saatliğine eve uğradım Pam'la kavga ettik. Çok önemli değil. Gereksiz saçmalıklardı."

"Neden kavga ettiniz?" Faith iyi bir dinleyiciydi.

"Onunla birlikte binlerce partiye katılmamı istiyor. Gecede iki ya da üç partiye gidiyor, oysa benim kavalyecilik oynayacak ne zamanım, ne de isteğim var. Bu tür toplantılardan nefret ettiğimi biliyor, gider gitmez zaten ortadan kayboluyor. Beni yanında taşımasının tek amacı içeri girerken yalnız olmamak. Bu saçmalıklara ayıracak zamanım yok, Faith. Her gün bir davaya giriyorum ya da bir dava için hazırlanıyorum. Çocukların bana ihtiyacı var."

"Peki, vazgeçti mi sonunda?" diye sordu Faith. Brad konuşmasına ara verdi ve derin bir soluk aldı. Bir solukta Pam'la yaptığı kavgayı anlatıvermişti.

"Evet," dedi. Çok sinirlenmişti. Faith'e anlatıp anlatmamak konusunda kararsız kalmıştı ve sonunda anlatmaması için bir neden görememişti. Saklayacak bir şeyi yoktu. "Geçen gün mesajlarımdan birini okuduğunu söyleyince çıldırdım."

"Çok haklısın," dedi Faith. O da özel hayatına girilmesinden hoşlanmazdı. Mesajlarını, özellikle Brad'dan gelenleri kızlarının bile okumasını istemezdi.

"Sana yazdıklarımdan birini okumuş. Senin New York'ta birlikte olduktan sonra yazdığım teşekkür mesajıydı. Aslında uygunsuz bir şey yazmamıştım, ama çok sinirlendim." Güldü. "Sana âşık olduğumu söyledi. Biraz saçmaladı."

Faith gülümsedi. "Zoe de bana aynı şeyi söyledi, daha doğrusu sordu. Aramızda bir ilişki olup olmadığını öğrenmek istedi."

"Sen ne söyledin?"

Danielle Steel

"Olmadığını söyledim. İnanmadı. Bana olan davranışları yüzünden Alex'in bunu hak ettiğini söyledi. Onun böyle söylemesi çok ilginç."

"Haklı. Alex senin için hiçbir şey yapmıyor, Faith. Seni yemeğe çıkarmıyor, sinemaya götürmüyor. Sadece çalışıyor, uyuyor ve yakınıyor... tıpkı benim gibi." Birden çizdiği portreye kahkahalarla güldü. "Bu durumda Pam'ın da bir ilişkisi olması gerekiyor, ama zaten onun var."

"Ciddi misin?" Faith şaşırmıştı. Brad artık yatmadıklarını söylememişti. Faith'e bile söyleyemediği bazı konular vardı.

"Sormuyorum. Artık beni ilgilendirmediyi düşünüyorum." Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyordu, ama Faith ne demek istediğini anlamış ve şaşırmıştı. Brad pes edecek bir insana benzemiyordu, ama kapalı kapılar ardında neler olduğunu kimse bilemezdi. "Benim yaptıklarım da onu ilgilendirmez. Seni karalamasına da izin veremem." İçinden Faith'i korumak geliyordu ve kiliseye gitmeleri konusunda Pam'ın söylediklerinden hiç bahsetmedi. Faith'i kızdıracağını biliyordu. "Seni arayıp içimi döktüğüm için başışla, Fred. Söylediğim gibi, çok yorgunum. Pam da üzerine tuz biber ekti." İnsanın dertleşebileceği bir yakını olması çok güzeldi, bir süre daha sohbet ettiler ve telefonu kapattılar. Brad işinin başına döndü. Kısacık sohbet ikisine de iyi gelmişti. Her zaman olduğu gibi telefonu kapattıklarında mutlu ve huzurluydular. Faith, banyo yapıp yatmak için yukarı kata çıktı. Brad bir süre çalışma masasında oturup boşluğa bakarak Faith'i düşündü.

Karısının onu Faith'le yatmakla suçlaması ve Zoe'nin annesine aynı soruyu sorması tuhaftı. İkisinin de aynı şeyleri söylemesi daha da tuhaftı. Oysa Brad'm Pam'a söylediği gibi, böyle bir şey olması mümkün değildi. İlk başından beri onlar sadece arkadaşılar. Faith'in arkadaşlığından hoşlanıyor olması hiçbir şeyi değiştirmezdi. Onun gözünde Faith hâlâ ağaca çıkmasına yardım ettiği, örgülü saçlarını yeşile bo-

Dualar Gerçek Olsa

yadığı küçük kızdı. Gerçekten öyle miydi? Birden Faith'in kendisi için neler ifade ettiğini ve son iki ay süresince ona ne kadar bağlanmış olduğunu fark etti. Bunları düşünürken Rockefeller Merkezi'nde paten yapışı, St. Patrick Kilisesi'nde mum yakışı gözlerinin önüne geldi... hayatında bu kadar güzel bir yüz görmemişti. Dua ederken yüzü ıslık ıslık parlıyordu. Birden acaba Pam haklı mı diye düşündü, ama olamazdı, mümkün değildi. Yorgun bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. Saçma sapan şeyler hayal ediyordu. Faith'e âşık değildi. Çocukluğunda ve şimdi ne kadar güzel olursa olsun, Faith sadece arkadaşydı.

New York'ta ise Faith küvette yıkanırken kafasında aynı düşünceler vardı. O da Brad'la aynı sonuca vardı. Pam ve Zoe saçmalıyordu. Brad'la birbirlerine âşık değildiler. Sadece arkadaşılar, hatta ağabey kardeş gibiydiler. Birbirlerinden başka bir beklentileri yoktu. Sadece dostluklarına ihtiyaçları vardı. Ayrıca arkadaşlıktan ileri gidecek olsalar, dostluklarının bozulacağını biliyordu. Ne pahasına olursa olsun buna izin vermezdi.

Pam'la tartıştıkları günün ertesi sabahı, işe gitmek üzere Go-ugh'daki St. Mary's Katedrali önünden geçerken Brad'ın aklına parlak bir fikir geldi. Saat dokuzda bir randevusu olduğu için duramadı, fakat büroya gider gitmez, sekreterinden istediği bilgiyi almasını rica etti. Daha sonra, bölge savcısıyla telefonda konuşurken, sekreteri üzerinde adres yazan bir not kâğıdını masasına bıraktı ve Brad başını sallayarak teşekkür etti. Saat on birde vazifesini yapmak için dışarı çıktı. Dışarıda tahmin ettiğinden fazla oyalanmış olmasına rağmen saat birde büroya dönmüştü.

Faith'e bir not yazdı, sekreterini çağırıp masasının üzerinde duran küçük kutuyu ekspres kargoyla New York'a postalamasını rica etti. Hiç değilse hediyelerden birini halletmişti. Diğer hediye alışverişini Tiffany mağazasından yapacaktı. Bu işi de ertesi gün öğleden sonraya bıraktı.

Faith ve ailesi de artık geleneksel hale gelmiş Noel programlarına hazırlanıyorlardı. Noel gecesi hep birlikte basit bir akşam yemeği yerlerdi. Yemekten sonra Faith gece ayinine giderdi, bazen de razı edebilirse Zoe'yi de götürürdü. Ertesi gün daha resmi bir yemek yenirdi.

Dualar Gerçek Olsa

177

Noel sabahı hediyeler açılırdı ve aile akşama kadar evde oyalanıp akşam olmasını beklerdi. Kızlar küçükken çok daha heyecanlı olurdu, ama Noel hâlâ hepsi için önemliydi.

Noel günü Ellie ile telefonda konuştular. Aradıklarında İsviçre'de akşam yemeği saatiydi. Eloise hepsinin sesini duyunca çok duygulandı. İlk kez Noel'i ailesinden ayrı kutluyordu ve Saint Moritz'de birlikte olduğu insanlarla çok eğleniyor olmasına rağmen, ailesinden ayrı kutlamak sandığından zor geliyordu.

"Seni çok özledim, tatlım," dedi Faith konuşma sırası ona gelince.

"Noel'den sonra Londra'ya gelir misin, anne?" diye sordu Eloise özlemle.

"Gelemem, canım. Okula başlıyorum. Ara tatiline kadar beklemem gerekecek. Belki cumayı da birleştirip, uzun bir hafta sonu tatili ayarlar sen gelirsin."

"Kesin kararını verdiğinden haberim yoktu." Hayal kırıklığına uğradığı ses tonundan anlaşılıyordu. Babası gibi o da okula başlamasının aileyi etkileyeceğini düşünüyordu. Faith, kayıt yaptırdığını kızına söyleyecek zaman bulamamıştı. Son telefon konuşmalarında Geoff ve ailesiyle İsviçre'ye gitme konusunu konuşmuşlardı ve Faith kendi haberlerini söylemeyi unutmuştu.

"İki hafta sonra başlıyorum," dedi Faith, tebrik edilme umuduyla. Ama Eloise beklediği ilgiyi göstermedi.

"Babama haksızlık etmiş olacaksın." Kızının sözlerine incindi. Alex yanında beklerken bu konuyu konuşmak zordu. Üstelik ablasının verdiği tepkiyi duysa, Zoe'nin kızacağını da biliyordu. Zaten kendisi yeterince kırılmıştı.

"Bu konuyu konuştuk ve baban da artık kabullendi," dedi Faith sakin bir ifadeyle. Bu yüzden Şükran Günü'nde yeterince tatsızlık çık-

F: 12

178

Danielle Steel

I

mıştı, Noel'i de berbat etmek istemediği için konuyu kapatmak istiyordu. "Sen nasılsın, tatlım? Eğleniyor musun?"

"Sizleri çok özledim. Çok eğleniyorum, ama evimi ve sizleri sandığımdan çok özledim. Bu gece büyük bir partiye gideceğiz. Partiden sonra da kızak kayacağız. Biraz tehlikeli gibi, ama çok eğlenceli."

"Dikkatli ol," diye uyardı annesi. "Aptalca bir hareket yapma." Hâlâ küçük bir çocukmuş gibi kızını merak ediyordu. Kızlar kaç yaşına gelirlerse gelsinler, onun işi merak etmekti. Sonra telefonu Zoe'ye verdi. İki kardeş uzun süre konuştular. Aralarının düzelmiş olması Fa-ith'i rahatlatmıştı. Telefon konuşması süresince Zoe en az üç kere ablasına özlediğini söyledi. Telefonu en son Alex aldı, fazla uzun konuşmadı, ama ses tonundan kendini kızına ne kadar yakın hissettiği anlaşıyordu. Telefonu kapattıklarına tüm aile fertleri hüzünlenmişti.

"Ellie'nin burada olmaması bana çok tuhaf geliyor," dedi Zoe mahzun bir ifadeyle. Sonra annesine döndü. "Gelecek okul tatilimde Ellie'yi görmek için Londra'ya gidebilir miyim?"

"Çok iyi olur," diye gülümsedi Faith küçük kızına. "Tatilim olursa ben de gelirim. Aksi halde yalnız gidersin, ben de müsait olduğum zaman giderim."

"Senin 'tatilleri' kovalaman çok tuhaf, Faith. Oysa kızını canın istediği zaman görmeye gidebilmelisin. Benim söylemek istediğim de buydu zaten," dedi Alex ve odadan çıktı. Faith cevap vermedi. Ev ve okul işlerini birlikte yürütebilmesi için hokkabazlık yapması gerektiğini biliyordu. Uğraştıracı olacaktı.

Planlandığı gibi üçü birlikte akşam yemeğini yediler. Faith bir arkadaşından aldığı tarifi uygulayarak fırında ördek pişirmişti. Lezzetli akşam yemeğinden sonra Zoe arkadaşlarıyla çıktı. Alex bir süre masada oyalandı, Faith ile konuşmaya çalıştı, ama ikisi de söyleyecek fazla

Dualar Gerçek Olsa

179

söz bulamadılar. Aralarındaki iletişim köprüsü o kadar uzun zaman önce yıkılmıştı ki, yeniden inşa etmek için artık çok geçti.

"Bu gece kiliseye gidecek misin?" diye sordu Alex, sadece konuşmuş olmak için. Faith mumlan söndürmüş, yemek masasını toplamaya başlamıştı.

"Gece yarısı ayinine gitmeyi düşünüyorum," dedi. Her zaman öyle yapardı. "Gelmek ister

misin?" Alex hiçbir zaman gitmezdi, ama Faith her seferinde teklif ederdi. Zoe, ayarlayabilirse gece kiliseye geleceğini söylemişti. Faith fazla ısrar etmemişti. Park Caddesi'ndeki St. Ignatius Kilisesi'ne gidecekti.

"Hayır, teşekkürler," diye Alex teklifi reddetti ve okumak için yukarı kata çıktı. Noel gecesinde bile konuşacak konuları yoktu.

Saat on birde Faith, kilise saatine kadar ufak tefek işlerle vakit geçirmek için çalışma odasına çıktığında telefon çaldı. Telefonda Brad'ın sesini duyunca şaşırdı. San Francisco'da saat sekizdi.

"Mutlu Noeller, Fred." Sıcak ve dostça bir kutlamaydı, fakat Faith sesindeki hüznü fark etti. Noel herkesin bir zamanlar sahip olduklarını, umutlarını ve yitirdiklerini hatırladıkları bir zamandı.

"Teşekkürler, Brad. Senin de kutlu olsun."

"Hediyemi aldın mı?" Günlerdir konuşamamışlardı, mesajlar acele ve kısa yazılmıştı. İkisinin de çok yoğun olduğu bir dönemdi.

"Aldım." Faith gülümsedi. Süslü kâğıda paketlenmiş küçük kutu çalışma masasının üzerinde duruyordu. Noel sabahı açmak için saklamıştı. O da Brad'a çok güzel deri ciltli, antika bir hukuk kitabı göndermişti. "Önümde duruyor. Yarın sabah açacağım."

"Ben de onun için telefon ettim," dedi Brad. "Bu gece açmanı isteyecektim."

"Emin misin?"

180

Danielle Steel

"Kesinlikle. Neden şimdi açmıyorsun?" Brad'ın heyecanlı hali Faith'i meraklandırdı.

"Hediyelere bayılırım. Çok hoş. Sen benimkini aldın mı?" diye sordu özenle paket kâğıdını açarken. Beyaz kutunun içinde ne olduğunu tahmin edemiyordu. Kutunun şeklinden anlamak da mümkün değildi.

"Ben de yarına saklıyorum. Ama seninkini bu gece açmanı istedim. Hadi, açsana, Fred." Faith dikkatlice kutunun kapağını kaldırdı ve içindekini görünce nefesi kesildi. İçinde özel bir mağazadan alınmış şahane bir tespih vardı. Taşlar zümrüt, tepeliği yakuttandı. Hayatında bu kadar güzel bir tespih görmemişti, Brad da Faith için anlamlı bir hediye bulabildiği için sevinliyordu.

"Satıcı kadın İtalyan malı ve yüz yıllık olduğunu söyledi. Kutsanmış tespihmiş. Bu gece kiliseye giderken bunu almanı istedim, Fred." Faith'in gözleri doldu. Bir süre konuşamadı. "Fred?... Fred? Orada mısın?"

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Hayatımda aldığım en güzel hediye bu. Bütün kalbimle teşekkür ederim. Bu gece kullanacağım. Senin için de dua edeceğim." Modern dış görünüşüne rağmen kendisine çok yakışan tutucu bir yanı vardı. Katı kuralları, sağlam aile bağları ve kiliseye saygısı tartışılmazdı. Büyüdükçe, Brad'ın tahmin ettiğinden çok daha iyi olmuştu. "Senin için de bir mum yakanm bu gece. Jack için de yakacağım."

"Belki ben de senin için yakarım."

"Kiliseye mi gideceksin?" Şaşırdı. Gideceğini tahmin etmemiştir.

"Belki giderim diye düşündüm. Yapacak başka bir işim yok. Az sonra birkaç dostumuzla birlikte yemek yiyeceğiz. Pam'ın babası da burada. Saat on birde yemek bitmiş olur. Sonra da kiliseye giderim di-

Dualar Gerçek Olsa

181

ye düşündüm." Faith'in en sevdiği aziz Saint Jude'nin tapınağı olan St. Dominic Kilisesi'ne gitmeyi düşünüyordu. Tespihi aldığı mağazadaki satıcı kadına danışmış, tavsiyeyi ondan almıştı. "Çok yakında içinde Saint Jude'nin tapınağı olan bir kilise var. Gidersem senin için de bir mum yakanm."

"Bana böyle bir hediye gönderdiğine inanamıyorum," dedi Faith. Gözünü tespihinden ayıramıyordu. Elinde adeta kayıyordu ve zümrüt ve yakutun muhteşem bir uyumu göz kamaştırıyordu. Taşımak için küçücük, saten bir torbası da vardı. Hayatında bu kadar güzel bir tespih görmemiştir. "Eski tespihim artık emekliye ayrılabilir," dedi. Onun için dünyalara bedel bir hediyeydi.

Birkaç dakika daha sohbet ettiler. Brad, oğullarına sadece bir mesaj bırakabilmişti. Bulundukları yerde telefon hattı yoktu. Postanede sıraya girip eve telefon edecek zaman da bulamamışlardı. Pam ile aralarındaki gerginlik bir yana, oğullarıyla haberleşememek Noel'i büsbütün çekilmez bir hale getirmişti. Son zamanlarda kendi evinde kendini yabancı hissediyordu. Pam yine tanımadığı insanları yemeğe davet etmişti, babası da bütün konuşmayı tekelinde tutar ve hep kendisinden bahsederdi.

"Bu gece çalışmadığın için memnun oldum," dedi Faith. Tespihini elinden bırakamıyordu. Tespih dindeyken kendini Brad'a daha yakın hissediyordu.

"Yeni bir savaşa meydan vermemek için bugün ortalıkta dolanıp biraz puan toplamak istedim." Savaş çıkartmaya hiç gerek yoktu, Faith de aynı şeyi düşünüyordu. Brad ertesi akşam resmi bir yemek davetleri olduğunu daha önce söylemişti. "Bundan önceki dünyaya gelişinde Pam bir orkestra şefi ya da garsonla evliydi sanıyorum. Smokin ve pap-yonlu insanlara bayılıyor. Ben de nefret ediyorum." Genelde kadife ya

182

Danielle Steel

da kot pantolon, balıkçı yaka kazak ve bot giymekten hoşlanıyordu. Oysa Faith onu New York'ta takım elbiseyle görmüştü ve çok yakıştığını düşünüyordu. "Sen kilisedeyken, ben de hep seni düşüneceğim."

"Tespihin hep elimde olacak ve ben de hep seni düşüneceğim." Duygulannı kelimelere döktükleri ender anlardan biriydi.

Faith saatine baktı ve artık kiliseye gitme zamanının geldiğini söyledi. Gece yansı ayını çok tutulduğu için kilise çok kalabalık olurdu. Zaten az sonra Brad'ın da ailesi ve dostlarıyla

akşam yemeğine oturması gerekiyordu.

"Bu güzel hediye için tekrar teşekkür ederim. Aldığım en güzel hediye."

"Mutlu Noeller, Fred... Beğendiğine sevindim... iki aydır bana verdiklerin için teşekkür ederim. Benim için en büyük hediye sensin."

"Sen de öylesin," dedi Faith ve telefonu kapattılar. Kiliseye gideceğini haber vermek için Alex'in yanına gitti, ama kitabı kucağında çoktan uyumuştı. Sessizce dışarı çıktı ve bir taksi çevirdi. Üzerinde kırmızı paltosu vardı.

San Francisco'da ise Brad salonu dolduran konuklarla konuşabilmek için büyük gayret sarf ediyordu. Kayınpederi gibi o da blazer ceket giymişti. Erkekler takım elbiseli olurlardı ama Noel yemekleri fazla resmi olmazdı. Pam kırmızı ipek bir elbise ve yüksek ökçeli sandalet giyiyordu. Çok şık ve alımlıydı. Çok güzel bir kadın olmasına rağmen Brad ona baktığında güzelliğini değil, ne kadar değiştiğini görüyordu. Karısının bu kadar katı, sert ve güçlü olabileceğini hiç tahmin etmemişti. Noel hediyesi olarak altın üzerine pırlanta taşlı kolye, bilezik ve yüzük almıştı ve karısının bu tür şeyleri beğendiğini biliyordu. Fakat Faith'e aldığı tespih onu çok daha fazla heyecanlandırıyordu. Brad için anlamı büyüktü.

Dualar Gerçek Olsa

183

New York'ta gece yarısı ayini başladığında, Brad ve konukları da yemek masasına oturuyorlardı. Yemek geleneksel İngiliz tarzı hazırlanmıştı. Fırında biftek ve erik tatlısı vardı. Kayınpederi şerefe kadeh kaldırdığında Brad'ın aklı çoktan başka yerlere gitmişti. Gözlerinin Önüne Faith'in, St. Patrick Kilisesi'nde diz çökmüş dua ederkenki hali geliyordu.

"Bu gece kafan başka yerlerde," dedi Pam yemekten kalktıklarında. "İyi misin?"

"Bir dava kafama takıldı," dedi Brad. Karısı gözlerinin içine baktı.

"Yoksa New York'taki, arkadaşına mı takıldı?" Brad'ı sandığından çok daha iyi tanıyordu. "Bu gece ona mesaj yazdın mı?" diye sordu karısı. Avının üzerine atlamak üzere olan bir avcıya benziyordu. Brad başını iki yana salladı. Mesaj yazmamış, telefon etmişti.

"Bu konuyu fazla uzatma, Pam. Sana söyledim. O sadece eski bir dostum."

"Seni sandığından iyi tanıyorum. Islah olmaz bir romantiksidir, Brad. Umutsuz vakalara balıklama atlamaya bayılırsın."

"Saçmalama." Karısını başından savmaya çalıştı, ama söyledikleri doğrudu. Yıllar önce, Pam'ı tanıdığında da ıslah olmaz bir romantikti. Ama karısı kısa bir süre sonra bu duygusunu köreltmmişti. Faith'e olan duyguları hakkında karısının söylediklerine inanmıyordu. Pam kendisini savunmak için öyle söylüyordu. Birbirlerini isteseler de istemeler de, Brad'ın tek sahibinin kendisi olduğunu vurgulamaya çalışıyordu.

Konuklar saat on birde gittiler, Pam'ın babasını da şoförü gelip aldı. Kayınpederi artık geceleri araba kullanmaktan hoşlanmıyordu. Karı koca yukarı kata çıkarken Brad saatine baktı.

•pŞiuijassiq BpuiubÂ" i^DBf 3pn>J3Ş iiq duEŞ 3a p -Şiui9suii)inS i^sans auipua>[ipua>i

BpBqBJB BpuniOA" \$nuop aAg •npjoA' -1\$bx iuitui\$UB>{ jiq duB\$ uiuEuiBpEqBJ aA
>jn[npniu 'jznjj "npjoXipas -Siq jysq lurpuaij za>[>[ji uaq irepjEijiA" apunSnpuop 3A3
sdsS o 'np-ioX -ijxq imf ipuEjnSXnp b{Xisejzbj aoapB\$ "npjoXiuqiq nunSnpjo ui5i uii5[
'nnuapau uiuubi\$bxzo\$ ng "npjoXn|nzns jbj\$bx uepuubi^bubX ua^JBj -im\o luisiqcn «,9030
zissa^,, rufop bjbjuos ipuainXnq BppB Bpuisi\$JB>ı iuiB\$pqT 3A i|iipzn\$ uiu/(b 3D3Q "npjnjo
ajaX jiq ruSop bjbib>[jv

'np^npnui >jo5 ui5i nf nj>(os BuijBxBq jbj>{3j i.qjisj 5n\$ Jiq uaXaiurupQ "ipajip jznq sa
npun\$np aoapBS 'npjoXiui[iq juif

Bnp [isb>j •npun\$np i. jaiiq ui5i >joBf 9A qjtBj 3Duo -uajsns

nunjsop t>jS3 dn>[o5 zip

uinm •p\$itu

ububzii JBpB>j

" jiq pzn8 >|o5 9A >[nA"nq 'izbjj

nunjoX uiucis9Sii{ }i oiujuiq -js 3a ipjB>jı5 luidif ubpj"bjbS •ip[i>j35 BUiSBpo 3A ipap
..'unsjo npnj ap uiuag -pEig '

•ij\$iuibuiib>[

jBsnSXnp EpuuB]BJB uaq UBpuBiuBz unzf) 'tipjoXninzn ui5i iS -siq Jiq5iq >[PJB i\$jb>j buo
'ipjBq buisub>j ajns Jig ..' ng -jjoX Xa\$ Jiq jjedb^jo^ -uinjoXipiS auiuiX -qaj znuaq Biuy,,
"P^a RPinS 9^?P ,4'3uiJ3 >IBJ3Ui 'ujuusa JaqEfj,,

is

muaqBq uasjuaA jbjb>{ eXbuijo

•IpBJJJ UEpUISBpO

5[Ejdi5 ubX 3a >jbAeuijbX '3[Â9UJ3suin[nS Jiq ioAbje apunznX isu -B}[-u3>{J3XiS
nunsojjBd ipuajsas aAip ,,'uiuuuop JEpB>(ajBBs Jig,, 'ipiiS -ap Bpuiuoz ^EiujB IuiXbuo
uiuisjb>(ui5i >[3ujji\$ aXasiji^ 'ipui bAi\$bb

dl>[I5 UBpUISBpO >(EJBX 3A pBjg ipap (I'jipq>JJEJ IZJEJ UIS3>JJ9J|,, •IJJB 9UU9zn
UIUISBSBUI J3[EAtI} IUU319dn51 'dlJ

3A ipap i('JBA Bp IJE[|oX B>)\$Bq UIUBUJ>[I5 E\$Bq

iunjoXnui\$o>ı

ui5i ununq euib 'uinjoXnjzo ubjuo ap uag,,

ubuibz JiqSijj •pSiuiaiuja ijjaq buje 'p

ui(uiej

joz

"Harika kitaplar için teşekkür ederim. İnanılmaz güzeller. Bü-romdaki kitaplığıma çok yakışacak, Fred. Çok teşekkür ederim." Paketi açtığında çok beğenmiş ve duygulanmıştı. Pam'ın gereksiz yorumlarına sebebiyet vermemek için yalnız olduğu bir zamanda açmıştı.

"Benim tespihim kadar güzel olamazlar," dedi Faith. Brad için doğru hediye seçmek çok zor olmuştu. Kişisel bir hediye vermek istememiş ve çok aramıştı. Sonunda kitaplar kendi durumlarını simgeleyecek en doğru hediye olmuştu. Özel ve değerliydi, kişisel değil fakat dostlukları gibi eskiydiler.

"Dün gece kiliseye gittim," dedi Brad. "St. Dominic Kilisesi'ne, Saint Jude'ye, Jack ve senin için mum yaktım. Saint Jude senin adamındı, değil mi?"

"Benim adamım," diye gülümsedi Faith. "Çok güzel. Kiminle gittin?" Brad daha önce Pam'ın ateist olduğunu söylediği için, kiliseye gidebileceğini düşünemiyordu.

"Yalnız gittim. Ya sen?" Aslında Jack ve Faith ile birlikte gitmiş gibi hissediyordu. Ayın süresince onları yanında hissetmişti.

"Zoe ile kilisede buluştuk. İkimizdik. Sonra eve yürüdük, yolda kar başladı. Tam bir Noel gecesi idi."

"Yemek nasıl geçti?"

"İyi idi. Üçümüz olduğumuz için eksiklik hissettim. Gelecek yıl Ellie de olursa daha mutlu geçer. Senin nasıl geçti?"

"İki saate kadar bütün California smokin giymiş olarak bizim eve gelecekler. Sabırsızlanıyorum. O kadar samimi ve anlamlı bir gece olacak ki. Gerçekten yüzlerce yabancıнын oturma odamıza doluşup mezeleri midelerine indirdiklerini, şampanyaları su gibi içtiklerini seyretmek insana dokunuyor. O zaman insan Noel'in gerçek anlamını daha iyi fark ediyor. Burada bulunmadığına üzülüyorum." Faith anlattıklarını gülererek dinliyordu ve bunları hayalinde bile canlandıramıyordu.

188

Danielle Steel

Kendi Noel yemekleri de aslında sakın geçmişti, ama Brad'ın durumu | çok daha kötüydü. "Pam böyle samimi toplantılar düzenlemekte çok başarılıdır," dedi Brad. Aslında o anda Faith'in yanında olmak istiyor- J J du, ama bunu şaka olarak söylemek bile tuhaf olacaktı.

"Bence hiç aldırma, eğlenmene bak, bundan kötüsü de olabilirdi," dedi Faith.

"Ben de öyle yapıyorum. Bolca beyaz şarap var. İçkiye alışkın değilsen bu tür samimi toplantılar insanın midesine zarar verebilir." Birlikte yemeğe çıktıklarında Faith onun çok az şarap içtiğini fark etmişti. Brad'ı sarhoş olarak düşünemiyordu. "Sen bu gece ne yapacaksın?"

"Erkenden yatacağım."

"Şanslısın. Yarın yine telefon ederim ya da mesaj yazarım." Ertesi gün büroda çalışacağı için sevinliyordu. O gece yeterince kutlama yapacaktı, zaten çocuklardan uzak Noel'in anlamı

yoktu.

"Mutlu Noeller, Brad. Eğlenmene bak. Belki sen de ne kadar eğlendiğine şaşıracaksın."

"Belki," dedi Brad dalgın bir ifadeyle. Faith'i düşünüyordu.

Telefonu kapattılar, Faith mutfağı toparlamaya devam etti. İşi bitmek üzereyken Zoe geldi ve arkadaşlarıyla sinemaya gitmek için para istedi.

"Çantamdan istediğin kadar al," dedi Faith ellerini kurularken. Siyah ipek elbisesinin üzerine beyaz önlük takmıştı. Boynunda bir sıra inci kolye vardı. Sarı saçlarını topuz yapmıştı ve bu haliyle Grace Kelly'in gençliğine benziyordu. Eliyle bir gece önce kiliseden geldikten sonra sandalyenin kenarına astığı çantasını işaret etti. Zoe bir süre çantayı karıştırdı.

"Bunlar ne?" Elinde Brad'ın hediyesi tespihi duruyordu. Saten kesenin ağzı açılmış ve tespih çantasına düşmüştü.

Dualar Gerçek Olsa

189

"Tespih," dedi Faith aldırılmaz bir ifadeyle. Bir gece önce ayinde de elindeydi, ama Zoe fark etmemişti.

"Daha önce böyle bir tespihin olduğunu görmedim. Nereden aldın, anne?" Zoe şüphelenmişti. Anlaşılan altıncı hissi devreye girmişti.

"Bir arkadaşımdan Noel hediyesi."

"Arkadaşın mı?" Zoe suratını buruşturdu, sonra birden durumu kavradı. "Tanrım, yoksa şu birlikte büyüdüğünüz arkadaşın mı?"

"O kadar şaşılacak bir şey değil. Bence son derece saygın bir hediye."

"Adam sana âşıkça öyle tabii. Başka hiç kimse senin için bu kadar anlamı olan... ve bu kadar pahalı bir hediye veremez."

"Antika bir tespih. Sen de çok kötü düşüncelisin. Adamcağız Noel için anlamı olan saygın bir hediye yollamış, sen ise kalkıp bana âşık olduğunu söylüyorsun. Çok tatlısın, Zoe, ama saçma düşünüyorsun." Faith masum bir ifadeyle gülümsedi.

"Saçma düşünmüyorum. Göreceksin. Gerçekten çok güzel bir hediye." Zoe etkilenmişti.

"Öyle. Kafadaki yanlış düşünceleri bir tarafa atsan ve benim evli bir kadın olduğumu, babandan başka kimseyi sevmediğimi ve bana da kimsenin âşık olmadığını kafana soksan, nasıl olur?"

"Belki, ama söylediklerim doğru. Bu adam senin için deli oluyor, anne. Şu zümrütlere ve yakutlara baksana. Zevkli adam."

"O sadece eski bir arkadaş. Görüşmenizi çok isterim."

"Ben de." Tespihi annesinin çantasına koydu ve cüzdanından yirmi dolar aldı.

"Yarın sana bir çek yazarım, harçlık için. Bu arada..." Kızının yanına gidip boynuna sarıldı. "Sırt çantam ve kaşkol için tekrar teşekkürler. Okulun en şık çocuğu olacağım."

"Öylesin zaten, anne. Bütün oğlanlar sana âşık olacaklar."

190

Danielle Steel

"Sana öyle geliyor," dedi Faith. Brad'ın ona âşık olması fikri çok saçma geliyordu. Aynı zamanda yakışıklıydı. Çok değer verdiği dostluklarının değerini düşürüyordu. Zoe inansa da inanmasa da onlar sadece arkadaşlarıydılar.

Biraz sonra Zoe arkadaşlarıyla çıktı, Faith de ağacın karşısında oturan kocasının yanına gitti. Alex düşüncelere dalmış şarabını yudum-luyordu.

"Güzel yemek için teşekkürler," dedi Faith'e. "Ben de bu güzel bilezik için teşekkür ederim," diye yanağından öptü ve Alex her zaman olduğu gibi karşılık vermedi. Alex'e göre sevgi gösterileri belirli zamanlarda ve sadece yatakta yapılırdı. Başka yerde yapmak onu utandırıyorlardı. Fakat uzun zamandan beri yatakta da sevgi gösterileri yoktu.

"Beğendiğine sevindim," dedi. "Ben de hediyelerimi çok beğendim. Zevkine hayranım. Ben bile bu kadar güzelini bulamazdım." Hoş bir iltifattı. Yan yana sessizce oturdular. Alex, Zoe ile çok tatlı sohbet ettiklerini söyledi.

Alex ve Faith güzel bir gece geçirdiler ve bir süre sonra yatak odalarına çıktılar. Fazla heyecanlı bir Noel olmamıştı, ama huzurluydu. Bir süre televizyon seyrettiler, o gece Alex sevişmek istiyordu, fakat televizyonun karşısında uyuyakaldı. Tuhaf bir yaşamları vardı. Kendileri tuhaf değildi, sadece sürdürdükleri yaşam tuhaftı. Bazen Faith bütün yaşamı geride kalmış gibi hissediyordu.

Brad da o gece yatağa girdiğinde aynı şeyleri düşünüyordu. Yüzlerce kişiye ev sahipliği ve Pam'a kavalcelik yapmak onu çok yormuştu. Hayatını bu şekilde geçirebileceğini sanmıyordu, ama mecbur olduğunu da biliyordu. Yirmi beş yıl önce buna imza atmıştı ve neye mal olursa olsun bu evlilik yürüyecekti. Ama giderek sandığından daha zor ve sıkıcı oluyordu.

Dualar Gerçek Olsa

191

14

Noel'den sonraki hafta Faith çok korktuğu hukuk fakültesi sınavına girdi. Sınav korktuğu kadar zordu, dışarı çıktığında ne yazdığını bile hatırlamıyordu. İçin için çok kötü yaptığını düşünüyordu, daha sonra Brad'a telefon edip anlattı. Brad iyi geçtiğinden emin olduğunu söyledi. Sınava girdiğini Brad'dan başka kimse bilmiyordu. Zoe'ye bile söylememişti. Neyse ki sınav heyecanı da geride kalmıştı. Bir engel daha aşılmıştı. Artık oturup geçer not almak için dua etmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Yeni yılın ilk günü Zoe, Brown'a döndü. Hiç gitmek istemiyordu, ama okulu ertesi gün açılıyordu. Tatilde arkadaşlarıyla çok eğlen-mişti ve her zaman olduğu gibi annesini bırakıp

gitmek hiç hoşuna gitmiyordu. Oysa artık Faith'in de heyecanla beklediği bir şey vardı. Ertesi gün o da okula başlayacaktı.

Zoe gittikten sonra akşam yemeğine oturduklarında Alex huzur kaçırarak kadar sessizdi. Faith nedenini çok iyi biliyordu. Hâlâ okula döndüğü için kızılıyordu. Zoe giderken heyecanla annesini kutlamış, Faith de sırt çantasını ve okul malzemelerini çoktan hazırlamıştı. Yatmadan önce aşağı inip tekrar eşyalarını kontrol etti. Küçük bir çocuk gibi heyecanlıydı.

192

Danielle Steel

Gündüz Brad'dan mesaj gelmişti. İyi şanslar dilemiş ve başarılı olacağına inandığını yazmıştı. Faith öyle düşünmüyordu, ama okula gideceği için çok heyecanlanıyordu. Zor olacağını biliyordu, ama sonunda istediğini elde etmeyi başarmıştı.

Ertesi sabah gün doğarken uyandı. Saat sekizde giyinmiş, Alex'e kahvaltı hazırlıyordu. Alex her zaman olduğu gibi sekiz buçukta evden çıktı ve Faith'e tek kelime bile söylemedi. Hâlâ kızgın olduğunu anlamasını istiyordu. Oysa Faith ve ev halkı bunu çok iyi biliyorlardı. Çıkarken ters ters Faith'in yüzüne baktı ve sokak kapısını kapattı.

Faith kendine bir fincan kahve daha doldurdu. Gözünü saatten ayıramıyordu. Saat dokuzda evden çıkacak ve şehre taksiyle gidecekti. Okul dokuz buçukta başlıyordu. Sırt çantasını alıp evden çıkmak üzereyken bilgisayarından "mesajınız var" sinyali geldi. İki kere tıkladı ve Brad'dan mesaj geldiğini görünce çok şaşırdı. San Francisco'da saat sabahın akışıydı.

"Kum havuzunda uslu uslu oyna ve güzel bir gün geçir! İyi bir kız ol ve eve gelince beni ara. Sevgiler, Brad." Faith'in çok hoşuna gitti. Hemen cevap ikonuna tıkladı ve sırt çantasını yere bırakıp çalışma masasına oturdu.

"Teşekkür ederim. Erken kalkmışsın! Umarım benim içindir! Telefon edeceğim... Çocuklar bana kötü davranmasın diye dua et. Korkuyorum. Ama çok da heyecanlıyım. Ben de sana güzel bir gün diliyorum. Sevgiler, Fred." Zoe okula giderken çocukların kendisine kötü davranmalarından korkardı, ama hiçbir zaman öyle bir şey olmamıştı. Faith ise dersleri başaramayacağından korkuyordu. Okula gitmeyi yıllar olmuştu.

Koşarak evden çıktı ve taksiye atlayıp New York Üniversitesi'nin yolunu tuttu. Okula vardığında ne yapacağını bilmez bir haldeydi. Ney-

Dualar Gerçek Olsa

193

se ki elinde ne yapacağını ve nereye gideceğini gösteren bir tomar kâğıt vardı. Açıklamalar yeterince anlaşılır olduğu için sınıfını kolayca buldu. Sınıf tahmin ettiğinden iyiydi. "Hukuk Yöntemleri" sınıfıydı. Konu çok ilginç, dersin profesörü etkileyiciydi. Yemek için ara verildiğinde heyecan ve korkudan eser kalmamıştı. Öğleden sonra Anayasa Hukuku dersine gireceklerdi. Okula haftada iki gün gidecekti. Bu kursların sonbaharda başlayacak okula çok yardımcı olacağını biliyordu. İlk ders çok hoşuna gitmişti.

Öğleden sonra eve geldiğinde çok yorulmuştu, ama yıllardır geçirdiği en ilginç gün olmuştu. Hukuk Yöntemleri dersinin profesörü kendi yaşlarında bir kadındı. Yanına gidip biraz sohbet etmek istemiş, fakat utanmıştı, zaten Anayasa Hukuku dersinden sonra hemen eve dönmek

zorundaydı. Okulda oyalanması mümkün değildi, eve dönmesi dördü bulacaktı.

Eve girerken kafası verilen ödevlerle meşguldü, sırt çantasını kapının önüne bıraktı. Ödev biraz zamanını alacaktı, ama çok da ilgi çekiciydi. İçeri girdiği anda telefon çalmaya başladı. Daha paltosunu bile çıkartacak zaman bulamamıştı. Arayan Zoe'ydi. "Nasıl geçti? Okulu sevdin mi, anne?"

"Çok sevdim! Sandığımdan çok daha iyiydi." Mutlu ve heyecanlıydı. Zoe annesiyle gurur duyuyordu. Yarım saat kadar konuştular, sonra Faith kapatmak zorunda olduğunu söyledi. Akşam yemepini hazırlayacaktı ve evde ne malzeme olduğunu bile bilmiyordu. Fakat kapatır kapatmaz telefon tekrar çaldı. Bu kez arayan Brad'di. "Meraktan öleceğim, okulu sevdin mi?" oldu ilk cümlesi. "Çok sevdim. Hocalar harika, sınıfımdaki insanlar da çok iyi. Zaman su gibi geçti, çok ödev verdiler, ama sanırım altından kalkabilirim." Heyecanı sesinden yansiyordu. "Ama çok güzeldi! Eve yeni geldim."

F: 13

194

Danielle Steel

"Başaracaksın," dedi Brad. Böyle olacağını biliyordu.

"Bu sabah yazdığın mesaj için teşekkür ederim." Brad mesaj yollamak için saati kurup beş buçukta kalktığı söylenmişti. "Heyecandan ölmek üzereyim."

"Öyle olduğunu tahmin ettim. Onun için telefon etmedim. Seni daha fazla heyecanlandırmamak için mesaj yazdım."

"Çok iyi düşünmüşsün."

"Senin adına seviniyorum. Ödevin çok mu zor?"

"Öyle görünüyor, ama Alex'e yemek hazırlamak gibi saçma sapan işlerle zaman kaybetmezsem altından kalkabileceğimi sanıyorum."

Ama zor olacak."

"Pam gibi biriyle evli olmadığın için şanslısın." Yılbaşı gecesi yine büyük bir parti vermişlerdi. Faith ile Alex, her zaman olduğu gibi evde oturup televizyon seyretmişlerdi. Brad onları kıskandığını söylemişti. "Şimdi sırada ne var?"

"Sonbaharda hukuk fakültesine girebilmek için deli gibi çalışmam gerekecek." Alex hâlâ kızgındı, fakat Faith yavaş yavaş ilerleme kaydediyordu ve okulun ilk gününü geçirdikten sonra kendine güveni artmıştı. "Yakında başvuruda bulunacağım." "Nereye?"

"Columbia, NYU, Fordham ve New York Hukuk Fakültesi'ne. Fazla seçeneğim yok çünkü New York'un dışına çıkamam." "Buraya gelememen çok kötü," dedi Brad gülerek. "Alex çok sevinirdi. Çok hoşuna giderdi. Eve sadece tatillerde gelen bir karısı olmasına bayılır. Oysa bazen evde olup olmadığının farkında olduğundan bile şüpheleniyorum. Belki benim işlerimi yapacak bir dublör bulurum," dedi Faith. Kahvaltı ve akşam yemeği hazırlamak, arada sırada yemek davetlerine katılmak, yok denecek kadar az

konusmak ve nadiren sevişmekten başka yaptığı bir iş yoktu. Bunlar artık tüm gününü alan işler değildi.

"Ben de benim yerimi alacak bir dublör tutsam iyi olacak," diye güldü Brad. "Bütün resmi davetlere, opera ve senfoni orkestrası açılışlarına benim yerime giderdi. Harika olurdu!" Gülüştüler. Faith saatine baktı.

"Artık işe koyulsam iyi olacak, yoksa eve geldiğinde Alex küplere biner. Bundan sonra bu evde ters giden bütün işlerin kabahati okuluma atılacak. Onun için hiç hata yapmamalıyım. Akşam yemekleri mükemmel hazırlanmalı, bütün işler zamanında yapılmalı. Artık yemek davetlerinden de kaytaramayacağım." Marifetli olduğunu ispatlamak için çok özel bir akşam yemeği hazırlamayı planlıyordu, ama artık hevesi ve arzusu kalmamıştı.

"Üzerinde fazlasıyla baskı var," dedi Brad anlayışlı bir ifadeyle. "Bence kendini bu kadar ispatlamak zorunda değilsin. Kötü bir şey yapıyorsun ki."

"Alex öyle düşünüyor. Sonra sana mesaj yazarım. Şimdi akşam yemeği için ne hazırlayacağıma karar vermeliyim. Ondan sonra da ödevimi yapacağım."

"Çalışkan çocuk," diye gülümsedi Brad.

"Sen de öylesin. Teşekkürler, Brad." Telefonu kapattı, telaşla buzdolabını gözden geçirdi ve dışarı çıkıp Alex'in hoşuna gidecek bir şeyler almaya karar verdi.

Eve döner dönmez dil balığını soslayıp fırına koydu, kuşkonmaz pişirdi ve tarifini Julia Child'dan aldığı nefis bir pilav yaptı. Kusursuz akşam yemeği servisini yaparken, bütün işleri tam zamanında yetiştire-bildiği için kendisiyle gurur duyuyordu. Alex yorum yapmadı, sessizce yemeğini yedi ve okul hakkında tek soru sormadı. Faith bu kadarını beklemiyordu.

"Balığı beğendin mi?" diye sordu kocasından iltifat bekleyerek. Çok başarılı olduğundan emindi. "Bu tarifi yeni buldum." Kendisini kül kedisine benzetiyordu.

"Fena değil," dedi Alex ifadesiz bir yüzle. "Sosu beğendin mi?" Alex'in en sevdiği sos olduğunu biliyordu, kuşkonmaz da tam istediği gibi pişmişti.

"Biraz koyu olmuş," dedi Alex. O zaman Faith hiç şansı olmadığını anladı. Yemeği beğense de beğenmese de yorum yapmayacaktı, birden tepesi attı. Ama hiçbir şey söylemedi, tek kelime konuşmadan yemek masasını topladı. Alex iğrenç davranıyordu. Okula başlamasını asla kabullenmeyecekti ve Faith'e göre bu çocukça bir davranıştı. Artık okula başlamış olduğuna göre, kabullenmek zorundaydı. Fakat Faith için durumu kolaylaştıracak bir davranışta bulunmamaya kararlıydı. Bulaşıkları makineye yerleştirmeye başladığında Alex ortadan kaybolunca öfkesi iyice arttı. Mutfakta işi biter bitmez fırtına gibi çalışma odasına gitti, kitaplarını çantasından çıkardı. Bir saat kadar oturup verilen iki ödevi yaptı. Yatmaya giderken, Alex'e olan öfkesi de yatışmıştı. Ertesi güne hiç iş bırakmamıştı. Her şey kontrol altındaydı.

Alex, ertesi sabah kahvaltıda da tek kelime konuşmayınca sinirleri iyice bozuldu.

"Tamam, Alex. Bugün okula gitmeyeceğim. Benimle konuşabilirsin. Beni yarına kadar cezalandırmak zorunda değilsin." Bir gece önceki tavırlarından dolayı hâlâ kızılıyordu.

"Neden bahsettiğini anlamıyorum, Faith. Söylediklerin çok saçma." "Asıl senin davranış biçimin saçma. Biz olgun insanlarız. Okula gitmem hoşuna gitmiyor, tamam. Ama seni rahatsız etmemek için elimden geleni yapıyorum. Durumu imkânsızlaştırmak zorunda değilsin. Beni cezalandırdığın kadar, kendini de cezalandırıyorsun."

Dualar Gerçek Olsa

197

"Bunu sen istedin, Faith. Bu konuda neler düşündüğümü biliyorsun. Tavırlarım hoşuna gitmiyorsa, okuldan ayrılırsın." Onun için bu kadar basitti.

"Bütün söyleyeceğin bu kadar mı? Şantaj mı yapıyorsun? Okulu bırakıncaya kadar benimle konuşmamaya ve hayatımı zindan etmeye mi kararlısın?" Alex cevap vermedi, fakat Faith'in sesi oldukça yükselmişti. Güne bu şekilde başlamak hoşuna gitmiyordu. Faith de bu şekilde başlamak istemiyordu. "Bu bir çözüm olabilir. Ama olgun bir düşünce tarzı değil. Bana bir tek şans bile tanımayacak mısın? En azından beni cezalandırmaya başlamadan önce nasıl gittiğine bir baksan olmaz mı? Daha bir gün gittim. Bir günde mi anladın kötü olacağını?"

"Bence yeterli. Aslında hiç kayıt yaptırmaman gerekirdi. Fikir baştan sona saçma."

"Senin tavırların da çok saçma," diye tersledi Faith. Pek ender bu şekilde davranırdı. Okul hayatı çok kötü bir şekilde başlıyordu. Hukuk fakültesine geçtiği zaman çok daha kötü olacaktı. Alex'in amacı da buydu. O kadar ileri gitmesine fırsat vermeden okulu bıraktırmak istiyordu. Ama Faith bu kez kolay pes etmeyecekti. Kocasının bu davranışları azmini bir kat daha arttırıyordu.

"Senin davranışın da içler acısı," dedi Alex buz gibi bir ifadeyle ve The Wall Street Journal gazetesini alıp mutfaktan çıktı. İkisi de kahvaltıya ellerini sürmemişlerdi. Anlaşılan o günden sonra onları böyle bir hayat bekliyordu.

Öğleden sonra Brad'a mesaj yazıp olanları anlattı. Brad'ın cevabı gece geldi. Saat beşe kadar adliyede kalmıştı.

"Sevgili Fred, sana hemen cevap yazamadığım için kusura bakma. Zor bir gündü ve çocuklardan birinin davasında küçük bir zafer kazandım. Alex'le aranızda geçenleri okudukça deli oluyorum. Bu adam

198

Danielle Steel

Taş Devri'nde yaşıyor. Nasıl bu kadar mantıksız olabiliyor? Onu Pam'la birlikte askeri kampa göndermeli. Pam onu bir haftada adam eder. Artık bu konuyu kabullenmek zorunda. Onun için kendi hayatından fedakârlık edemezsin. Bu çok yanlış olur.

"Seni böyle deli ederken, derslerine dikkatini verebiliyor musun? Denemelisin. Yapabildiğin

kadar yap. Her zaman mükemmel olmazsın, kimse olmaz. Sadece elinden geleni yap. Yakında sınavlar başlayacak, ders çalışman gerektiği için akşam yemeği hazırlayacak zamanın olamayacak. Hoşuna gitse de gitmese de, buna alışmak zorunda. Ama şimdiden pes edecek olursan, hayatın boyunca pişman olursun. Jack da olsa aynı şeyleri söylerdi. Okula döndüğünü bilse sevincinden çılgına dönerdi. Hep dönmeni isterdi. Ondan çok daha fazla yetenekli olduğunu söylerdi. Bunu sana hiç söylemiş miydi? Bana çok söyledi, özellikle hukuk fakültesinde okuduğumuz sıralarda, sınıfta kalacağını düşündüğü zamanlar söylerdi. Pes etme, Freddie... sonunda sen kazanacaksın! Sevgiler, Brad." Her zaman olduğu gibi Brad moralini düzeltmiş, cesaretini arttırmıştı. Buna gerçekten çok ihtiyacı vardı. Ve Alex bir ay boyunca Faith'in hayatını zindan etmeye devam etti.

Faith ev ödevlerini yapmak, sınavlara hazırlanmak ve bunları yaparken ev işlerini ve Alex'in akşam yemeklerini ihmal etmemek için adeta hokkabazlık yapıyordu. Brad ve Zoe sürekli destek veriyorlardı. Ev işlerini ve okulu bir arada rahatlıkla yürütebiliyordu. Bu arada hukuk fakültesine başvurusunu yapmayı da başarmıştı. Hukuk fakültesine giriş sınavları korktuğu gibi sonuçlanmamış, en yüksek puanı almıştı. Aldığı yüksek notun, yirmi beş yıllık arayı telafi etmesini diliyordu. Kurslardaki notları da A'nın altına düşmüyordu.

Faith'i en çok zorlayan Alex'in soğuk tutumu ve evde yarattığı tatsız atmosferdi. Okula gitmesine izin verdiği için hâlâ kendisine kızdı-

Dualar Gerçek Olsa

199

yordu. Haftalar ilerledikçe işler iyice sarpa sardı. Şubat ayının başında hayat iyice zorlaşmaya başladı. Faith'i okuldan dört günlüğüne Was-hington'da alan çalışması yapacak stajyerler arasına seçtiler. Gerekli değildi, ama dersin profesörü gitmesini tavsiye etmişti. Dört günlük çalışma sonrasında hazırlanacak ödevler final notlarını etkileyecekti. Konuyu Brad ve Zoe ile konuştu, ikisi de gitmesini söylediler. Sorun tabii ki Alex'di ve Faith ona söyleyecek cesareti bulamamıştı. Alex'e söylediği zaman, gitmemesi için baskı yapacağını çok iyi bildiği için, ilk önce düşünüp kararını vermek istiyordu.

Seyahate ancak bir hafta kala konuyu akşam yemeğinde Alex'e açabildi. Yemeğin sonunda Faith'in anlattıklarını Alex hiç sesini çıkarmadan dinledi. Oysa yemek süresince nasıl söyleyeceğini düşündükçe Faith'in midesine kramp girmişti. Her zaman olduğu gibi o gece de Alex hiç konuşmadan yemeğini yemişti. Faith okula başladığından beri aralarını düzeltmemek için büyük bir özen gösteriyordu. Artık Faith'i açıkça dışlıyordu.

"Durum böyle," diye Faith sözünü bitirdi. "Dört gün Washing-ton'da olacağım. Sana donmuş yiyecek hazırlar bırakırım, bugünlerde seyahat programını bilmiyorum. Gelecek hafta bir yere gidecek misin?" İçinden gitmesi için dua ediyordu, böylece kendi yokluğu fazla sorun yaratmayacaktı. İşler çok kolaylaşacaktı.

"Hayır, gitmiyorum," dedi Alex. Faith çok kötü bir şey söylemiş gibi yüzüne bakıyordu. "Bunları yaptığına inanamıyorum. Evde bir sürü sorumluluğun varken, iyice talebe havalarına girdin."

"Alex, mantıklı ol. Çocuklarımız büyüdüler ve gittiler. Biz artık olgun insanlarız. Evde oturup ne yapıyorum? Hiçbir şey. Sana yemek hazırlıyorum. Bütün gün yapacak başka hiçbir işim yok. Okula başlamadan önce sıkıntıdan patlamak üzereydim." Alex'in tutumu günden

Danielle Steel

güne kötülemişti. Bencilliği ve Faith'i kontrol altında tutma arzusundan dolayı bu şekilde davranıyordu. Faith'in üzerinde baskı kurmak hoşuna gidiyordu. Ama bu sefer fazla ileri gitmişti ve Faith'in bile sabrını taşırması.

"Evliliğimizden sıkıldığını bilmiyordum, Faith." "Öyle bir şey söylemedim. Sadece artık yapacak fazla işim yok dedim. Sen birç dersleri almamı ve müzelerde açılan kurslara gitmemi önermiştin. Bence bu yaptığım çok daha mantıklı." "Bence değil."

"Washington meselesine ne diyorsun?" dedi Faith sözü fazla uzatmadan. Alex bütün bunları daha önce de defalarca söylemişti ve Faith dinlemekten, ayaklarına kapanmaktan ve özür dilemekten bıkmıştı. Bunlar artık Faith'i sıkıyordu. "Ne istersen yap."

"Bu ne demek oluyor?" Giderse ödeyeceği bedelin ne kadar yüksek olacağını kocasının ağzından duymak istiyordu. Ne kadar kızacak ve nasıl cezalandıracaktı? Oysa kararını vermişti ve gidecekti, ama önce ödeyeceği bedelin etiketini görmek istiyordu.

"Nasıl olsa kendi istediğini yapıyorsun demek. Hiç durma, istediğini yap, ama olaklardan kendin sorumlusun." Her zaman yaptığı gibi yine üstü kapalı tehdit savuruyordu ve yine Faith'in damarına basıyordu.

"Artık bunlardan sıkıldım, Alex. Tanrı aşkına, ben cinayet işlemedim. Sana vefasızlık da yapmadım. Seni ve çocukları terk etmedim. Neden sanki büyük bir suç işlemişim gibi davranıyorsun?"

"Delirmişsin sen," dedi ve yüzünde tiksiniş bir ifadeyle odadan çıkmak için ayağa kalktı.

"Beni sen delirtiyorsun."

Dualar Gerçek Olsa

"Davranışlarının sonuçlarına katlanamayacaksan beni suçlama."

"Tamam, suçlamayacağım," dedi Faith. "Washington'a gideceğim. Dört gün evde olmayacağım. İstersen bana telefon edebilirsin. Giderken sana yemek hazırlar dolaba bırakırım."

"Hiç uğraşma. Dışarıda yerim ben," dedi dişlerinin arasından.

"Dışarıda yemen gerekmez. Sana dört günlük yemek bırakırım. Ama istersen dışarıda yersin." Alex cevap vermedi ve hırsıyla arkasını dönüp odadan çıktı.

Faith bu konuşmaları Brad ve Zoe'ye yazmadı. Sahne o kadar utandırıcı ve sinir bozucuydu ki, kimseye anlatmak istemiyordu. İçine atmaya yeğledi. Washington'a gideceği sabah Alex'e hoşça kal dedi, fakat cevâp alamadı. Alex yine Faith yokmuş gibi davranarak gazetesini okumaya devam etti. Fakat, Faith'e suçluluk hissi vermek için yapılan bu hareket tamamen ters tepki yaptı. Faith sinirlendi, ama evden uzaklaştığı için memnun oldu. Sırt çantası ve

gerekirse kullanmak üzere dizüstü bilgisayarını koltuğunun altında evden çıkarken, kendini hapishaneden çıkıyormuş-gibi hissetti. Bilgisayarını hem çalışmak, hem de Zoe ve Brad'la haberleşebilmek için yanına almıştı. Evden kurtulduğu için seviniyordu.

Washington seyahatine sınıfın yarısından fazlası gidiyordu. La Guardia Havaalanı'nda buluşup, onları Washington, D.C.'ye götürecek uçağa bindiler. Massachusetts Caddesi'nde yabancı öğrenciler ve yurtdışından gelen ufak çapta işadamları ile dolu bir otele yerleştiler. Orada olmak Faith'i fazlasıyla heyecanlandırıyordu. Öğleden sonrayı Smithsonian ve Meclis Kütüphanesi'nde geçirdikten sonra heyecanı bir misli arttı. Eve döndüğünde hazırlaması gereken ödevin ana hatları kafasında şekillenmişti. O gece bir Hint lokantasında yemek yedikten sonra otel odasına döndüğünde ödevle ilgili birkaç not almak için bilgisa-

202

Danielle Steel

yarının başına oturdu. Bir saat kadar dersin hocasıyla konuşmuş, sonra da birkaç arkadaşıyla Anayasa Hukuku ve desteklediği yasaların geçerliliği hakkında etkileyici bir sohbet yapmıştı. Konu kendiliğinden yasalarda yapılması gerekli değişikliklerle ilgili ateşli bir tartışmaya dönüşmüştü ve odasına döndüğünde keyfi yerindeydi. Konuşmaları süratle bilgisayarına yazarken birden mesaj sinyali yandı. Brad'dan geliyordu.

"Selam, Fred... Mahkeme nasıl gidiyor? Şimdiye kadar neler yaptın? Eğleniyor musun? Washington'u çok severim. Orada üniversitede okurken bir kız arkadaşım olmuştu, Fransız sefirinin kızıydı. Kızı görmek için sefarete giderdim, hayatımda bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum. Kız kardeşini de Jack'a ayarlamaya çalışmışım, ama Jack o kadar korkunç davranmıştı ki, kızın ödü patlamıştı. Sen neler yaptın? Arkadaşların nasıl? Profesör iyi mi?"

"Burada işler yolunda. Günler yoğun geçiyor. Mahkeme gelecek hafta. Sekreterim gelecek hafta Sevgililer Günü olduğunu hatırlattı. İnsanların sevdiklerini hatırladıkları, sevildikleri tarafından hatırlandıkları gün ya da onun gibi bir şey. Çiçekler ve çikolatalar. Sanırım artık romantikliğimi yitiriyorum. Pam'ı o gece yemeğe çıkarmak isterdim ama o eve en az yüz kişi davet eder ve bana da smokin giydirmeye çalışır. Sanırım o gün büroda çalışacağım ve Pam'a da unuttuğumu söyleyeceğim. Herhalde o da unuttur. Fazla oyalandım. İşimin başına dönmeliyim. Beni habersiz bırakma. Başkanlığa aday olursan haberim olsun. Oyumu sana kullanacağımdan emin olabilirsin. Görüşmek üzere. Sevgiler, Brad."

Brad'dan haber almak çok hoşuna gidiyordu. Mesajları onu güldürüyor, en azından gülümsemesini sağlıyordu. Sevgililer Günü hakkında yazdıklarını okuyunca kızlara şeker göndereceğini hatırladı. Alex'in de o günü hatırlamayacağından emindi, hiçbir yıl hatırlama-

Dualav Gerçek Olsa

203

mıştı. Zaten artık, özellikle son zamanlarda sevgili değillerdi. Onun için Sevgililer Günü'nün Faith için fazla önemi yoktu.

Seyahatin geri kalan kısmı çok güzel ve çok çabuk geçti. Müzeleri, kütüphaneleri, üniversiteleri gezdiler ve gezilerini resimlemek için bilgi topladılar. Fakat en son gün büyük bir sorunla karşılaştılar. Seyahatin bitmesine bir gün ve bir gece vardı. Fakat hocalarına acil bir telefon geldi ve annesinin hastaneye yatırıldığını öğrendi. Kalp krizi geçirmişti ve yaşama umudu yok denecek kadar azdı. Hoca bu haberi öğrenir öğrenmez haklı olarak telaşlandı ve

gitmeye karar verdi. Diğerlerine seyahati tamamlamalarını söyledi. Programa göre ertesi gün öğleden sonra evlerine varmış olacaktı. Haber cuma sabahı gelmişti ve programa göre New York'a cumartesi günü döneceklerdi. Hoca diğerlerine döneceği haberini verdiği grubun yarısı onunla birlikte dönmeye karar verdiler. Faith yapması gereken işleri bitirmişti ve ödevi için yeterince malzeme toplamıştı. Liderleri başlarında olmayınca grubun da neşesi kaçmıştı. Bir kısmı seyahatin sonuna kadar kalmaya karar verdi, fakat Faith dönecek grubun arasındaydı. Böylece bütün hafta sonunu Alex'le birlikte geçirebilecekti ve belki böylece üç gün evden uzak kalmanın bedelini ödeyebilecekti. Evden ayrıldığından beri Alex hiç aramamış ve Faith'in bıraktığı mesajlara da cevap vermemişti.

Oteldeki eşyalarını topladı ve beş arkadaşıyla birlikte taksiye binip National Havaalanı'nın yolunu tuttu. New York uçağına yetişti ve saat ikide New York'a inmişti. Zamanlama mükemmeldi. Eve gidip notlarını toparlayacak, ondan sonra da Alex'e akşam için bir barış yemeği hazırlayacaktı. Yolda markete uğradı ve eve vardığında saat üçü geçiyordu. İki kocaman market torbasını elindeki diğer çanta ve evraklarla birlikte mutfak masasına bıraktı. Evden haftalardır uzak kalmış gibi hissediyordu. Etrafına bakındı, mutfağın takdir edilecek derecede te-

204

Danielle Steel

miz ve toplu olmasına hayret etti. Söylediği gibi Alex her gece dışarıda yemiş olmalıydı. Seyahat çantasını yere bırakırken sandalyenin altında bir çift ayakkabı gözüne çarptı. Yüksek ökçeli, siyah saten gece ayakkabılarıydı ve Faith'in böyle bir ayakkabısı yoktu. Bir tekini alıp yakından inceleyince kendisine iki numara büyük olduğunu görerek iyice şaşırdı. Kalbi deli gibi çarpmaya başladı, yukarı kata çıkarken midesi bulanıyordu.

Yatak odasına girince yatağın aceleyle örtülmüş olduğunu gördü. Gelişigüzel yayılmış yatak örtüsünü çekince buruşuk çarşafın arasında siyah dantel bir sutyen gözüne ilişti. Bakışlarını aşağıya doğru indirdi, yerde sutyenin takımı siyah dantel külot duruyordu ve belli ki aceleyle çıkarılıp atılmıştı. Boğulacak gibi oldu, yatağın kenarına ilişti, bayılmak üzereydi. Böyle bir şey onun başına gelmiş olamazdı. Bunun mutlaka bir açıklaması olmalıydı, oysa durum açıkça ortadaydı. Bu bir konuk, tanıdıklarından birinin kızı ya da aklına gelebilecek herhangi bir kimse değildi. Yokluğunda kocası eve başka bir kadın getirmişti. Uyuşmuş bir halde banyoya gitti, makyaj masasının üzeri onun kullanmadı-* ğı marka kozmetik ürünleriyle doluydu ve lavabonun içinde uzun siyahi saçlar vardı. Yerde bir başka çift ayakkabı ve askıda tanımadığı bir kazak gördü. Gardirobunu açıp, hiç tanımadığı elbiselerin asılmış olduğunu gördüğünde ise ağlıyordu. Bu bir gecelik bir ilişki değildi. Alex'le yaşayan bu kadın her kimse, belli ki dört gündür bu evde yaşıyordu.

Birden içini bir korku kapladı. Gece belki de akşamüzeri Alex'le kadın birlikte eve geleceklerdi.

Hiçbir şey düşünmeden, yatak örtüsünü bulduğu şekilde yatağın üzerine örttü, bir şeye elini sürmeden koşarak merdivenlerden aşağı indi. Işıkları söndürmeyi de ihmal etmedi. Koşarak mutfağa gitti, seyahat çantalarını ve marketten aldığı iki koca torbayı kapıldığı gibi kendini ev-

Dualar Gerçek Olsa

205

den dışarı attı. Alışveriş torbalarını caddeye çıkınca önüne gelen ilk çöp kutusuna attı ve bir

taksi durdurdu. Nereye gideceğini de bilmiyordu. Yaşadığı bu kâbusu paylaşabileceği yakın bir arkadaşı, sığınacak bir yeri yoktu. Hiç düşünmeden şoföre iki blok ötedeki Cariyle Hotel'in adresini söyledi ve arka koltuğa yerleşip ağlamaya başladı.

"Sadece oraya mı?" diye sordu şoför dikiz aynasından bakarak. Verdiği adres çok yakındı.

"Evet, evet," diye kekeledi, "gidelim lütfen." Evde Alex ve o kadınla karşılaşmaktan korkmuştu. İşin kötüsü orası onun da eviydi. Alex yuvasını ve yatağını kirletmişti. Madison Caddesi'nden geçerken gözünün önünden dantel sutyenle külot gitmiyordu. Ölmek istiyordu. Washington seyahatinin bedelini Alex çok ağır ödetmişti. Otelin önünde durdukları taksiden inerken birden bunun yeni bir ilişki olmadığını düşündü. Alex bir yabancıyı dört gün evine almazdı. Anlaşılan bu ilişki uzun zamandan beri vardı. Kapıcı otele kayıt yapıp yapmayacağını sorduğunda bayılmak üzereydi.

Alex'le karşılaşmak istemiyordu. Cumartesi gününe kadar otelde kalacak ve eve planlandığı zamanda dönecekti. Alex'le o kadın da samimi bir şekilde evlerinde kalacaklardı. Bir an önce otele kaydını yaptırıp, odasına çıkıp kusmaktan başka bir şey istemiyordu.

Tek kişilik bir oda istedi. Rezervasyon yaptırmamıştı, ama neyse ki otel müsaitti. Bir gece, en fazla hafta sonu süresince kalacağını söyledi. Kaydını yaptılar, oda anahtarını verdiler, oda hizmetçisi çocuk Washington'a götürdüğü eşyalarını odasına taşıdı. Sanki çok değerli bir hazineymiş, gerçek dünyayla tek bağlantısıymış gibi bilgisayarına sıkı sıkı sarılmıştı. Odasına çıktığında bilgisayarı açmadı, yatağının üzerine oturup saatlerce ağladı. Sustuğunda hava kapkaranlık olmuştu. Zaman kavramını yitirmişti. Saatine baktı, altıya geliyordu. Æoe'ye de

206

Danielle Steel

telefon edemiyordu. Onu babasına karşı kıskırtmak haksızlık olacaktı. Bu işi tek başına çözmesi gerekiyordu. Ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Kocasının bir ilişki yaşadığı artık açıkça ortaya çıkmıştı. Bütün soğukluğu, öfkesi ve okula döndüğü için yaptığı suçlamalar, uzun zamandan beri kullandığı kırıcı sözler, kadın olarak Faith'e olan ilgisizliği başka bir kadınla yatmasından kaynaklanıyordu. Kalsa ve evde ikisiyle karşılaşsa neler olabileceğini merak etmekten kendini alamıyordu, ama bunu yapacak gücü bulamamıştı. Kafasını toplamak için zamana ihtiyacı vardı.

New York saatiyle sekizde Brad'a telefon etti. Sakin bir şekilde olanları anlatacaktı. Hayatta olduğu zamanlar Jack'ı aradığı gibi, bir ağabey tavsiyesine ihtiyacı vardı. Brad'ın anlattıklarından, Pam'ın da birkaç ilişkisi olduğunu biliyordu. Brad daha sakin ve akıllıca düşünür, belki de boşuna üzüldüğünü söylerdi. Fakat Brad'ın sesini duyar duymaz ağlamaya başladı ve tek kelime konuşmadı. Kontrolünü yitirmiş bir halde telefonda hıçkınıyordu. Bir an için Brad ne olduğunu anlayamadı. Olası müşterilerden ve ebeveynlerden bu tür histerik telefonlar almaya alışkındı, fakat birden telefondakinin Faith olduğunu anladı.

"Fred?... kahretsin... Tanrım, neler oluyor?... yapma bebeğim... konuş benimle... neler olduğunu söyle..." Çocuklardan birinin başına kötü bir şey gelmiş olmasından korkmuştu. "Fred, tatlım... lütfen... sakin olmaya çalış... sus lütfen... neler oldu... başına bir şey mi geldi?... iyi misin?... neredesin?" Faith'in durumuna anlam veremediği için her dakika biraz daha endişeleniyordu.

"New York'tayım," diye inledi Faith, ondan sonra hıçkırıklara boğuldu.

"Sakin ol ve bana neler olduğunu anlat. Başına bir şey mi geldi?"

Dualar Gerçek Olsa

207

"Hayır... ama keşke ölseydim..." Küçük bir kız gibi hıçkırıyordu. Brad'ın gözlerinin önüne sarı saçları iki yanda örülü, dişleri telli, sekiz yaşındaki ve ilk gördüğü anda çok sevdiği küçük kız geldi.

"Çocuklar iyi mi?" Bütün anne babalar gibi aklına gelen en kötü şey bu oldu.

"Evet... herhalde iyidirler... çocuklar değil... Alex..." dedi. Hâlâ hıçkınıyordu, ama kelimeleri bir araya getirebilmişti. Duyduğu kadarıyla Brad az da olsa rahatladı, yine de Faith'i neyin bu kadar üzdüğünü anlayamadı. Alex bir kaza geçirmiş olabilir miydi? Belki de kalp krizi geçirip ölmüştü.

"Alex'e bir şey mi oldu?"

"Hayır, bana oldu. O iğrenç bir adam." Brad durumun korktuğu gibi olmadığını anladı ve her zamanki kavgalar, diye düşündü. Haline bakılacak olursa Faith için korkunç bir facia olmalıydı. Daha önce onu bu halde hiç görmemişti. Belki de Alex dövmeye kalkışmıştı. Eğer öyle ise, diye geçirdi içinden, Alex'i kendi elleriyle öldürecekti.

"Washington'da olduğunu sanıyordum. New York'ta ne işin var?" Ertesi gün döneceğini biliyordu.

"Profesörün annesi hastalandı ve erken ayrılması gerekti. Ben de eve erken döndüm." Hâlâ ağlıyordu, ama konuşabilecek durumda olması Brad'ı sevindirdi. Telefonu ilk açtığında Faith'in durumu onu çok korkutmuştu.

"Sonra ne oldu?"

"Eve gittim."

"Kavga mı ettiniz?" Brad eliyle sekreterine yalnız kalmak istediğini işaret etti. Sekreter hatta üç kişinin beklediğini işaretle anlatmaya çalışıyordu, ama Brad aldırmadı. Rahatsız edilmek istemiyordu. Herkes bekleyebilir ya da isterse cehenneme gidebilirdi. Öncelik Faith'indi.

208

Danielle Steel

"Hayır, evde kimse yoktu." Birden Brad gerçekten panikledi. Faith eve girdiğinde hırsızla karşılaşmış, hatta tecavüze uğramış olabilirdi.

"Neler oldu, Allah aşkına, Fred? Bana anlatmalısın." Brad'ı deli ediyordu. Onu bu duruma neyin getirdiğini bilmeden yardım etmesi mümkün değildi.

"Alex eve bir kadın getirmiş," dedi Faith. Telefonun yanında duran kutudan bir kâğıt mendil alıp burnunu sildi.

"Gittiğinde kadın evde miydi?" Brad şaşırılmıştı. Faith'in anlattıklarından Alex öyle bir tipe

benzemiyordu.

"Hayır, ama giysileri evdeydi. Ayakkabıları mutfakta, elbiseleri dolabımda, eşyaları banyomda, iç çamaşırları yatağımın içindeydi. Alex o kadınla yatmış!" Brad artık neler olduğunu tahmin edebiliyordu. "İğrençti... yerde bir tane tanga külot vardı..." Tekrar gözyaşlarına boğuldu. Telefonun diğer ucunda Brad anlayışla başını sallıyordu. Zavallı çocuk, diye geçirdi içinden.

"Zavallı bebeğim. Keşke orada olsaydım. Sırası gelmişken sorayım, neredesin şimdi?" Belli ki telefon etmek için bir yere gitmişti. Evde oturup Alex'le sevgilisinin gelmesini bekleyecek değildi.

"Carlyle'ye yerleştim. Hafta sonu için bir oda tuttum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Eve gidip kadını sokağa mı atsam?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Önce sakinleşmen gerekiyor. Ondan sonra oturup ne yapmak istediğine karar vermelisin. Boşanmak mı istiyorsun? Ayrılacak mısın? Bildiğini söyleyecek misin? Belki de gelip geçicidir." Evliliklerini korumak amacıyla Pam'a hep böyle davranmıştı. Fakat Pam sevgililerini eve getirmeyecek kadar akıllıydı. Alex çok büyük bir aptallık yapmıştı.

"Ya o kadınla ciddi bir ilişkisi varsa?" Faith endişeli görünüyordu.

Dualar Gerçek Olsa

209

"O zaman sorunun oldukça büyük demektir." Aslında ikisi de sorunun büyük olduğunun farkındaydılar. Yıllardır mutsuz bir evlilik sürdürüyorlardı ve Alex bu hareketiyle aralarındaki pamuk ipliğinden bağı koparmıştı. Faith'in kalbini bu kez onanılmayacak şekilde kırmıştı. Faith kendini otobüsün altında kalmış gibi hissediyordu. Birden Brad'ın aklına bir fikir geldi. "Oraya gelmemi ister misin? Eve gitmeden önce ne yapman gerektiğine birlikte karar verebiliriz. Akşam uçağına biner ve yarın akşam dönerim."

"Hayır... gerek yok... ne yapacağıma... tek başıma karar vermeliyim." Jack olsa ne söylerdi diye düşünmekten kendini alamadı, fakat Brad'ın söyleyeceklerinin Jack'dan farklı olmayacağını çok iyi biliyordu. İkisi aynı paralelde düşünürlerdi.

"Onunla yüzleşmeden önce ne yapmak istediğine karar vermelisin. Şimdi rest çekme sırası sende, Fred. Elinde kare as var." Faith olaya bu açıdan bakmamıştı.

"Belki de öyle değildir. Kadına âşık olmuş olabilir."

"Ya değilse? Evliliğini bu şekilde sürdürebilecek misin? Affedebilecek misin? Pek çok insan affeder, onun için affetmeyi düşünüyorsan sakın utanma. Zamanla unutulur. Çoğunlukla unutulur. Gelip geçer." Yaptıklarından dolayı Alex'den nefret ediyordu, fakat adil olmaya gayret ediyordu. Zaten Faith yeterince öfkeliydi, daha fazla öfkeliendirmenin gereği yoktu. Daha önce pek çok kişi eşlerinin ihanetini affetmişti. Kendisi Pam'ı, Pam da onu affetmişti. Faith de kararını kendi bakış açısına göre verecekti.

"Bunu bana nasıl yapar?" İhanete uğrayan insanların tipik tepkisini veriyordu.

"Kadın aklını başından almıştır. Bıkmış olabilir. Yaşlandığını düşündüğü için egosunu tatmin

etmek istemiştir. Bu tür olaylar hep aynı

F: 14

210

Danielle Steel

aptalca düşüncelerle yapılır. Genellikle gerçek aşk değildir. Cinsel arzuları tatmindir."

"Harika. Benim yüzüme bile bakmıyor, ama tanga külot giyen bir kadınla yatıyor. Uzun, siyah saçlı bir kadın," dedi lavaboda gördüğü saç tellerini anımsayarak. Brad gülümsedi, yanında olup ona sıkı sıkı sarılmak geliyordu içinden. Faith'in birine şiddetle ihtiyacı vardı. "Belki de genç bir kadındır."

"Sana bir tek garanti verebilirim, tatlım. Sen o kadından bin kat daha güzelsin. Sakallı da olsa, peruk da takıyor olsa Alex için fark etmeyecekti. Senin yokluğunda bir parça gönül eğlendirdi."

"Bu arada okula döndüğüm için sanki büyük bir suç işlemişim gibi davranıyor. Bir aydan beri okul yüzünden onu ihmal etmemek için kendimi parçaladım. Belki de benden intikam alıyordun"

"Bunun seninle bir ilgisi olmadığına eminim. Bu onunla ilgili. Şimdi onu bırak. Seni düşünelim. Hemen yüzünü yıka ve oda servisine bir fincan kahve ya da içki ısmarla. Yarım saat sonra seni ararım, birlikte ne yapacağına karar veririz. Ne yapacağına karar verirken sana yardım etmek istiyorum. Ben tamamen ilgisiz şeyler düşünüyorum."

"Peki ne düşünüyorsun?" diye sordu Faith.

"Ne mi düşünüyorum?" dedi Brad sakinleşmeye çalışarak. "Onun orospu çocuğu olduğunu düşünüyor ve gülünç buluyorum. Ama sana ihanet ettiği için değil. Seni her zaman saçlarından tutup sürüklüyor, kanını donduruyor ve yapayalnız bırakıyor. Şimdi de bunu yaptı. Bana sorarsan ona dersini vermek gerekir. Ama sen onunla evli kalmaya devam etmek isteyecek olursan, seni desteklerim. Çünkü ben onu sevmiyorum, ama sen seviyorsun ve onunla evli olan da sensin." Kendi evliliği gibi, Faith'in evliliğine de saygı duyuyor ve yıkılmasını istemiyor-

Dualar Gerçek Olsa

211

du. Oysa Faith'in kendi iyiliği için Alex'i yıllar önce bırakması gerektiğini düşünüyordu.

"Artık ona olan duygularımdan emin değilim. Şu an ondan nefret ediyorum, utanıyorum, küçük düştüğümü düşünüyor ve sevilmediğimi hissediyorum. Onu sevip sevmediğimi de bilmiyorum. Eskiden onunla ömür boyu evli kalacağımı düşünürdüm, ama artık emin değilim." Önünde yeni bir kapı açılıyordu ve korkuyordu, kendini güvende hissedemiyordu.

"O zaman acele karar vermekten kaçın, seni yarım saat sonra ararım." Birkaç acil telefon konuşması yapması gerekiyordu. Yedi tanesine cevap vermiş, diğerlerini de sekreterine havale etmişti. Saat altı olmuştu, ama Pam o gece arkadaşlarıyla çıkacağı için rahattı.

Faith de oda servisine çay ısmarladı ve Brad'm telefonundan önce yüzüne bolca soğuk su çarptı. Alex konusunda ne yapacağını bilmiyordu, ama kocasının o sıralarda kendi evinde tanga külotlu bir kadınla birlikte olduğunu düşündükçe midesi bulanıyordu.

"Nasıl oldun?" diye sordu Brad.

"Bilmiyorum. Kendimi kötü hissediyorum." Kötü olduğu sesinden de anlaşılıyordu. Dünyadan kopmuş gibiydi ve yorgundu.

"Nasıl kötü?" Birden Faith'in ilaç almış ya da kendine bir kötülük yapmış olmasından korktu. Ama o kadar zayıf olmadığını biliyordu.

"Kötü işte. Hayal kırıklığına uğramış ve aldatılmış hissediyorum. Uyuşmuş gibiyim. zgnm." Aklına başka sıfat gelmiyordu. Brad rahatladı.

"Oh, o anlamda kötüyse, sorun yok. Haklısın. Telefonu kapattığımdan beri bunu düşündüm. Bana kalırsa bildiğini Alex'e söylemelisin. Sylemeyecek olursan, seni zehirlerim. Bu işi nasıl temizleyeceği-

212

Danielle Steel

ni bırak o düşünsün. Sakın istemediğin bir şey yapma. Ben sadece düşündüklerimi söylüyorum."

"Sanırım haklısın. Ama ona nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum."

"Bu en kolay tarafı. O nasıl olsa biliyor. Onun için yeni değil, senin için yeni."

"Doğru."

"Bu senin için şok haber. Bu gece telefon edip, evi gözetlediğini söyleyerek kalp krizi geçirmesini sağlayabilirsin. Bu şok ona yeter."

"Telefonlara cevap vermiyor." Faith bütün hafta telefon etmeye çalışmıştı.

"Hiç değilse bu kadar kafasını kullanabiliyor. Bildiğini söylediğin zaman büyük ihtimalle saldırganlaşacak. Erkekler yakalanmaktan hiç hoşlanmazlar ve bir şekilde suçu karşı tarafın üzerine yıkmaya çalışırlar."

"Nasıl?"

"Onu ihmal ettiğini, sevmediğini söyleyecektir. Seni sulamayacaktır ama senin de bir ilişki yaşadığından şüphelendiğini söyleyecektir." Faith tertemiz bir insandı ve Alex'in bunu bildiğini tahmin ediyordu. "Belki okula başladığın için yaptığını söyleyecektir. Her şekilde üste çıkmaya çalışacaktır."

"Bu ciddi bir ilişki olabilir mi?" Bu düşünce bile, sanki Alex onu evden atacakmış gibi paniklemesine yetiyordu. O zaman ne yapacağını düşünemiyordu bile. Fakat Brad böyle bir şeyin olmayacağını biliyordu. Evi terk etmesi gereken biri varsa, o da Alex'di.

"Bunu tahmin etmek kolay değil. Değildir herhalde. Sanırım bu boktan bir kadın. Bu kadar

açık konuştuğum için kusura bakma. Belki de fahişedir."

Dualar Gerçek Olsa

213

"Alex'in bunu yapacağını sanmıyorum, Brad." İç çamaşırlarından ne olduğu belli oluyordu, aslında artık pek çok kadın o tür iç çamaşırı giyyordu. Kızları bile onları tercih ediyordu. "Alex'in tarzı değildir demek istedim."

"Bilemezsin. Bütün gece orada tek başına oturup bunları kurmanı istemiyorum. Gözüne uyku gireceğe benzemiyor bu gece."

"Belki sabah kalkar kiliseye giderim. Senin verdiğin tespih yanımda." Oysa artık tespih de ona yeterli değildi. Sakin bir kafaya ve belki de iyi bir avukata ihtiyacı olacaktı. Brad yanında olabilmek istiyordu.

"Bu konuyu sakin bir şekilde düşünmen gerekiyor, Fred. Hiçbir şey yapmadan önce ne istediğine iyice karar vermelisin."

"Sanırım öncelikle neler olduğunu, kadının kim olduğunu ve onun için ne kadar önem taşıdığını öğrenmek istiyorum. Gerçeği bilmek istiyorum."

"Bunları sana söylemez. Öyle bir tip olduğunu sanmıyorum. Bana kalırsa kendini kurtarmak için suçu senin üzerine yıkmaya çalışacak." Brad bu tür insanları iyi tanıyordu. Bunca yıldır arkadaşlarından, müşterilerinden, meslektaşlarından bu tür olayları çok dinlemiş, bu kadar aptalca olmamakla birlikte kendisi de yapmıştı.

"Sanırım haklısın," dedi Fred. "Beni dinlediğin için teşekkür ederim. Başını ağrıttığım için özür dilerim." İlk telefon ettiği zamana kıyasla kendini toparlamış gibiydi. Telefonu ilk açtığında Brad birinin öldüğünü sanmıştı.

"Ödümü kopardın. Sana ya da kızlara bir şey oldu sandım. Bu da o kadar güzel bir şey değil, ama hiç değilse herkes hayatta."

"Ben hayatta olduğumdan emin değilim," dedi Faith.

214

Danielle Steel

"Karar verdikten sonra hayata döneceksin." San Francisco'da saat yedi olmuştu, New York'ta da onu geçiyordu. "Şimdi sıcak bir banyo yapıp uyumalısın. Ben de doğru eve gidiyorum. İstersen beni arayabilirsin. Bir saat sonra evde olurum. Her zaman yanıdayım, Fred. Keşke senin için daha fazlasını yapabilsem."

"Sen elinden geleni yaptın. Jack da olsa bu kadarını yapardı. Benimle konuştun, ama kararı tek başıma vermeliyim."

"Vereceksin, Fred. Doğru kararı vereceğine eminim."

"Bu yüzden ayrılacak olursak kızlara ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bilmelerini istemiyorum."

"Neden bilmesinler? Sen bir hata yapmadın. O yaptı. Aptallığının cezasını çekmek zorunda. Onun sırrını saklamak senin görevin değil. Bu konuda ona borçlu değilsin, Fred."

"Zoe babasından nefret edecek." Ellie ise mazeretler bulmaya çalışacaktı.

"Zaten babasından nefret ediyor," dedi Brad. "Ve ona hak veriyorum. Gördüğüm kadarıyla Zoe'ye babalık, sana da kocalık yapmadı."

"Çok iyi değildi," dedi Faith. "Ama onun tarzı bu." Brad, yemek yedikleri gece, evliliği sürdürebilmek için yapılan fedakârlıklar ve işlerin hiç beklendiği gibi sonuçlanmadığı hakkında konuşmalarını hatırladı. Bu kadar olaydan sonra Alex'le evli kalmasına değecek miydi? Bedel ağırdı. Faith'i etkilemek istemiyordu, ama içinden yapmaması için dua ediyordu. Yıllardır Pam'ın ilişkilerini görmezlikten gelmişti. Böylesi ona daha kolay geliyordu. Ama Faith'in çok daha iyi şeyleri hak ettiğini düşünüyordu. Aslında o da bunları hak etmemiştii, ama evlilik sandalını batırmak istemiyordu.

"Konuşmandan yorgun olduğun belli oluyor. Biraz uyusan iyi olur." Ama Faith'in sabaha kadar gözünü kırpamayacağını biliyordu. "Otelin masaj salonu vardır. Masaj yaptırırsan rahatlarsın."

Dualar Gerçek Olsa

215

"Banyo yapacağım." Kendini şımartmaya alışkın değildi. O sadece başkalarını şımartırdı. Yıllardır hep böyle olmuştu.

"İstersen beni evden arayabilirsin. On dakika sonra evde olurum."

"Sağ ol, Brad... seni seviyorum ağabeyciğim..." Gerçekten seviyordu.

"Ben de seni seviyorum, ufaklık. Bir şekilde bu pisliğin altından kalkacaksın. Kendi kendine çözülecek. Göreceksin."

"Belki de," dedi Faith. Ama söylediklerine kendisi de inanmıyordu, Brad da inanmıyordu. Alex'in ne yapacağını önceden kestirmek mümkün değildi. Faith yüzleştğinde nasıl tepki vereceğini tahmin etmek zordu. Brad eve giderken Alex'in tepkisinin kötü olacağını düşünüyordu. Faith'e yaptıkları için içinden kıcına şiddetli bir tekme atmak geliyordu. Hiç değilse o zaman kendini ona karşı bir sıfır galip hissedecekti.

216

Danielle Steel

15

Faith bütün gece yatağın içinde döndü durdu, sonunda sabaha karşı dörtte sızdı ve altıda uyandı. Yataktan kalktı, pencerenin önüne gidip güneşin doğuşunu seyretti. Pırıl pırıl, güneşli bir gün başlıyordu, ama Faith için hiç de güzel bir gün değildi. Alex'in, uzun siyah saçlı kadınla kendi yatağında uyuduklarını düşündü. O yatakta bir daha ya-tabileceğini hiç sanmıyordu.

Saat yedide bir sürahi koyu kahve ismarladı ve üzerine kot pantolonu ile bir kazak geçirdi.

Yedi buçukta, Lexington Caddesi'ndeki St. Jean Baptiste Kilisesi'nde sabah ayinine katıldı. Elinde Brad'ın tespihi vardı, fakat kendini bir türlü dualara veremedi. Diz çöktü ve gözlerini boşluğa dikip, öylece kaldı. Ayin bittikten sonra yürüyerek otele döndü. Bütün gün kendisini nasıl oyalayacağını bilmiyordu. Saat dört ya da beşte evde olması gerekiyordu ve onlarla karşılaşmak korkusuyla otelden çıkıp yürüyüş bile yapamıyordu.

Brad uyanır uyanmaz telefon etti. New York'ta saat on birdi. Fa-ith'i merak etmişti, fakat sesinin iyi geldiğini duyunca rahatladı. Faith, eve gittiğinde duruma göre hareket etmeye karar verdiğini söyledi. Önce neler hissettiğini anlamak istiyordu, bu düşünce Brad'a mantıklı geldi.

Dualar Gerçek Olsa

217

"Pisliği üzerine atmaya kalkışırса sakın kabul etme," dedi Brad. İki günden beri ilk kez Faith gülümsedi.

"Kabul etmem, söz."

"İlk fırsatta bana telefon et." Brad bir arkadaşıyla tenis oynamaya gidecek ondan sonra da Pam'a söz verdiği bir işi yerine getirecekti. Pam oturma odası için yeni bir müzik seti istemişti, Brad da bakacağına söz vermişti. Faith'e, cep telefonunun yanında olduğunu, evde bulamazsa oradan arayabileceğini söyledi. Faith için her an müsaitti ve Pam'in bu konudaki yorumlarına hiç aldırılmıyordu. Gerekirse bunu ona kolayca açıklayabilirdi. Kendisini kesinlikle suçlu görmüyordu. Onlarınki temiz ve saf bir arkadaşlıktı. Pam'inkilere benzemiyordu. Başına gelenleri öğrenecek olsa, Pam'in bile Faith için üzüleceğini düşünüyordu. Pam, kadınlardan faydalanılmasından ve taciz edilmelerinden nefret ederdi, hatta Faith'e, Alex'i iki kaşının ortasından vurmasını bile önerebilirdi.

Faith bütün gün odasında oturup kıvrandı, saat beşte valizini taşıması için oda hizmetçisini çağırdı ve bir taksi istedi. Ev iki blok ötede olmasına rağmen yükü ağır olduğu için yürümek istemedi. Titreyen elleriyle kapıyı açıp içeriye girdi. Holün ışıkları yanıyordu, fakat Alex ortalıkta görünmüyordu. Eşyalarını hole bırakıp, ağır ağır yatak odasına çıktı. Yatak, düzeltilmiş, ortalık toparlanmıştı. Yatağı Alex yapmış olmalı, diye düşündü. Çarşafı değiştirecek kadar saygılı olup olmadığını merak etti, fakat bakamadı. Alex yatak odasında, şöminenin karşısındaki sevgili koltuğuna oturmuş kitap okuyordu. Son derece masum görünüyordu. Faith odaya girdiğinde başını kaldırıp bakma nezaketini bile göstermedi. Faith'in vücudu şiddetli bir nefret dalgasıyla sarsıldı, midesi bulandı. Gözyaşlarına güçlükle hâkim olabildi.

218

Danielle Steel

"Geç kaldın," dedi Alex başını kaldırmadan. Bu kadar sağlam sinirleri olması inanılır gibi değildi. Cevap vermeyince, Alex sonunda başını kitabından kaldırdı. "Seyahat nasıl geçti?"

Faith soruya soruyla cevap verdi. "Senin haftan nasıl geçti?" Yüz ifadesinden bir şey anlamak mümkün değildi.

"Uzun. Zor. Çok iş vardı."

"Güzel," dedi ve Alex'in karşısına oturdu. Fakat bu saçmalıkları sürdüremeyecekti. Alex'e doğruyu söylemesi gerekiyordu.

"Washington'da neler yaptın?" Alex karısının bakışlarından bir terslik olduğunu sezinledi, ama ne olduğunu anlayamadı. Anlamaya çalışarak konuşmasını sürdürdü.

"Sen New York'ta neler yaptın?"

"Söyledim ya," dedi Alex sinirlenerek. "Çalıştım. Başka ne yapmış olabilirim?" Kitabına dönmek üzereyken, Faith'in cevabı ile dondu kaldı.

"Bilemiyorum. Ben eve dün geldim, Alex. Seyahat planladığımızdan erken bitti."

"Eve dün geldim demekle neyi kastediyorsun?" Şaşırmıştı. Fakat yüzünde en küçük suçluluk ifadesi yoktu.

"Profesörün annesi hastalanmış, erken ayrılmak zorunda kaldı, bazılanmız da onunla birlikte ayrıldık. Saat ikide döndüm. Markete uğradım, eve gelince sana güzel bir yemek hazırlamayı düşünüyordum. Piliç pişirecektim... yatağımda yatan gibi yani. O kadın kimse çok büyük ayakları var, saçları uzun ve siyah ve tanga külot giyiyor." Alex'in yüzü bembeyaz oldu ve bir tek kelime söyleyemedi.

"Dünden beri neredesin sen?" diye saldırıya geçti. Brad böyle olacağını söylemiş ve uyarmıştı, Faith hazırlıklıydı.

Dualar Gerçek Olsa

219

"Neler yaptığını gördükten sonra Carlyle'ye gittim. Kadının önünde kavga edip ikimizi de zor durumda bırakmak istemedim. Neler oluyor, Alex? Kim bu kadın? Bu ilişki ne zamandan beri sürüyor?" Israrla kocasının gözlerine bakıyordu. Alex onu hiç bu halde görmemişti.

"Bunun konuyla ilgisi yok." Mümkün olsa kadının varlığını tamamen inkâr edecekti. Ama Faith her şeyi gözleriyle gördüğü için böyle bir şansı yoktu. "Sen bir çocuk gibi okula gitmeye kalkışmasaydın bunların hiçbirisi olmayacaktı." Tam Brad'ın tahmin ettiği gibi davranıyordu. Suçu Faith'in üzerine yıkmaya çalışıyordu.

"Yani sen iş gezilerine gittiğinde ben de seni boynuzlamış olsam, senin suçun mu olacaktı? İkisi aynı değil mi?"

"Saçmalama. Ben hayatımı kazanmak zorundayım. Ama sen okula dönmek zorunda değildin."

"Okula dönmüş olmam sana beni aldatma hakkını mı veriyor? Bravo! Olaya nasıl da tek taraftan bakabiliyorsun."

"Okula başlamak için ısrar ettiğinde bazı riskleri göze alman gerekeceğini söylemiştim."

"Risk derken beni aldatacağını söylemek istediğini tahmin etmedim. Bedelini çok ağır ödemiyeceğiz mi?" Faith çok sinirliydi ve Alex hâlâ kendisinden ne istediğini, işin nereye varacağını anlayamamıştı. İkisinin de alttan almaya niyeti yoktu ve Alex ısrarla Faith'i suçluyordu. Tek kelime söylemeden yerinden kalktı ve odadan dışarı çıktı.

"Bütün bunlar senin kabahatin, Faith," diye suçladı gözlerini kaçırarak. Faith kulaklarına inanamıyordu. "O Allah'ın cezası okula dönmeye kalkışmasaydın bunların hiçbirisi olmayacaktı. Okula başladığın gün evliliğimizi pencereden dışarı attın sen."

220

Danielle Steel

"Hayır." Faith gözlerinden ateş saçarak kocasına baktı. "Asıl sen o fahişeyi benim yatağıma yatırdığın gün evliliğimizi pencereden attın. Buna nasıl cesaret edersin!"

"Sen benimle böyle konuşmaya nasıl cesaret edersin! Böyle bir şeyi asla kabul edemem, Faith." Dişe diş savaşıyordu.

"Tolere edemez misin? Eve gelip de onun iç çamaşırlarını yatağımda, saçlarını da lavabomda bulduğumda neler hissettim biliyor musun?" Bu sözlere verecek cevabı yoktu, fakat ondan sonra söylediklerine de Faith hazırlıklı değildi. Yine de üste çıkmasına izin vermeyecekti.

"Ben evden gidiyorum." Sert adımlarla banyoya gitti ve kapıyı çarparak kapattı. Giyinme odasında dolapları açtığı, kapakları çarptığı duyuldu ve yirmi dakika sonra elinde bir valizle dışarı çıktı. Faith ne söyleyeceğini bilemedi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu perişan bir halde. Bütün bunlar bir kâbus olmalıydı. Birden kendini suçlu hissetti, belki de kocasına çok sert davranmıştı, belki de okula hiç başlamamıştı.

"Şimdilik bir otele yerleşeceğim. Benimle konuşmak istersen bürodan ararsın." Faith bundan sonra onunla avukatının konuşacağını söylemek istedi, ama hatalı çıkış yapmaktan, son sözü söylemiş olmaktan çekindi. Bir avukata ihtiyacı olacağını bile henüz bilmiyordu ve bunu Alex'e sormak niyetinde değildi.

"Ona âşık mısın, Alex?" diye sordu. Âşık olduğunu duymak onu perişan edecekti, ama yine de bilmek istiyordu.

"Âşık olup olmamam seni ilgilendirmez," dedi Alex. Özür dilemek gereğini bile görmemişti.

"Bilmek hakkım. Kim bu kadın?" Faith olduğundan sakın görünüyordu. Öğrenmek istediği çok şey vardı.

Dualar Gerçek Olsa

221

"Sen o Allah'ın cezası okula başladığın anda bu evlilikteki bütün haklarını kaybettin, Faith." Bu çok saçma bir suçlamaydı. Alex nispet yapıyor, mantıksız ve zalim davranıyordu.

"Yani sen şimdi bunun ilk ihanetin olmadığını ve bütün kabahatin bende olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Ben hiçbir şey söylemeye çalışmıyorum. Ne yapacağıma karar verdiğim zaman sana haber veririm." Faith kulaklarına inanamıyordu. Alex hiç sıkılmadan tehdit ediyordu. Suçu tamamen Faith'in üzerine yıkmıştı. Ve evi terk ediyordu. Anladığı kadarıyla bütün hata Faith'indi.

Alex valizini çekiştire çekiştire merdivenlerden indirirken tek kelime daha söylemedi. Bir dakika sonra sokak kapısının açılıp kapandığını duydu. Eve geldiğinde gördüklerinden fazlasını öğrenememişti. Yatak odasında gördüklerinden başka bir şey bilmiyordu. Alex fazla bilgi vermek istememişti. Şaşkın bir halde, evin içinde- bir süre amaçsızca dolaştı. Yarım saat sonra Brad'a telefon etti.

"Nasılsın, Fred?" diye sordu Brad. Faith'in sesi iyi gelmiyordu, fakat bu kez ağlamıyordu.

"Evi terk etti."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Okula başladığım için suçun bende olduğunu söyledi. Kadının kim olduğu ve onun için ne kadar önemli olduğu da beni ilgilendirmez-miş."

"Suçu sana atacağını söylemiştim." Fakat Brad onun evi terk edeceğini tahmin etmemişti. Aslında Alex bir fare gibi köşeye sıkışmıştı ve tek çaresi kalmıştı. Kaçmak. Son derece aşağılık bir davranıştı. "Şimdi kendini çok iyi hissetmeyebilirsin, ama böyle olması senin için çok daha iyi olmuş."

•ipirejñq isspiui 3[iq U3>jj3[uiP iuu

-b[>jijjbiub uije>jñAV "ñpjOXips jsuEqi buo jip[iX Jiq >jıŞbı>[bX xsjy " isiŞi; JiqSiq 3[i ISBUİB[ŞBq v\m\o -Xb uo "ipJBA isi>jŞni JipA*B uo

3A IJŞIUI[3Ş B.5JJOA A\3N UBp.BJUBpV 3DU9 I1^ J!cl 3UU3I>[ip3IX0S
UU9JJ3J3X>I9S UBİIJB5 BpBJJUEg •npjOA'IŞİie5 >[EJB[O

-isdasai BpuiSE^pjBq uiuiiba" Jiq iŞijŞijb5 ui^xajy 'ipJBA nfnooS Jiq a a ij -ŞtuiBŞoq uBpuiBoo>{ 'ipXBpuiŞBX zn>[op znjo 'ipjiŞBŞ >jo5 auis apuiSi ubuibz Bsi>i jBpE>i nq nunŞnpjo uii>[uiuipB^j -pj3 uoapj nunS Biuno »a nj>|oX jaqBij 5iq ua^xajy -njŞnuo>[B^pBjg 'ijjiŞ bjh>jo JoXnznX Bpuq[B ns iuipu9>j qjrej un3 5B>[Jiq i>(Bauos !pŞiiu9 inqB>i ap qjiBj 'pSiuusuo iuisbuijii) jp>j9psp jŞç) nunânþjo uii>(uiuipB>[jB>jñAV 'ijjbiu dipa uqjşpj qjiBj bjuos BqBQ ;ipj3A iuipB uijB3[nAB Jiq M3M di/^BijoX fBsauı iiq a.qjrej 'pBja tuSop auajSo unŞ is

•ppSUIJIS 3UU3Z11 UI5I ifipñq IUISEIUUBJirDJ IUIJ5JB BpjBjnu

-o>| jñj ng "ñpioXnurugS unSzn aBpE>| ^bdeXbuijiuos ruos psjg -ipBuuos buib 'ipuapqñnl uap^qjiBj 'uibj ,/UBjuaios 3j{niAH "I??3P '-^H..

s t,^,iui uiq uiiSipiuBX "jbuııo ippp nuaios uiuiŞBpB>[JB bsjiijo >jBDBji>iEq sui]Bq ununztia,, (c"iba nuruos uiuiŞBpB>jJB Jig,,

ui5i

iXi >jo5 luigipauipS ui5i iŞip3ui3jsi jjeuijo ai>IH-iiq bia"ub[Şbpb5jjb sa bj

-Unuo UIEJ BUiy IJŞTUiP3>[3pA3 >J3J3X3[XpS IUIŞBDBŞIJb5]

znuaq uspuıSsuiaX ujbŞ>[b ifpuS bjXub

•npjn[o un\$zn JBpB5j nq ubuibz ub[

-^npjo bjsbu 3pn>(3\$ ipp JBi>jnDo5 -ipouy •p\$iu9uuoS unSzn JBpB>j nq iuisbdo>i
jipuBurez unzn "jdBX nunuimoX usuisq uibj -e>] nuoj3[sj 3a pis UOJ3J3} pBjg ui5i 5J3UIJ3
[ojjuo^ nunuiunp :

£ZZ vsjo yaS-iao.

BS[O \$IUIJU\$ISap

BUIsBpO

unSns utuas 'u

>jEq 5iq UB[unq

-Zt) >J0f) !UII\$ -JB U3U3JI\$ n

O

iqiâ mo iup Siq ue n\$,,

ununq 'pa-id 'uinunS

IUU3J3UIJ3 aXISABJ JB>[nAB Jiq dI^BJE ILUUBI\$BpB>(BUIUB\$Oq BpB-ing -UHgB0B\$IIB5
BXEUInq IUUIq

UUBa" B(XIDBUIB ipuil\$ 'JIuqaUOQ,,

•npjoA"ip3 5jBq iuisbjz bj BijBp 5jo5 uspuu isBuijo ia"ı BqBp >jo5 •npjoXiuisisi 3p mis -
9iujnujog uip uip BjuiBpE Jiq uapa iiqsz luijB^Bq iqi\$ xajy }b>jbj -ijjbı

-ZIS IUiqiB>(UIspBJg ISBUJUBpnUJn UI.qjIBj .^IUI >J3D3U0p 3DU3S,,

(I*3DU3q bujjbjbX uiainp Jiq iSbdbjo

dnoqBiu ui5i unuo -JH!C1BI0 Siuijeij Epunjoz >(buiubjabp 3pi!^3\$ o usj -nqosui boui^bjub
iui|ipuEjB>[B^ •jpiqsuop 3A3 3oui\$3[ut>jBS -uns[njnp

3DUQ "UinJoXIUIUBS IUI\$303X3|XOS 'ZBUI]O U3JJ3qBq BSJnJO }[33

Jiq5iq un3 5B>[Jig,,

3U

-3j>lipj3A

3oun\$np 5un>(jo>j jiq uapjig -ij\$iuuBjop buiSbXb J3{^3\$ ifippS uspzauuoS spunuos
spuiua IB^Bjj "p\$iu3 qpjsj iX3uiU3[inqB>[iqi\$ n\$np 3A iXsuiP UBpzBUiBj -UB nunq qjiBj
-ijSiuiiBdB^ 33uo jehiX s.ujibj iuuB[idB>{ uiuiqiB>j pBjg Bpuqsv ./zmoAiuiaisi
5j3Uiu3jinqB>i ap i^jsq ' •ioXup\$ig3p ubjubsui ubuibz "qjiBj '3uiun\$np

IUII\$ipEUIIUBI 5iq

IJJE I

I331S 3H3IUBQ

III

224

Danielle Steel

Ertesi hafta avukatın bürosunda randevulaşarak telefonu kapatmışlardı. Hâlâ ne yapması gerektiğine karar veremiyordu. Boşanmak mı yoksa Alex'in geri gelmesini mi istiyordu, onun bile farkında değildi. Gittiğinden beri hiç konuşmamışlardı. İlişkisinin ne derece ciddi olduğunu bile bilmiyordu. Ne yapacağını bilmez bir halde o gün öğleden sonra Alex'i bürosundan aradı. Kocasını telefonu kabul edince içi rahatladı. Konuşmak istemeyeceğini düşünmüştü. Alex telefonda son derece rahattı.

"Bir kez daha konuşmamızı ister misin?" diye sordu Faith öfkesini sesine yansıtmamaya gayret ederek. Sabah avukatın anlattıkları sinirlerini altüst etmişti. Alex'in cevabı iyice perişan etti.

"Konuşacak bir şey yok, Faith," dedi umursamaz bir tavırla. Faith'in gözleri doldu. Bir haftadır ağlıyordu. Jack'ı kaybettiği zaman da aynı böyle olmuştu. Bir bakıma bu durum da ölüm acısı gibiydi. İnançların, umutların, hayallerin, güvenin ve belki de evliliklerinin kaybıydı.

"Bu şekilde çekip gidemezsin, Alex. Hiç değilse son kez konuşmalıyız."* Alex'i korkutmamak için olduğundan sakın görünmeye çalıştı.

"Söyleyecek hiçbir sözüm yok," dedi Alex, hâlâ Faith'i suçlar gibiydi. Faith derin bir nefes aldı ve Zoe ile Brad'ı dehşete düşürecek bir hamle yaptı. Başka bir şey düşünemiyordu. Alex'in sonsuz eleştirileri karşısında, ne kadar haksız ve yersiz olsa da ödün vermesi gerektiğini hissediyordu. Çocukluğunda yaşadıklarının etkisinden kurtulamıyordu, sürekli iyi bir kız olmak zorundaydı.

"Peki ya okulu bırakırsam?" Evliliğini kurtarmak için bundan büyük fedakârlık yapamazdı. Çok fazla ödün vermiş oluyordu. Alex için gerçekten önemliyse başka çaresi yoktu. Bir hukuk diploması için yirmi altı yıllık evliliğini feda edemezdi.

Dualar Gerçek Olsa

225

"Artık çok geç," dedi Alex. Faith odanın finis fırıl döndüğünü hissetti.

"Ciddi misin? Bu kızla evlenecek misin?" Geri dönmemesinin tek nedeni bu olabilir, diye düşünüyordu. İyi bir eş olmuştu. Okula dönmek istemekten başka bir "hatası" olmamıştı.

"Konu bu kız değil, Faith. Sensin."

"Neden? Ben sana ne yaptım?" Yaşlar sel gibi yanaklarından süzülüyordu.

"Evliliğimiz yıllar önce öldü. Senin yanımdayken kendimi ölü gibi hissediyorum." Zalimce söylenen bu sözler Faith'in kalbine hançer gibi saplandı.

"Elli iki yaşına geldim. Daha iyi bir hayat istiyorum. Tükendik artık. Çocuklar da büyüdü. Bize ihtiyaçları kalmadı. Sen okula gitmek istiyorsun. Ben de kendi hayatımı yaşamak istiyorum." Konuşmasına bakılacak olursa bunu yıllardır planlıyordu. Faith de okula başlamak istediğini söyleyerek hazırladığı tuzağa düşmüştü. Bu sözler Faith'i fazlasıyla yaraladı. Yıllarca evliliğine saygı duymuş ve kocasına sadık kalmıştı. Oysa Alex onsuz bir hayat için pusuda beklemişti. "Böyle düşündüğünü bilmiyordum," dedi boğulurcasına. "Ben biliyordum. İkimiz de bundan iyisini hak ediyoruz." Aslında haksız değildi, ama Faith gerçekleri kabul etmek istemiyordu. Bütün zorluklarına rağmen Alex'le birlikte olabilmek için her şeye katlanmıştı. Üstelik Alex bunun için hiçbir çaba sarf etmemişti. "Ben avukatla konuştum. Sen de bir avukat bulsan iyi olur." Faith çoktan konuştuğunu söylemedi. Felaket bütün hızıyla ilerliyordu ve Faith elinden geldiği kadar yavaşlatmak çabasındaydı. Hâlâ kocasının çok büyük bir hata yapmak üzere olduğunu düşünüyordu.

F: 15

226

Danielle Steel

"Kızlara ne söyleyeceğiz?" Alex'in konuyu tamamen saptıracağını düşünüyordu. Bütün kabahati Faith'e yükleyecekti. Zaten Faith'in de kızlara babalarının ihanetini anlatmaya niyeti yoktu. Yüz kızartıcı bir olaydı. Üstelik, Ellie'nin de babası gibi onu suçlayacağını çok iyi biliyordu.

"Buna sonra karar veririz," dedi Alex. "Kendine bir avukat bul,

Faith. Boşanmak istiyorum."

"Tanrım." Kulaklarına inanamıyordu. "Bunu nasıl yapabilirsin, Alex? Evliliğimizin senin için hiçbir anlamı yok mu?"

"Sen benim karım olmaktan vazgeçip okula başlamaya karar verdiğinde evliliğimiz senin için ne kadar anlam taşıdıysa benim için de o kadar anlam taşıyor."

"İkisini nasıl kıyaslayabilirsin?" Birden tanga külotlu kızın neden bu kadar cazip geldiğini kavradı. Alex'den yirmi üç yaş gençti ve bir resepsiyonistti. Önemli bir meslek sahibi değildi. Faith'in kontrolünü artık elinde tutamıyordu, ama o kızı rahatlıkla kontrol altında tutabilecekti. Sırf bu yüzden Faith'i affetmeyecekti.

"Kendimi temize çıkarmak zorunda değilim, Faith. Böyle olmasını sen istedin." Faith'in bir parçası ona inanıyordu, ama bir parçası da avaz avaz bağırmak istiyordu. Ne büyük haksızlıktı! Birkaç dakika sonra telefonu kapattılar. Alex nerede kaldığını bile söylememişti. Belki de kadının yanında kalıyordu. Bundan sonra her şey mümkündü. Faith bir hafta içerisinde bütün yaşamını kaybettiğini düşünüyordu, sessizce oturduğu yerde ağlarken ön kapının açılıp kapandığını duydu. Deli gibi yerinden fırladı ve Zoe'nin sesini duyuncaya kadar korkudan olduğu yerde çakılıp kaldı.

"Selam, ben geldim!" Zoe'nin gelişi sürpriz olmuştu, Faith ne yapacağını şaşırdı. Alex'in yokluğunu nasıl açıklayacağını bilemiyordu,

boşanacaklarını söylemeye henüz hazır değildi. Henüz kendisi bile içine sindirememişti.

Telaşla gözyaşlarını silip, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle hole koştu. Fakat perişan görünüyordu, sabahtan beri saçını bile tara-mamıştı. Bir haftadır gözüne uyku girmediği için gözlerinin etrafında mor halkalar oluşmuştu.

"Selam, anne," dedi Zoe çantasını hole bırakarak. Annesine biraz dikkatli bakınca gözlerinde endişeli bir ifade bel irdi. "Hasta mısın?" "Sanırım grip oldum, bütün hafta perişandım." "Çok kötü," dedi Zoe. "Nezle olmuşa da benziyorsun." -"Oldum." Bu mazeret Faith'in hoşuna gitti. Gerçekten söylediği kadar kötü durumdaydı. Bütün bir hafta sonu süresince gerçeği Zoe'den saklamak ıstıraplı olacaktı. Ama kızının gelmiş olmasına seviniyordu. Böylece gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalmayacaktı. Birden bütün yaşam gerçeküstü gelmeye başlamıştı.

"Babam nerde?" diye sordu Zoe buzdolabına bakarken. Buzdolabı bomboştu. Faith bir haftadır ne alışveriş yapmış, ne de doğru düzgün yemek yemişti.

"Seyahatte. Florida'ya gitti." Aklına ilk gelen yer Florida oldu. Zoe başını salladı. Akla yakın bir hikâyeydi. Babası çok sık seyahate çıkardı.

"Alışveriş yapmamız gerekiyor. Haber veremediğim için kusura bakma. Sürpriz yapmak istedim, anne. Hasta olmana çok üzüldüm." Gülererek annesine döndü.

"Çabuk iyileşirim." Zoe başını salladı ve bu konu üzerinde fazla düşünmedi. Fakat yatak odasına çıkınca annesinin geceliğini yatağının üzerinde ve yatağını da yapılmamış görünce şaşırdı.

Danielle Steel

"Hastalığımı babana bulaştırmamak için senin yatağında yattım. Kusura bakma tatlım. Hemen karşılaştırmam." "

"Babamın seyahatte olduğunu söylemiştin." Zoe şüphelendi. Bir terslik olduğu açıkça belli oluyordu. Acaba annesiyle babası kavgı mı etmişlerdi?

"Seyahatte. Ama bu sabah gitti. Ben de zaten bu gece bizim odaya geçecektim." Fakat duvarları sarı boyalı ve çiçekli perdeleri olan kocaman yatak odası artık gözüne cehennem gibi görünüyordu. Orada nasıl yatacağını düşünmek bile istemiyordu.

"Neden hafta sonu seyahate çıktı? Hiç yapmazdı."

"Sanırım yetişememekten korktu. Hafta sonunda Chicago'da büyük bir fırtına bekleniyordu. Çok önemli bir toplantısı olduğu için erken gitmek istedi."

"Anne." Zoe yatağın kenarına oturup, annesini yanına çekti. On sekiz yıllık yaşamında annesini bu kadar şaşkın ve üzgün görmemişti. Kardeşinin uçağı düştüğünde bile böyle olmamıştı. O zamanlar Zoe on beş yaşındaydı ve olayı olduğu gibi hatırlıyordu. Annesi şaşkıncı ve saçmalıyordu. "Babamın Florida'ya gittiğini söyledin. Anne, neler oluyor?"

"Hiçbir şey," diye üsteledi Faith ve birden ağlamaya başladı. Bir haftadan beri perişan haldeydi. Yine de Zoe'ye olanları anlatmak istemiyordu.

"Bana gerçeği söyle, anne. Babam nerede?"

Faith bir yalan uydurmak zorunda olduğunu biliyordu. "Küçük bir tartışma geçti aramızda. Önemli değil. Biraz sinirlendim, hepsi bu kadar. Çok önemli değil." Ama önemliydi ve bir yerden sonra Zoe'ye gerçeği söylemek zorunda olduğunu biliyordu. Kızına yalan söylemekten nefret ediyordu. "Tamam, büyük bir kavga ettik. Çok büyük," dedi

Dualar Gerçek Olsa

229

burnunu silerek. Zoe kolunu annesinin omzuna dolamıştı. Her zaman annesinin yanında olduğunu hissettirmeye çalışıyordu.

"Ne kadar büyük?"

"Çok büyük. Baban evi terk etti."

"Terk mi etti?" Zoe şaşırmıştı. Birden eve geldiğine memnun oldu. Annesi perişan haldeydi. "Gitti mi yani?"

"Evet." Faith hıçkırıklarına hâkim olmaya çalışıyordu.

"Neden?"

"Oldukça karışık bir mesele. O kısmı sana anlatmak istemiyorum. Ama bana inanmanı istiyorum." Zoe, hiç değilse o an için annesinin koyduğu sınırlara saygı göstermeye karar verdi.

"Seni suçladı mı?"

"Tabii," dedi Faith tekrar burnunu silerek. "Başka kimi suçlayabilir? Herhalde kendisini değil."

"Geri gelecek mi?" Faith önce evet demek istedi, sonra başını iki yana sallayarak ağlamaya başladı.

"Kahretsin. Gelmeyecek mi? Emin misin?" Zoe iyice şaşırmıştı.

"Boşanmak istediğini söyledi." Birden Zoe kızı değil, en samimi arkadaşı olmuştu. Kızını üzmemek istemiyordu, fakat Zoe annesinden çok daha güçlüydü.

"Ne zaman oldu bu?"

"Bir hafta önce. Böyle perişan halde olduğum için kusura bakma."

"İğrenç adam," dedi Zoe. Bu davranışıyla babası yıllardır ona beslediği düşünceleri doğruluyordu. "Ellie biliyor mu?"

"Kimse bilmiyor. Yarım saat önce konuştuk. Cumartesi günü evi terk etti, şimdi de boşanmak istediğini söyledi. Kendi hayatını yaşamak istiyormuş ve benim yanımda/kendini ölü gibi hissediyormuş."

230

Danielle Steel

"Pis herif!"

"Baban hakkında böyle konuşma."

"Neden konuşmayayım? Doğru söylüyorum. Bize ne zaman söyleyeceksiniz?"

"Bilmiyorum. Henüz çok yeni. Bütün hafta evde oturup ağladım."

"Zavallı annem. Çok üzüldüm... keşke daha önce haberim olsaydı... eve geldiğime çok seviniyorum. Neden geldiğimi bile bilmiyorum. Bu hafta hep seni düşündüm ve özledim."

"Ben de öyle." Anne kız birbirlerine sarılıp umutsuzca ağladılar. İlk toparlanan Zoe oldu, annesini yatağa soktu. Sonra aşağıya inip omlet ve çorba hazırladı. Bu haber onu da çok sarsmıştı, ama Faith kadar kötü durumda değildi. Şimdilik sadece annesiyle ilgilenmek istiyordu.

Yukarı kata çıkınca annesinin yanına yattı, birbirlerine sarılıp sohbet ettiler ve televizyon seyrettiler. Gece Brad telefon ettiğinde Zoe'nin orada olduğunu öğrenince rahatladı. Faith telefonda Alex'in söylediklerini söyleyince de öfkeleni.

"Orospu çocuğu," dedi hırslanarak. Onlar telefonda konuşurken Zoe dişlerini fırçalamak için odadan çıktı. Faith fısıltıyla Alex'in sevgilisi hakkında öğrendiklerini ve ilişkinin bir yıldır sürdüğünü Brad'a

anlattı.

"Şimdi bana inanmayacağını biliyorum, ama bu senin için çok iyi oldu, Fred. Sen asla Alex'i bırakmazdın ve o da senin hayatını zindan etmeye devam edecekti." Ama yirmi altı yıllık bir beraberlik vardı. Bir hafta içinde kaybedilemeyecek kadar uzun bir beraberlikti. Alex ne kadar zor, ne kadar soğuk olsa da Faith onsuz bir hayat düşünemiyordu. "Zoe yanında olduğuna göre seni daha fazla rahatsız etmek istemiyo- rum. Yarın tekrar ararım. Biraz uyu."

Dualar Gerçek Olsa

231

"Uyuyacağım." Zoe gece birlikte yatmalarını teRlif etmişti ve Faith buna çok sevinmişti. Bir daha kendi yatağında yatabileceğini hiç sanmıyordu.

"Arayan kimdi?" diye sordu Zoe banyodan gelince. Roller değişmişti, Zoe annesine bir bebek gibi ilgi gösteriyordu.

"Brad Patterson."

"Şu tespihi alan adam mı?" Faith mahzun bir ifadeyle başını salladı. Zoe güldü. "Belki artık onunla evlenebilirsin."

"Saçmalama. O benim ağabeyim sayılır, aslında öyle de, üstelik evli. Ben de hâlâ babanla evliyim." Ama bu evliliğin fazla uzun sürmeyeceğini ikisi de biliyorlardı. O gece Zoe ile yan yana yatarken Faith olanları hâlâ kavrayamıyordu. Bir süre sonra tedirgin bir uykuya daldı.

232

Danielle Steel

16

Zoe pazar akşamı okuluna döndü ve anne kız hafta sonu süresince bu konuyu konuştular. Faith hâlâ şoku atlatamamıştı ve tüm üzüntüsüne rağmen Zoe'ye o kadından bahsetmedi. Sadece babasının yaşadığından daha heyecan verici bir hayat istediğini ve Faith okula başladığı için çok kızgın olduğunu söyledi.

"Bunlar boşanmak için çok saçma nedenler, anne. Babamın başka bir kadınla ilişkisi olabilir mi?" Zoe akıllı kızdı. Yine de Faith açık vermedi. Bütün olanlara rağmen kocasına olan saygısını korudu. "Hiçbir fikrim yok," dedi sadece.

Zoe gittiğinde kendini çok daha iyi hissediyordu. Ertesi hafta Brad'm tavsiye ettiği avukatla görüştü. Avukat öğrenmek istediği bütün bilgileri verdi ve özel dedektifin raporunu gösterdi. Kadının adı Leslie James'di. Rapora eklenen fotoğrafa bakılacak olursa güzel kadındı. Uzun boyluydu, bir fotomodel gibi düzgün fiziği ve beline kadar dalga dalga inen siyah saçları vardı. Faith zaten siyah saçlı olduğunu biliyordu. Rapora göre beş yaşında bir kızı vardı ve büroda herkes tarafından seviliyordu. İlişki Alex'in bürosunda da biliniyordu. Alex kimseye bahsetmemişti ama sekreter kızlar evleneceklerini düşünüyorlardı.

Dualar Gerçek Olsa

233

Avukatın bürosundan ayrıldığında Faith midesine tekme yemiş gibiydi. Kadın hem genç hem de güzeldi. Faith'den on sekiz yaş küçük olması Faith'e ikinci bir darbe olmuştu.

Telefon çaldığında çalışma odasında oturmuş boşluğa bakıyordu. Arayan Brad'dı, avukatla görüşmesinin nasıl geçtiğini soruyordu.

"İyi geçti. Raporu gördüm. Kadın çok güzel, Brad. Sanırım bu konuda Alex'i fazla suçlayamayacağım." Sesi perişan geliyordu.

"Ben suçlarım ama. Aptal herif. Sen de çok güzelsin." Brad için herkesten güzeldi.

"Teşekkür ederim," dedi Faith kibarca, ama inanmış görünmüyordu. Hayatının söndüğünü düşünüyordu. Hafta sonunda Zoe ile bir daha Sevgililer Günü'nü kutlayamayacağını konuşup, gülüşmüşlerdi. Faith artık Sevgililer Günü'nün ne zaman olduğunu bile hatırlamıyordu ve zaten ilgilenmiyordu. Fakat Zoe annesinin gönderdiği çikolatayı almıştı. Biraz gecikmeyle Ellie de almıştı.

"Sana bir haberim var," dedi Brad, Faith'i neşelendirmeye çalışarak. Bir haftadır Faith'i çok merak ediyordu. Perişan halde olduğunu, okulda da bocaladığını biliyordu, fakat en azından

okulu bırakmamıştı.

"Nedir?" diye sordu yarı ölü bir halde. Bir başka gezegende gibiydi. Hâlâ kâbus gördüğünü düşünüyordu.

"Birkaç günlüğüne New York'a gelmem gerekiyor. Bazı işlerim var. Benimle bir akşam yemeği yersin diye düşünmüştüm. İçinden giyinmek gelmiyorsa, pizzacıya da gidebiliriz."

"Bu iyi haber işte," dedi Faith buruk bir gülümsemeyle. Brad'ı görmek bile eskisi kadar neşelendirmiyordu. Yine de iyi haberdirdi. Hiç değilse bekleyeceği bir şey olacaktı. "Ne zaman geliyorsun?"

"Bu hafta sonu sanırım. Birkaç avukatla görüşmem gerekiyor, bir konu üzerinde görüşlerini alacağım. Cuma gecesi geç saatte gelirim.

234

Danielle Steel

Cumartesi sabahı erkenden kapıda olurum, hem istersen parka paten yapmaya gideriz."

"Çalışmak için geldiğini sanmıştım," dedi Faith gülümseyerek. Brad da telefonun diğer ucunda gülümsedi. Anlaşılan Faith sandığı kadar kendini kaybetmemişti.

"Çalışacağım. Ama seni de görmek istiyorum. Cumartesi gecesini bana ayır, Fred. Pazar gecesi son uçakla döneceğim. Kısa bir seyahat olacak. Bu seyahati sırf Faith için ayarlamıştı. Deli gibi merak ediyordu ve bunu Jack'a borçlu olduğunu hissediyordu. New York'a gitmek, Faith'in iyi olduğunu kendi gözleriyle görmek istiyordu. Kimseyle görüşeceği yoktu aslında, ama gelişine bir mazeret uydurmak için Faith'e öyle söylemişti.

Brad New York'a geldiğinde, Faith de Alex'siz ikinci haftasını geçirmişti. Avukatları devreye girmiş, işler yürümeye başlamıştı. Henüz Ellie'ye bildirmemişlerdi. Alex hafta sonunda telefon edip anlatacağını söylemişti. Faith kızının göstereceği tepkiden korkuyordu. Babası ne kadar hatalı, ne kadar zalim olsa da onun tarafını tutacağını tahmin etmek zor değildi. Ama babasına daha yakın olduğu için Faith durumu Alex'ten öğrenmesi gerektiğini düşünmüştü. Özellikle de Zoe kendisinden öğrendiği için öyle olmasında sakınca görmemişti. Ellie'yi kendi tarafına çekemeyeceğini biliyordu. Sadece Ellie'nin olaya annesinin açısından da bakması için dua ediyordu.

Faith'e yakın olabilmek için Brad, Carlyle'de kaldı. Cumartesi sabahı tıraş olup, banyosunu yaptı ve saat dokuz buçukta Faith'in kapı-sındaydı. Çok yorgun olduğu için uçakta deliksiz uyumuştı. Pam'a da Faith'e söylediği gibi, New York'ta birkaç avukatla görüşeceğini söylemişti. Pam fazla soru sormamıştı. Faith de sormadı. Sadece kendisi

Dualar Gerçek Olsa

235

için geldiğini bilse, gelmesine karşı çıkacağını biliyordu. Brad'a yeterince yük olduğunu düşünüyordu.

Faith'i kapıda görünce endişelerinde haklı olduğunu anladı. Yüzü bembeyazdı ve çok zayıflamıştı, siyah kot pantolon ve siyah balıkçı yaka kazak giymiş, makyaj yapmamıştı.

Gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu ve san saçları yüzünün iki yanından omuzlarına iniyordu. Çok kilo kaybetmişti. Brad'ı gürünce gülümsedi ve boynuna sarıldı. İlk telefon ettiği günkü şoku atlatmıştı. Fakat yorgun ve üzgün görünüyordu.

Brad'a çörek, omlet ve kahve ikram etti ve mutfak masasında oturup uzun uzun konuştular. Sonra oturma odasına geçtiler, Brad şömineyi yaktı. Faith hâlâ Zoe'nin odasında yatıyordu ve bundan sonra da hep orada yatacağını düşünüyordu.

"Çok tuhaf," dedi Brad'a. "Jack öldüğünde nasıl hissettiysem, şimdi de öyle hissediyorum. Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağım düşünüyorum. Yirmi altı yıllık yaşam bir anda yok oldu."

"Biliyorum, ufaklık. En kötü tarafı bu. Zamanla alışacaksın. Bir gün gelecek çok daha iyi olacaksın. Jack'ın ölümünden farklı bir durum bu. Bu sana daha iyi bir yaşamın kapılarını açıyor. Alex seni yavaş yavaş öldürüyordu. Daha iyi bir yaşamı hak eden o değil, sensin," dedi Brad şöminenin karşısında otururlarken. Paten yapmaya gitmeyi teklif etmişti, fakat Faith yorgun olduğunu söylemişti. Aslında Brad da çok yorgundu. Yoğun bir hafta geçirmişti, ama Faith için bu yolculuğa katlanmaya değmişti. Gelmekle çok iyi ettiğini düşünüyordu, Faith de çok memnun olmuştu.

"Saat kaçta buluşacaksınız?" diye sorduğunda Brad geliş nedenini zorlukla hatırladı.

236

Danielle Steel

"Dört civan. Beş de olabilir. Birkaç saat çalışmam yeter. Telefonda konuşamadık, incelencek çok dosya var." Otele gidip biraz kestirmeyi ve tekrar Faith'le buluşup yemeğe çıkmayı planlıyordu.

"Benim için gelmedin, değil mi, Brad?" diye sordu Faith şüpheli bir gülümsemeyle. Brad güldü.

"Tabii ki hayır. Seni severim, Fred. Ama bu kadar yolu senin kırık kalbini tamir etmek için gelmeyi göze alamazdım."

"İyi o zaman. Zamanını benim için endişelenmekten çok daha iyi şeylerle geçirmen gerekir."

"Ben de kendime aynı şeyleri söylüyorum," diye takıldı Brad. "Ama sen merak edilmeye değersin, Fred. Kötü bir olay yaşadın, ufaklık. Bana sorarsan daha kötüsünü Alex'le evlendiğin gün yaşamıştın."

"Jack da aynı şeyi söylerdi." Oysa Faith hayatında çok daha kötü tecrübeler yaşamıştı ve Alex'in eziyetlerine katlanması da bunun etkisinden kaynaklanıyordu.

"Jack haklıydı. Pek çok konuda haklıydı."

Sonra Faith'i yemeğe çıkardı, yakındaki bir mezeciye gittiler. Fa-th yumurtalı salata aldı, Brad'ın zorlamasıyla yarısını zor yedi. Sonra bir kâse dolusu çorbayı paylaştılar. Brad'ın New York'ta en sevdiği şeydi.

"California'da böyle çorba yapmıyorlar," dedi. Faith güldü. Brad'ın yafrında olmak ona huzur veriyordu.

Yemekten sonra uzun bir yürüyüşe çıktılar, Central Park'ta dolaştılar. Ağaçlar henüz çıplaktı, park gri bir görüntüye bürünmüştü, ama açık hava ikisine de iyi geldi. Daha sonra Faith'in evine döndüler. Brad şömineyi yakarken, Faith de sütlü kakao pişirdi ve ateşin karşısına oturup sohbet ettiler. Brad, Faith'in evi ne yapacağını merak ediyordu, fakat böyle bir soruyla onu üzmemek istemedi. Güzel bir evdi, ama Faith'in

Dualar Gerçek Olsa

237

buradan taşınması gerektiğini düşünüyordu. Yine de böyle bir karar için çok erkendi.

"Neden bu kadar ciddileştin," diye sordu Faith kakao fincanını uzatırken. Küçüklüklerinde en sevdikleri içecekti.

"Seni düşünüyordum," dedi Brad. "İnsanı hayrete düşüren bir kadınsın. Pek çok kadın böyle bir olayı çok daha farklı ele alır ve kocasının yaptıklarını çocuklarına anlatırdı. Sen herkese adil davranıyorsun. Hastalık derecesinde iyi ve nazıksın. Böyle olmak çok güzel." Fakat ikisi de bunun Faith'e pahalıya patladığını biliyorlardı.

"Teşekkür ederim," dedi Faith gülümseyerek. Kardeşi de öyleydi. İkisi de iyi insanlardı. Ama ikisi de babalan ölmeden önce ve sonra kötü günler geçirmişlerdi. Brad'ın onlar hakkında bilmediği çok şey vardı. Ama her zaman insanlara karşı nazik davranışları, hoşgörülerini ve dürüstlüklerine hayran olmuştu. Başka çocuklar yalan söyledikleri halde Jack hep doğruyu söylerdi. Bir keresinde Faith'in yalan söylediğini anladığında Jack ona hayatı zindan etmişti. O zamanlar Faith on yaşındaydı ve Jack azarlarken gözlerinden akan kocaman yaşları Brad hâlâ hatırlıyordu. O zaman da şimdiki halinden pek farklı değildi ve geçen hafta boyunca Brad onu hep o haliyle hatırlamıştı. Onu o halde, gözyaşları içinde hatırlaması Brad'ı New York'a kadar getirmişti. Mutsuz olduğunu bile yardım edememeye dayanamıyordu. Faith için de Brad'ı görmek dünyalara bedeldi. Söylediklerine ve düşüncelerine saygı duyuyordu. Brad'a da en az Jack'a inandığı kadar inanıyordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun, Fred?" diye sordu Brad. Şöminenin önündeki halıya yayılmış oturuyordu. Upuzun bacakları ve çenesinde-ki çukuruyla o da çocukluğundaki halinden pek farklı değildi. Saçları da hâlâ çocukluğundaki kadar siyahtı. Çok yakın oturmasına rağmen, Faith fazla beyaz saç göremiyordu.

238

Danielle Steel

"Sayende çok daha iyi." Bu sözleri duyunca Brad geldiğine bir kat daha memnun oldu. Sabah kapıda gördüğü halinden çok daha iyi görünüyordu. Daha mutlu ve huzurluydu. "O kadar kötü değilim. Ama bu duruma alışmak biraz zaman alacak. Alex'le evli olmadığımı düşünmek bana tuhaf geliyor." Alex'le yirmi bir yaşında evlenmişti. Bir ömür kadar uzun geliyordu.

"Zamanla hoşuna bile gidecek. Okul nasıl gidiyor?" İlk başlarda okulu bırakmasından korkmuştu.

"Çok iyi değil. Ama henüz kötü not almadım. Sanırım başaracağım." Kısa bir süre sonra hukuk fakültesine kayıt yaptıracaktı.

"Senin toplantın yok muydu?" diye sordu. Saat dörde geliyordu ve Brad'in bir yere yetişecekmiş gibi bir hali yoktu. Rahat ve halinden memnun bir halde yanında uzanmıştı.

"Evet, az sonra," dedi saatine bile bakmadan. Sütlü kakao, şöminenin sıcaklığı ve Faith'in yanında bulunduğu huzur uykusunu getirmişti. "Hayat ne tuhaf değil mi? Biz birlikte büyüdük ve birbirimize âşık olmak için elimizde her türlü fırsat vardı, ama olmadık. Ben hiçbir ortak noktam olmayan Pam'la evlendim, sen de sana pislik gibi davranan Alex'le evlendin. Oysa o zamanlar birbirimize farklı gözle bakıp âşık olsaydık bugün durumumuz çok daha farklı olurdu. Ne kadar kolay olurdu, değil mi, Fred?" Bunları söylerken ateşe bakıyordu, sonra mahmur bakışlarını Faith'e çevirdi. Faith'in gözlerinden garip bir hüznün dalgası geçti. Brad'ın öğrenmek istediği çok şey vardı, özellikle Alex'in kendisine o şekilde davranmasına neden izin verdiğini çok merak ediyordu.

"Ama hiçbir zaman kolay olmuyor-," dedi Faith iç çekerek. "Nedense gider başka insanlar bulur ve hayatımızı zora koşarız. Karmaşık insanlarla evlenir, sonra da en doğrusunu yaptığımızı düşünürüz. Komşu evdeki biriyle evlenirsen, hata yaptığını düşünürsün. Sanırım bu çok

Dualar Gerçek Olsa

239

kolay olurdu. Benim için durum çok daha farklıydı." Babasının yaptıklarını Jack'ın söyleyip söylemediğini bilmiyordu, ama söylemediğini tahmin ediyordu. Çocuklukları boyunca bu onların müşterek sırrı ve utancı, yetişkinlik dönemlerinde de hayatlarının en anlamlı parçası olmuştu.

Babasının kendisini taciz ettiğini ve kimseye söylememesi için korkuttuğunu kimseye söylememişti. Alex'e söylemeyi düşünmüş, fakat bunu ona karşı kullanmasından korkarak suskun kalmayı tercih etmişti. Bir süre Jack'la birlikte gittiği psikologla konuyu uzun uzun konuşmuş ve Alex'in bunu kaldıracak durumda olmadığına karar vermişlerdi. Alex soğuk, duygusallıktan uzak fakat normal bir çocukluk geçirmişti. Bir babanın bunları yapabileceğini akli almayacağı için, Faith'i suçlayacak ve kalbini kıracaktı. Fakat Brad'a karşı farklı duygular içerisindeydi. Ona bütün sırlarını anlatabileceğini biliyordu. Brad ona baştan beri kayıtsız şartsız sevgi ve anlayış göstermişti.

"Karmaşık demek yeterli değil," dedi Brad. Birden Faith'in gözlerine acılı bir ifade yerleşmişti. "İyi misin, Fred?"

"Evet. Başka bir şey düşünüyordum, eski bir hikâye. Çirkin ve eski bir hikâye. Sanırım Alex'le olan beraberliğimde çok büyük etkisi oldu. Belki de bana bu şekilde davranmasına göz yummamın nedeni de bu. Bana yaptığı bütün kötülükleri hak ettiğimi düşündüm." Gözleri Brad'a çok şey anlatıyordu. Eskilerde kalan acı olayları paylaşmak istediğini hissederek elini tutup sıktı.

"Çocukluğumda oldukça kötü olaylar yaşadım. Jack biliyordu... ilk başta bilmiyordu, ama zamanla öğrendi. Onun için de çok zor oldu." Faith daha anlatmadan Brad bazı şeyleri hissedip elini iyice sıktı. Nasıl olduğunu bilmiyordu, ama hissediyordu. Faith ise daha anlatmadan Brad'ın sezinlediğini anladı.

240

Danielle Steel

Derin bir nefes alıp, anlatmaya başladı. Nedenini bilmiyordu, ama Brad'la paylaşmak istiyordu. Gözlerinden akan yaşların farkında bile değildi. Onun bu hali Brad'in içini burktu. Jack gibi o da çaresizdi. Jack zamanı durduramamıştı. Brad da anıları yok edemiyordu. Tek yapabildiği, Faith'i desteklemek ve yanında olmaktı.

"Küçükken öz babam bana cinsel tacizde bulundu," dedi Faith duyulur duyulmaz bir sesle. Brad hiç sesini çıkartmadan devam etmesini bekledi. "Dört ya da beş yaşımdayken başladı ve ölünceye kadar sürdürdü. Öldüğünde on yaşımdaydım. Korkudan hiç kimseye söylemedim, söylersem Jack'la beni öldürmekle tehdit ediyordu. Onun için kimseye söyleyemedim. Yıllar sonra, anneme söylemeye çalıştım, ama bana inanmadı. Jack babam ölmeden bir yıl önce bana yaptıklarını fark etti, babam onu da kimseye söylerse öldürmekle tehdit etti. Sanırım birbirimize bu kadar bağlı olmamızın nedeni buydu. Bunu bilen tek kişi Jack'dı. Ama yıllarca bunun babamın değil, benim kabahatim olduğunu düşündüm... kendimi diğer insanlardan aşağı gördüm... daha kötüsü kendimi hiç affedemedim," dedi ıstıraplı bir ifadeyle. "Ama sonunda affettim. Sanırım hiç farkında olmadan Alex'in üzerimde baskı kurmasına da bu yüzden izin verdim. Bana kötü davranmaya hakkı olduğunu... daha iyisini hak etmediğimi düşündüm. Kendimi onun ellerine bıraktım." Konuşurken başı öne eğikti. Başını kaldırıp bakınca Brad'in ağladığını gördü. Tek kelime söylemeden Faith'i kendine çekip sıkı sıkı sarıldı. Kelimelere hiç gerek yoktu, hareketleri düşüncelerini belli ediyordu. Ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Çok üzüldüm, Fred... çok üzüldüm... bunca yıl bu yükün altında ezilmen ne kadar kötü. Nedenini bilmiyorum, ama sen daha söylemeden ne söyleyeceğini anlamıştım. Böyle kötü bir olay başına geldiği

Dualar Gerçek Olsa

241

için çok üzüldüm. Ama bu seni aşılamıyor... tam aksine... milyon kez yüceltiyor. Küçük bir çocuğa böyle zalim davranılır mı? Neyse ki baban ölmüş."

"Ben de bunu çok düşündüm ve hep kendimi suçlu hissettim. Sanırım pek çok çocuğun başına geliyor. Çok kötü ve aşılayıcı."

Bütün hayatı boyunca ve evleneceği insanı seçerken bunun etkisinde kalmış ve yıllarca kocasının kötü davranmasına bu yüzden göz yummuştu. Fakat bunu anlatmak için cesaretini topladığında Brad'ın davranışı tam tahmin ettiği gibi olmuştu. Yıllarca onu her fırsatta hayal kırıklığına uğratan Alex'in aksine, Brad hep anlayışla karşılaşmıştı. Brad'a anlattıktan sonra ve onun koUanndayken kendini aklanmış, temize çıkmış hissediyordu. Sonunda sırrını biriyle paylaşmıştı. Hayatı boyunca onu bağlayan zincirden sonunda kurtulmuştu. Brad ona inanılmaz bir armağan vermişti. Uzun süre, birbirlerinin kollarında hiç konuşmadan oturdular. Brad kardeşinin arkadaşıydı, sevdiği bir insandı, Faith kollanndan uzaklaşınca, Brad gülümsedi.

"Seni seviyorum, Fred... gerçekten, gerçekten seviyorum... sen inanılmaz bir insansın. Benim yerime o Allah'ın belasıyla evlenmiş olmana çok yazık. Lanet olsun." O gün Brad'ın söyledikleri doğrudu. Sırrını Brad'la paylaşmak hayatında yaptığı en olumlu hareketti. Sanki bir aynanın karşısına geçmiş, kendini Brad'ın gözleriyle görmüş gibiydi. Brad ona özgürlüğüne açılan kapının anahtarını vermişti. Sonunda Faith özgürlüğüne kavuşmuştu.

"Teşekkürler, Brad. Ne yazıldıysa o oluyor. Seninle evlenmiş olsak, benden sıkılırdın."

Gülümsedi. "Ayrıca seninle evlenmek, kardeşimle evlenmek gibi bir şey olurdu. Akraba evliliği gibi." Belki de Brad'la böyle dost olmak çok daha iyiydi.

F: 16

242

Danielle Steel

"Ben de hep bunu düşünmüştüm. Üniversitedeyken Jack bir kez seninle çıkmamı söylemişti, ben de kızmıştım. Sen benim küçük kardeşim gibiydin. Anlaşılan o zamanlar salağın tekiymişim," dedi utanarak.

"Salak değildin." Bir süre daha oturup sohbet ettiler. Sonunda Brad saatine baktı. Faith'den ayrılmak hiç istemiyordu, ama söylediği yalanı sürdürmesi ve onu New York'a iş için geldiğine inandırması gerekiyordu. Hele paylaştıkları bu sırdan sonra yanından hiç ayrılmak istemiyordu. Yapacağı bir iş de yoktu, otele gidip, iki saat yatacak, basket maçı seyredecek ya da uyuyacaktı. Ama başladığı hikâyeyi devam ettirmesi ve Faith'den bir süre ayrılması gerekiyordu. Faith'e şimdi eskisinden daha yakın hissediyordu.

"Bu gece ne yapmak istiyorsun?" diye sordu esneyerek.

"Toplantıda uyuklayacaksın," dedi Faith gülerek. "Çin lokantasına ne dersin?" Sanki aralarında o konuşma hiç geçmemiş gibiydi. Ama eskiye kıyasla birbirlerine daha da yakınlaşmışlardı.

"İyi fikir. Ama kravat getirmedim. Kravat takmamı isteyecek olursan yeni bir tane alırım diye düşündüm."

"Ben de smokinle gelirsin sanmıştım," diye takıldı Faith, Pam'ı kastederek. Brad yanında sadece spor bir ceket, bir kumaş ve bir kot pantolon ve birkaç mavi gömlek getirmişti. İşe gidiyormuş gibi yapa-rak, gömleğinin kollarını indirirken çok yakışıklı görünüyordu.

"Seni saat yedide alırım. İyi mi?" dedi Faith'in alına bir öpücük kondururken.

"O saate kadar toplantın biter mi?" Faith şaşırmıştı.

"Biter. Bir çocuk hakkında görüşeceğiz."

"İki saatlik bir görüşme için o kadar yolu geldiğine göre bu çok özel bir çocuk olmalı," dedi Faith sokak kapısına doğru yürürlerken.

Dualar Gerçek Olsa

243

"Öyle," dedi Brad ve gitmeden önce Faith'e sıkıca sarıldı. İki blok ötedeki oteline yürürken Faith'in mükemmel bir insan olduğunu ve onunla evlenmediği için ne kadar aptal olduğunu düşündü. Yıllar önce tercihini yanlış yapmıştı. Ama artık geri dönüşü yoktu. Hatasını sadece kendine itiraf edebiliyordu. Bunu Faith'e bile itiraf edemezdi. Yol boyunca Faith'in çocukluğunda yaşadığı dehşete rağmen insanlara cömertçe dağıttığı sevgisini ve onun arkadaşlığı için çok şanslı olduğunu düşündü.

Faith ise sonunda sırrını söyleyecek cesareti bulabildiği için mutluydu. Brad en doğru insandı. Bu dertleşme aralarındaki bağı ve Faith'in sevgisini iyice pekiştirmişti. Yıllardır omuzlarında taşıdığı binlerce kilo yükten bir anda kurtulmuştu.

;L|âf

244

Danielle Steel

17

Faith ve Brad o akşam Çin lokantasında yemek yediler. Brad, San Francisco'daki bir davadan esinlenerek, sözde toplantısı hakkında bilgi verdi. Oysa iki saat süresince otelde yatıp uyumuştı. Faith yalandan şüphelenmedi ve Brad'ın anlattığı hikâyeyi ilgiyle dinledi. Daha sonra çocuklardan konuştular. Brad çocuklarını görmek için deli oluyordu, Faith de, Ellie ile konuşmak için sabırsızlanıyor, ilk konuşmayı AleK'in yapmasını bekliyordu.

"Habere nasıl tepki verecek dersin?" diye sordu Brad.

"Beni suçlamasından endişe ediyorum," dedi Faith. "Alex'in ona neler anlatacağını Allah bilir, fakat ben Zoe'ye anlattıktan sonra o da kendini Ellie'ye anlatmaya mecbur hissetti."

"Bu konuda mantıklı düşünecek yaşta," dedi Brad.

"Evet, ama bilemezsin ki. Bir kâbus gibi. Ben bile hâlâ bittiği fikrine kendimi alıştırımadım. İki hafta önce evli bir kadındım, hayatımın yolunda gittiğini sanıyordum." Aslında tam on altı gün olmuştu. "Çok sevdiğin biri öldüğünde... iki gün... iki hafta... iki ay kabullenemezsin, sonra bir gün bakarsın yıllar geçmiş." Bu sözlerle ikisi de Jack'ı düşündüler.

I

Dualar Gerçek Olsa

245

"Yarın kiliseye gidecek misin?" Bu soruyu ikisi aynı anda sorunca, Faith gülmeye başladı.

"Gitmek istiyorum. St. Patrick olabilir ya da yakınlarda istediğin başka kilise var mı?" diye sordu Faith.

"St. Patrick'e gidelim," dedi Brad. "Orası bana bizim kilisemiz-miş gibi geliyor," dedi Faith'e içinde fal yazan kurabiyelerden bir tane uzatarak. Faith'in falında erdemli, sabırlı ve akıllı olduğu, Brad'ınkin-de çok iyi bir anlaşma yapacağı yazıyordu.

"Bu fallı kurabiyelerden nefret ediyorum," dedi Faith. "Hep falımı okurum. Her zaman da sıkıcı şeyler çıkar. 'Gelecek hafta âşık olacaksın' yazanlar bana hiç çıkmadı. Neden çıkmadığını sanırım şimdi anlıyorum."

"Neden?" diye sordu Brad. Faith'in hali içine işliyordu. Ona baktıkça kalbi sızlıyordu.

"Şans," dedi Alex'i düşünerek. Geçen iki hafta içinde başına gelenler de kötü talihinin yüzündendi. Hem de çok kötü talih.

"Bazen insanın talihi kötü gidince, hemen arkasından şansı açılır," dedi Brad.

"Bu da falda mı yazıyor, yoksa sen mi uydurdun?" diye takıldı Faith. Brad, ilk geldiği zamanki halinden çok daha iyi görüldüğünü düşündü. Yemek yemiş, evden dışarı çıkmış ve her zaman olduğu gibi Brad onu güldürmüştü.

"Ben uydurdum. Ama doğru. Bazen insanın başına çok kötü olaylar gelir, ama hiç bilemezsin, genellikle bu kötü olaylar iyi olaylara zemin hazırlar."

"Sana böyle bir şey oldu mu?"

"Hayır, ama tanıdığım insanlara oldu. Bir arkadaşım dört yıl önce eşini kaybetti, çok iyi bir insandı ve arkadaşım perişan oldu. Altı ay için-

246

Danielle Steel

de beyin tümöründen öldü. Ondan sonra arkadaşım hayatımda tanıdığım en hoş kadınla karşılaştı. Ne olacağını hiçbir zaman bilemezsin, Fred. Ama inanman gerek. Bunları seninle konuşmuştuk... duaların gerçek olması... artık buna inanmalısın. Bir süre inişli çıkışlı yollarda ilerleyeceksin, ama bir süre sonra düze çıkacaksın. Belki tahmin ettiğinden bile iyi olacak."

"New York'a geldiğin için çok mutluyum," dedi Faith, Brad'ın sorusuna yanıt vermeden.

"Ben de öyle." Masanın üzerinden uzanıp Faith'in elini tuttu ve avucunda sıktı. "Seni çok merak ettim. Telefonda sesin perişan geliyordu."

"Perişandım. Şimdi daha iyiyim. Ama bir süre sonra olay iğrenç bir hal alacak. Alex'in makul olacağım sanmıyorum."

"Ben de sanmıyorum. Şimdiye kadar olan davranışlarına bakılacak olursa olmayacak." Birden Brad'ın aklına bir fikir geldi. "Muzlu dondurma yemek ister misin?" Çocukluklarında Faith'in en sevdiği tatlıydı.

"Şimdi mi?" Faith gülümsedi. Geldiğinden beri Brad çok iyi davranıyordu. Sevildiğini ve şımartıldığını hissediyordu. Jack ile birlikte olmak gibiydi. Bazen daha iyi bile oluyordu. "Daha yeni yemek yedik."

"Yedikse ne olmuş? Serendipity'de çok güzel yapıyorlar. Bir taneyi paylaşırız istersen."

"İyi ki burada yaşamıyorsun," diye güldü Faith. "Yoksa fil gibi şişmanlardım. Tamam, gidelim. Neden olmasın?"

Brad hesabı ödedi, bir taksi çevirdi ve Doğu Altmışıncı Sokak'a gittiler. Cumartesi geceseydi olduğu için çok kalabalıktı, fakat köşede, Tiffany bir lambanın aydınlattığı yuvarlak masada iki kişilik yer buldular. Brad bir muzlu dondurma ve iki kaşık söyledi. Üzeri krema ve çikola-

Dualar Gerçek Olsa

247

ta soslu, içinde muz parçacıkları olan koca bir kâse dondurma geldi. Yediği o kadar

yemekten sonra Faith'in yediği miktarı görünce Brad hayret etti.

"Artık yemesem iyi olacak, yoksa kusacağım," dedi Faith ve iki kaşık daha aldı. Muzlu dondurmaya asla dayanamazdı.

"Üzerime kusacaksan yeme artık. Arkadaşlık da bir noktaya kadardır," dedi Brad. Gülüştiler. Faith eğleniyordu. Çocukluk hikâyelerini anlatıp gülüşüyorlardı. Brad, Faith'in bir seferinde Brad'la Jack'ın kız arkadaşlarına başka kızlarla çıktıklarını söylediğini hatırlattı. Öğrendikleri zaman ikisi de Faith'i neredeyse öldüreceklerdi. Faith bir şeye kızmış ve intikamını almak için bunu yapmıştı. O zaman Brad on dört, Faith on iki yaşındaydı. "Neden yapmıştın?" diye sordu Brad hesabı öderken.

"Beni bowling oynamaya götürmediğiniz için kızmıştım." "Jack o kadar kızmıştı ki, seni boğacağını sandım." "Evet, ben de öyle sanmıştım. Çünkü o kızdan çok hoşlanıyordu. Sen seninkini o kadar beğenmiyordun," dedi Faith.

"Kim olduğunu bile hatırlamıyorum. Sen hatırlıyor musun?" "Tabii. Sherry Hennessy. Jack'ın ki de Sally Stein'di." "Muhteşem bir hafızan var. Sherry Hennessy'yi tamamen unutmuşum. İlk öptüğüm kızdı."

"Hayır, değildi," dedi Faith bilmiş bir ifadeyle. "İlk öptüğün kız Charlotte Waller'di. On üç yaşındaydım."

"Şimdi anlaşıldı," dedi Brad olayı hatırlayarak. "Beni gizlice izliyordun ve kızı öptüğümü Jack'a sen söyledin. Kıza âşık olduğu için söylememiştim. Üzülmesini istemiyoordum.'"

"Kız söyledi zaten. Bütün mahalleye yaydı."

üfr!

248

Danielle Steel

"Hayır, o söylemedi. Sen söyledin, küçük şeytan." Serendipity'den çıkıp, caddeye çıkan merdivenleri tırmanırken ikisi de gülüyorlardı.

"Evet, biraz yardım ettim. Ama kendisi herkese çok güzel yaymıştı. Senin iyi bir parça olduğunu düşünüyordu."

"O zamanlar yakışıklıydım," dedi Brad kasılır gibi yaparak.

"Hâlâ yakışıklısın," dedi Faith koluna girerek. "Hele yaşına bakılacak olursa."

"Dikkat et!" diye uyardı Brad. Muzlu dondurmayı eritmek için eve kadar yürümeyi teklif etti. Çok yemek yedikleri için Faith de bunun iyi fikir olduğunu söyledi.

"Çatlayacak gibiyim."

"Fare kadarsın, Faith. Hiç büyümedin."

"Ben de öyle düşünüyorum. Kısa boylu olmaktan nefret ediyorum."

"Ama iyi görünüyorsun. Kadın için fena değil." Çocukluklarında da Brad böyle söylerdi. Brad'la birlikte olduğu zamanlar, eskiden tanıdıkları insanları andıkça, Faith kendini o günlere dönmüş gibi hissediyordu. Onları hatırlamak ve şimdi ne yaptıklarını düşünmek eğlenceli oluyordu. İkisi de o zamanki arkadaşlarının izini kaybetmişlerdi.

Çocukluk arkadaşlarından konuşarak, yüzlerini hatırlamaya çalışarak Üçüncü Cadde'den yukan yürüdüler. Yetmiş Dördüncü Sokak'tan sola dönüp, evin önüne geldiler.

"Otelde kalmana izin vermem büyük aptallık. Seni eve davet etmeliydim. Ben Zoe'nin odasında yatıyorum. Sen de benim odamda yatardın."

"Ben yerimden memnunum," dedi Brad esneyerek. "Sabah kilise kaçta?"

Dualar Gerçek Olsa

249

"İstediğin zaman gidebiliriz. St. Patrick'de birçok ayin yapılır, nasıl olsa birini yakalarız. Sabah kahvaltıya bana gelmez misin?"

"Uyandığım zaman telefon ederim. Dokuz civarı ya da onda gelirim." Faith anahtarıyla kapıyı açıp eve girdi. İçerisi karanlık ve sessizdi. Brad'a dönüp gülümsedi.

"Bir kadeh şarap içer miyiz?"

"İçeri girersem bir daha otele dönemem. Çok yorgunum. Biraz uyusam iyi olacak, sen de uyumahsın." İkisi de yorgundu. Güzel bir akşam geçirmişlerdi. Gündüz Faith'in açılması Brad için çok anlam taşıyordu. Brad'a güvenmiş ve en önemli sırrını paylaşmıştı.

"Burada toplantının olmasına çok sevindim," dedi Faith. Hafta sonları çok zor geçiyordu ve bundan sonra da çok zor geçecekti.

"Ben de öyle," dedi ve Faith'i kucakladı. "İyi uykular." Faith içeri girip, evin ışıklarını yakıncaya kadar bekledi. Ondan sonra yüzünde mutlu bir gülümsemeyle otele yürüdü. Faith'i dünyadaki herkesten çok seviyor ve saygı duyuyordu.

250

Danielle Steel

1

18

Ertesi sabah dokuzda Brad valizleri ile birlikte geldiğinde Faith duştan yeni çıkmıştı. Üzerine kaşmir sabahlığını geçirip kapıyı açtı, Brad pazar gazetelerini eline tutuşturup içeri girdi.

"Özür dilerim, erken mi geldim? Gün ağarmadan uyandım bu sabah."

"Sorun değil. Beş dakikada giyinirim," dedi Faith.

"Sen giyinirken, ben de kahvaltıyı hazırlayayım." Brad doğruca mutfağa gitti, Faith de yalınayak ve saçlarından sular süzülerek yukarı kata çıktı.

On beş dakika sonra üzerinde balıkçı yaka kazak ve kot pantolonu ile aşağı indiğinde, tabak çanak sesleri gelen mutfaktan nefis bir kahve kokusu yayılıyordu.

"Oh, çok güzel kokuyor," dedi. Brad başını kaldırıp gülümsedi. Ocağın önünde yumurta pişiriyordu, bir yandan da tost makinesinde ekmekler kızarıyordu.

"Sahanda yumurta mı olsun, yoksa omlet mi?" Oldukça rahat bir hali vardı ve kendini evinde gibi hissediyordu.

"Sahanda yumurta olsun. Ben yapayım mı?" Ocağa doğru bir adım attı.

Dualar Gerçek Olsa

251

"Kahvaltıyı ben hazırlıyorum," dedi ve bir fincan kahve doldurup Faith'e uzattı. Gitmeden önce Faith'i biraz şımartmak istiyordu, zaten gelme nedeni de buydu. "Jambon ister misin? Sormayı unuttum."

"Jambon olduğunu sanmıyorum. Olmasa da olur." Buzdolabını açıp içine baktı, gerçekten jambon kalmamıştı. Meyve soymayı teklif etti. Brad portakal ve şeftali soymasını istedi. Meyveler soyuluncaya kadar yumurtalar da pişti. Yumurtaları tabaklara bölüştürdü, ekmeklere yağ sürüp yanına koydu. Faith de kahvaltı masasını hazırladı, karşılıklı oturdular.

Yumurta çok iyi pişmişti. "Güzel yemek pişiriyorsun."

"Basit yemeklerde çok başarılıyım. Hamburger, fasulye ve gözlemede üzerime yoktur. İşsiz kalırsam hamburgerciye iş bulabilirim."

"Bunu aklımın bir köşesine yazayım." Brad'la birlikte olmak çok eğlenceliydi. Üniversitede okuduğu sıralarda Jack'ın kaçamaklarını hatırlatıyordu. Debbie ile kavgalı olduklarında Jack kardeşini ziyarete giderdi. Kalmaya geldiği zaman Faith çok mutlu olurdu. Alex'le araları bozulurdu, ama aldırılmazdı. Birden o sırada Alex'in ne yaptığını merak etti, belki de o kadınla beraberdi. Leslie James. Bu isim Faith'in kafasına iyice kazınmıştı.

"Ne düşünüyorsun? Birden mahzunlaştın," diye sordu gazetenin spor ekini karıştırırken. Geri kalanını da Faith'e uzattı.

"Alex'i ve o kadını düşünüyordum. Acaba beraberler mi?"

"Bunu düşünmemeye çalış," dedi Brad. Kahve fincanına uzanırken düşünceli bir hal almıştı. "İnsanın hayatı nasıl bir anda değişiyor, değil mi? Altı ay önce, burada oturup seninle kahvaltı edeceğim kimin aklına gelirdi?" Ondan önce uzun zaman birbirlerinin izini kaybetmişlerdi.

"Evet, Alex'in gideceği de kimsenin aklına gelmezdi. Alex ve o kadını düşünmeden önce, senin burada olmanın ne güzel olduğunu dü-

252

Danielle Steel

sunuyordum. New York'a sık gelir misin?" Dört ayda üçüncü geliyordu. Ama bu sefer Faith'i görebilmek için güzel bir bahane uydurmuştu. Geldiğine memnundu. Faith, önceki güne kıyasla çok daha iyi ve rahatlamış görünüyordu. Onca yolu geldiğine deymişti.

"Belli olmaz. Konferanslar için arada sırada gelirim. San Francis-co'da da çok konferans olur. Kaçmak mümkün olmaz." Ağır suçlarla ilgileniyordu ve fazla uzak kalamayacak kadar çok müşterisi vardı. "Gelecek ay, çocukları görmek için Afrika'ya giderken de uğrayacağım. Ama bu kez Pam da benimle olacak," dedi.

"Belki üçümüz yemeğe çıkarız," diye takıldı Faith. Brad güldü.

"Çok güzel olur. Zaten sana âşık olduğumu düşünüyor. Yüzünü gördükten sonra bir daha sırtımdan inmez."

"Şımaracağım şimdi. Ama benden korkması için bir neden yok. Ben senin kız kardeşin sayılırım. Görünce hemen anlar."

"Belki de anlamaz." Ondan sonra tekrar gazetesine daldı. Yarım saat kadar başını hiç kaldırmadı. Faith kahvesini tazeledi, kahvaltı masasını topladı. Saat on buçukta işi bitmişti, Brad da başını gazetesinden kaldırdı.

"Kiliseye gitmek istiyor musun?" Hiçbir konuda zorlamak istemiyordu. Kendisi kiliseye gitmeyi çok seviyordu, ama Brad istemiyorsa bu ölüm kalım meselesi değildi. O gittikten sonra da gidebilirdi.

"İstiyorum." Ayağa kalkıp gerindi ve kolunu Faith'in omzuna koydu. Faith kendini onun yanında mutlu ve huzurlu hissediyordu. Pam'la bu kadar yıl güzel bir beraberlik yaşamalarına hiç şaşmamak gerekiyordu. Brad dünyanın geçinmesi en kolay adamıydı.

"Gidip çantamı alayım." Koşarak çantasını almak için yukarı kata çıktı, aceleyle saçlarını taradı, beş dakika sonra sokak kapısının önünde paltosunu giyiyordu. Kürk bir ceket giydi, kırmızı yün kaşkol

Dualar Gerçek Olsa

253

taktı. Brad kot pantolon, kalın yün kazak ve palto giymişti. Dışarıda hava soğuktu, kar yağacağı benziyordu.

Bir taksiye atlayıp, St. Patrick'deki on bir ayinine yetiştiler. Faith dizini kırarak selam verdi ve sessizce sıralardan birine kaydı. Brad da hemen yanına geçti ve ayin süresince sessizce oturdular. Faith dua ederken, Brad onu seyretti. Elinde hediye verdiği tespihi görünce gülümsedi. Duadan sonra St. Jude mabedinde Jack için mum yaktılar. Dışarı çıktıklarında mutlu ve huzurluydular, kar yağmaya başlamıştı.

"Yürümek ister misin?" diye sordu Faith. Karda yürümeyi çok severdi.

"Evet," dedi Brad gülerek. "Neden olmasın?" San Francisco'da kar yağmazdı ve New York'u bunun için çok seviyordu.

Beşinci Cadde'den, Altmışıncı Sokak'a yürüdüler, oradan karşıya geçip Central Park'a girdiler. Hayvanat bahçesinin önünden geçip kuzeydeki oyun alanına doğru yürüdüler. Sağlan

karlanmış, yanakları soğuktan kıpkırmızı olmuştu. Usul usul yağan kar ortalığı derin bir sessizliğe bürümüştü. Faith eldivenli eliyle Brad'in koluna asılmış yürürken bir hayal âleminde olduğunu düşünüyordu.

"Seni özleyeceğim," dedi hüzünlü bir ifadeyle. "Beni çok şımarttın. Sen gittikten sonra gerçek hayata, okula ve boşanma meseleme döneceğim. Boşanmayı dört gözle beklemiyorum tabii. Acele eden Alex." Bu kadar acele etmesinin Leslie James'le bir bağlantısı olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Acaba Alex onunla hemen evlenmek mi istiyordu?

"Evi ne yapacaksınız?" Brad bu soru için biraz acele ettiğini düşündü.

"Bilmiyorum. Bu konuya hiç temas etmedi. Belki kalmama izin verir belki de satmak için hemen çıkmamı söyler. Evin parasını o öde-

254

Danielle Steel

diği için, tüm hakkı talep edeceğini düşünüyorum. Bu tür işlerin nasıl işlediğini bilmiyorum." Sahip oldukları her şeyi Alex'in parasıyla almışlardı. Hepsinin üzerinde hak talep edebilecekti. Faith'e en az düzeyde destek vereceğini, kendine bir iş bulacak ve çalışacak yaşta olduğunu söylemişti. Faith giderek hiçbir şeyde hak iddia edemeyeceğini düşünmeye başlamıştı.

"Seni evden çıkmaya zorlayacak olursa, rahat edebileceğin başka bir yer vermesi gerekiyor," dedi Brad, Faith'i rahatlatmak için. "Kolundan tutup sokağa atamaz."

"Umarım atmaz." Artık hiçbir şeyden emin olamıyordu. Onu zora koşmak için Alex'in ne hüneler göstereceğini söylemeye de gerek yoktu. "Kızlar da gittiğine göre, daha küçük bir eve taşınabilirim. Ama taşınmak bana çok zor gelecek. On sekiz yıldır, Zoe doğduğundan beri bu evde oturuyoruz." Birden bütün endişeleri su yüzüne çıkmıştı ve kendini güvende hissetmiyordu.

"Belki evde kalmama izin verir," dedi Brad. Faith'i üzmemek istemiyordu. Avukatının eşit haklar alması için çalışacağını biliyordu. Parkta küçük bir tur yapıp maket havuzun önüne gittiler ve Alice Harikalar Ülkesi'nde heykelinin üzerine yağan karları seyrettiler. Çevrede çocuklar kartopu oynuyorlardı. Plastik yemek tabakları ve çöp bidonu kapaklarına oturup kayabilecekleri kadar kar tutmuştu.

"Keşke çocuklar küçük olsalardı," dedi Faith. "O günleri çok özleyorum." Hayatının en güzel yıllarıydı. Bütün günleri dolu dolu geçer ve neşeleri hiç eksik olmadı. Çocuklara bakmaktan ve akşamları Alex'le olmaktan başka bir şey düşünmezdi. Geleceğin neler getireceğini düşünmek zamanı bile olmazdı. Mutluydu ve gerekli olduğunu hissediyordu. Ama artık çok şey değişmişti. Kimsenin ona ihtiyacı kalmamıştı. Artık hepsinin kendi hayatları vardı ve bir tek kendi hayatı bomboştu.

Dualar Gerçek Olsa

255

Bütün bunların üzerine Alex de gitmişti. Dünyası yıkılmıştı. Belki yakında evini de kaybedecekti. İçine sindirmesi gereken çok şey vardı. Kaybedeceği şeyler de çoktu.

"Ben de o günleri çok özleyorum," dedi Brad. "Çok çabuk geçti. Yaşlandığımızı hissediyoruz, ama yaşlı değiliz, bizim yaşımızda ilk çocuklarına sahip olan çok insan var."

"Tanrım, ne düşünce." Faith güldü.

"Tekrar çocuk doğurur muydun?" Brad bu soruyu ciddi bir ifadeyle sormuştu, Faith bir an duraksadı.

"Çılgın bir soru. Bu soruyu, bana bir ay önce sormuş olsaydın, kesinlikle doğurmam derdim, ayrıca Alex beni öldürürdü. Her zaman iki çocuğun yeterli olduğunu söylerdi. Baria kalsa, bir ya da iki tane daha doğururdum. Ama, şimdi? Bilmiyorum. Kırk yedi yaşından sonra bence çılgın bir düşünce. Kızlar çok kızarlardı ve şok olurlardı. Hayır, yapabileceğimi sanmıyorum. Ayrıca hemen evlenebileceğimi de sanmıyorum." "Ben de bunu söylemek istedim, Fred. Yakında tekrar bekâr olacaksın." Bunu duymak bile şiddetle sarsılmasına neden oldu. Başından geçenlerin kötü bir rüya olmadığından emin olmak için kendi kendini çimdikiyordu. Ama gerçektir. "Karşına daha fazla çocuk isteyen bir adam çıkarsa ne olacak? O zaman ne yapardın?"

"Onu Eloise ile tanıştırdım." Bir kahkaha attı ve arkasından ciddileşti. "Ne yaparım ben de bilmiyorum, Brad. Çocuk sahibi olmak isterim tabii, ama artık hayatımın baharında değilim. Bu yaştan sonra olacağını bile sanmıyorum. Olanları çok gördüm. Bilmiyorum... ama evet... isterim... tekrar bebek sahibi olmak harika olur... yeniden umutlarım yeşerir ve kendimi genç hissederim. Sorun da burada zaten," dedi durgunlaşarak. "Genç değilim. Kendimi yaşlı ve yorgun hissediyorum. Üstelik de yalnızım."

256

Danielle Steel

"Sonsuza kadar böyle devam etmeyecek. Birini bulacaksın, Fred. Sana Alex'den çok daha iyi davranacak biri çıkacak karşına. Birkaç aya kadar serbest kalacaksın ve belki bir yıla varmadan evleneceksin." Bunları keyifsiz bir ifadeyle söylemişti. Faith güldü.

"Benim geleceğimi çizdin. Senin geleceğin ne olacak?" Pam'la mutlu olmadığını, fakat ne pahasına olursa olsun evliliğini sürdürmekte kararlı olduğunu biliyordu. "Sen de sahip olduklarından fazlasını istemiyor musun?" Pam'la birlikte yapayalnız yaşadığını biliyordu. O da Alex'le öyle bir yaşam sürmüştü ve Alex bunları yapmamış olsa ayrılmayı asla düşünmeyecekti.

"İsterim tabii," dedi Brad açık yüreklilikle. "Ama sahip olduklarımla yetinmek zorundayım. Bu konuyu fazla düşünmüyorum." Aslında doğru söylemiyordu.

"Henüz gençken düşünmelisin belki de. Ya on yıl sonra karın sana Alex'in yaptıklarını yaparsa ne olacak? O zaman zamanında mutlu olabileceğin biriyle olmadığın için, hayatını boşa harcadığını düşünmeyecek misin? Bence bunları düşünmeye değer."

"Çok büyük bir risk," dedi Brad. "Hasar görmüş olmasına rağmen ben nelere sahip olduğumu biliyorum. Asla gerçekleşmeyecek bir hayal için bunları fırlatıp bir kenara atamam. Gerçek hayatta böyle olaylar olmaz. Filmlerde olur. Pek çok insan seninle benim yaptığımı yapar. Olduğu kadarıyla yetinip, mümkün olduğu kadar dayanmaya gayret eder. Sen de çok iyi biliyorsun."

"Biliyorum, evet. Ama şimdi düşünmeye başladım. Belki de Alex haklıydı. Benim açımdan

kötü oldu. Ama belki de yıllar önce yapması gereken şeye ancak cesaret edebildi. Kötü bir şekilde yaptı, ama sonunda hayallerine ulaşacak."

"Bana kakırsa Alex seni incittiği için yüz üstü kapaklanacak. Bu şekilde kazanamaz. Kaybeder. Tanga külot giyen bir kızın peşinde koş-

Dualar Gerçek Olsa

257

mak için seni bir vuruşta kenara attı. Böyle davranışların bedelini insan çok pahalıya öder. Günün birinde o kadın da ona aynı şeyleri yapar."

"Bu çok güzel bir düşünce," dedi Faith buruk bir gülümsemeyle. "Bunun cevabını ben de bilmiyorum," diye iç çekti. Kar taneleri kirpiklerine ve saçlarına yapışmıştı.

Faith'i seyrederken Brad, hayatında bu kadar güzel birini görmediğini düşündü ve kalbi sızladı. Zamanı otuz yıl öncesine döndürmek geliyordu içinden. Fakat nelere sahip olmayacağını çok iyi biliyordu. Faith'e asla sahip olamayacaktı. Faith ise Brad'ın aklından geçenlerden habersizdi. Bilse çok şaşırırdı. Brad'ın kendisine o gözle baktığının farkında bile değildi. Çocukluklarından beri Brad'ın aklından bu tür düşünceler geçmemişti. Ama artık geçiyordu. Central Park'ta, kolunu Faith'in omzuna atmış dururken çok daha fazla şeyler hayal ediyordu. Ama bunların hayalden öteye gidemeyeceğini de çok iyi biliyordu.

"Birden ciddileştin," diye fısıldadı Faith ve ona iyice sokuldu. Rüzgâr çıkmış ve hava soğumaya başlamıştı. "İyi misin?" Brad başını sallayıp gülümsedi. Faith'le birlikte olmaktan çok hoşlanıyordu. Ona kahvaltı hazırlamak, saatlerce sohbet etmek, kiliseye gitmek, yürüyüşe çıkmak, hatta bir gece önceki gibi birlikte muzlu dondurma yemekten çok zevk alıyordu. Faith küçükken güzel bir çocuktı, şimdi ise daha da güzelleşmişti.

"Senin eve gidip şömineyi yaksak diye düşünüyordum. Karnım da acıktı."

"Seninle birlikteyken yemek yemekten başka bir şey yapmıyorum," diye yakındı Faith. Ama Brad'la olmak onun da çok hoşuna gidiyordu. Yürümek onun da karnını acıktırmıştı. "Bir yere uğrayıp yiyecek bir şeyler almalıyız. Evde fazla erzak kalmadı. Alex gittiğinden beri kendimi açlığa mahkûm ettim."

"Faydası olacağını sanmıyorum," dedi Brad elini tutarak.

F: 17

258

Danielle Steel

Eve giderken bir markete uğradılar, Brad, Faith'e bir hafta yetecek kadar yiyecek aldı ve ısrarla parasını ödedi. Fakat Faith itiraz etti.

"Bütün bunları yiyecek kadar burada kalmayacaksın. Neden parasını sen ödeyesin?"

"O halde yarın akşam yemeği için geri gelirim," dedi Brad parasının üzerini alırken.

"Keşke kalabilseydin. Aynı şehirde oturmamamız çok yazık." Brad da aynı şeyi

düşünüyordu, ama öyle bir durumda Faith'i görmeden duramayacağını da çok iyi biliyordu. Yepyeni ve çok farklı duygular içerisindeydi. Ama Faith bunlardan haberdar olmadığı ve aralarında binlerce mil mesafe olduğu sürece ikisinin de güvende olduğunu biliyordu.

Brad alışveriş paketlerini de eve kadar taşıdı. Yarım saat sonra Faith mutfakta çorba pişiriyor, Brad da şömineyi yakmaya çalışıyordu. Dışarıda kar lapa lapa yağıyordu.

Faith çorba ve sandviç hazırladı. Marketten yemekten sonra yemek için krem çikolata ve kraker almıştı. Bu onların çocukken en sevdikleri yiyecekti. Brad'la birlikte olmak geçmişe yolculuk yapmak gibiydi. Bazen keşke hiç büyümeseydik diye düşünüyordu. Hep çocuk kalabilmiş olsalar hayat çok daha kolaylaşacak ve Jacic da onlardan ayrılmamış olacaktı.

Yemek bittiğinde saat dörde geliyordu. Brad, Faith'in haline bakıp kahkahalarla güldü. "Neden gülüyorsun?" diye sordu Faith.

"Yüzün gözün çikolata oldu. Pislik içindesin." Faith kâğıt peçeteyle yüzünü silmeye çalıştı, ama çikolataları daha beter yaydı. Brad peçeteyi elinden alıp ağzını, çenesini ve burnunun ucunu silerken, Faith masum bakışlarla onu seyretti. Brad, tüm benliğine hâkim olan duygulara karşı direnmeye çalışıyordu. "Tertemiz oldun şimdi," dedi. İçinde kopan fırtınaları yüzünden anlamak mümkün değildi.

Dualar Gerçek Olsa

259

"Biraz daha yer misin?" diye sordu Faith gülerek, Brad homurdanarak ateşin karşısına uzandı. Bacakları upuzun, omuzlan çocukken olduğu gibi, geniş ve güçlüydü.

"Hayır, istemem. Acaba uçağım kar yüzünden rötâr yapacak mı?" Eve dönmesi gerekiyordu, ama rötâr yapması için de dua ediyordu. Kar yüzünden Faith'le birlikte New York'ta mahsur kalmak çok hoşuna gidecekti. Duygularıyla nasıl başa çıkacağını bilmez bir haldeydi. Henüz gidebilecek durumdayken gitmesi gerektiğini de çok iyi biliyordu. Faith'in zor günler yaşadığının da farkındaydı ve yanında olamamak onu çok üzüyordu. Ona telefondaki sesi ve sık sık yazacağı mesajlardan fazlasını verecek durumda değildi. Bunlar yetersiz geliyordu. Alex'ten gelecek tüm saldırılara karşı onu korumak istiyordu.

"Telefon edip uçağını sorayım," dedi Faith ve holdeki telefona gitti. Beş dakika sonra geri geldi. "Zamanında kalkacakmış."

"Çok kötü," dedi Brad uykulu bir gülümsemeyle.

Bir saat sonra uyuyan dev gibi yerden kalktı. Gitme zamanı gelmişti.

Saat beşte eşyalarını topladı. Faith paltosunu giyyordu.

"Gelmek zorunda değilsin," dedi Brad. Faith ne kadar güzel olduğunu farkında değildi. Bu hali onu daha da çekici yapıyordu.

"Zorunda olmadığımı biliyorum. Ama gelmek istiyorum. Yapacak başka bir işim yok." Brad'la mümkün olduğu kadar çok beraber olmak istiyordu.

Brad bir taksi durdurdu, valizini bagaja yerleştirip, arka koltuğa, Faith'in yanına oturdu. Kar iyice şiddetlenmişti ve hava karan yordu. Pazar olduğu için trafik yoğun değildi ve kara

rağmen Kennedy Havaala-nı'na zamanında vardılar. Ulaşım Bakanlığı caddeleri temizletmişti ve Kennedy'de her şey yolundaydı. Bütün uçaklar zamanında kalkacaktı.

260

Danielle Steel

Brad gazetelerini alırken, Faith de ona beğeneceğini düşündüğü bir kitap aldı.

"Beni beslediğin ve gezmeye götürdüğün için teşekkür ederim." Minnettar bir ifadeyle gülümsedi. "Çok güzel vakit geçirdim. Seni çok özleyeceğim."

"Telefon ederim. Sen de uslu bir kız ol. Yemek yemeği ihmal etme, okuluna git ve çok fazla çalışıp kendini harap etme. Alex'in seni deli etmesine izin verme. Avukatlarının söylediklerini yap... dişlerini fırçala... yüzünü yıka... ve yüzüne gözüne çikolata bulaştırma. Kendine iyi bak, Fred."

"Sen de," dedi Faith. Brad ona sarıldı ve alnına bir öpücük kondurdu. Faith kollarında yolunu kaybetmiş bir çocuk gibi çaresiz görünüyordu.

"Yarın telefon ederim. Eve gittiğimde çok geç olacak." Evine varması New York saatiyle gece yarısı ikiye bulacaktı. O saatte Faith'in uyumuş olacağını düşünüyordu.

"Her şey için teşekkür ederim," dedi Faith bir kez daha ve Brad'ın boynuna sarıldı. Ondan ayrılmak, Jack'tan ayrılmak gibi oluyordu. Bir an korku, üzüntü ve umutsuzluk dalgası bütün vücuduna yayıldı. Kollarını Brad'ın boynundan çekti.

Brad ona son bir kez sarılarak diğer yolcuların peşine takılıp uçağa doğru yürüdü. Köşeyi dönerken durdu ve son kez el salladı.

Faith uçağın arkasından bir süre baktı, sonra başını önüne eğip terminalden çıkıp bir taksi çevirdi.

Eve dönüş yolu hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Ev mezar gibi sessizdi. Kar hâlâ yağıyordu. Ev hiç bu kadar sessiz olmamıştı. O gece akşam yemeği bile yiyemedi, Brad'ı çok özliyordu. Bir süre sonra yukarı çıkıp yattı. Gece yarısı ikide telefon çaldığında derin bir uykuya dalmıştı. Arayanın kim olduğunu tahmin edemedi.

Dualar Gerçek Olsa

261

Telefon Londra'dan, Eloise'den geliyordu. İşe gitmeden önce annesiyle konuşmak istemişti. Sesi heyecanlı geliyordu ve Faith telefonu açtığı anda yarı uykuluydu.

"...efendim... Ne?... oh... Ellie... selam tatlım... hayır, hayır uyanıktım." İnsanlar onu telefonla uykusundan uyandırdıklarında neden yalan söylediğini bilmiyordu, ama her zaman aynı şeyi yapıyordu. Kafasını toparlaması bir dakika sürdü, o zaman Eloise için de saatin çok erken olduğunu fark etti. Londra'da saat sabahın yedisidi. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi Eloise. Faith sesinden kızının öfkeli olduğunu anlamıştı. "Dün babamla konuştum," dedi. "Bana senin yaptıklarını anlattı."

"Ne yapmışım?" Bir korku dalgası soğuk bir el gibi Faith'in vücudunda dolaştı. Alex'in neler anlattığını merak ediyordu. "Ben ne yapmışım?"

"Babam senin artık evlilikten sıkıldığını ve okula gitmek istediğini söyledi."

"Öyle mi söyledi?" Faith dehşete düşmüştü. Alex kendi çocuklarına nasıl böyle bir yalan söyleyebiliyordu? Neyse ki Zoe işin doğrusunu biliyordu.

"Öyle söyledi. Anne, aptal bir hukuk diploması uğruna ailemizi nasıl böyle paramparça edersin? Bizi hiç düşünmüyor musun? Ya da bunca yıldan sonra babamı hiç düşünmüyor musun? Nasıl bu kadar bencil ve vefasız olabiliyorsun?" Sözlerinin yarısında Eloise ağlamaya başlamıştı. Faith de ağlıyordu.

"Ellie, öyle olmadı... doğru değil. Oldukça karmaşık bir mesele bu. Babanla benim aramda." Faith kirli çamaşırlarını kızlarının bile önüne seremeyecek kadar onurlu bir kadındı. Alex ne kadar kötü davranırsa davranırsın, aynı şekilde karşılık vermemeye kararlıydı. Kızlarının sonunda gerçekleri göreceğine inanıyordu. Nezaket kurallarına can kurtaran simidi gibi sarılmıştı.

262

Danielle Steel

"Bunların bizi de etkileyebileceğini düşünmedin mi? Aldırmadığımızı mı sanıyorsun? Eve döndüğümüzde kalacak yerimiz bile olmayacak. Evi de satmak istediğini söyledi." Böylece Faith evle ilgili sorularının cevabını almış oluyordu. Her zaman olduğu gibi, Alex yine suçu ona atmıştı.

"Ev konusunu konuşmadık bile. Hayır, satmayı düşünmüyorum. Ama belki baban satmak istiyordur. Boşanmayı da ben istemedim. O istedi."

"Yalan söylüyorsun. Babam senin istediğini söyledi. Okula başlayarak onu buna zorladığını söylüyor."

"Ben zorlamadım. Okulu bırakmayı bile teklif ettim."

"Söylediklerinin tek kelimesine inanmıyorum. Babam bunu uzun zamandır planladığını söyledi, bir yıl önce ona boşanmak istediğini söylemişsin." Kızını dinlerken Faith'in midesi bulanmaya başladı, Alex'in nasıl bir oyun oynamaya çalıştığı artık anlaşılıyordu. Annelerinin bir yıldır boşanmayı istediğine kızları inandırabilecek olursa, Leslie James ile olan ilişkisini öğrendiklerinde babalarına hak vereceklerdi. Akıllıca bir komplo hazırlamıştı. İşe de yaramıştı. En azından Eloise'yi kandırabilmişti. Birbirinden çok farklı iki hikâye de büyük ihtimalle kızları gırtlak gırtlığa getirecekti.

"Eloise," dedi Faith sakın olmaya çalışarak. "Babanın sana dürüst olmadığını söylemek istemiyorum, ama inan değil. Boşanmayı hiçbir zaman istemedim. Evliliğimizi bitirmeyi de hiç istemedim. Olaylar bu yönde gelişti ve boşanmayı baban istedi. Ben değil. Bu evi satmayı da istemedim. Bu konuda tek kelime konuşmadık." Alex'i kötülemeden gerçeklere sadık kalacak olursa, Ellie'nin anlayacağını düşünüyordu. Ama Ellie'nin öyle bir niyeti yoktu.

Dualar Gerçek Olsa

263

"Sen bir yalancısın, anne. Babamı bırakman iğrenç bir davranış. Benim hayatımı mahvettiğin

için, umarım baro sınavlarını veremezsin, okulda da başarısız olursun!" Bunları söyledikten sonra telefonu kapattı. Faith olduğu yerde donmuş kalmıştı, yaşlar sel gibi yanaklarından süzülüyordu. Ellie'yi ona düşman etmek çok adice yapılmış bir plandı. Üstelik kızların arasında korkunç bir çekişme yaratacaktı. Zoe gerçeği biliyordu. Faith nedenini söylememişti, ama Alex'in evi terk ettiğini biliyordu. Alex'i korumak istemişti. Gerçeği öğrendikleri zaman Alex'in kızlarının gözünde hiçbir değeri kalmayacağını biliyordu. Ama şimdi bunun adil olmadığını anlamıştı. Alex'in adalet duygusu hiç gelişmemişti. Hain bir planla Eloise'yi annesinden ayırmaya çalışmıştı. Artık Faith ev konusunda da endişe duyuyordu.

Bir saat kadar yatağında gözlerini kırpmadan yattı, sonra suçluluk duygusuyla kıvranarak Zoe'nin telefon numarasını çevirdi. Kızının geç saatlere kadar yatmadığını biliyordu. Zoe telefonu ilk çalışta açtı. "Selam, anne," dedi. Annesinin sesini duymak hoşuna gitmişti. "Uyandırdım mı?" diye sordu Faith ürkerek. "Uyandırmadın tabii. Yatmamıştım. İyi misin?" "Hayır," dedi Faith. "Az önce Ellie aradı." "Ona söyledin mi?" diye sordu Zoe kısık bir sesle. Annesiyle babasının hayatlarındaki değişikliği öğrendiğinden beri çok üzülüyordu ve babasıyla da kısa bir konuşma yapmıştı. Zoe hafta sonunu annesiyle birlikte geçirdiğini söyledikten sonra, babası fazla konuşmamıştı. Ondan sonra da telefonu telaşla kapatmıştı.

"Ben söylemedim. Baban söylemiş," dedi Faith. Nezaket kurallarına bağlı kalmak ve adil olmak uğruna Ellie ile arasının sonsuza kadar açılacağından artık ciddi bir şekilde endişe ediyordu. "Ellie nasıldı?"

264

Danielle Steel

"Çıldırılmıştı. Benden nefret ediyor. Baban ona okula gitmek istediğim için evliliğimizi bitirdiğimi söylemiş. Hatta bunu bir yıldır isti-yormuşum," dedi burnunu çekerek.

"Neden böyle söylemiş? Doğru mu bunlar?" Zoe şaşırılmıştı. Ama her zaman olduğu gibi annesinin tarafını tutuyordu.

"Değil tabii ki. Neden böyle söylediğini sanırım biliyorum, ama önemli değil. Önemli olan Ellie'nin bunu benim istediğimi ve babanı zorladığımı düşünmesi. Büyük adaletsizlik." Fakat adalet kelimesi artık Alex'in sözlüğünde yoktu, belki de hiç olmamıştı.

"Bunu biliyorum. Babam hiçbir zaman adil olmadı ki." Zoe uzun zamandan beri babasının yalan söylediğini bildiğini söyledi. Ufak tefek konularda Zoe'ye sayısız yalan söylemişti. Böylece kızının güvenini iyice sarsmıştı. "Zamanla Eloise de anlar. Boşanmayı sen istemiş olsan bile bu kadar üzülmene gerek yok. Bence bu son derece mantıklı bir davranış olurdu." Faith'in içi rahatlayamıyordu. Alex büyük kızını kendi amacı doğrultusunda etkiliyordu.

"Ne kadar üzüldüğümün farkında bile değil. Bana konuşma fırsatı bile vermedi. Sadece bir canavar olduğumu ve hayatını mahvettiğimi söyledi." Ev meselesini Zoe'ye açmadı. İlk önce Alex'le konuşmak istiyordu. Gerçekten evi satmak niyetindeyse sadece Zoe değil hepsi çok üzülecekti.

"Bırak biraz sakinleşsin. Ben onunla konuşurum. Sen de eve geldiği zaman konuşursun." Eloise martta gelmeyi planlamıştı, ama artık Faith geleceğinden emin değildi.

"Belki de ben oraya gitmeliyim," dedi Faith. Endişeliydi.

"Önce bırak biraz sakinleşsin. İstersen bir mektup yaz, anne. Belki o zaman anlar. Bu boşanmayı senin istemediğin belli." Fakat Zoe, annesi söylemediği için, babasının neden böyle davrandığını bilmiyor-

Dualar Gerçek Olsa

265

du. Annesinin söylemek istemediğini anlıyordu. İçinde bir his, bu hikâyenin bu kadarla kalmadığını söylüyordu ve her zaman olduğu gibi ya-nılmıyordu. f*

"Bütün bunlar yüzünden kendimi çok kötü hissediyorum," dedi Faith. Hiç değilse küçük kızıyla konuşabildiği için seviniyordu. Yaşına rağmen Zoe, annesinin en yakın arkadaşı olmuştu.

"Ellie her zaman ilk önce tepki gösterir. Sonra akıllı başına gelir. Babamın olayları saptırarak anlatması büyük adilik, ama hiç şaşırmadım." Artık Faith de şaşılmıyordu. Kızlarıyla arasını açmak için Alex'in yapmayacağı bir şey olmadığına inanıyordu.

"Yarın babana telefon edeceğim," dedi Faith. Çok aptalca olmasına rağmen, hâlâ kocasıyla uzlaşabileceğini düşünüyordu.

"Biraz uyumaya çalış, anne. Hepsini unutmaya çalış. Hiç değilse bu gecelik unut. Hafta sonunda ne yaptın?" Annesini aramayı düşünmüştü ve arayamadığı için kendini suçlu hissediyordu. Ama hiç zamanı olmamıştı.

"Batı Sahili'nden arkadaşım Brad gelmişti," dedi Faith dalgın bir ifadeyle. Artık sadece Ellie'yi düşünebiliyordu. Brad'la geçirdiği hafta sonunu çoktan unutmuştu.

"Senin için mi gelmiş?" Zoe etkilenmişti. "Hayır, burada işi olduğu için geldi. Ama gelmesi benim için çok iyi oldu." Zoe pek inanmadı, ama annesine takılmanın zamanı olmadığını düşündü. Yeterince sorunu vardı zaten. Üstelik Brad'ın duyguları ne olursa olsun, annesinin onu arkadaş gibi gördüğünden çok emindi. Hiç değilse annesini birkaç gün oyalamıştı.

"Biraz uyu, anne. Yarın ararım. Seni seviyorum." Telefonu kapattılar ve o gece Faith sabaha kadar gözünü kırpmadan yatağında yattı. Kafası sadece Eloise'nin söyledikleriyle meşguldü.

266

Danielle Steel

Alex'e telefon etmek istiyordu. Fakat bürosuna gidinceye kadar beklemesi gerekiyordu. Alex nerede kaldığını söylememişti. Sonunda saat altıda yataktan kalktı ve Brad'a bir mesaj yolladı. O saatte Brad'ın evde olmadığını biliyordu, ama bir dakika daha bekleyecek gücü kalmamıştı. Ellie'nin bütün söylediklerini yazdı. Yazarken sürekli ağladı.

"...ev konusunda sence ne demek istedi? Anlaşılan Alex evi satmayı düşünüyor. Ama neden önce bana söylemedi? Ben zaten mahvolmuşum. Fakat söylediklerine Ellie'nin inanması beni deli edebilir. Ona doğrulan nasıl anlatacağım? Kızlara o kadından bahsetmek istemiyorum. Asla söylemeyeceğim. Hepimiz için yüz kızartıcı bir durum. Kızlara söyleyecek olursam, Alex'in seviyesine inmiş olurum. Babalarını asla affetmezler. Bu saçmalıklarla onları zehirlemek istemiyorum. Alex neden oyunu adilce oynamıyor? Ellie'ye benim bir yıldan beri boşanmak istediğimi söylemiş. Sanırım böylece kendini haklı çıkarmaya çalışacak. Bana

kalırsa o kadınla olan ilişkisi oldukça ciddi." Kendisine yapılan haksızlığa rağmen hâlâ nezaket çerçevesinde Alex'e adil olmaya çalışıyordu. Bazen güçlü dini inançları yüzünden bu kadar adil olduğunu da düşünüyordu. Alex onu çok iyi tanıdığı için, nereden vuracağını çok iyi bilmişti.

"Kusura bakma, mantıksız konuştuğumun farkındayım. Çok yorgun ve üzgünüm. Hafta sonu çok güzeldi. Senin başına bela olduğum için de üzgünüm. Ama Alex gerçekten iğrenç davranıyor. Elimden daha fazlası gelmiyor, sadece seninle konuşabiliyorum. Beni şımarttığın, doyurduğun ve iyi davrandığın için çok teşekkür ederim. Çok eğlendim. Biz birlikteyken her zaman eğleniyoruz. Gelişmeleri sana bildireceğim. İyi bir gün geçirmeni diliyorum. Sevgiler, Fred."

Saat dokuzda Alex'e telefon etti. Alex bürosuna yeni gelmişti ve telefonu sinirli bir sesle açtı.

Dualar Gerçek Olsa

267

"Ne var?"

"Çok şey," dedi Faith. "Anladığım kadarıyla Ellie ile konuşmuşsun. Nasıl bu kadar iğrenç olabildin?"

"Senin hakaretlerini dinlemek zorunda değilim," dedi Alex. Telefonu kapatmakla tehdit ediyordu. "Kızım ile istediğim şekilde konuşmaya hakkım var." Birden savunmaya geçmişti. Yaptığının iğrenç olduğunun bilincindeydi.

"Doğrulara sadık kalsan çok daha iyi olurdu. Boşanma talebinin benden geldiğini söylemişsin."

"Evet, öyle değil mi? New York Üniversitesi'ne kayıt olduğun anda evliliğimizi çöpe attın."

"Ben öyle bir şey yapmadım. Sen benim yatağымda başka bir kadınla yattın. Bunu da Ellie'ye söyledin mi?"

"Hayır. Sen söyledin mi?"

"Söylemedim, çünkü sana kötülük yapmak istemiyorum. Alex, sen kızımızı bana karşı zehirledin." Ağlamaya başlamıştı.

"Sen de Zoe'ye aynı şeyi yapmadın mı?" diye suçladı.

"Yapmadım. Sen Ellie'ye yalan söyledin ve suçu tamamen benim üzerime attın. Bir yıldan beri boşanmak istediğimi söylemişsin, bu da yalan." Alex tek kelime söylemedi. Uzun bir sessizlik oldu. Hatasının farkındaydı. "Üstelik Ellie evi satacağımı sanıyor. Bu ne demek oluyor, söyler misin?" Bu soruyu sorarken kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

"Bu konuda yapacak bir şey yok. Ben kendi paramı alacağım, sen de payına düşeni alacaksın."

"Ben payıma düşeni istemiyorum. Evi istiyorum. En azından orada oturmak istiyorum. Evi satarsan nerede oturacağım?" Artık ağladığını saklamıyordu.

Danielle Steel

"New York Üniversitesi'nde kendine bir oda bulabilirsin," dedi alaylı bir tavırla. Faith şok oldu. Hayatında bu kadar intikam güden birini tanımamıştı. Bu kadar olabileceğini hiç tahmin etmemişti. Yıllardır kocasını tanıyamamıştı. Bu soğuk görüntüsünün yanı sıra, kalbi de yoktu.

"Beni evden çıkartacak mısın?" Paniklediği sesinden anlaşılıyordu.

"Bu konuyu avukatım, senin avukatınla konuşacak." Söyleyiş tarzından çıkartacağı anlaşılıyordu. Alex evliliğini, yuvasını elinden almış, yalanlarıyla çocuklarından birini çalmıştı. Ellie'nin dilekleri yerine geliyor, Faith'iö hayatını mahvetmeye çalışıyordu. Evin tüm parasını Alex ödediği için, Faith üzerinde hak talep edememekten korkuyordu. Evliliğine tüm zamanını, sevgisini ve hayatını vererek yatırım yapmıştı, fakat para yatırımı sadece Alex'e aitti.

"Neden böyle yapıyorsun? Benden nasıl bu kadar nefret edebilirsin? Bütün bunlar sadece okula başladığım için mi? Ne iğrenç bir düşünce."

"Bir çocuk gibi okula giderek beni bir kenara atman kadar iğrenç." Ama konu o değildi. O kadın yüzünden olduğunu Faith çok iyi biliyordu. Bütün bunların tanga külot giyen kadının marifeti olduğundan emindi. Alex gençleşmek sevdasına düştüğü için sahip oldukları her şeyi ve Faith'i mahvediyordu.

"Bütün bunları o kadın yüzünden yaptığını biliyorum," diye suçladı Faith. Bunu söylemeye hakkı olduğunu düşünüyordu. "Benden kurtulmak istiyorsun. Bana saygısızlık ettin. Ayrıca kızlarının gözünde kendini temize çıkarmaya çalışıyorsun, ama temiz değilsin. Bunu sen de biliyorsun, Alex. Ne yapmak niyetindesin? Evlenecek misin o kadınla?"

Dualar Gerçek Olsa

"Sana söyleyecek başka sözüm yok," dedi Alex buz gibi bir ifadeyle ve Faith'in cevabını beklemeden telefonu yüzüne kapattı. Faith bir süre şaşkın şaşkın boşluğa baktı. Sonra avukatına telefon edip ev ile ilgili araştırma yapmasını istedi.

Ancak saat onda, saatler önce Brad'dan bir mesaj geldiğini fark etti. Alex'le konuştuğu sırada gelmiş olmalıydı.

"Zavallı Fred... ne aptal adam bu. Ellie konusunda sakın endişe etme. Çocuklar hep böyledir. Annemle babam bana da aynısını yapmışlardı. Biraz zamanımı aldı, ama sonunda neler olduğunu anladım. Birbirlerini mahvetmeye karar vermişlerdi ve ikisi de beni kendi tarafına çekmeye çalışıyordu. İğrenç işler. Ama sen böyle yapmıyorsun. Ellie de bir gün gerçeği anlayacak. Bekle. Sabırlı ol. Sakin ol. Kendini ona karşı savun. Avukatınla konuş. Evden sakın vazgeçme. Sana borçlu. Katı olmaya çalış. İşe erken gideceğim, bakalım hafta sonunda ne gibi sorunlar oluşmuş. Ben de çok güzel vakit geçirdim. Sen benim hayatımın mucizesisin. Git bir muzlu dondurma ye... ama yüzüne gözüne bulaştırma. Seni sonra ararım. Sevgiler, Brad."

Brad onu neşelendirmesini biliyordu. Her zaman rahatlatıyordu ve artık hayatına geri döndüğüne göre, her zaman yanında olacaktı. Faith arkasına yaslanıp, Brad'ın mesajını

tekrar okudu ve saatlerdir ilk kez sakinleşti ve Brad'ı gönderdiği için Tanrı'ya şükretti.

270

Danielle Steel

19

Avukatı aksini iddia etmesine rağmen Faith'in evle ilgili endişeleri doğru çıktı. Ertesi günü, okuldan döndüğünde avukat telefon etti. Kafasını toparlamakta zorlanmasına rağmen okul iyi gidiyordu. Dikkati başka yönde olduğu için hazırladığı ödevler istediği gibi olmuyordu ve bu notlarına da yansiyordu. Yine de okulu ihmal etmiyordu. Kapıdan girer girmez alan telefonu açtı. Avukatın haberleri iyi değildi.

"Sen haklı çıktın. Evi boşaltmanı istiyor. Doksan gün süre verdi." Mayıs sonu demek oluyordu.

"Aman Tanrım! Bunu yapabilir mi?" Faith'in yüzü sapsarı oldu.

"Sen kabul edersen yapabilir. Ama kabul etmemen gerektiğini düşünüyorum." Bu sözler hiç değilse yüreğine biraz su serpti. Kendini bir anda eşyalarıyla birlikte sokakta hayal etti. "Ortak mülkün yarısını sana vermek zorunda. Sen payına düşen parayı almak istersen, evi satarsın. Eğer o payına düşen parayı almak isterse seni çıkmaya zorlayabilir ve evi satışa çıkarır. Ama seninle anlaşma yapmak istiyor. Eğer onun payını da almak istiyorsan, anlaşmayı kabul ederiz. İstediğin buysa, Faith, sanırım bunu yapabiliriz. İstemeyecek olursan, bir şey yapamam. Onu kendi payından feragat etmeye zorlayamam."

Dualar Gerçek Olsa

271

"Evin kalmasını istiyorum," dedi Faith boğulur gibi. Taşınmak istemiyordu. Hiçbir şeyi değiştirmeyecek ve yirmi altı yıllık yaşamından arda kalanlara sıkı sıkı sarılacaktı. Evi kaybetmek istemediği gibi, hayatında olacak değişikliklere de savaş açmıştı.

"Dava açacağız. Ev konusunda henüz resmi bir ihtar almadım. Bekleyip göreceğiz. Her türlü şartta sana zaman vermek zorunda. Konu özölmeden seni evden çıkartamaz."

Fazla beklemek zorunda kalmadılar. Hafta sonuna doğru Faith, Alex'in avukatından bir mektup aldı. Tabii mektup avukata gönderilmışti. Alex evden çıkmasını ve en kısa zamanda satışa çıkartmasını talep ediyordu. Tabii süre de vermişlerdi, haziranın birinde evi boşaltmasını istiyordu. Faith'i evden atmak yapabileceği en büyük hainlikti. Daha kötüsünü kız arkadaşını eve getirip yatağına sokarak ve kızlarına yalan söyleyerek yapmıştı.

Brad her konuşmasında Faith'i rahatlatmaya çalışıyordu. Faith, Ellie'nin telefonuna onlarca mesaj bırakmıştı, fakat Ellie onu aramamıştı. Nihayet mart ayının son haftasında, Zoe, Ellie'nin geleceğini haber verince içi rahatladı.

"Neden geleceğini bana haber vermedi? Hiçbir telefonuma cevap vermedi."

Zoe bu habere hiç şaşırmadı. İki kardeş telefonda çok büyük kavga etmişlerdi. Zoe annesini,

Ellie de babasını savunmuştu. İkisi de bir diğèrinin yalanlarla aldatıldığını düşünüyordu.

"Sen ne konuştuğunun farkında değilsin!" diye Zoe gece yansı avaz avaz bağırırmıştı. O saatlerde Londra'da sabahtı. "Babam annemi terk etti. O hafta evdeydim, annemin halini gördüm. Ne durumda olduğunu sen de görmeliydin!"

"İyi olmuş. Babamdan boşanmak isteyerek bizi arkadan vurdu. Şimdi de evi satması için zorluyor."

272

Danielle Steel

"Hepsi yalan. Hâlâ anlayamadın mı, geri zekâlı? Hâlâ babamı ta-nıyamadın mı? Annemin kığına tekmeyi indirdi. Haziranın birinde evi boşaltmasını istiyor."

"Çok iyi yapıyor. Başka seçeneğı yok. Annemin çok fazla para istediğini söyledi. Bu da iğrenç bir şey. Annem tam bir fahişe gibi davrandı. Hepsi onun hatası. Onun nasıl bir şeytan olduğunu anlamak istemiyorsun."

"Senin gözlerin kör olmuş," diye suçladı Zoe. "Babam beynini yıkamış." Sonunda iki kardeş telefonu birbirlerinin suratına kapattılar ve Zoe, ablasının New York'ta bulunduğu sürece babasının yanında kalacağı haberini annesine vermek zorunda kaldı. Babasının kiraladığı apartman dairesinde kalacaktı. Eve sadece birkaç parça eşyasını toplamak için gidecekti.

Ellie New York'a St. Patrick Günü'nde geldi. Bir hafta izin almıştı. Evde oturup deli gibi aramasını bekleyen annesini, geldiğinden iki gün sonra aradı. Faith, Alex'in telefon numarasını Zoe'den almış ve aramalarına sadece telesekreter cevap vermişti. Ellie onu aramamıştı. Kızından haber almak için o hafta okula bile gitmedi. Evde oturup kızının telefonunu beklerken sınavlara hazırlandı.

Telefonda Ellie'nin sesini duyunca neredeyse ağlayacaktı. Fakat konuşma kısa ve özdü. Ellie giysilerini almak için eve geleceğini ve o sırada annesinin evde bulunmasını istemediğini söyledi. Yirmi beş yaşında yetişkin bir insan ancak bu kadar çocukça ve zalim davranabilirdi. Ama birisi ona çok güzel yol gösteriyordu.

Eloise geldiğinde Faith yatak odasındaaydı. Kendi odasına taşınması bir ayını almıştı. Zoe'nin odasında yatmanın anlamsız olacağına karar vermiş, gururunu ayaklar altına alarak yatak odasına dönmüştü. Ellie'nin koridorda yürüdüğünü gördüğünde yatağına uzanmıştı. Ellie de annesini gördü, ama tek kelime söylemedi.

Dualar Gerçek Olsa

273

Faith, kızının yatak odasının kapısına gidip baktı. "Eloise, selam vermeyecek misin?" diye sordu usulca, yalvaran bakışlarla. Annesinin bu halini görse, Zoe ablasını öldürürdü. Eloise sert yapılı ve kalpsizdi.

"Burada olmanı istemediğimi söylemiştim," dedi yüzünü annesine dönerek. Annesiyle babasının boşanmasını kabullenmesi imkânsızdı ve her zaman olduğu gibi kendini taraf tutmaya mecbur hissediyordu. Babası da onu çok güzel kullanıyordu.

"Burası benim yuvam," dedi Faith sakın olmaya çalışarak. "Ve seni görmek istedim. Bu saçmalıklara karışmanı istemiyorum. Eğer baban bunu yapmaya kararlıysa, babanla birlikte olalım ya da olmayalım, hepimiz ayakta kalmak için mücadele vermek zorundayız."

"Senin umurunda mı? Ailemizi parçalayan sensin, o değil. Evi bile satmaya kalkıştın, onun için bana 'yuvam' palavralarını söyleme."

"Ben böyle bir şey yapmak istemedim. İstersen babanın avukatından gelen ve evi boşaltmamı söyleyen mektupları gösterebilirim. Beni sokağa atmak istiyor, El. Ben de kalmak için savaşıyorum."

"Mecbur olduğu için yapıyor," dedi Ellie huysuz bir çocuk gibi. "Çünkü ondan çok fazla para talep etmişsin."

"Bu konuyu henüz konuşmadık. Ne istediğimi ben de bilmiyorum. Ama şu an tek istediğim bu evde kalabilmek. Hepimizin üzerine yemin ederim ki söylediklerimin hepsi doğru."

"Yalan söylüyorsun," dedi Ellie tükürür gibi ve odasına girip gözden kayboldu. Faith öz evladının ondan bu kadar nefret edebilmesine hayret ediyordu. Nasıl bu kadar güvensiz, saygısız ve kaba olabiliyordu? Onlan böyle yetiştirmemişti. Eloise artık çocuk değildi, yetişkin bir insandı ve annesini mahvetmek için bütün silahlarını kullanıyordu. Bunları ona babası öğretmişti, o da hiç tereddüt etmeden kullanıyordu. Faith bunları içi sızlayarak düşündü. Ailesi asla eskisi gibi olamayacaktı. Bu da Alex'in onlara son hediyesiydi.

F: 18

274

Danielle Steel

Yarım saat sonra Eloise odasından iki küçük çanta ve bir kucak dolusu giysiyle çıktı. Faith içi kan ağlayarak kızına baktı.

"Benden neden bu kadar nefret ediyorsun, Ellie?" Gerçekten nedenini öğrenmek istiyordu. Bu tür davranışları hak etmek için ne yaptığını bilmiyordu.

"Babama yaptıkların için nefret ediyorum." Bir an Faith, babasının yaptıklarını, tango külot giyen bir kadını kendi evlerine ve yatağına getirdiğini anlatmayı düşündü. Yine de Alex'i kızlarının gözünde küçük düşürmeyecek kadar nezaket kurallarına bağlıydı. Fakat bu arzu günden güne şiddetleniyor, hele Ellie'nin suçlamalarına hedef olduktan sonra dayanılmaz bir hal alıyordu. Kızlarını kendi savaşlarının içine sokmak da istemiyordu. Bazen kendini aptal gibi hissediyor olmasına rağmen, ahlak duyguları ne pahasına olursa olsun galip geliyordu.

"Ben ona hiçbir şey yapmadım, El. Seni buna nasıl inandıracağımı bilmiyorum. Bana olan bu güvensizliğin kalbimi kırıyor."

"Okula başlamaman gerekirdi. Sen de babamın kalbini kırdın." Babasının ne kadar mantıksız olduğunun hâlâ farkına varmıyordu. Tamamen Alex'in etkisindeydi.

"Gitmeden önce seninle görüşmek isterim," dedi sakın görünmeye ve üzüntüsünü belli etmemeye çalışarak.

"Zamanım yok," diye tersledi Eloise. "Hem babamla birlikte olmak istiyorum."

"Öğle yemeğine ne dersin?"

"Haber veririm," dedi ve koşarak merdivenlerden inip dışarı çıktı. Kapıyı arkasından kapatır kapatmaz Faith merdivenlere çöktü ve hıçkı-ra hıçkırı ağılamaya başladı. Alex'in terk etmesi ve Jack'ın ölümünden sonra hayatının en kötü günüydü. Büyük kızını kaybettiğini hissediyordu. Zoe'ye ve Brad'a telefon edecek cesareti bile bulamıyordu. Işıkları bile yakmadan öylece saatlerce oturdu ve hava kararınca da yattı.

Dualar Gerçek Olsa

275

Zoe'nin Eloise ile buluşmak için New York'a geldiğinden ve iki kardeşin tekrar korkunç bir münakaşa ettiklerinden Faith'in haberi yoktu. Zoe ablasının annesine ihanet ederek babasının tarafını tutmasını iğrenç buluyordu. Saatlerce kavga ettikten sonra Zoe tekrar Providen-ce'ye dönmüştü. Geldiğini ve Eloise ile gırtlak gırtlığa geldiklerini annesinin bilmesini istememişti. Faith'i daha fazla üzmemekten başka bir işe yaramayacağını düşünmüştü.

Günler geçtikçe Faith kendini su altında yüzüyormuş gibi hissetmeye başladı. Okulunu ihmal etmemeye ve Eloise ile arasını düzeltmeye çalıştı. Fakat tüm çabaları boşa gitti ve Ellie annesini görmeden Londra'ya döndü. Bu haberi aldıktan iki gün sonra Faith ağır bir griple yatağa düştü. Boşanma celbi geldiğinde hâlâ yataktaydı. Avukatı ev için Alex'le pazarlık ediyordu. Alex kesinlikle yumuşamıyor ve Faith'in evi terk etmesini istiyordu. Brad'a mesaj yazacak gücü bile yoktu. Durumunu merak ettiği için Brad her gün telefon ediyordu ve Faith bazen telefonlara cevap bile vermiyordu. Gözlerini boşluğa dikip oturuyor, Brad'ın telesekretere bıraktığı mesajları dinliyordu.

Bir gece yarısı Brad'ın telefonuna cevap verdiğinde, "Seni çok merak ediyorum," dedi. Dört gündür telefonu açmıyordu.

"İyiyim," dedi Faith. Hâlâ öksürüyordu, fakat okula gidiyordu. "Belli oluyor. Veremli gibi öksürüyorsun ve sesin berbat geliyor." Eloise'nin annesini görmeden Londra'ya döndüğünü biliyordu ve çok kızılıyordu. Babası onu istediği şekilde yönlendiriyordu ve bu yüzden Faith'in düştüğü duruma üzülüyordu. "Senin tatile ihtiyacın var. Afrika'ya seni de götürsem iyi olur." "Pam buna bayılır."

"Bence bayılır. Onun yerine gitmene çok sevinir. Üçüncü dünya ülkelerinden nefret eder. Yolculuktan korkuyor. Bu kadar ilacı ve bö-

276

Danielle Steel

cek savarı bir arada hiç görmedim. Bir valiz dolusu ilaç ve yiyecek götürüyor. Pam hiçbir işi şansa bırakmaz."

"Seni smokinle yola çıkmaya zorlamadı mı?" diye sordu Faith gülerek. Brad'la konuşunca neşesi yerine geliyordu.

"Yapabilir. Ben New York üzerinden uçuyorum. Pam direk uçakla gidiyor. New York'ta bir gün ve bir gece kalacağım." Bu kez gerçekten bir avukatla görüşmesi gerekiyordu. Savunmasını aldığı bir çocuğun davasını kaybetmekten çok korkuyordu ve çok güvendiği

New York'lu bir avukattan tavsiye alacaktı. Hiç değilse bir ya da iki saat avukatla yüz yüze görüşmek istiyordu. "Ben gelinceye kadar hâlâ hayatta kalabilirsen birlikte akşam yemeği yemek ister misin? Öksürük için ne ilaç alıyorsun?"

"Bir şey almıyorum. Öksürük hapları beni uyutuyor ve üç tane

ödev teslim etmem gerekiyor."

"Sana bir haberim var. Ölüler ödev yapamazlar." "Ben de bundan korkuyordum," diye güldü Faith. "Ne zaman geleceksin?"

"Perşembe günü. Nerede yemek yemek istediğine karar ver ve rezervasyon yaptır, aksi halde benim pişirdiğim yemekleri yemek zorunda kalacaksın. Faith'le bir süre birlikte olmak için her şeyi yapmaya razıydı ve Pam New York üzerinden gitmek istemediği için seviniyordu. "Çocukları görmek için sabırsızlanıyorum." Ama bunu söylediği anda Faith'e Eloise'yi hatırlattığını fark etti ve pişman oldu.

"Ben de seni görmek için sabırsızlanıyorum." Brad'ın son gelişinin üzerinden bir ay geçmişti.

"Ben de öyle, Fred. Kendine dikkat et." Faith'in ses tonundan kötü durumda olduğunu anlıyor ve endişe ediyordu. Çok fazla sorunu bir anda yaşıyordu. Bir de bunlara hukuk fakültesinin sınav sonuçlarını

Dualar Gerçek Oha

277

bekleme stresi eklenmişti. Sonuçlar bir ay sonra açıklanacağı için aslında bu onu çok fazla sıkıyordu.

Üç gün sonra Brad geldiğinde Faith toparlanmış ve gribi de atlatmıştı. Fakat bir ay önceki gelişine kıyasla oldukça zayıflamıştı ve solgundu. Ellie'nin durumuna ve ev konusuna çok fazla üzüldüğünü biliyordu. İkisi de önemli konulardı.

Faith'in canı dışarıya çıkmak istemediği için yemeği evde hazırlamaya karar vermişti. Bu da Brad'ı endişelendirdi. Yemekten sonra Serendipity'ye gidip muzlu dondurma yemeği teklif etti. Kendi hazırladığı yemeklere neredeyse elini sürmediği için, muzlu dondurmayı iştahla yediğini görünce Brad sevindi. Brad'ı yıllardır kaybettiği ağabeyini karşılar gibi karşılamış ve kapıyı açtığı anda kendini kollarına atmıştı. Brad da onu kucaklayıp havaya kaldırmıştı. Çok zayıflamış olduğunu o zaman fark etmişti.

"Afrika'da ne kadar kalacaksın?" diye sordu dondurmasından koca bir parça alırken. Brad gülümseyerek burnuna sızrayan dondurma parçasını sildi.

"Yüzüne gözüne bulaştırmadan yemesini ne zaman öğreneceksin?" diye takıldı ve Afrika'da iki hafta kalacağını söyledi. Orada kaldığı sürece Faith'le konuşamayacağı için üzülyordu. Beş aydan beri, Alex'le sorunları olduğunda ya da boşanmasıyla ilgili konularda telefonda konuşuyor ve mesajlaşıyorlardı. Artık Brad'ın hayatında vazgeçilmez bir parça olmuştu ve bu haberleşmelere çok alışmışlardı. Brad onun sorunlarını sadece dinlemekle kalmıyor, paylaşıyordu. İki haftalık sürede Faith'in kendisine ulaşamayacağını bildiği için de endişe ediyordu. Kendisini arayabileceği numaraları bir kâğıda yazıp vermişti. Fakat bunlar sadece mesaj bırakabileceği numaralardı. Brad'ın oğullarına telefonla ulaşamadığı gibi, Faith de ona ulaşamayacaktı. "Senin-

Danielle Steel

le hiç konuşmadan iki hafta çok zor geçecek," dedi Brad. Oğullarının yaptığı gibi hat almak için saatlerce postanede beklemeyi bile göze alabilirdi, ama bunun da faydası olacağını sanmıyordu. Oğulları da saatlerce bekledikleri halde konuşmadan döndükleri çok olmuştu. Pam'ı buna inandırmak da çok zor olmuştu.

"Biliyorum. Ben de öyle düşünüyordum," dedi Faith. Hayatı boyunca pek çok arkadaşı olmuştu, çocuklarını birlikte büyüttükleri ve yardım derneklerinde çalıştığı başka arkadaşları da vardı. Fakat Jack'm ölümünden beri kimse ile görüşmüyordu. Alex arkadaşlarından hoşlanmamış ve görüşmek istememişti. Neden aralarına katılmadıklarını açıklamak giderek zorlaşınca Faith de kendini onlardan çekmek zorunda kalmıştı. Onun için artık dertlerini paylaşabildiği bir tek Brad vardı. Okula başlaması ve Alex'in boşanmak istemesinden sonra Brad'dan başka kimseyle görüşmüyordu. Böylece Brad en yakın ve tek arkadaşı olmuştu.

"Ben yokken kendine dikkat etmelisin, Fred," dedi. Karşılıklı oturmuş bir tabak muzlu dondurmaya paylaşıyorlardı. "Bu konuda sana güvenebilir miyim?" Ciddi şekilde merak ediyordu.

"Sanırım güvenemezsin. Ama beni merak etme. Sen gelmeden önce hukuk fakültesi sonuçları açıklanır."

"İyi bir kız ol. Yemek ye. Uyu. Okuluna git. Zoe ile bol bol konuş." Zoe ile henüz tanışmamıştı ama, Faith'in anlattığı kadarıyla ona hayranlık duyuyordu. Annesine çok güzel önerilerde bulunuyordu. Bu sırada Faith de karmaşık duygular içerisindeydi. Brad, Londra'ya gidiyordu, Eloise de oradaydı ama Brad onu ziyaret edemez, annesinden bir mesaj bile götüremezdi. Kızı gittiğinden beri arayış soğutmamak için haftada birkaç kez telefon ediyordu, ama Ellie cevap vermiyordu. Elo-ise'yi şans eseri yakaladığı zaman bile konuşmalar kısa ve özdü. Anne-

Dualar Gerçek Olsa

siyle konuşmak istemediği için Ellie onu başından savıyordu. Faith onu nadiren yakalayabiliyordu.

Dondurmalar bittikten sonra Faith'in evine kadar yürüdüler. Brad kısa bir süre için içeri girdi. Bu kez Faith'in yatak odasında oturdular, Brad şömineyi yaktı. Alex'in çok sevdiği ve sürekli oturduğu rahat koltukta oturdu, ayaklarının dibine oturan Faith'in saçlarını okşadı. Aralarında muazzam bir huzur ve sevgi vardı. Faith, Pam'ın çok şanslı olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Sonra birden Brad'ın bu tarafını Pam'ın görmediğini ve görmek istemediğini hatırladı. Yıllardır kocasını kendisine bir kol boyu mesafede tutuyordu. Huzuru ve rahatı arkadaşlarında buluyordu. Oysa Faith, Brad'ın gösterdiği şefkatten çok hoşlanıyordu.

"Seni özleyeceğim, Fred," dedi Brad. Uzandı ve dizinin dibinde oturan Faith'in elini tuttu. Uzun süre o şekilde şöminedeki ateşi seyrederek oturdular. Faith, Brad'a karşı daha önce hiç hissetmediği duygular içerisindeydi. Sanki bir barajın kapakları açılıyor ve şimdiye kadar içinde sakladığı duygular azgın sular gibi Brad'a doğru akıyordu. Bu duygulan Brad'a söyleyip

söylememekte kararsız kalıyordu. Başını kaldırıp yüzüne baktığında Brad korktu. "İyi misin?" diye sordu. Gözlerinde anlam veremediği bir ifade vardı. "Bir şey mi oldu?" Faith içinden kötü şeyler olduğunu düşündü. Brad'a karşı bu tür duygular beslemeye hakkı yoktu, asla olmaması gerekiyordu. Başını iki yana salladı. "Birden gözlerinde korkuyu gördüm. Evi mi düşünüyordun?" Faith ne cevap vereceğini bilemediği için evet anlamında başını salladı. Ama korkusu ev değil, Brad'a olan duygularıydı. Birden Zoe'nin Brad hakkında söylediklerinin doğru olmasından korktu. Brad'ın yanında çok mutluydu ve hep yanında olmasını istiyordu. Brad'a âşık oluyordu. Söylese, Brad'ın da kendisi gibi dehşete düşeceğini biliyordu. Kendi

280

Danielle Steel

hayatı mahvolmuştu, ama Brad'ın huzurlu hayatının mahvolmasını istemiyordu. Brad'a olan duyguları ne kadar güçlü olursa olsun, asla kelimelere dökülmemeliydi. Brad asla öğrenmemeliydi.

O gece Faith'in garip bir şekilde sessiz olduğu Brad'ın gözünden kaçmadı. O da duygularını saklamaya ve uygunsuz davranışlarda bulunmamaya gayret ediyordu. Beraber oldukları zaman Faith'in huzurunun kaçmamasını ve kendini rahat hissetmesini istiyordu.

Brad gece yarısına doğru gitti. Ertesi sabah çok erken kalkması gerekiyordu. Toplantıdan çıkıp doğrudan havaalanına gidecekti. Faith o sırada okulda olacaktı. Onu yolcu etmek için okula gitmemeyi teklif etti, fakat Brad onun yüzünden düzenini bozmasını istemedi.

"Londra'ya varınca havaalanından telefon ederim. Ondan sonra iki hafta süresince akıllı çocuklar gibi davranmalıyız. Yapabilecek misin?" Başka seçenekleri yoktu. Fakat ikisi de iki hafta süresince haber-leşemeyecekleri için üzgündüler. Faith aralarında oluşan bağın normal olmadığını ve birbirlerine bağımlı olmaya başladıklarını hissediyordu. İki haftalık ayrılık duygularını gözden geçirmeleri açısından iyi olacaktı.

"Seninle konuşamayacağım için kendimi sudan çıkmış balık gibi hissedeceğim," dedi.

"Evet. Ben de öyle." Ama yapabilecekleri bir şey yoktu. Gitmeden önce Faith'i kucakladı ve öyle sıkı sarıldı ki, adeta nefesi kesildi.

"Seni seviyorum, Fred," dedi. Jack da vedalaşırken böyle yapardı. Faith'in duygulan karmakarışıklı. Farkında olmadan Brad kalbinin derinliklerine yerleşmişti ve hiç fark ettirmeden Faith'in onu oradan bir kez daha çıkarması gerekiyordu. Bunu ancak o yapabilirdi. Brad yanağından öptü ve el sallayarak gitti.

Dualar Gerçek Olsa

281

Ertesi sabah Faith erkenden kalktı ve saat yedi buçukta evden ayrıldı. İki blok ötede, Lexington Caddesi'ndeki St. Jean Baptiste Kilisesi'ne kadar yürüdü. Hava buz gibiydi ve yağmur yağıyordu. Bunun çok iyi bir ceza olduğunu ve hak ettiğini düşündü. Ayın başlamadan önce günah çıkarmaya gitti ve fısıldayarak papaza duygularını anlattı. Bunları birisine anlatmak ihtiyacı hissediyordu. Çok kötü bir şey yapmıştı ve bunu daha yeni fark etmişti. Bütün kalbiyle evli ve evliliğini asla bozmak istemeyen bir adama âşık olmuştu. Onun hayatını, evliliğini bu şekilde tehlikeye sokmaya hakkı yoktu. Papaza kendisine sunulan ağabeyce sevgiyi kötüye kullandığını da söyledi. Ondan vazgeçmesinin bir yolunu bulması

gerekiyordu.

Papaz günahlarının affolması için Hail Maries duasını on kez okumasını söyledi. Bu Faith için çok basit bir cezaydı. Brad'a olan ve öğrendiği zaman acı çekmesine neden olacak duygularının affolması için daha büyük bir ceza hak ettiğini düşünüyordu.

Titreyen parmaklarıyla Brad'ın verdiği tespihi çekerek on tane Hail Maries duasını okudu. Brad'ı kafasından çıkaramıyordu.

Kiliseden çıktıktan sonra yağmura aldırmadan eve kadar yürüdü. Eve vardığında telesekreterden Brad'dan iki tane mesaj buldu. Toplantıya gitmeden önce otelden aramıştı ve bir önceki gece için teşekkür ediyordu. Sesi her zamanki gibi nazik, kullandığı kelimeler de kibardı. Sesini dinlerken ona olan aşkının ne kadar güçlü olduğunu hissetti ve gözlerini kapadı. Afrika'ya gittiği ve bir süre görüşemeyecekleri için memnun oluyordu. Brad'a olan duygularına gem vurmak ve eski haline dönmek için zamana ihtiyacı vardı. İki hafta onu kalbinden çıkarması ve yaralarının iyileşmesi için yeterli zamandı.

282

Danielle Steel

20

Brad, Londra uçağına binmeden önce Faith'i arayamadı, çünkü o saatlerde okulda olacağını biliyordu. Fakat havaalanında beklerken ve uçak kalktığında aklında hep o vardı. Pencereden dışarısını seyredererek onu düşündü. Bir gece önce yaptıkları gibi, onunla şöminenin karşısında oturmak hayatta en çok istediği şeydi. Bir tek bunu arzu ediyordu. Ama sahip olamayacağını biliyordu. Onun üzerinde böyle bir hakkı yoktu. Faith iyi bir hayatı, onu seven ve iyi davranan birini hak ediyordu. Pam'dan asla ayrılmayacağına göre, evli bir adamı karısıyla paylaşmaktan çok daha iyi şeylere layıktı. Bunu ona asla yapamazdı. Faith bütün bunlardan habersiz olduğu için de içi çok rahattı. Onun gibi duygularını açığa vurmak istemiyordu. Ona olan duygularını gizli tutacak ve hayatı boyunca kalbinde saklayacaktı. Oğullarından sonra, hayatta en önem verdiği kişi Faith olmuştu.

Bir süre sonra uykuya daldı ve yol boyunca uyudu. Akşam yemeği için uyandı, sonra tekrar uyudu. Uçak inmek üzereyken uyandığında hâlâ Faith'i düşünüyordu. Bütün gece rüyasında görmüş olmalıydı.

Uçak New York saatiyle sabaha karşı biri biraz geçe alana indi. Brad hemen en yakın telefon kulübesine gidip, kredi kartını kullanarak

Dualar Gerçek Olsa

283

Faith'e telefon etti. Pam'la otelde buluşmadan önce onunla son kez vedalaşmak istiyordu. O gece Zambia'ya uçacaklardı.

Telefon iki kere çaldı ve Faith uykulu bir sesle cevap verdi. Onun için gece yarısıydı.

"Alo?" Kim olduğunu tahmin edemedi. Brad'ın sesini duyunca gülümsedi.

"Uyandırdığım için kusura bakma," diye özür diledi Brad. "Sana bir kez daha veda etmek

istedim."

"Toplantın nasıl geçti?" Yatağın içinde döndü, uykusu iyice açılmıştı.

"Çok iyi geçti. Arkadaşımdan harika öneriler aldım. İşe yarayacak mı bilmiyorum, ama dönüşümde deneyeceğim." Bunu ne kadar önemseydiğini Faith biliyordu. İki ay önce bir davayı kaybetmiş ve on altı yaşında bir çocuk beş yıl hapis cezasına mahkûm olmuştu. Bunun kendi hatası olduğunu, daha iyi çalışması gerektiğini söyleyerek perişan olmuştu.

"İşe yarayacağından eminim," dedi Faith. "Londra'da hava nasıl?"

"Buz gibi, soğuk. Yağmurlu. Her zaman olduğu gibi."

"New York gibi desene," diye gülümsedi Faith. Brad'ın aramasına memnun olmuştu.

"Keşke Eloise'yi görebilseydim. Belki beni dinlemesini sağlayabilirdim. En azından denemek isterdim." İkisi de bunun imkânsız olduğunu biliyorlardı. Eloise için Brad bir yabancıydı.

"Keşke yapabilseydin. Londra'da ne yapacaksınız?" İki hafta Pam'la birlikte olacağını düşünmek garip geliyordu. O kadar farklı yaşam sürüyorlardı ki, bu zorunlu beraberliğin Brad için olduğu kadar, Pam'a da zor geleceğini tahmin edebiliyordu. Birbirlerine iki yabancı gibiydiler. Oğullarının sevgisinden başka ortak noktalan kalmamıştı.

284

Danielle Steel

"Fazla bir şey yapmayacağız. Pam alışveriş yapar. Ben de birkaç saat müzede oyalanırım. Belki Pam'la giderim. Ama bir süre sonra alışverişten sıkılıyorum." Sonra aklına bir fikir geldi. "Belki kiliseye gider Jack için mum yakarım." Brad'ı mum yakarken gözlerinin önüne getirince Faith gülümsedi.

"Alışkanlık yapıyor, değil mi?" dedi gülerek.

"Yapıyor. İşin komik tarafı inanıyorum. Sanki mum yandığı sürece özel bir şeyler olacak ve sen güvende olacağımşın gibi geliyor. Senin güvende olmanı istiyorum."

"Güvendeyim zaten. Mum yakmak beni de rahatlatıyor. Bu sabah telefon ettiğinde evde olmadığıma üzüldüm. Erkenden kiliseye gitmiştim."

"Çok komik. Ben de senin kilisede olduğunu düşünmüştüm. Dün gece çok ciddiydin, Fred. İyi misin?" Faith bütün gece Brad'ı ve ona olan duygularını düşünmüştü, ama ona söylemeye niyeti yoktu. Gerekirse tekrar günah çıkarmaya gidecekti.

"İyiyim," dedi. "Sadece son zamanlarda hayatımda çok değişiklik oldu. Fazlasıyla sorunum var."

"Biliyorum. Onun için seni merak ediyorum." Bir dakika kadar telefonda sessizlik oldu, sonra Brad içini çekip otele gitmesi gerektiğini söyledi. "Kendine dikkat et, Fred. İki hafta sonra görüşürüz."

"Sen de kendine dikkat et. Çok eğlen!" Telefonu kapattıktan sonra saatlerce yatağında yatıp Brad'ı düşündü. Onu kalbinden çıkarmak sandığı kadar kolay olmayacaktı. Duygularını

yumuşatmak ve eskisi gibi arkadaş olduklarını düşünmek de zor olacaktı. Ne yapacağını bilemiyordu.

Brad, Londra'ya vardığında İngiltere saatiyle sabahın altısıydı. Gümrükten çıkıp, Faith'e telefon edip, bir limuzine binip otele varma-

Dualar Gerçek Olsa

285

şı dokuzu buldu. Pam geceyi Claridge Otelinde geçirmişti ve Brad otele vardığında çoktan çıkmıştı. Odaya bir not bırakmış, uçak saatine kadar dönmüş olacağını ve valizlerinin hazır olduğunu bildirmişti. Her zaman olduğu gibi yine çok fazla valizi vardı.

Brad duş yaptı, tıraş oldu, oda servisine yiyecek bir şeyler ısmarladı, gazetesini okudu ve öğlene doğru otelden çıktı. Faith'e söylediği gibi müzeye gitti, ondan sonra da altı blok ötede bir kilise buldu ve söz verdiği gibi Jack için bir mum yaktı. Uzun süre kilisede oturup Faith'in ne kadar iyi bir insan olduğunu düşündü ve ona yardım edemediği için üzüldü. Kiliseden çıktıktan sonra uzun bir yürüyüş yaptı. Sonunda New Bond Sokağı'na gitti ve birkaç sanat galerisi gezdi. Asprey'e girip deri eşyalara ve gümüş hayvan heykellerine bakarken Pam'la karşılaştı. Dünyanın en büyük mücevher mağazası olan Graff's'dan çıkıyordu.

"Yine bir şey aldığını söyleyecek olursan, kalp krizi geçirebilirim," dedi öfkeyle, Pam güldü.

"Sadece vitrinlere baktım," dedi masum bir ifadeyle. Yeni bir pırlanta gerdanlık ve saat aldığını söylemedi. Aldıklarını eve postalayacakları için Brad'a hesap vermek zorunda değildi.

Otele Pam'in kiraladığı limuzinle. döndüler. Pam, lacivert pantolon ceket takımı ve kenarı kürklü pardesüsüyle son derece şıktı. İnsan onu Afrika'da düşünemiyordu. Limuzinin arka koltuğunda çok rahat görünüyordu.

"Neler yaptın bugün?" diye sordu Brad'a. Kiliseye gittiğini söylese nasıl dehşete düşeceğini düşünerek Brad gülümsedi.

"Müzeye gittim," dedi masum bir ifadeyle.

"Ne kadar hoş." Otelin önüne gelmişlerdi. Limuzin yanaşınca kapıcı ve kalabalık bir hamal ordusu yardımlarına koştu. Şoför alışveriş torbalarını bagajdan çıkarırken Brad homurdandı.

286

Danielle Steel

"Umarım bunları koymak için bir de valiz almışsındır." Neler aldığını tahmin bile edemiyordu. Torbaların üzerinde Gucci, Hermes, Saint Laurent ve Chanel yazıyordu. Graff's Mağazası'ndan aldıkları hariçti.

"Bavullarımda yer var. Sen merak etme," dedi karısı ve peşinde hamallarla otele doğru yürüdü. Arkasından yürürken Brad, Faith'le birbirlerine ne kadar zıt olduklarını düşünüyordu. Pam güçlü, kendinden emindi, insanlara emir vermekten hoşlanırdı ve eline imkân verilse dünyayı bile yönetebilirdi. Faith ise son derece kibar, sessiz, nazikti ve onun yanıdayken huzur duyuyordu. Pam'la birlikteyken ise her an patlamaya hazır bir volkanın yanında durduğunu hissediyordu.

Asansörle yukarı çıkarken birbirleriyle konuşmadılar. Odalarına yürürken Pam dönüp kocasına baktı. Sanki uzun zamandır görüşmemişlerdi. Aslında, aynı çatı altında yaşıyor olmalarına rağmen pek sık görüştükleri söylenemezdi.

"Çocukların Afrika'da olmaları çok kötü," dedi otel odasındaki sallanan sandalyeye oturduğunda. Her zaman lüks otellerde kalır ve mutlaka suit oda tutardı. "Keşke daha uygar bir ülkede olsalardı," dedi ayakkabılarını ayağından fırlatarak. "Paris ya da New York gibi."

"Oralarda o kadar mutlu olacaklarını sanmam," dedi Brad. Buzdolabından bir şişe şarap çıkarıp açtı ve bir kadeh de karısına verdi.

"Belki de," dedi Pam ve ikinci سوالini hiç nefes almadan sordu. Brad'ı çok iyi tanıyordu. Kafasının bir şeyle meşgul olduğunu anlamakta zorlanmıyordu. Pek yakın olmamalarına rağmen, Pam'ın içgüdüleri kuvvetliydi. Bunu ispat etmek için de kocasını köşeye sıkıştırmaya çalışırdı. "New York nasıldı?"

"Çok iyi," dedi Brad mutlu bir ifadeyle. "Joel Steinman'dan istediğim bütün bilgiyi aldım."

Dualar Gerçek Olsa

287

"Çok iyi." Aslında kocası babasının bürosundan ayrıldığından beri işiyle ilgilenmiyordu. "Arkadaşın nasıl?" Bingo. İsteddiği kadar saklamaya çalışsın, gözlerinden her şeyi anlıyordu.

"Faith mi?" Karısından saklayıp, ona sonradan keşfetme zevkini tattırmak istemiyordu. "İyi. Dün gece birlikte yemek yedik."

"Hâlâ ona âşık olduğunu anlamadı mı?" Pam duygusuzca saldırdı. İsteddiği her şeyi kocasında buluyordu. Vazgeçmek istemediği ve yıllardır dolambaçlı yollara sapmadan devam ettirdikleri bir evlilikleri vardı. Evlilikleri bu yüzden yaşamıştı. İkisi de gayet güzel yürütüyorlardı. Fakat Brad karısının sorusundan ve soruş tarzından hiç hoşlanmadı.

"Hayır, anlamadı. Çünkü âşık değilim." Pam bunu ondan çok önce keşfetmişti, ama Brad'ın kabullenmeye niyeti yoktu. İçin için karısının haklı olduğunu da biliyordu. Faith'i her türlü kötülüğe karşı korumaya kendini mecbur hissediyordu. "Sana söylemiştim, biz eski arkadaşız."

"Bana mı, ona mı yoksa kendine mi yalan söylediğini anlayamıyorum. Belki üçümüze de söylüyorsunuz."

"Çok güzel bir tablo çizdin," dedi Brad. Kızmıştı, şarabından bir yudum içti. Pam da gözlerini kocasından ayırmadan ağır ağır şarabını yudumladı.

"Telaşlanmana gerek yok," diye takıldı karısı. "Âşık olduğun belli oluyor, çünkü hemen savunmaya geçtin. Çok önemli değil, Brad. İkimiz de daha önce aynı yoldan geçtik. Neden bu konuda bu kadar alıngansın? Bu kızı neden bu kadar kutsal tutuyorsun?"

"En yakın arkadaşımın kardeşi o, üstelik arkadaşım öldü. Biz birlikte büyüdük. Küçük kardeşim gibidir. Ona böyle şeyler yakıştırmam hiç hoş değil."

"Keyfini kaçırdığım için özür dilerim, canım. Ama beni bilirsin. Ben bu olayı bu şekilde

görüyorum. Seni de tanıyorum. Bence ona kar-

288

Danielle Steel

şı bir şeyler hissediyorsun. O kadar önemli değil. Ben o kadar duyarlı davranmıyorum. Sen neden duyarlısın anlamıyorum?" Her zaman olduğu gibi duyarsızca Brad'ın hayatına burnunu sokuyordu. Zaten evlilikleri bu yüzden çıkmaza girmişti. Ne yapar yapar kocasının duygularını hiçe sayardı. Brad, Faith'in bu tarafını çok seviyordu. Brad'a son derece kibar davranıyordu. Aslında herkese karşı kibardı. Pam ise herkese, özellikle kocasına kaba davranırdı.

"Bu konuyu seyahatin sonuna kadar bir tarafa bıraksak nasıl olur? İkimiz için de iyi olacağı kanısındayım." Uzun süre aynı ortamda birlikte olacaklardı. San Francisco'ya döndüklerinde, birbirlerinden uzaklaşacaklar ve herkes kendi hayatını yaşamaya devam edecekti. Bu yolculukta Siyamli ikizler gibi birbirlerine yapışık olmak zorundaydılar. Brad bundan hiç hoşlanmıyordu.

Sonraki iki saat birbirlerine ilişmediler. Pam banyoya girdi, Brad da biraz kestirdi. Havaalanına gitmeden önce oda servisine sandviç ısmarladılar. Uzun bir gece olacaktı. Zambia'dan Lusaka'ya ininceye kadar önlerinde on iki saatlik bir yolculuk vardı. Ordan başka bir uçağa binecekler, Victoria Şelalesi'nin döküldüğü Zambezi Nehri'nin üzerinden geçip Kalabo'ya gideceklerdi. Çocuklar onları bir kamyonetle alıp yaşadıkları ve çalıştıkları milli parka götüreceklerdi.

Heathrow Havaalanı'nda beklerken, Pam vitrinlere bakacağını söyleyerek ortadan kayboldu. Brad da kitap almaya gitti. Faith'e telefon etti, fakat evde bulamadı. Telesekretere mesaj bırakıp sevgilerini yolladı. Pam'la uçağa binmek için buluştuklarında, karısı süslü kâğıda sarılmış küçük bir kutu verdi.

"Bu nedir?"

"Sana bir hediye aldım," dedi özür dileyen bir tavırla. "Arkadaşın konusunda seni kızdırdığım için özür dilerim." Bazı konular yasak

Dualar Gerçek Olsa

289

bölge sınırları içinde kalıyordu, Pam bu kızın da öyle olduğunu düşünüyordu ve bu da tahminlerini doğruluyordu. Fakat yolculuk başlamadan önce Brad'la barış yapmanın daha doğru olacağına inanıyordu.

"Sağ ol, Pam," dedi Brad, duygulanmıştı. Paketi açtı, içinden Japon malı, geniş açılı bir fotoğraf makinesi çıktı. Yolculuk için mükemmel bir makineydi. "Çok güzel bir hediye. Teşekkür ederim." Bir an için bir zamanlar birbirlerinden hoşlandıklarını ve iyi anlaştıklarını hatırladı. Ama üzerinden çok zaman geçmişti. Köprünün altından çok sular geçmiş, eski dostluklarını tekrardan hayata döndüremeyecek kadar çok hayal kırıklığı yaşamışlardı. Fakat bu yolculuk için, bu kadar dostluk yeterliydi.

Uçakta yerlerine oturdular, akşam yemeği ısmarladılar ve ikisi de kendi özel televizyon ekranlarında birer film seçtiler. Pam yanında getirdiği evrakları ve gelirken aldığı bir tomar

dergiyi çıkardı. Yola çıkmadan önce çok önemli davalar üzerinde çalışıyordu ve dönünceye kadar işleriyle babası ilgilenecekti. Firma da sadece babasına güveniyordu. Babasından başka bir de kendine güvenirdi. Etrafına topladığı yetenekli avukatlar ordusuna rağmen tek başına çalışırdı. Ekip çalışması yapmaktan hoşlanmazdı. Brad da hoşlanmazdı. Birlikte çalışırlarken bile birbirlerine güvenmezlerdi. Herkes kendi müvekkiliyle ilgilenir ve iş konusunda çok fazla tartışırlardı. Brad'ın ayrılmasının en önemli nedenlerinden biri de bu tartışmalardı. Bir ucundan Pam'ın, diğer ucundan babasının çektiği bir tasma kayışı ile bağlanmış gibi hissedirdi kendini. Sonunda dayanılmaz bir hal almıştı. Karısı da bürodan ayrılmasına en çok bu yüzden içerlemişti. Brad'ın kontrolünü kaybetmişti. Brad ise tek başına çalışmanın en çok bu yönünü seviyordu. Kendi kendinin patronuydu ve Pam'ın ve babasının sorularına yanıt vermek zorunda değildi. Yol boyunca fazla konuşmadılar, havaalanına indiklerinde ikisi de yorulmuşlardı. Yolda uyumamışlardı. Brad seçtiği bir dizi filmi seyret-

F: 19

290

Danielle Steel

miş ve hep Faith'i düşünmüştü. Pam'ın haklı olduğunu kabul etmektense ölmeyi tercih ederdi. Fakat Faith'i aklından çıkartamıyordu. Yokluğunda Alex'in ona kötü bir şey yapmasından çok korkuyordu. Ellie'nin annesine davranışını hoş karşılamıyor ve üzülüyordu. Yokluğunda Fa-ith'in binlerce sorunla baş başa kalacağını biliyordu. Ve ona ulaşması

olanaksızdı.

"Çok kötü görünüyorsun," dedi Pam sonraki uçağı beklerlerken.

"Yorulдум."

"Ben de öyle. Umarım çocuklar ne zorluklarla geldiğimizizin farkındadır. Daha şimdiden keşke gelmeseydik demeye başladım." Fakat Brad oğullarını çok özlemişti ve geleceğine söz vermişti. Çok güzel bir yolculuk olacağına Pam'ı da ikna etmişti. Aktarma yaptıkları uçakta Pam yemeklerden, hatta şişe sularından bile yakınmaya başladı. Ama bu kez çok yorgun oldukları için ikisi de uyudular.

Kalabo'ya ertesi sabah vardılar. Uçak piste indiğı anda ikisi birden derin uykularından uyandılar. Güneşin doğuşu inanılmaz güzeldi, dağların arasından pembe ve portakal rengi çizgilerden oluşan bir ateş topu yükseliyordu ve ovalarda hayvan sürüleri toplanmıştı. Brad hayatında hiç bu kadar güzel bir manzara görmemişti. Arazi sonsuza kadar uzanıyordu, tabii güzelliğın ortasında birkaç cadde ve bir avuç kadar araç gözüne çarptı. Pistin kenarına sıralanan yarı çıplak yerliler yolcuların uçaktan inmesini bekliyorlardı.

"İşte, yine başladık," dedi Pam sinirli bir tavırla. "Artık Kansas'ta değiliz, Toto." Brad güldü. Pam, ait olduğu çevreden uzaklaşmaktan ve kendini rahat hissetmeyeceğı ortamlarda bulunmaktan hoşlanmazdı. İçinde bulundukları durum iki şıkka da uyuyordu. Brad ise bunların hiçbirine aldırımıyordu. Dokuz aydır oğullarını görmüyordu ve ayrılığa daha fazla dayanamayacaktı. Gerekirse onları görmek için cehenneme kadar bile gidebilirdi.

Dualar Gerçek Olsa

291

Uçağın merdivenlerinden piste indiler ve gümrükten geçmek için, çıplak ayaklı, beyaz şortlu ve beyaz gömleğinin omzunda apoletler takılı bir tek adamın bulunduğu terminale gittiler. Saçları Afrikalı yerliler gibi kesilmiş olan adam onları görünce gülümsedi, pasaportlarını kontrol etti ve arkalarından el salladı. Pam tek başına gelmiş olsa, Afrikalı memurun yüzü ve tavırlarından ödü kopardı. Tek istediği Claridge's'e ve sonra da evine dönmekti. Sadece Dylan ve Jason'u göreceği için teselli buluyordu, ama ona sorulacak olursa bunun için çok ağır bir bedel ödüyordu.

Çocukları gördüğü anda Brad çılgınlığını tutamadı. Dışarıda, kamyonetin yanında bekliyorlardı, arkalarında valizleri taşıyan hamalla Pam ve Brad dışarı çıktıkları anda yanlarına koştular ve boyunlarına atıldılar. İkizler birbirlerinin tıpkısı ve çenelerindeki çukurla babaları-mn kopyasıydılar. Sadece kimsenin izah edemediği sarı saçlarını uzak bir akrabadan almışlardı. Brad, ailenin bir kanadının İsveç'e dayandığını söylerdi. Bebekliklerinde ve çocukluklarında saçları mısır püskülü gibi sapsanydı. Onlara bakarken Brad, saç renklerinin Faith'e benzediğini düşündü. Dünyanın öbür ucunda bile ona Faith'i hatırlatacak bir şeyler buluyordu.

"Harika görünüyorsunuz," dedi oğullarına bakıp. Çocuklar güneşten yanmışlardı ve fazla çalışmaktan sırtları, omuzları ve kol kasları iyice gelişmişti. Kot pantolon ve tişörtleriyle vücut geliştirme sporu yapan adamlara benziyorlardı. Pam bile orada olduğu için mutluydu. Çocukları görmek onu da heyecanlandırmıştı.

"Sen de harika görünüyorsun, baba," dedi Dylan. Jason annesinin valizlerini arabaya yüklüyordu. Onları birbirlerinden sadece Brad ayırabiliyordu. Belirgin bir şekilde farklılıkları olduğunu söylerdi. Pam hayatı boyunca çocukları birbirinden ayırt edememişti. Küçükken on-

292

Danielle Steel

1

lara farklı renkte lastik ayakkabı giydirerek sorunu çözmüştü, ama çocuklar bir süre sonra ayakkabılarını değiştirmeyi akıl etmişlerdi. Şimdi büyüdükleri halde, hâlâ onları ayırt etmek mümkün değildi. Aslında Ja-son yarım santimetre uzundu, ama artık o da pek belli olmuyordu.

Zambezi Nehri'nin kıyısından Liuwa Ovası Milli Park'ına giderken, çocuklar orada kaldıkları sürece yaşadıkları ilginç anıları anlattılar. Geçtikleri yerler hakkında bilgi verdiler, çevredeki hayvanları tanıttılar ve ormanın derinliklerinde yaşayan kabileleri anlattılar. Her şey tam Brad'ın tahmin ettiği gibiydi ve geldiği için bir kez daha sevindi ve bir kez daha çocuklarının olağanüstü bir deneyim sahibi olduklarını düşündü. Bu macerayı hayatları boyunca unutamayacaklarını ve eve döndükten sonra tekrar böyle bir deneyim yaşamalarının mümkün olmayacağını biliyordu. Temmuz ayında yuvaya döneceklerini söylemelerine rağmen, okulu bitirmeden ve bir işe girmeden önce bir yıl Londra'da kalmak ya da altı ay Avrupa'yı gezmek istediklerini söylemişlerdi. Pam hâlâ hukuk fakültesine girmeleri için baskı yapıyordu. Ama böyle bir deneyimden sonra Brad hiç sanmıyordu. Hayatı iyi tanımışlardı. Sahip oldukları bu deneyim hiçbir değerle ölçülemezdi. İkisinin de hukuka ve anneleriyle çalışmaya hevesi yoktu.

Daracık patikalardan ve bozuk yollardan geçerek hayvanlar için ayrılmış bölgeye varmak dört saat sürdü. Bu süre, dünyanın öbür ucunda olduklarını düşünen Pam'ın moralini iyice bozdu. Gerçekten dünyanın diğer uçundaydılar. İkizler gibi, Brad'a hayran olmuştu. Pam ise

her an eve dönmeye hazır bir vaziyette oturuyordu. Hayvan barınağına vardıklarında gördükleri manzara daha da beterdi. İşçiler çadırlarda kalıyorlardı. İki tane dar bina vardı, bir tanesi büro, diğeri de yemekhane olarak kullanılıyordu, konuklar için de iki küçük kulübe vardı. Çocuklar kulübelerden birini anne ve babalarına hazırlatmışlardı fakat Brad onlarla birlikte çadırda kalmak istediğini söyledi.

Dualar Gerçek Olsa

293

"Ben kalmam," diye bağırdı Pam ve hepsi birden güldüler. Büyük bir çadır içinde konmuş hortum duş görevini görüyordu ve bir kulübe de tuvalet olarak kullanılıyordu. Kenya'dakiler kadar olmamakla birlikte, bölgede bulunan hayvan barınaklarının içinde en lüksüydü. Dylan kulübenin kapısını açıp tuvaleti gösterdiğinde Pam, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Burası mı?" diye sordu içinden gökyüzünden bir banyo inmesi için dua ederek. Burada iki hafta geçireceklerini düşündükçe içinden ağlamak geliyordu.

"Alışırın," dedi Brad karısının omzuna vurarak. Pam kocasına öfkeli bir ifadeyle baktı. "Kimin fikriydi bu?" diye sordu çocuklar battaniye ve yastık getirmek için yanlarından uzaklaştıklarında. Brad güldü.

"Oğullarının. Dokuz aydır yaşamakta oldukları yeri bizim de görmemizi istediler. Alışacaksın, emin ol."

"Hiç sanmıyorum." Brad karısını doğru söylediğini anlayacak kadar iyi tanıyordu. Ama alışmak için çaba göstereceğini de biliyordu. Şımarık ve rahatına düşküncü, ama zora gelince, bulunduğu ortama uyum sağlardı. İlk yılını gördüğünde bayılacak gibi olmasına rağmen, oğullarının hatırı için gayret etti. Çocuklar annelerini geceleri kulübelere yumruk büyüklüğünde böceklerin girdiğini söyleyerek uyardılar. Bunları duymak bile Pam'ın çılgık çılgına bağırması ya da bavullarını toplayıp dönmesi için yeterliydi.

İlk geceyi dışarıda, ateşin çevresinde oturup, kadife gibi Afrika gecelerinin sessizliğini dinlediler. Brad hayatında böyle bir güzellik görmemişti, adeta âşık oldu. Ertesi gün oğullarıyla uzun bir araba gezintisine çıktı. Kumlu yollardan geçip, pazar şehri olan Lukulu'ya gittiler. Pam kampta kalmayı tercih etmişti. O kadar uzun bir keşfe çıkmak istememişti. Kamyonetle bir gergedana çarpacaklarını, aslanların saldırısına uğrayacaklarını ya da kocaman bir filin onları nehre atmasından

294

Danielle Steel

korkuyordu. Aslında haklıydı, yolda buna benzer olaylarla karşılaştılar. Ama korunakta yaşayan insanlar gibi oğulları da bu hayvanlarla nasıl başa çıkacaklarını biliyorlardı. Brad gördüklerinden çok etkilendi.

İlk hafta günler su gibi akıp geçti. Brad sadece Faith'e telefon etmeyi özlüyordu, gördüklerini ona da anlatmak istiyordu. Pam da bir tuvalet ve duş istiyordu. Fakat birkaç gün geçtikten sonra o da yakınmaktan vazgeçti.

Çocuklar onları, kanal kazdıkları, evler yaptıkları ve yıkılmak üzere olan kiliseyi restore ettikleri, nehrin karşı yakasındaki Ngulwa-na'ya götürdüler. O sırada, ayda bir kere gelip yaralı ve hasta yerlileri tedavi edecek olan doktorun çalışacağı hastane inşaatıyla

ilgileniyorlardı. En yakın hastane, kuru havada iki saatte gidilebilen, yağmurlu havalarda ise iki misli süren Lukulu'daydı. Oraya bir de uçakla ulaşma seçeneği vardı. Pam buraların hastalanmaya elverişli yerler olmadığını söyledi. Brad da aynı fikirdeydi. Oğullarının yerli halk için yaptıkları hizmetler de onu çok etkilemişti. Bütün halk onları tanıyor ve seviyordu. Yürürlerken insanlar onlara gülümsüyor ve el sallıyorlardı. Pam ve Brad oğullarıyla gurur duydular.

İkinci haftaya geldiklerinde Brad Afrika'ya, yerli halka, tabiatın sesine, kokusuna, ılık gecelerine ve inanılmaz güzellikteki günbatımı ve gün doğuşuna âşık olmuştu. Gökyüzünün aldığı renkler kelimelerle tarif edilemeyecek kadar güzeldi. Fotoğraf makinesini elinden bırakmıyordu ve oğullarının burayı neden bu kadar çok sevdiklerini de anlıyordu. Bu büyüleyici ortamda o da bir yılını seve seve geçirebilirdi. Pam da uyum sağlamak için elinden gelen gayreti göstermişti. Verilen bütün yemekleri yemiş, çadırda duş yapmayı öğrenmişti. Ama ne zaman tuvalete gitse yüzünü buruşturuyor, böcek gördüğü zaman çığlık çığlığa bağıriyordu ve oğullarını çok sevmesine rağmen bir an önce eve

Dualar Gerçek Olsa

295

dönmek istiyordu. Son gece mutluluğun gözlerine yansımaya engel olmadı.

"Anne, gerçekten çok iyi uyum sağladın," diye Jason annesini kutladı ve Dylan da gelip sarıldı. Brad ise gideceği için üzülyordu. İki hafta boyunca oğullarıyla aynı cadın paylaşmış, geceleri uzun araba gezintilerine çıkmış, sabahları onlarla birlikte gün doğarken kalkmıştı. Hayvan leşlerini, koşuşan sürüleri, ölmek için su kaynaklarına giden yaralı ve yaşlı filleri görmüştü. Ancak kitaplarda okuduğu ve hayallerinde canlandırdığı yerleri görmüştü. Oğullarıyla paylaştığı bu kısacık süreyi hayatı boyunca unutamayacaktı. Bu beraberlik çocuklar için de çok önemli olmuştu. Babalarıyla yıllarca konuşamadıkları şeyleri konuşmuşlar ve sırlarını paylaşmışlardı. Brad'ın tahmin ettiği gibi, hukuk fakültesine gitmeyi hiç istemediklerini ve bunu annelerine nasıl söyleyeceklerini bilemediklerini söylediler. Dylan tıp fakültesinde okumak ve üçüncü dünya ülkelerine dönüp tropik hastalıklardan mustarip çocuklara bakmak istiyordu. Jason ise bir tür kamu sağlık işinde ya da daha geniş bir alanda çalışmak istiyor, ama henüz ne yapacağını bilmiyordu. Her türlü şartta önlerinde uzun bir eğitim dönemi görünüyordu ve en kısa zamanda, belki bir yıl içerisinde başlamayı düşünüyorlardı. Ama ikisi de hukuk fakültesini hiç düşünmüyorlardı.

"Annenize kim söyleyecek?" diye takıldı Brad uzun bir araba gezintisine çıkarlarken.

"Sen tabii, baba," diye şakayla yanıtladı Dylan. "Anneme kötü haberleri vermekte sen ustasın."

"Teşekkürler çocuklar. Bu minik haberi ona ne zaman vermemi istiyorsunuz?" Pam küçüklüklerinden beri ikizlerin bir gün büyükbabalarının bürosunda çalışacaklarını hayal etmiş ve kendini ona göre hazırlamıştı. Ama Jason ve Dylan onunla aynı fikirde değillerdi.

296

Danielle Steel

"Döndükten sonra söylersin diye düşünmüştük," diye güldü Ja-son.

"Söylemek için sabırsızlanıyorum. Aslında bu pis görevi kendiniz üstlenmelisiniz. Büyüdünüz artık." Ama sonunda çocukların ricasını kabul etti. Eve döndüklerinde, karısı seyahat yorgunluğunu üzerinden attıktan sonra söyleyebilirdi. Zaten Pam iki gündür ağır bir dizanteri

geçiriyordu ve eve dönmek için sabırsızlanıyordu.

Yola çıkacakları gün Pam hapishaneden çıkıyor gibiydi. Oğullarını görmenin dışında bu onun hoşlandığı tarzda bir seyahat olmamıştı. İki haftayı sinirli ve huzursuz geçirmişti. Hastalık kapma korkusuyla doğanın güzelliğinin, kokusunun ve gördüğü manzaraların tadını da çıkaramamıştı. Oysa Brad çok hoşlanmıştı ve oğulları üç ay sonra dönecek olmasalar bir kez daha gelebileceğini söylüyordu. Ama bir daha gelişinde Pam'ı getirmeyi düşünmüyordu. Sürekli onu rahatlatmaya çalışmak sıkıcı olmuştu. Buna rağmen karısının korkularına anlayışla ve sabırla katlanmıştı. Pam için oldukça sıkıntılı olmuştu. Buraya gelleceğine Hawaii, Londra ya da Palm Beach'e gitmeyi tercih ederdi. Afrika onun için zordu. Yola çıkarlarken sinirleri iyice yıpranmış durumdaydı. Çocuklarına sarılıp vedalaşırken, gittiği için sevindiği belli oluyordu.

"Geldiğin için teşekkür ederiz, anne," dedi çocuklar. Anneleri için katlanması zor bir ortam olduğunu bildikleri için daha fazla takdir etmişlerdi. Brad da karısının gösterdiği çabaya saygı duyuyordu. Bu yolculuk aralarındaki soğukluğu gidermemiş olmasına rağmen, oğullarıyla onu daha fazla yakınlaştırmıştı. Onlarla birlikte Afrika'da geçirdiği günler hayatının unutulmaz anılarından biri olacaktı.

"Artık evde görüşürüz," dedi Pam "ev" kelimesinin üzerine basarak. Çocuklar güldüler.

Dualar Gerçek Olsa

297

"Temmuzda döneceğiz," dediler. Yeni bir yolculuğa çıkmadan ya da Avrupa'da çalışmaya başlamadan önce bir süre evde kalmaya karar vermişlerdi. Dylan, Avustralya ya da Yeni Zelanda'ya gitmek istiyor, Jason da onu Brezilya'ya gitmeye razı etmeye çalışıyordu. Her iki durumda da çocuklar yerleşik hayata geçmeyi henüz düşünmüyorlardı.

"Artık hukuk fakültesini düşünmeye başlamaları ve eğer iyi bir okula gitmek istiyorlarsa bir an önce başvuruda bulunmaları gerekir," dedi Pam uçağa bindiklerinde. Brad başını sallamakla yetindi, çünkü kötü haberi vermek için çok erkendi. Henüz Afrika topraklarından bile çıkmamışlardı. Pam'ın yolculuğu Lusaka'ya kadar huzursuz geçti ve havaalanında uçak beklerken mide sancıları içinde kıvrandı. Kendini iyi hissetmiyordu. Fakat Londra uçağında iyileşti ve eve dönmeden önce bir gece geçirecekleri Claridge's Otel'i'ne yerleştiklerinde kendini cennette hissetti. Eve dönerken New York'a uğramayacaklardı. Brad için çok güzel bir yolculuk olmuştu ve kendini yeniden doğmuş gibi hissediyordu. Dünyayı fethetmiş gibiydi. Pam ise hayatta kalabildiğine şükrediyordu.

"Çocukları görmek için Brezilya'ya gitmem," dedi oteldeki rahat yatağına uzanırken. Bir saat kadar banyoda kalmış, saçlarını ve tırnaklarını fırçalayarak temizlemişti. İki hafta süresince çok kirlenmişti. Kocaman yatağa yattığında kendini kraliçe gibi hissediyordu. Kocasına iyi geceler diledi, ışığı söndürüp uyumaya hazırlandı. Brad da biraz okumak için oturma odasına geçti. Bir saat kadar karısının derin uykuya dalmasını bekledi ve sonra Faith'e telefon etti. Faith telefonu ikinci çalışmada açtı ve Brad'ın sesini duyunca çok sevindi. Brad da onun sesini duyunca heyecanlandı. Sesini duyduğu anda son iki haftayı nasıl geçirdiğini düşünüyordu.

"Sesin çok iyi geliyor, Fred. Her şey yolunda mı?"

I

298

Danielle Steel

"Yolunda," dedi Faith. Sesi sakın ve sağlıklı geliyordu. New York'ta öğleden sonraydı, Brad telefon ettiğinde çalışma odasına kapanmış ödev hazırlıyordu. "Seyahat nasıl geçti?"

"İnanılmaz güzeldi. O kadar güzeldi ki, kelimelerle anlatmam mümkün değil. Sana çektiğim fotoğrafları gönderirim. Tekrar gitmek istiyorum." Brad adına seviniyordu. Haberleşemediği için onu çok merak etmişti. Bir yandan da bu seyahatin Pam ve Brad için ikinci balayı olmasından endişe etmişti. Brad'ın iyiliği için öyle olmasına dua etmiş, ama içindeki bencil şeytan olmamasını dilemişti. "Çocuklar nasıldı?"

"Harika. Büyümüşler, çok yakışıklı ve güçlü olmuşlar ve çok mutlular. Onlar için çok güzel bir deneyim oldu. Onların yaşındayken keşke ben de böyle bir şey yapabilseydim. Her şey çok farklı olurdu." "Ürkütücü değil miydi?" diye sordu Faith. Brad güldü. "Bence değil. Ama Pam'ı bir daha oraya götürmek için yeryüzündeki bütün paraları versen yetmez. Ona göre bir seyahat değildi. Küçük bir kulübede yattı ve geceleri çok korktu. Son birkaç günde çok hastalandı. Ben çocuklarla birlikte çadırda yattım." Faith bu haberi duyunca çok sevindi ve sevindiği için kendinden nefret etti. Bu düşünceleri yüzünden haftalardır dua ediyordu, ama faydası olmamıştı. Günah çıkarmaya bile gitmiş, rahibe Brad'a olan duygularını anlatmıştı. Rahip Saint Jude'ye dua etmesini önermiş, her zaman bir mucizenin olabileceğini söylemiş ve aklını iyice karıştırmıştı. Faith'in beklediği mucize, Brad'a olan hislerinden kurtulmaktan başka bir şey değildi. Tekrar onu arkadaş gözüyle görebilse dünyalar onun olacaktı. Ama o zamana kadar St. Jude'nin de bir faydası olmamıştı. Brad'ın sesini duyduğu anda kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başlamıştı. Her gün bu dertten kurtulmak için dua etmiş, fakat dua sırasında çektiği tes-

Dualar Gerçek Olsa

299

bih de ona Brad'ı hatırlatmaktan başka bir işe yaramamıştı. Son zamanlarda içinde kopan en büyük fırtına buydu. Dışarıda yaşadığı fırtına da boşanmasıydı. Hayatını çekilmez yapmak için Alex elinden geleni yapıyordu. Ama artık buna da alışmaya başlamıştı. Ayrıca Brad'a verecek çok önemli bir haberi vardı.

Önce Brad'ın seyahat anılarını dinledi ve ondan sonra büyük bir sürprizi olduğunu söylerken gülüyordu.

"Ben tahmin edeyim," dedi Brad. Faith'in sesini duymak onu çok mutlu etmişti. Anlatacağı fazla bir şey yoktu ve o anda fazla bir şey de hatırlamıyordu. Çok da yorgundu. "Sınavlardan hep A aldın."

"Evet, ama hepsinden değil. Bir sınavdan A eksi ve birinden de AA aldım. Ama sürprizim bu değil."

"Ellie babasının yaptıklarını anladı ve senden özür diledi."

"Henüz değil," dedi Faith.

"Bilemedim. Bir ipucu ver." Fakat Faith daha fazla uzatamaya-caktı. On gündür bu haberi Brad'la paylaşmak için bekliyordu. Hafta sonunda Zoe ile yemeğe çıkıp bunu kutlamışlardı.

"NYU hukuk fakültesine kabul edildim."

"Harika! Bu harika haber, Fred. Seninle gurur duyuyorum."

"Ben de öyle! Harika değil mi?"

"Harika tabii. Ama ben biliyordum. Columbia'dan haber geldi

119"

mı.'

"Henüz gelmedi. Mektupları gelecek hafta postaya verecekler. Ama ben NYU'ya gitmeyi tercih ediyorum. Zaten New York'da yaşıyorum. Bana uygun." Birkaç dakika daha konuştular, Faith boşanmayla ilgili son haberlerini verdi. Alex hâlâ ev konusunda zorluk çıkarıyordu, ama anlaşmaya varıncaya kadar evde kalmasına izin vermişti. Faith hakkı olmasına rağmen Alex'ten nafaka istememişti. Sadece evi ve

300

Danielle Steel

yatırımlarından pay istemişti. Alex'in varlığıyla kıyaslanacak olursa istedikleri çok fazla değildi. Annesi hayatını sürdürecektik kadar para bırakmıştı. Birkaç yıl içinde de avukat olarak iyi bir iş bulacağını düşünüyordu. Eloise'nin düşündüklerinin aksine, çok az şey istiyordu. Avukatı bile daha fazlasını alabileceğini söylemişti, ama Faith o tür bir insan değildi. Brad da onun fazlasıyla iyi huylu olduğunu biliyordu.

Bir saat kadar sohbet ettiler, ama çok hoşlanmasına rağmen bir süre sonra Brad esnemeye başladı ve Faith artık yatmasını söyledi. Ertesi gün öğle saatlerinde San Francisco'ya uçacaktı ve New York saatiyle akşamüzeri altıda evine varmış olacaktı. "Eve gidince telefon ederim ya da mesaj yazarım," dedi Brad.

"Telefon ettiğin için teşekkür ederim." İki hafta hiç geçmeyecek gibi gelmişti ama dayanmıştı. Brad ise Alex hakkında anlattıklarına kızmış olmasına rağmen, hukuk fakültesine kabul edildiği haberine çok sevinmişti. Faith bir haftadır Eloise ile görüşemediğini söyledi. Babasının tarafını tuttuğu için giderek onunla konuşmak zorlaşıyordu. Brad'a, Alex'in kendisini hayatından tamamen çıkartmasına, sanki hiç karısı olmamış ve yokmuş gibi davranmasına içerlediğini söyledi. Faith'i bir anda hayatından silip atmıştı. Her ne kadar aldırnamaya çalışıyorsa da kırılıyordu. Artık kimseye güvenilebileceğini sanmıyordu. Hayatına başka bir erkeğin girmesini ya da bir erkekle flört edebileceğini bile düşünemiyordu. Kendini okuluna, kızlarına ve kiliseye adamaktan başka bir şey istemiyordu. Yapması gereken ilk iş Brad'a olan duygularından arınmaktı. Bunu yapmaya kararlıydı. Birbirlerini ne kadar çok çekerlerse çeksinsinler, ilişkiyi arkadaşlık sınırında tutmaya kararlıydı. Ama ikisi de bütün gayretlerine rağmen hiçbir sonuca ulaşamıyorlardı.

Dualar Gerçek Olsa

301

21

Nisan ayının sonuna doğru, Brad'ın Afrika'dan dönüşünün ikinci haftasında, Alex hafta

sonunu geçirmek için Brown'dan gelen Zoe'yi yemeğe davet etti. Zoe, her zaman olduğu gibi annesinin yanında kalıyordu ve babasıyla çıkmak istemiyordu. Fakat Faith çıkması gerektiğini söyledi.

"Ne gerek var ki, anne?" dedi Zoe öfkeyle telefonu kapattıktan sonra. Aslında arkadaşlarıyla çıkmak istiyordu. "Bana seni kötüleyecek." "O senin baban. Uzun zamandır birlikte akşam yemeği yemedi-niz. Belki de aranızda giren mesafeyi kapatmak istiyordur." Her zaman olduğu gibi Faith, Alex'e bile adil davranıyordu. Oysa Alex hâlâ Eloise'yi annesine karşı zehirlemeye devam ediyordu. Okul biter bitmez Faith kızını ziyarete gitmeyi planlıyordu. Yarıyıl tatiline iki hafta kalmıştı. Zoe de mayıs ortasında eve dönecekti. Eloise'yi Zoe ile birlikte ziyaret etmeyi düşünüyordu.

Sonunda Zoe babasıyla yemeğe çıkmaya razı oldu. Babasının çok sevdiği küçük bir Fransız lokantasında buluşacaklardı. Alex kızıyla arasını düzeltmek için oldukça çaba gösteriyordu. Zoe, annesinden aldığı bir elbise giymiş, saçlarını da topuz taramıştı. Genç ve sağlıklıydı. On dokuzunu birkaç hafta önce bitirmişti ve giderek güzelleşiyordu.

302

Danielle Steel

Zoe masaya doğru giderken babasının yalnız olmadığını görünce çok şaşırdı. Yanında bir kadın oturuyordu. Alex mutlu bir gülümsemeyle ikisini tanıştırdı. Zoe babasının bu haliyle çok komik olduğunu düşündü. Yanında oturan kız yaklaşık yarı yaşındaydı.

"Leslie, seni kızım Zoe ile tanıştırayım... Zoe bu da Leslie James." Zoe kadının yirmili yaşlarını ancak geçtiğini tahmin etti. Aslında yaşı biraz daha büyüktü. Yakası oldukça açık, vücudunu iyice saran bir elbise giymişti, siyah uzun saçları vardı. Faith de bu davete katılmış olsa, kadının ne tür iç çamaşırı" giydiğini kolayca tahmin edebilirdi.

Bir süre beceriksizce sohbet etmeye çalıştılar, Zoe'nin hazuru kaçmıştı. Alex şarap ısmarladı. Konuşma ilerledikçe Zoe, Leslie'nin babasının firmasında çalıştığını anladı. Ama babasının sevgiliyle çıktığı yemeğe kızını davet etmesi hiç hoş karşılanacak bir davranış değildi.

"Ne kadar zamandır birlikte çalışıyorsunuz?" diye sordu nezaketini bozmamaya çalışarak. Aslında orada bulunmaktan hiç hoşlanmıyordu.

"On dört ay oldu. İşe başlamadan kısa bir süre önce küçük kızım ile birlikte Atlanta'dan geldik." Zoe kadının hafif aksanlı konuştuğunu o zaman fark etti ve konuşmuş olmak için kızının kaç yaşında olduğunu sordu. Orada olmaktan nefret ediyordu. "Beş yaşında," dedi Leslie. Gülünce olduğundan genç görünüyordu ve Alex arkadaşını gururla seyrediyordu. Sanki Zoe'nin kadını beğenmesini istiyor gibiydi, fakat yanılıyordu. Zoe orada bulunduğu için bile annesine ihanet ettiğini düşünüyordu.

"Çok güzel bir kız," dedi Alex gururla. Zoe şaşırp kaldı. "Çok tatlı." Belli ki babası hem anne, hem de kızıyla çok iyi ilişki içerisindeydi.

"Fransızca öğreniyor. Fransızca eğitim veren bir yuvaya gidiyor. Böyle olmasını baban istedi." Zoe hayretle tek kaşını kaldırdı, fakat he-

Dualar Gerçek Olsa

303

men kendini topladı. Küçüklüklerinde babasının onların okullarıyla bu kadar yakından ilgilendiğini hatırlamıyordu.

"Çok iyi," dedi Zoe ve şarabından bir yudum içti. Leslie şampanya istemişti. Leslie'nin ondan sonra söylediklerini duyunca Zoe neredeyse boğuluyordu.

"Bu gece bizim için çok özel bir gece," dedi Leslie cilveli bir ifadeyle Alex'e gülümseyerek. Alex huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Fakat Zoe'yi yemeğe davet etme fikri ondan çıkmıştı. Kızlarını Leslie ile tanıştırmak istiyordu. "Bu gece bizim yıldönümümüz," dedi Leslie saçlarını omzunun üzerinden arkasına savurarak.

"Öyle mi? Neyin yıldönümü?" diye sordu Zoe. Birkaç aylık bir beraberlikleri olduğunu düşününce yadırgadı.

"Bir yıldır birlikteyiz. Bir yıl önce bu gece ilk kez buluştuk." Alex bir an felç geçirir gibi oldu, sonra duymazdan gelmeyi tercih etti. Zoe hayretle ikisine bakıyordu ve artık geri dönüşü yoktu.

"Bir yıldan beri mi birliktesiniz?" Zoe sesinin yükselmesine engel olmadı.

"Tam değil," diye Alex söze karıştı. "Sanırım Leslie bir yıldır tanıştığımızı söylemek istedi. Firmada çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra tanışmıştık."

"Doğru değil. Bu gece bizim ilk çıkışımızın yıldönümü." Alex hatırlamadığı için kırılmıştı. Zoe'nin rengi bembeyaz oldu.

"Çok ilginç, çünkü babam annemi iki ay önce terk etti. Anlaşılan siz çok önceden beri çıkıyorsunuz."

"Evet, öyle," diye gülümsedi Leslie. Bu sözler bardağı taşıran son damla olmuştu. Zoe öfkeyle ayağa kalkarken şarap kadehini devirdi, Leslie üzerine sıçramaması için geri çekildi.

"Çok iğrençsin, baba," dedi Alex'e dönerek. "Böyle bir yıldönümü kutlamasına beni nasıl davet edebilirsin? Bütün suçu annemin üye-

304

Danielle Steel

rine attın, senden öğreniyorum. Eloise'yi anneme karşı zehirleyeceğine, ona doğrulan söyleyecek cesareti neden bulamıyorsun? Neden ona bir yıldır bir sevgilin olduğunu ve evi onun için terk ettiğini söylemiyorsun? En azından dürüst olmuş olurdun."

Alex'in gözleri ateş saçıyordu. Leslie'nin bu kadar boşboğazlık yapacağını tahmin etmemişti. Fazla zeki olmadığını biliyordu. Ama bu ka-dannı beklemiyordu. "Otur, bu konuyu konuşalım," dedi kızının küçük gören bakışlarına rağmen. Fakat kenara sıkıştığı için hareket edemedi.

"Teşekkür ederim, başka bir sözüm var," dedi Zoe ve öfkeyle arkasını dönüp lokantadan çıktı. Kaldırına ayağını bastığı anda koşmaya başladı, sonra bir taksiye atlayıp eve gitti. Ağlayarak eve girdiğinde Faith telefonda Brad'la konuşuyordu. Brad ona üzerinde çalıştığı yeni bir dava konusunu anlatıyordu. Faith, Zoe'nin babasıyla yemeğe çıktığını söylemişti. Ön

kapının açılıp kapandığını ve Zoe'nin koşarak çalışma odasına gittiğini duyunca şaşırdı.

"Ne oldu?" diye sordu Faith telefonu bırakıp. Ağlamaktan yüzündeki makyajı akan Zoe, okulda dayak yemiş küçük bir kıza benziyordu.

"O adam bir orospu çocuğu, anne. Neden bana o kadından bahsetmedin? Haberin yok muydu?"

"Hangi kadın?" Faith şok olmuştu. "Bir dakika... Brad, seni sonra ararım." Brad konuşmaları duyduğu için telefonu hemen kapattı. "Ne oldu? Neden bahsediyorsun?"

"Babamın yanında bir kadın vardı. Leslie adında, on dört yaşlarında gösteren iğrenç bir kadın. Uzun siyah saçları ve kocaman memeleri vardı ve bana bu gece yıldönümlerini kutladıklarını söyleme cesaretini gösterdi. Bu kadar iğrençlik olamaz. Senin haberin var mıydı, anne?"

"Otur canım," dedi Faith kızına kâğıt mendil uzatırken. "Önce yüzünü sil... sakinleş.. evet, biliyordum," dedi sakin bir tonla. Sonunda Alex yapacağını yapmıştı. Bu kadar aptallık olamazdı.

Dualar Gerçek Olsa

305

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü bu seni ilgilendirmezdi. İstiyorsa babanın söylemesi gerekirdi diye düşündüm ve söyleyeceğini de tahmin etmedim." Zoe'ye fazla ayrıntı anlatmak istemiyordu.

"Seni onun için mi terk etti?"

"Sanırım öyle. Belki ondan, belki başka nedenler vardı. Kendi hayatını yaşamak istediğini ve benden bıktığını söyledi. Kadın benden çok genç. Belki daha eğlencelidir."

"Kocaman memeleri olan bir geri zekâlı. Babamın onunla ne işi var? Seni onun için nasıl terk edebilir? Beni onunla birlikte yemeğe nasıl davet edebilir?" Hayatının en utanç verici anıydı. Zoe kendini aldatılmış, ihanete uğramış ve kullanılmış hissediyordu ve babasına olan tüm saygısını bir anda yitirmişti.

"Belki de ciddi düşünüyordur," dedi Faith. Bir kez daha yüzüne tokat yemiş gibi olmuştu, ama bu kez Zoe de tokattan nasibini almıştı. Bu yaptığı yüzünden Alex'ten nefret ediyordu. Gönül ilişkilerine çocuklarını karıştırmaması gerekiyordu. Karıştırmakla kalmamış, onlarla paylaşmaya çalışmıştı. Zoe'nin Leslie'ye alışmasını ve kabullenmesini istemişti. Ama oldukça erken davranmıştı.

"O kadınla evlenecek olursa, ya onu öldürürüm ya da kendimi."

"Henüz kimseyle evlenmiyor. Hâlâ benimle evli." Ama beş ay sonra evli olmayacaklardı. Kadını kızlarına bu kadar erken tanıştırmak istemesine anlam veremiyordu.

Zoe'yi sakinleştirmek bir saatten fazla sürdü. Sinirleri yatışınca Zoe telefonu alıp Ellie'nin numarasını çevirdi. Londra'da saat sabaha karşı üçtü. Faith hiç değilse sakinleşinceye kadar beklemesi için ısrar etti, fakat Zoe eliyle yalnız bırakmasını işaret etti. Eloise uykusundan

uyanıp telefonu açtı.

F:2(

•nrñnmio uiaqjatu bjejejeA ub[i5e apuiq Xps uiu,asio[g -ipXis[pu3>[ubsui :pi igipsuiapsjjv
'WWM IUIS3UIJ3JJB ub[ubsui ueuibz jsq o rpjunS 'npJoXips jnuin iuisbuijo ajXo qjreg
uepuizB ug -ipjai^soapajJB bjubuibz sa ipXisBqsq uubjuo xajy •npjoXnunsnp luiŞEDBjnun
bhjelubz qjicg }B>[Bg ^uraiuauaAnS bjse buo Jjiyy 'uiruoXipassiq iuiiŞui3qXB>[lureqEq
ipunŞ -IUIpbIubXbiue nungnp -jo uesu; Jiq njo>f jbpB>(au unuo 9A — iXt jBpB>| su uiuas,,
-npjoXiİŞB ap 'npjoXnjznns ubpuubj>[bubX ;qiŞ ps jb[Şbj^ 1('uiaioXiui[iq 'uisiıu

tuaq bjuos uapjajzgs njo>(o uiiŞipa[Xos ' njo>[>(o5 bubs 'UJipuBut BunSnpjo ubjbX
uiiuaa^ipaj^os uiuas 'n iBqBg •impua.ifo ;uuaj>(ip]tqBdBX jajau ui5i

[UUB[UBSUI 3A IUISip[I>[IX)ISBU UIUIU9An3 EpXB

-b5 sXauip BUii nunSnpjo iJB}Bq uiuas apij^aS Jtq buib 'ipBiuŞnuo>(njo>[ubujbz JiqStq
ui5ı muag 'uiipajsi jjauija jbcJsi buo nunq ui5i >[buiubzb>(tuisiŞA3s ap uaq uiuıubs
'ipjajXos luitSipazuaq buo ubuibz •uii}Şiuibuib[ub |X9Ş iiq5}H |uibuib;biub tuiifipuBjn
JBpB>[au ui5i • njo>[uiifipajXos bues,, |bdui>[ı5 uBpBpo 307 'asiojg ipap l4'auuv,,

•ipjBiJoXruiajsi >[BIUejb luuBjBqBq 3A >]BJ3ui jBjzt>(Euiy ,/uiuos buo,, 'VİM FP3P c.'5!0^
ujp^

•qŞiuj -BjuB nunfnpio ubsui Jiq ipXiqlaj jcpB>[au uiuissuub Epunuos •ijŞiuijzb

'İSİS^BS 3A İSİŞA3S 3UIS3UUB 3pUI5I UIIS 5B>(Jja •tlpJOA'İIUIUÂB UBpUIUE/<

uiuisauuy "asiojg npjos a/up ^^BqBDB iui ^aoauajAa BjuipBij q,,

•npjo^nunŞnp iuiSijja >[Bq nunq qjrej aA nŞnuiŞnp aoiXt uapunzoS

UUBJZI^ -JBHpBUDJIS BUUBtUOJSpj UI4X3[V 3A JBIip[B5[BpUIUBX aDUİSSJtİS

nuos BjjBq JB[zq jb>[bj 'ipsuiifq ubuibz Jiq5iq ubjub[o qjiBg ua|uŞaiznX BiXuBjBqEq ajifiptq
3\] aoz -npjoXiuiBUBur BUUB|>[i]dBX uiuissqBg ip -ajsi luyjB uapuissuub sa ipjqSiq 'ipajip -
inzg 'ipB[ŞB dqucs aüissuub un8 i>[i sa ippS Bpunuos BjjBq iqiS iŞipjaA zos 'a

LQ£

DS\Q

jnuin jiq uBpuizB us >(iuv 'ipasmninS qjieg if-ip -bi[oa" iuu3(ıŞa3s eubs '3UUB '>(aoa[3Ş
aXauuoS luss nuos bjjbjj^

|npjoXnuin iuiŞ3oajajso3 ŞiXb[ub sa luiSaoapajJB iuissuub UBpuizB us blub 'npio^tuaia>[3q
iuiS3UUIAa5 ms BuisBqEg -npioXinp tuisbuijo Şiuj -JijŞiŞ3p iuu>m uiu4at|ig "qjreg npjos
sAip 4^ipaj^os au aiyg,, 'ipjaS eŞ -B^jnui aiAspBji Jiq Ştuiuezb>j jsjez apunznX 307 bjuos
e>[i>jBp jig -inBd -E>i nuoiaia} qjiBg 3A jBimŞnuo>[Bpui>pjEq BABp ifipjB tuaX u^pEjg
b>jııı -Bp SB^iiq bjuos 'WBd IP3P ..'mnpuoSfİP !^3^ iua"b 3p usq 'J3Ag,,

•npjoXiuiASS ap uiaq 'JO/(tu3[Şa uiaq pBjg (4-ipzBUIEjo isiXi

EqBQ ->[B0BIO §1UIUI[E UIUIB^pui UIU3S aOBIXog -JBI>JBOBXn>(O EUIUBO 30

-uiU3jŞo nunŞnpjo isijtSass uiuuB(BqBq JBjzrjj •uiruoXiuJUB>isi>{ i. !pEjg npjnS sXip
1('jBpE>[iŞedeŞub>j ŞiuiŞue>i bsjhe> ^•îjboeSubîi aDi/(i >|qBjjo muiuiBS 'JOA"nŞnuo>[
302 'iibuiio ŞnujunŞnp iuiŞaD3jıq3Jijj3 inqB>[aX^aoz '^bjb

vi^,ujBpB nq joXiubs

-dBX 3(v[>[niBjdB Jiq >inXnq JBpE>i 3^[-qBUJjo bjbzubuj Jiq

•ip^B5 >jqsi Jiq unzn -ip unuoj3[aj pBjg "ujbiub ubjubio 'ipXBpunsojnq EjBq pBjg -pj3 uop\
-31 B,pBjg UBpuiHBq uojapj JaSip a^ pjiS bSbjwj^ -ij>[i5 UBpEpo qjiEg

BOUIXBIŞEq BA"BUIŞqJEJ §3pjB>J I5JJ "IJJa UIBA3p bXeuIJBjUB IUIJ3J>[npJ0Ş

302 'npio Jjijzissas Jiq unzn BpuyBJBj uiucaıug 41"jba znuinaioq jnz0 Jiq ubujeoo>(buo
bjuos u3j^i]Sid Bounq iSijdBX auiauuY 6unsjo^flunŞnp 3U BpuijpjBq uiuEuiEjqB>(ipuiiŞ
jŞiujj3 5JJ3J uapunznX unuo luiauuY 'Şiui -Xaj^ipiq B[uipe>i nq jipnX Jiq uiBqBg jnui
unpXnQ jnuinuopjiX puuig •ŞiuuEiJoXn{jn>i luuajuinuopnX puuiq 3338 nq 'joXusjs0S ubjbi
BpuiŞ -bX jjop uo uipB^ -tipjiijoa 3Ş3ui3X ai^ipiq a(Xisi]iŞAas iuaq — uisiui jsj -si
>{3uiuaş8o luiSudBX au BUBq 303Ş nq uiziuiEqEq Susjg; q 'iuaq 3juip !"ujjŞbobXeuıbjb
bjuos 'jiXeh ""UJiusg,, -30Z ip-nS^q ^}P ,,'ireXfi,,

90S

308

Danielle Steel

"Seni seviyorum, Ellie. Başımıza böyle bir şey geldiği için çok üzülüyorum. Baban bunları neden yaptı bilmiyorum, ama bundan sonra bununla yaşaması gerekecek ve alışacak." Artık Alex'e olan duyguları eskisi gibi olamayacaktı, ama kızlarının öyle olmamasını diliyordu. Anneleriyle babalarının evliliğinin çöküşüne şahit olmuşlardı, ama aynı zamanda Alex'i de kaybetmelerini istemiyordu. Ne kadar kusurlu olursa olsun, babalarına ihtiyaçları vardı.

Öfkeleri geçtikten sonra anne kız odadan çıktılar ve üçü birlikte çok güzel vakit geçirdiler. Hamburger yemek için dışarı çıktılar, Seren-dipity'de muzlu dondurma yediler ve Faith kızlarına Brad'la buraya geldiklerini anlattı.

"Nasıl anlayamadım?" dedi gruba yeni katılan Ellie. Annesiyle el ele oturuyordu ve Faith artık huzurluydu. İki kızı da yanındaydı. Alex'e kötülük dilemiyordu, ama Ellie fikrini değiştirdiği ve hafta sonu için Londra'dan kalkıp geldiği için seviniyordu. Ellie, Geoff'la ayrıldıklarını söylemişti, ama beğendiği iki çocuk daha vardı ve ikisinden de hoşlanıyordu. Ama Zoe gibi, o da Brad hakkında daha fazla bilgi almak istiyordu. Faith sürekli Brad'dan bahsediyor, dünyasını onun etrafında kuruyor fakat bunlara rağmen sadece arkadaş olduklarında ısrar ediyordu.

"Söyledim size, sadece arkadaşız. Birlikte büyüdük, bana ağabeylik yaptı. Jack Amca'nızın en yakın arkadaşıydı. Evli. Arkadaşlığımız asla dostluğun ötesine geçemez." Bu kadar emin konuşması Zoe'yi şüphelendiriyordu.

"Bana kalırsa o sana âşık, anne. Bunun başka açıklaması yok. Sevmeyen bir adam bu kadar sık telefon etmez ve mesaj yazmaz." "Sanırım konuşmaktan hoşlanıyor. Ama âşık değil."

Emin gibi

konuşuyordu.

"Peki ya sen?" diye sordu Ellie. "Sen ona âşık mısın?"

Dualar Gerçek Olsa

309

"Hayır. Ben evli erkeklere âşık olmam." Söylediklerinin gerçek olmasını diliyordu, ama olacaktı. Binlerce kez dua etmiş, milyonlarca kez kendi kendine ona âşık olmadığını söylemişti. Günün birinde ya duaları ya da kendi kendine yaptığı telkinler işe yarayacaktı. Yaramak zorundaydı. Başka seçeneği yoktu. En azından Brad'ın kendisine âşık olmadığını sandığı için içi rahattı. "Çıktığın biri var mı?"

"Hayır. Hiç istemiyorum." Bu doğrudu. Henüz yıkılan evliliğinin üzüntüsünü içinden atamamıştı ve kimseyle birlikte olabileceğini sanmıyordu. Kalbinin tekrar kırılmasını göze alamayacaktı. Yalnız başına mutluydu. Brad'la konuşmak, çocuklarıyla ilgilenmek ona yetiyordu. "Tekrar evlenmeyi düşünmüyorum."

"Evlenmek zorunda değilsin," dedi Zoe. "Flört edersin ya da biriyle çıkarsın."

"Neden? İkiniz bana yetiyorsunuz." Daha sonra kızlar Zoe'nin odasında yalnız kaldıklarında yalnız bir yaşamın anneleri için sağlıklı olmadığına karar verdiler. Ama belki de henüz çok erken diye düşündüler. Anneleri, "tanışma yıldönümünü" kızıyla kutlama cesaretini gösterebilen babaları gibi değildi. Bir yıl, belki de daha fazla bir zamandır babalarının annelerini aldattığını ve boşanmanın suçunu okula başladığını bahane ederek annelerinin üzerine atmaya çalıştığını öğrendiklerinde dünya başlarına yıkılmıştı. Oysa okulun bununla hiçbir ilgisi yoktu, sadece bir bahaneydi.

Ellie pazar akşamı Londra'ya dönmek için uçağa bindiğinde annesiyle ilişkisini düzeltmişti. Kızlar gittikten sonra, gece Brad telefon ettiğinde, Faith'in sesinin ilk kez bu kadar mutlu geldiğini fark etti. Kâbusun bir kısmı atlatılmış, kızı ona dönmüştü.

310

Danielle Steel

22

Mayıs ayında Zoe yaz tatili için eve döndüğünde Faith'in dünyasında işler yolundaydı. Sanat galerilerinden birinde iş bulmuştu ve hukuk fakültesine başlamadan önce böyle bir şans elde ettiği için mutluydu. Okulu Zoe'nin okuluyla aynı zamanda kapanmıştı. Eloise ise bir süre sonra tatile geleceğini bildirmişti. Birlikte geçirdikleri o son hafta sonundan sonra annesini ve Zoe'yi özlüyordu. Kızların babalarıyla araları hâlâ bozuktu.

Alex, boşanma sürecinin geçmesini beklediğini ve ekim ayında Leslie ile evleneceğini söyledikten sonra işler kötüye gitmeye başladı. Faith kabullenmek istemiyordu, ama bu ona ikinci darbe olmuştu. Haberi alınca yatak odasına kapanmış, saatlerce ağlamıştı. Telefon edemeyecek kadar kötü durumda olduğu için Brad'a mesaj yazarak haberi iletti. Alex hâlâ evi sattırmak için baskı yapıyordu ve bu kadar ısrarın nedeni de anlaşılıyordu. Beşinci Cadde'de Leslie ve kızıyla birlikte oturacağı bir apartman dairesi almak istiyordu. Kızlar

babalarına çok kızgındılar.

Ertesi hafta Faith çalışma odasında oturmuş, ağustos ayında kızlarla birlikte yaz tatiline gitme planları yapmaya başladı. Cape Cod ya da Hamptons'da küçük bir ev kiralamayı düşünüyordu. Ellie birkaç hafta-

Dualar Gerçek Olsa

311

liğına geleceğıne söz vermişti ve Faith sonbaharda hukuk faköltesine başlamadan önce kızlarıyla uzunca bir süre birlikte olmak istiyordu. Brad telefon ettiğinde sabah tembelliğı yapıyor, bazı evraklarını düzenlerken bir yandan da yaz tatili planları yapmaya çalışıyordu. Brad'ın kötü durumda olduğunu sesini duyduğı anda anladı.

"İyi misin? Ne oldu?" Onu bu kadar kederlendiren durumun ne olduğunu tahmin bile edemiyordu. Brad sinirli ve telaşlıydı.

"Jason. Henüz ayrıntıları bilmiyorum. Bir saat önce Dylan'dan bir mesaj aldık. Bir kaza olmuş. Köyde çalışıyorlarmış, birden bina çökmüş. Jason saatlerce göçük altında kalmış." Brad ağlamaya başladı. "Fred, orada tıbbi olanakların ne kadar yetersiz olduğunu bilemezsin. Ayda bir kez doktor geliyor ve hastane kilometrelerce uzakta. Jason'u hareket ettirebilecekler mi, onu bile bilmiyorum. Biz de bu kadar biliyoruz. Dylan'a mesaj gönderdik ve bizi aramasını söyledik. Telefon için postaneye gitmesi gerekiyor, ama kardeşini yalnız bırakabilir mi, bilmiyorum." Brad'ın dünyası yıkılmış gibiydi. Anlattıklarını dinlerken Faith'in gözleri doldu.

"Peki ne yapacaksın şimdi?"

"Oraya gidiyorum. Bir saat sonra hareket edeceğim. Öğle üzeri New York'a uçacağım. Oradan Londra uçağına aktarma yapacağım. Allah'ın belası yere ulaşmak o kadar zor ki. Jason'un yanına varmam yirmi dört saatten fazla sürecek. O zamana kadar hayatta olur mu Allah bilir." Panik içerisindeydi ve çok haklıydı.

"Kaçta burada olacaksın?" Faith bir tek bunu düşünebiliyordu. Brad'ı görmek istiyordu. Pam yanında olsa bile görmek istiyordu.

"Akşam sekizde New York'ta olacağım. Londra uçağı onda kalkıyor. İki uçak arasında iki saat bekleme var."

"Havaalanına gelip seni görürüm. Bir şey getirmemi ister misin?"

312

Danielle Steel

"Her şeyim hazır. Pam bana valiz hazırlıyor. O gelemeyecek. Yarın bir mahkemesi var. Arkadan gelecek," dedi ve karısı kendisiyle gelmediğı için ne kadar kızgın olduğunu Faith'e söylemedi. Faith'e uçuş numarasını bildirip telefonu kapattı. Faith bir süre oturduğu yerde kaldı, gözleri boşluğa dikili Brad'ın durumunu düşündü. Tek istediğı onunla birlikte gitmekti, ama mümkün olmadığını biliyordu. Hele Pam sonradan gideceğıne göre hiç mümkün değildi.

San Francisco'da ise bu konu hararetli bir şekilde tartışılıyordu. "Tanrı aşkına, hakime

telefon et ve olanları anlat. Belki mahkemeyi ileri bir tarihe atar. Bu çok daha önemli." Brad, Pam'a öfke püs-kürüyordu.

"Müvekkilime bunu yapamam," dedi Pam valizi kapatırken. O da Brad kadar endişeli görünüyordu, ama müvekkiline karşı sorumluluğu olduğunu düşünüyordu. Brad için bu son derece mantıksız bir düşünceydi. Jason'un durumu iyi bile olsa karısının yanında olmasını istiyordu. On yıldır ilk kez karısından bir istekte bulunuyordu ve bütün aile için önemli bir konuydu. Çocukların ve kendisinin Pam'ın desteğine ihtiyaçları vardı.

"Öncelik verdiğin konular iğrenç," dedi Brad. "Burada müvekkili değil, oğlumuzu konuşuyoruz."

"Dylan ölecek durumda olduğunu söylemedi," diye bağırdı Pam. İkisi de öfkenin sınırındaydı. Kavgaları devam ederken Brad giyinmeye başladı.

"Senin mahkemeyi iptal edip, kıcını kaldırıp gelmen için Jason'un ölüm döşeğinde mi olması gerekiyor? Tanrı aşkına, olayın ciddiyetini anlamıyor musun?"

"Anlıyorum. İki gün sonra orada olacağım. Daha fazlasını yapamam."

Dualar Gerçek Olsa

313

"Bir şey anladığın yok." Pam yerinden oynatamadığı bir dağ gibiydi ve Brad taksiye binerken kavgalan hâlâ devam ediyordu. Fakat Pam'ın kendisiyle gelmemesini asla unutmuyacaktı ve Jason'a bir şey olacak olursa onu asla affetmeyecekti. Kötü bir şey olursa Pam'ın da kendini affetmeyeceğini biliyordu, ama Pam durumun ciddiyetini kavrayamıyordu. "Jason'un durumunu sana mesajla bildiririm," dedi valizi elinde evden çıkarken. Pam'ın valize neler koyduğunu bile bilmiyordu.

Uçak yolculuğu Brad'a çok uzun geldi. Uçaktayken ulaşamayacağını bildiği için binene kadar yeni bir haber almak umuduyla Pam'ı aradı, ama haber yoktu.

New York'ta uçaktan indiğinde çıldırmak üzereydi. Sinirli hareketlerle parmaklarını sürekli saclarının arasından geçiriyordu, endişeli ve perişandı. Söz verdiği gibi Faith alanda onu bekliyordu. Kot pantolon, beyaz gömlek ve lofer ayakkabı giymişti. Genç, temiz ve tatlıydı. Brad onu görünce hemen sarılıp kendine çekti ve kahve içmek için yakın bir lokantaya giderlerken ikisi de ağlıyorlardı. Brad bildiklerini tekrar anlattı, ama ayrıntıları hâlâ öğrenememişti.

"Orasının ne kadar ilkel ve ne kadar ücra ve ulaşımı güç bir yer olduğunu bilemezsin. Kamyonla delik deşik yollarda iki saat yol gitmek zorundasın. Bu Jason'u öldürebilir." Bulabilirse, uçak en büyük umutlarıydı. Anlattıklarını dinlerken Faith'in de Brad gibi umutlan yıkıldı.

Londra uçağını beklerken geçirdiği iki saat hiç bitmeyecekmiş gibi geldi ve Faith onu yalnız bırakmadığı için çok mutlu oldu. Yeni bir haber olup olmadığını sormak için tekrar Pam'ı aradı ve olmadığını öğrendi. O gece karısının yemeğe çıkacağını öğrenince de çılgına döndü.

"Deli misin sen? Oğlun kaza geçirdi. Telefonun başından ayrılma, belki bir haber gelir." Fakat Pam cep telefonu olduğunu ve Dylan'ın numarasını bildiğini söyledi. Brad telefonu kapattığında perişandı. "İnsan böyle zamanlarda hayatında nelerin eksik olduğunu anlıyor, o

zaman

314

Danielle Steel

değişeceğini beklemekle ne kadar aptallık ettiğini de anlıyorsun. Yirmi yıldır hep aynı pislik." Pam kendi oğlu için bile fedakârlıkta bulunamıyordu. Faith yorum yapmamayı tercih etti. "Keşke sen benimle gelebil-seydin," dedi Brad. Ne kadar destek olacağını biliyordu ve ona çok ihtiyacı vardı. Jason'a bir şey olacak olsa, dayanamayacağını çok iyi biliyordu. Bir an önce oğullarının yanında olmak istiyordu.

"Keşke gelebilsem," dedi Faith usulca. Ama gidemeyeceğini ikisi de biliyorlardı. Ancak ruhen Brad'ın yanında olabilecekti ve Brad oraya ulaştıktan sonra görüşmenin olanaksız olduğunu biliyorlardı. Ancak dolaylı yollarla ve insanlarla mesaj gönderebilecekti. "Fırsatın olursa bana haber ulaştır." Brad'dan haber alıncaya kadar meraktan deli olacaktı.

"Söz." Brad'ın uçağı anons edilince pasaportunu alıp kalktı, Faith ondan gümrük kontrolde ayrılmak zorundaydı.

"Brad, kendine dikkat et. Sakin olmaya çalış. Oraya varıncaya kadar hiçbir şey yapamazsın." En kötüsü de buydu zaten, oraya varıncaya kadar oğlu ölmüş olabilirdi. Bunu düşünmek bile korkunçtu. "Sen gider gitmez kiliseye gidip Jason'a dua edeceğim."

"Onun için bir mum yak... lütfen Fred..." dedi gözyaşları içerisinde. Faith'in kalbi de onunla birlikte gidiyordu ve yanında olamayacağı için kahroluyordu.

"Yakacağım. Her gün kiliseye gideceğim. Şimdi onun iyi olacağını düşün... buna inanmaya çalış..."

"Keşke inanabilsem. Tanrım... ona bir şey olursa..." Brad'ı sakinleştirmek ve rahatlatmak için hiç düşünmeden boynuna sarıldı, Brad da aynı anda aynı duygular içerisindeydi. Hiç düşünmeden Faith'i kollarına alıp dudaklarından öptü. Bir an için bütün dünyayı unuttular, birbirlerine sarılıp öpüştiler. Ayrıldıklarında ikisi de şaşkındılar, fakat Brad özür dilemedi. Faith bunun kendi hatası olduğunu düşünüyordu, sonra

Dualar Gerçek Oha

315

tek kelime söylemeden, Brad tekrar öptü. "Seni seviyorum, Fred." Bu kırk yıldan beri ona olan sevgisinin ve yedi aylık yakınlaşmanın dışı vurumuydu. Faith de onu seviyordu, ama o anda bile yaptıklarının yanlış olduğunu düşünüyordu.

"O sözü söyleme... ben de seni seviyorum... ama bunu söylemeye hakkımız yok, yapamayız... hakkımız yok..." Brad tekrar dudaklarına kapanarak sözünü kesti ve Faith ağlamaya başladı. "Sonradan pişman olacaksın. Bu yüzden benden nefret edeceksin. Bunu bir daha asla yapmamalıyız."

"Umurumda değil. Sana ihtiyacım var, Fred. Gerçekten ihtiyacım var. Ve seni seviyorum. Yanında olmak istiyorum." On iki yaşındayken kolunu kırdığında da aynı böyleydi. Kolu alçıya alınırken Faith yanında durmuş ve elini tutmuştu ve Brad ağladığını kimseye söylememesi için yemin ettirmişti.

"Ben senin yanıdayım... her zaman da olacağım... Ama seni başkasından çalamam, Brad. Yanlış olur."

"Bunu daha sonra konuşuruz." Uçağı kaçırmak istemiyordu. Fakat birden konuşmaları ve çözümlemeleri gereken çok konu ortaya çıkmıştı ve tekrar ne zaman görüşecekleri belli değildi. Belki Brad aylarca dönmeyebilirdi. Bu konu o dönünceye kadar askıda kalacaktı ve o zamana kadar kimbilir ne korkunç şeyler olacaktı. "Şunu bilmeni istiyorum, Fred. Şu an çıldırmış olabilirim, ama aklım hâlâ başımda. Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum. Ama sana haksızlık etmek istemedim." Aslında ikisi için de haksızlıktı. İkisi de yasak meyveye uzanıyorlardı.

"Bunların olmaması için çok dua ettim. Benim hatam. Ben yapmamalıyım..." Brad son kez onu öptü ve uçağa koşmaya başladı. Bir ara dönüp baktığında Faith'in ağladığını gördü. El salladı ve gözden kayboldu. Faith taksiye bindi ve eve kadar durmadan ağladı. Çok kötü

316

Danielle Steel

bir şey yapmışlardı, bunu biliyordu. Brad'ın arkadaşlık sınırını geçmesine izin vermişti, sadece izin vermemiş tahrik etmişti. Olanların sadece kendi hatası olduğunu düşünüyordu. Brad döndüğü zaman, yaptıklarını ve söylediklerini geri almaları, bir daha tekrar etmeyeceklerine söz vermeleri ya da birbirlerini bir daha görmemeleri gerekiyordu. Bütün bunlar Jason'un üzüntüsüne üzüntü katmaktan başka bir işe yaramıyordu. Ve dua etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

St. Patrick'in önünde taksiden indi. Saat gecenin on biri olmasına rağmen kilise kalabalıktı. İçeri girdiğinde turistler kiliseyi geziyorlardı. Doğruca St. Jude'nin sunağının önüne gitti ve bir mum yaktı, sonra dizlerinin üzerine çöktü, başını eğdi ve ağlamaya başladı. Elinde Brad'ın Noel'de hediye ettiği tespih vardı. İşlediği günahattan sonra tespihi elinde tutmanın saygısızlık olduğunu düşünüyordu. Brad evli bir adamdı ve evliliğini bozmak istemediğini ikisi de biliyorlardı.

Bir saat Jason'un sağlığına kavuşması, Dylan'ın güçlü ve cesaretli olması ve Brad'ın yol boyunca huzursuz olmaması için dua etti. Gece yansından sonra kiliseden çıktı ve bir taksiye binip eve döndü. Doğruca odasına çıktı, yüzünde çok sevdiği birini kaybetmiş gibi bir ifade vardı. Olaylar, aldığı korkunç haber, endişe, Brad'ın gözlerinde gördüğü acı ve yaptıkları aptallık onu perişan etmişti. Brad'ı ne kadar severse sevsin, hayatından çıkması gerekiyordu. Buna dua ettikten sonra karar vermişti. St. Jude, insanları en zor durumlardan kurtarabilirdi. Başka seçeneği yoktu. Brad için tehlikeliydi. Odanın karanlığında bir süre durdu, sonra küçük bir ışık yaktı. Bu sıra Zoe odasından çıkmış, koridorda annesini seyrediyordu. Aylar önce babası evi terk ettiğinden beri annesini bu kadar kötü durumda görmemişti.

"İyi misin, anne?" diye sordu endişeli bir ifadeyle.

"Hayır," dedi Faith perişan bir halde. Başka bir şey söylemeden yatak odasının kapısını kapattı.

Dualar Gerçek Olsa

317

Londra'da uçak değiştirirken Brad'ın Faith'i arayacak zamanı olmadı. Başka bir terminale koşması gerekti ve uçağına zor yetiştı. Ancak Pam'ı arayacak kadar zaman bulabildi ve hâlâ Dylan'dan yeni bir haber olmadığını öğrendi. Lusaka uçağında yaralı bir hayvan gibi acı çekerek oturdu. Aklı Jason'daydı. İlk haberi aldığından beri hayal gücü sürekli senaryolar üretiyordu. Arada sırada Faith'i düşündü, yaptıklarının yanlış olmadığına onu inandırması gerekiyordu. Ama konuşacak zamanlan olmamıştı. Faith ona güvenmeli ve eve dönünceye kadar dayanmalıydı. Aslında ne yapacaklarını o da bilmiyordu, tek bildiğı şey Faith'e deli gibi aşık olduğuydu. Uzun zamandan beri bunu içinde, yüreğinin derinliklerinde hissetmişti.

Yolun bir kısmında uyudu. Lusaka'ya sabah vardılar, uçak değiştirdi ve onu yolculuğun son ayağına ulaştıracak sandıktan bozma uçağına bindi. Bu Kez Kalabo'da Jason ile Dylan kamyonla karşılamaya gelmeyecekti. Onu kampa götürmesi için bir kamyon kiraladı. Köye doğru yaklaştıkça korkunç manzarayı gördü. Ngulwana Kilisesi'nin çatısı ve kulesi çökmüştü. Manzarayı görünce ağlamaya başladı.

I I

318

Danielle Steel

"Çok kötü bir şey oldu, Bambo," dedi şoför Brad durmasını söylediğinde. "Adamlar çok kötü yaralandılar. Dört kişiydiler." Brad başını salladı. Şoför ona saygı ifadesi olarak "baba" diye hitap etmişti.

"Biliyorum. Biri benim oğlum." Şoför cevap vermedi, başını salladı. Brad yaralıların nerede olduğunu sorabileceğı birini aramaya başladı. Üzerinde şort ve ayağında sandalet olan yüzü gözü yaralı bir yerli buldu. Adam yaralıların götürüldüğü binayı eliyle işaret etti. Binaya vardığında ağlayan kadınlar, yerlere oturmuş çocuklar ve yaralıların yüzlerine konan sinekleri kovan adamlar gördü. Dylan kardeşinin yanına çömelmiş bekliyordu, Jason kendinde değildi ve başındaki bandaj kan içerisinde kalmıştı. Dylan ayağına kalktı ve babasına sarılıp ağlamaya başladı. Perişan bir haldeydi ve bir türlü ağlamasını durduramıyordu. Tek iyi haber Ja-son'un hâlâ hayatta olmasıydı. Fakat ölüme çok yakın görünüyordu. Dylan yaralılarından birinin birkaç saat önce öldüğünü söyledi.

"Doktor geldi mi?" diye sordu Brad sakin olmaya çalışarak. Jason ve iki gündür tek başına yılmadan mücadele veren Dylan için güçlü olmak zorundaydı.

"Dün geldi, ama kalmadı." "Ne söyledi?" Brad gergindi.

"Fazla bir şey söylemedi. Uçak bulmaya çalıştım, baba. Ama bulamadım."

"Uçağın nerede olduğunu biliyor musun?" "Victoria Şelaleleri'nde olacağını söylediler. Ama kimse emin de-ğil."

"Tamam. Ne yapmamız gerektiğini bir düşüneyim." Brad dışarı çıktı, nereden başlayacağını bilemiyordu, kafasının içinde Faith'in sesini duyar gibi oldu ve dua etmeye başladı. Postaneye gitti ve oradaki memura nereden uçak bulabileceğini sordu. Memur bir telefon numarası verdi ve nasıl telefon edeceğini söyledi. Lokal hat yakalaması yarım sa-

Dualar Gerçek Olsa

at sürdü, sonra birden aklına telsizle ulaşmak fikri geldi. Aradığı numara cevap vermiyordu, postanedeki memur nerede telsiz bulabileceğini söyledi. Brad oradan kampı telsizle aradı ve uçağa telsizle ulaşmalarını söyledi. Ondan sonra Jason'un başında bekleyen Dylan'ın yanına gitti. Kardeşinin yüzüne konan sinekleri kovalamaya çalışıyordu. Yanık tenine rağmen Brad oğlunun yüzünün kül gibi olduğunu görebiliyordu. Dylan kardeşinin iki günden beri hiç kendine gelmediğini söyledi.

Kamptakilerin uçak bulmaları tam altı saat sürdü. Brad'a haber ulaştırmak için kamyonla bir çocuk gönderdiler. Yaralıları havaalanına getirebilirse, uçak saat on birde onları alıp Lukuku'daki hastaneye götürecekti. İki yaralıyı cipe yerleştirdiler, arabaları da peşlerinden gittiler. Jason için bir kamyon buldular, dikkatle battaniyeye yatırıp kamyonu taşıdılar. Dylan yanına geçti.

Brad da ön koltuğa oturdu. Uçak söylenenden iki saat sonra geldi. Herkesi uçağa yerleştirmek bir saat sürdü. Yerleştirme biter bitmez yola çıktılar. Bu ilkel toplumda ve onu anlamayan insanlar arasında Brad insanüstü bir çaba gösteriyordu. Uçak pilotun iyi bildiği açık araziye inecekti ve orada onları bir ambulans bekleyecekti. Telsizle haber vermişlerdi. Ambulans yaralıları taşımak için iki sefer yapmak zorunda kaldı, Brad pilotun parasını ödeyip Jason ve Dylan'la birlikte uçaktan indi. Hastaneye vardılar ve Jason'u emin ellere teslim ettiler. Hastane personeli çoğunlukla İngilizdi, bir tane Yeni Zelandalı ve bir de Avustralyalı doktor vardı. Jason'un neden sağlık alanında eğitim yapmak ve böyle bir ülkede çalışmak istediği şimdi çok iyi anlaşılıyordu. Buralarda yaşayan insanlar yardıma muhtaçtı ve Jason bu insanlara çok faydalı olabilirdi. Tabii hayatta kalabilirse.

Doktorlar Jason'u muayene ettikten sonra yarasının çok ciddi olduğunu, beyinde ödem ve şişme başladığını söylediler. Tek çare beyinde toplanan suyu boşaltmaktı. Normal şartlar altında zor bir operasyon

Danielle Steel

değildi, ama içinde bulundukları şartlarda kink kolu bile alçıya almak büyük sorundu. Brad ameliyata izin verdi ve Jason'u hemen tekerlekli sedye ile ameliyathaneye aldılar. Brad ve Dylan oturup beklemeye başladılar. Saatler geçmek bilmiyordu.

Jason'un haberini beklerken güneş doğdu. Saatler sonra haber geldi, ameliyat başarılı geçmişti, Jason hâlâ hayattaydı fakat durumunda belirgin bir değişiklik olmamıştı. Güneş batana kadar başka haber alamadılar.

Brad ve Dylan hiç kımıldamadan nöbetleşe yatağın yanında oturdular. Üç gün boyunca Jason'u yalnız bırakmadılar. Brad yorgundu, kir pas içindeydi. Üç gün boyunca duş yapmamış, tıraş olmamış, giysi değiştirmemiş, ama oğlunu bir an yalnız bırakmamıştı. Hemşirelerin verdiği yemekleri atıştırdılar ve ancak üçüncü gün Brad, Pam'ın gelmediğini fark etti. Belki de kampta bekliyor olabilir diye düşündü, ama öğrenmenin hiçbir yolu yoktu. Sonunda birisine kampa telsizle ulaşmasını rica etti, fakat gelen haberde kimsenin beklemediği söylendi. Daha fazla aynntı öğrenemediler. Bulundukları yerden Pam'a telefon etmek imkânsızdı.

Sonunda dördüncü gün Jason hafifçe inledi, gözlerini araladı, babasıyla kardeşine bakıp

gölümsedi ve iç çekerek tekrar derin uykuya daldı. Bir an Brad onun öldüğünü sandı ve kocaman açılmış gözleriyle Dylan'ın koluna yapıştı. Fakat hemşire Jason'un komadan çıktığını söyledi, sadece uyuyordu. Jason başarmıştı. Yaşayacaktı.

Dylan'la birlikte dışarı çıktılar, ağladılar, güldüler ve sevinç çılgınlıkları attılar. Hayatlarının en mutlu günüydü. Brad için de hayatının en uzun haftası olmuştu.

"Ölü bir fare gibi kokuyorsun," diye Dylan babasına takıldı. Dışarıda oturmuş sessizce Jason'un hayatta kalmasını kutluyorlardı. Biri-

Dualar Gerçek Olsa

321

si kuru bir peynirle kuru ekmek verdi. Hastane son derece ilkel koşullarda çalışıyordu, stokları yetersizdi fakat doktorlar çok yetenekliydi. Jason'un hayatını kurtarmışlardı.

"Senin de pek güzel koktuğun söylenemez," diye güldü Brad.

Jason'u tekrar kontrol ettikten sonra Brad hemşireye duşun yerini sordu. Duş dışarıdaydı. Brad yanında bir tek çanta getirmişti ve eşyalarını Dylan'la paylaştı. Temizlendikten sonra tekrar Jason'un yanına gittiler, ayılmıştı ve konuşmaya çalışıyordu. Doktor da mutluydu.

"Oldukça büyük bir darbe aldın, genç adam," dedi Yeni Zelandalı doktor. "Kafan oldukça kalınmış." Brad doktoru kenara çekip durumu sorduğunda, Jason'un kurtulmasının bir mucize olduğunu söyledi. Kazada yaralananlar arasında en ciddi darbeyi Jason almıştı.

Daha sonra Brad hastanede telefon olup olmadığını sordu ve Amerika'ya telefon etmek istediğini söylediği zaman çok güldüler. Birisi Ngulwana'daki postaneye telsizle haber vermesini önerdi, oradan, hâlâ Amerika'daysa Jason'un annesine haber vermelerini isteyebilirdi. Brad'ın cevap alması bir gün sürdü. Postaneden Jason'un San Francis-co'daki annesine aynı ilkel yollarla ulaşmışlardı ve annesi oğlunun "iyi" olduğu haberine çok sevinmişti. Böylece Brad karısının gelme çabası göstermediğini anladı. "İyi" kelimesiyle neyi kastettiğini anlayamadı. Neler geçirdiklerini Pam bilmiyordu. Brad'a göre gelmemesinin hiçbir mazereti olamazdı. Üçüncü dünya ülkelerinden ya da birkaç ay önce gördükleri Afrika'dan ne kadar nefret ederse etsin, gelmesi gerekirdi. Oğullarına hiçbir şey söylemedi, ama Pam'ı asla affetmeyecekti. Oğulları ve Brad için orada olması gerekirdi.

Bir gün sonra aynı ilkel yollarla Faith'e haber verilmesini, Jason'un hayatta olduğunu ve duaları için teşekkür ettiğini bildirmelerini istedi. Duaları işe yaradığından en küçük bir şüphesi yoktu ve Faith'i

F : 21

322

Danielle Steel

kendisi arayıp konuşamadığı için üzülmüyordu. Ama orada kaldığı sürece bu mümkün olmayacaktı.

Üç gün sonra hemşire Jason'un annesinden mesaj geldiğini haber verdi. Gelemeyecekti ama oğlunun iyi olmasına çok sevinmişti. Onları evde bekliyordu. Aldığı bu mesaj Brad'm bütün

düşüncelerini değıştirdi. Ancak kendisi komada olması durumunda oğlunun yanına gelmemesi affedilebilirdi. Dylan'a bir şey söylemedi ama evliliklerinin haberi aldığı o anda bittiğini biliyordu. Jason'a annesinin San Francisco'dan aynlamadığını, oraya gelmesinin de çok zor olduğunu söyledi ve Jason soru sormadı, ama Dylan babasının ses tonundan ve yüzünün aldığı ifadeden neler hissettiğini anlamıştı ve babasını teselli etmeye çalıştı.

"Annemin buraya gelmesi çok zor olurdu," dedi ve Brad başını salladı. Söyleyecek başka sözü kalmamıştı. Yirmi altı yıllık evliydim ve bir felaket anında birbirlerinin yanında olmamaları düşünülemezdi.

Artık birbirlerine fazla bir şey vermiyorlardı belki. Ama gerektiği zaman birbirlerine destek olamayacaklarsa, insan bütün çabalarının boşa gittiğini anlıyordu. Brad artık gerçeği biliyordu. Pam artık onun karısı değil, arkadaşı bile olamayacaktı. Ortaya çıkan tablo o kadar kötüydü ki, telefon edebilse bile karısına söyleyecek bir sözü olamayacaktı.

Doktor Jason'un hastanede bir ay kalması gerektiğini söyledi ve Brad ve Dylan için iki tane portatif yatak hazırladılar. Gün boyunca ikisi de Jason'u yalnız bırakmadılar ve akşamları da serinlikte yürüyüşe çıktılar. Brad her sabah gün doğarken tek başına uzun yürüyüşlere çıktı. Hayatında bu kadar güzel bir doğa görmemişti ve Jason'un hayatta kalmasıyla güzelliği iyice artıyordu, Jason sanki yeniden doğmuştu. İçin için kendisinin de yeniden doğduğunu hissediyordu. Birden umutları yeşermişti ve mucize sadece Jason'a değil, üçüne de dokunmuştu. Bu günleri hayatları boyunca unutamayacaklarını biliyordu.

Dualar Gerçek Olsa

323

Her sabah uzun yürüyüşlerden hastaneye dönerken sadece oğullarını düşünüp, başısladığı için Tann'ya şükretmekten başka, Faith'i de düşünüyordu. Yanında olmasını ve bu güzel manzarayı onun da görmesini istiyordu. Faith de bu güzellikleri görmekten hoşlanırdı. Brad için neler ifade ettiğini de anlardı.

Hastaneye yattıktan bir ay sonra Jason'u uçakla Kalabo'ya götürdüler. Yüzü hâlâ solgundu ve çok kilo kaybetmişti. Henüz seyahat edemeyecek kadar bitkindi, ama doktor kampta birkaç hafta daha istirahat eder ve güzel yemek yerse, eve rahatlıkla dönebileceğini söyledi. Hastaneden çıktıktan üç hafta sonra Jason seyahat edebilecek kadar güçlenmişti. Haftalardır çektiği baş ağrısı da sonunda bitmişti.

Kamptan ayrılırken duygusal anlar yaşadılar. Önlerinde uzun bir yolculuk vardı. Faith'e telefon etmek için Brad iki kez postaneye gitmiş, saatlerce uluslararası telefon kuyruğunda bekledikten sonra vazgeçmişti. Telefon etmenin hiçbir yolu yoktu. Pam'la da haberleşememişti. Zaten karısına söylemek istediklerini parazitli bir telefonda söylemek istemiyordu.

İki uçak değıştirerek Londra'ya vardılar. Brad otelde iki günlük oda tuttu. O sırada San Francisco'dan ayrılalı iki ay olmuştu. Jason'un biraz dinlenmesini ve eve dönmeden önce Londra'da bir doktora muayene olmasını istiyordu. Doktor muayenesinden Jason tam not aldı. Doktora kazanın nasıl olduğunu, yapılan ameliyatı anlattılar, tahlilleri ve röntgenleri gösterdiler. Londralı doktor Jason'un çok şanslı olduğunu, zamanında müdahale edilmese ölebileceğim söyledi. Hastalığın vücutta iz bırakacağını tahmin etmiyordu, fakat birkaç ay Jason'un dinlenmesi gerekiyordu. Jason zayıf bir gülümsemeyle söylenenleri dinledi. Kendini tren altında kalmış gibi hissediyordu.

324

Danielle Steel

Claridge's Otel'i'ne dönünce Jason annesine telefon etti ve konuşurken ağladı. Sonra telefonu Dylan alıp olanları anlattı ve telefonu babasına verdi. Brad kendi odasından konuşmak istedi. Artık karısına kızgınlığı kalmamıştı. Sesini yükseltmedi. Hiçbir şey için suçlamadı. Karısının sıralayacağı mazeretleri dinlemek istemiyordu.

"Tann'ya şükür durumu iyi," dedi Pam heyecanla. İlk önce Brad'ın tarafında uzun bir sessizlik oldu. Oğullarının konuşmayı duymalarını istemiyordu, onun için kendi odasından konuşmak istemişti.

"Ne söylememi bekliyorsun, Pam?" Binlerce kötü ve acı söz aklına geliyordu. Ama içinde bulunduğu durum bunu yapmamasını gerektirecek kadar ciddiye. Bu şekilde konuşması hâlâ Pam'la ilgilendiği anlamına gelecekti. Ama artık ilgilenmiyordu. Yaptığı ya da yapmak istemediği şey, bardağı taşırmıştı.

"Çok üzgünüm... geledim, Brad. Buradan ayrılamadım." Brad'a göre "geledim" mazereti ancak bir davete ya da baleye gidilemedi-ği zaman söylenecek bir kelimeydi. Uzak bir kıtada oğlu ölüm döşeğinde yatarken değil. "Gelmeye çalıştım, ama gelebilecek duruma geldiğimde Jason iyileşmişti."

"Jason hâlâ iyileşmedi, Pam. İyileşmesi aylar sürecek."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye Pam karşılık verdi. "Ölüm tehlikesini atlattığını biliyorduk."

"Bunu bilmek yeterliydi, değil mi?"

"Bilmiyorum, Brad... belki de korktum... oradan nefret ediyorum... beni çok korkuttu, çocuklar hasta olduğu zaman çok kötü olurum bilirsin," dedi hiç pişmanlık duymadan.

"Ölümden döndü, Pam. Bir iki kere öldüğünü sandım." O anları ne Brad, ne de Jason'un ikizi unutamayacaklardı. "İşin kötüsü sana en çok ihtiyacı olduğu anda yanına gelmek zahmetine katlanmadığını ha-

Dualar Gerçek Olsa

325

yatı boyunca unutmayacak. Beni bir yana bırak, bununla yaşamının çok zor olacağını düşünüyorum. Tanrı aşkına, sen onun annesisin," dedi.

"Çok üzgünüm," dedi Pam sonunda. "Sanırım bana anlayış gösterir."

"Gösterirse, şanslısın demektir. Onun yerinde olsam seni asla affetmezdim. Affedecek olsa bile, neler hissedeceğini tahmin ediyor musun?"

"Bu kadar dramatik konuşma lütfen, Brad. Nasıl olsa sen yanın-daydın." Bu Brad'a söylenecek söz değildi. Öfkesini arttırmaktan başka işe yaramadı. Konuşmayı bitirmek istiyordu, söyleyecek başka sözü kalmamıştı.

"Evet, ben yanındaydım. Ama sen değildin. Sanırım işin özeti bu."

"Durumu nasıl?" Ancak bu kadar ilgi gösterebiliyordu.

"Demir sopayla dayak yemiş gibi. Ama hayatta olduğu için mutlu. Birkaç güne kadar eve döneriz."

"Brad," dedi Pam. Sesinde bir gariplik hissetmişti. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," dedi Brad. "Önemli olan Jason'un iyi olması. Döndüğümde görüşürüz." Çok soğuk konuşmuştu, telefonu kapattığında Pam'ın yüzü asıldı. Çocuklarıyla ilgilenmediğinden değildi. Sadece gitmek istememişti. Şimdi bu yüzden suçluluk hissediyordu. Ama her zaman olduğu gibi kendi istediği gibi davranmıştı.

Telefonu kapattıktan sonra Brad, Faith'i aradı ve evde bulamayınca hayal kırıklığına uğradı. Gece, Jason ile Dylan arkadaşlarını görmeye gidince tekrar aradı. Uygun zamanda aramak istiyordu. Çünkü bu konuşma onun için önemliydi.

"Brad?" Brad'ın sesini duyunca Faith çok şaşırdı, sanki ölümden dönmüş gibi geliyordu. Gideli yedi hafta olmuştu. Temmuzun ortasına gelmişlerdi. Mayıs ayından beri görüşmemiş ve konuşamamışlardı. "Jason nasıl?"

326

Danielle Steel

"Çok iyi. Seni özledim, Fred." Faith'in sesini duyduğu anda kalp atışları yükseldi.

"İyileşecek mi?" Hiç durmadan Jason için dua etmişti ve günde iki kez ayine katılmıştı.

"İyileşecek." Brad güldü. Sanki asırlardır ilk kez gülüyordu. Faith'in sesini duyunca mutluluktan ağlayacak gibi oldu. "Kafana bir kilise kulesi düşürecekse, bunu gençken yapmalısın."

"Seni, hepinizi çok merak ettim." Brad'ın yokluğunda bir karar almıştı. İyi olduğunu öğrendikten sora bir daha onunla konuşmayacaktı. Bu kararı almak çok zor olmuştu. Ama Brad'ı uğurlarken havaalanında olanlar onu böyle bir karar almaya zorlamıştı. Artık ne kendisine, ne de Brad'a güvenemiyordu. "Dylan nasıl?" diye sordu.

"Gerçek bir kahraman. Birlikte çok güzel zaman geçirdik. Ama çok zor günlerdi. Doktorlar Jason'un hayatta kalmasının mucize olduğunu söylediler. Sanırım duaların işe yaradı."

Faith mutlu bir ifadeyle gülümsedi. "Tespihin neredeyse paramparça oldu."

"Tahmin ederim." Sesini duymak bile Brad'a iyi gelmişti.

"Pam rahat gelebildi mi?" Faith neler olduğunu bilmiyordu, Brad'ın yokluğunda hiç konuşamamışlardı.

"Hiç gelmedi ki," dedi Brad fazla açıklama yapmadan. Fakat Faith neler söylemek istediğini tahmin edebiliyordu. Son zamanlarda Brad'ı tanımakta zorlanıyordu, ama onu düşüncelerini anlayacak kadar iyi tanıyordu. Anlaşılan Afrika ovalarında çok şey değişmişti.

"Anladım. Senin için zor olmuş olmalı."

"Biz iyiydik. Sadece sana telefon edemediğim için üzıldüm. Sen ne durumdasın?"

Dualar Gerçek Olsa

327

"İyiyim.- Senin başından geçenlerle kıyaslayacak olursan benim durumum hiçbir şey değil. Alex'le bir anlaşmaya vardık. Evi bana bıraktı."

"Büyüklük göstermiş."

"Sanırım yakında o kadınla evleneceği için suçluluk duyuyor."

"Duymalı bence."

"San Francisco'ya ne zaman dönüyorsunuz?" Kararını verdikten sonra Brad'la konuşmak ona çok tuhaf geliyordu. Ama sesini duyunca bile doğru karar aldığından emin oldu. Brad'ın sesini duymak bile ona olan duygularını kamçılıyordu.

"İki gün kalacağız. Jason'u fazla zorlamak istemedim. Uzun bir yolculuk olacak. Dinlenmeye ihtiyacı var. Yarın seni tekrar ararım." Yorgundu ve uyumak istiyordu. Faith'e söylemek istediklerini daha sonra da söyleyebilirdi.

"İyi yolculuklar." Ertesi gün aradığında telefonu açmayacağını söylemedi tabii. Telefonu telesekretere bağlayacaktı. San Francisco'ya döndüğünde Brad'a bir mektup yazacaktı. Hiçbir şey onu aldığı karardan döndüremezdi. İkisi için de doğru olanı yaptığını biliyordu. O Alex gibi değildi. Leslie gibi de olamazdı. İsteddiği kadar mutlu olmadığını söylesin, Brad'ın karısını aldatmasına ve boşanmasına neden olmayacaktı. Bu gerek kendisi gerekse hepsi için bir onur meselesiydi. Bu konuyu günah çıkartırken rahiple de uzun uzun konuşmuştu ve kararını ondan sonra vermişti. Zaten başka seçeneği de yoktu. Bu kararı hepsinin iyiliği için almıştı.

Brad yorgunluktan perişan bir halde kendini yatağa attı ve haftalardır ilk kez rahat bir uykuya daldı. Rüyasında Faith'i gördü. New York'ta ise Faith kararından dönmek için kiliseye mum yakmaya gidiyordu. Ama Brad'ın sesini duymak bile bunun ne kadar zor olacağını anlamasına yetmişti.

328

Danielle Steel

24

Brad, Dylan ve Jason'u getiren uçak San Francisco Havaalanı'na on yedi temmuzda indi. Brad yanında oturan Jason'a bakmak için döndüğünde oğlunun ağladığını gördü.

"Bir daha buralara hiç gelemeyeceğimi sanmıştım, baba," dedi gözyaşları arasında. Brad oğlunun elini tutup sıktı. Aynı şeyden korktuğunu söylemedi. Sonunda sağ salim yuvaya dönmüşlerdi. Pam havaalanında bekliyordu. Hemen Jason'a sarıldı ve Dylan'ı kucakladı. Brad tek kelime konuşmadan valizleri almaya gitti. Pam ve çocuklar limu-zinde hiç susmadan konuştular. Pam milyonlarca soru sordu ve sanki orada olduğundan emin olmak istercesine sürekli Brad'a baktı.

Çocuklar annelerini gördükleri için çok mutluydular. Brad eve dönerken limuzinde pek fazla konuşmadı. Pam kocasıyla konuşmak için çocukların yukarı kata çıkmalarını bekledi.

"Gerçekten kızgınsın, değil mi?" diye sordu sözünü sakınmadan. Brad havaalanında yanına bile gitmemişti ve Pam ona sarılmak istediğinde geri çekilmişti. Artık Pam'a rol yapacak gücü yoktu.

"Hayır, Pam. Aslında kızgın değilim. Ama ben artık yokum."

Dualar Gerçek Olsa

329

"Bu ne demek oluyor?" Pam şaşırmıştı.

"Ne duyduysan o demek oluyor. Afrika'ya gelmediğin için seni affetmek bana değil, Jason'a düşer. Ama artık seninle evli kalamayacağımı çok iyi anladım. Bu kadar zaman evli kalmakla aptallık ettik. Uzun zamandır ikimiz de bu evliliği yaşamıyoruz. Sen asla benim yanımda olmadın. Çocuklarını bile umursamıyorsun. Artık bir yalan evlilik yaşamak istemiyorum. Oğlumuzun medeniyetten uzak bir ülkede ölmek üzere olduğunu gördüm. Herkes hayatta kalmasının mucize olduğunu söyledi. O mucize olmasaydı, onu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sadece oturup ellerimin arasından kaymasını seyredecektim. O sırada nerede olduğunu ya da neden orada olmadığını bilmiyorum. Gerçek şu ki, artık umurumda değil ve bundan sonra da olmayacak. Sen çok daha iyi şeylere layıksın. Ben de daha iyi şeyler hak ediyorum. Eğer bunları birbirimize veremeyeceksek, birlikte kalmanın bir anlamı yok demektir. Bunu çok daha önce yapmamız gerekirdi."

"Brad, evliliğimiz çok güzel yürüyor. Başından beri öyle," dedi Pam. Paniklediği konuşma tarzından anlaşılıyordu.

"Olabilir. Ama gereksiz nedenlerle yürüdü. Belki de başka şeyler yapmak için ikimiz de fazlasıyla tembeldik ve korktuk. Bunlar evli kalmak için yeterli nedenler değil. En azından benim için değil." Sonunda annesiyle babasının yaptıklarının etkisinden kurtulmuştu. Bu davranışının onların yüzünden olmadığını farkındaydı. Bu sadece Pam ve onun arasında olanlardan kaynaklanıyordu. Başka kimsenin, Faith'in bile suçu yoktu.

"Daha iyi biri mi var?" diye sordu Pam sesindeki suçlamayı gizlemeye çalışmayarak. Ama Brad etkilenmedi. Artık etkilenmiyordu.

330

Danielle Steel

"Hiçbir fikrim yok. Ama bizim iyi bir beraberliğimiz olmadığını biliyorum. Birbirimize verebileceğimiz hiçbir şey kalmadı, Pam. Bunu sen de benim kadar biliyorsun. Artık yeter. Bu evlilik öldü, hem de uzun zaman önce öldü. Artık gömme zamanı geldi. Yıllar önce öldü. Ben de bu evlilikle birlikte ölmek istemiyorum. Birbirimizin zamanını boşuna harcıyoruz. Bunu bir gün sabaha karşı, adını bile telaffuz edemediğim bir Afrika köyünde düşündüm. Eve geldiğim zaman sana söyleyeceğime kendi kendime söz verdim. Bu konuda dürüst olmanın zamanı geldi."

"Jason yüzünden fazlasıyla duygusalsın. Üçünüz de büyük sarsıntı geçirdiniz," dedi Brad'ı yatıştırmak umuduyla. Kocasının kızgın olacağını tahmin etmişti ama bu kadarını

beklemiyordu. Hele bu derecesini hiç beklemiyordu. Kendisini anlayacağını tahmin etmişti.

"Evet, büyük bir sarsıntıydı," dedi Brad. Ama Pam bunu paylaşmamıştı. "Orada olmadığın için şanslısın. İşin komik tarafı, orada olmadığına da üzülüyorum. Hayatımızın en büyük tecrübesiydi. Hiçbirimizin unutamayacağı bir deneyim. Kaçırдын, Pam. Gerçekten kaçırдын. Sen burada güvende ve rahat olmayı tercih ettin. Ama artık tren kaçtı."

"Biliyorum," dedi Pam. Aslında gidemediği ve işi tümüyle Brad'ın üzerine yıktığı için memnundu. Nedense gitmek istememişti. "Çok üzgünüm, Brad."

"Ben de öyle." Bunu ciddi olarak söylemişti. "Belki de biz hiç ev-lenmemeliydik. Ama hiç değilse çocuklarımız oldu."

"Bu konuda ciddi misin?" Yavaş yavaş Brad'ın ciddi olduğunu anlamaya başlamıştı ve panikledi. Onunla evli olmaya alışkındı. Yıllardır bu vazgeçilmez bir alışkanlık halini almıştı, ama hepsi o kadardı.

"Kesinlikle ciddiyim." Ciddi olduğu yüzünden de anlaşılıyordu.

Dualar Gerçek Olsa

331

"Peki ne yapacaksın?" diye sordu.

"Döndüğüm zaman evden taşınacağım. Bu gece son uçakla New York'a uçuyorum."

"Orada ne işin var?" Pam şüphelenmişti, ama Brad'ın artık saklayacak "bir şeyi kalmamıştı.

"Faith'i göreceğim. Ona soracağım şeyler var. Anlatacaklarım da var."

"Ona âşık olduğunu başından beri biliyordum," dedi Pam kızmış ve aynı zamanda zafer kazanmış bir ifadeyle.

"Sen benden çok daha akıllısın. Ben bunu daha yeni fark ettim. Beni isteyecek mi bilmiyorum, ama şansımı denemek istiyorum. Şanslı bir adamsam, ister." Pam sessizce kocasına baktı ve başını salladı. Tartışmanın anlamı olmadığını görüyordu.

"Çocuklara söyledin mi?"

"Dönüşümde birlikte söyleriz diye düşündüm."

"Ne kadar kalacaksın?"

"Olacaklara bağlı." Karısıyla dürüst konuşuyordu. Pam da bunun farkındaydı. Brad bu konuda kendini ona borçlu hissediyordu. Fakat Pam ona o kadar dürüst olmamıştı. "Birkaç gün, belki bir hafta. Bilemiyorum. Sana haber veririm."

"Çocuklara söylemeden önce babama söylemek isterim."

"Olur."

"Gideceğini biliyor mu?" Pam merak ediyordu.

"Hayır, bilmiyor." Pam başını salladı ve bir dakika sonra odadan çıktı. Şaşkın ve mutsuzdu, ama bir damla gözyaşı dökmemiş ya da fikrini değiştirmesi için yalvarmamıştı. Brad'ı kaybettiğinin farkındaydı.

I

332

Danielle Steel

Brad öğleden sonrayı ikizlerle geçirdi ve davalarına bakan iki avukatla görüştü. Yokluğunda işlerine onlar bakmışlardı. Brad bir hafta sonra görevi devralacağına söz verdi. Dönüşte, işleri yakalamak için çok çalışması gerekecekti ve evden taşınacaktı. Alex'in, Faith'e yaptığını yapmayacak ve evi Pam'a bırakacaktı. Ev için tartışmanın anlamı yoktu. Hiçbir şey için tartışmaya gerek yoktu. Yıllardır bir hayal dünyasında yaşamışlardı, Brad artık gerçek şeyler yaşamak istiyordu.

Akşamüzeri çocuklara New York'a gideceğini söyledi. Çocuklar şaşırdılar, ama kızmadılar. İki aydır babalan yanlarından ayrılmamıştı ve var gücüyle destek olmuştu. Brad çocukları kucakladı ve bir hafta sonra döneceğini söyledi. Pam'ı görmek için yatak odalarına gitti, ama dışarı çıkmıştı. Arkadaşlarıyla yemeğe çıkmak için sözleşmişti. Brad yeni valizini hazırladı, son uçağı yakalamak için havaalanına koştu ve uçağa biner binmez uyudu. Hostes New York'a inmek üzereyken Brad'ı uyandırdı. Saat sabahın akışığıydı, New York'ta güneş doğuyor ve muhteşem bir gün başlıyordu.

Saat yedide Doğu Yetmiş Dördüncü Sokak'taydı. Londra'dan beri Faith'le konuşmamıştı, ama evde olduğunu tahmin ediyordu. Onunla yüz yüze gelinceye kadar bir şey söylemek istememişti. Çekinerek kapı zilini çaldı. Kapının açılmasını beklerken hayatının tümüyle değişmek üzere olduğunu düşünüyordu.

Kapıyı birlikte büyüdüğü kıza ikiz kardeşi kadar benzeyen bir kız açınca şaşırdı. Zaman tüneline girmiş gibi oldu. Kapıyı açan Zoe'ydi. Faith'in o yaşlardaki halinin kopyasıydı. Pembe sabahlığına sarınmış, uykulu gözlerle Brad'a bakıyordu.

"Selam, uyandırdığım için özür dilerim," dedi. Oldukça heyecanlıydı, Zoe onun çok yakışıklı olduğunu fark etti. "Faith'i görmeye gel-

Dualar Gerçek Olsa

333

dim. Adım Brad Patterson. San Francisco'dan şimdi geldim. Annen uyuyor mu?"

"Şu tespihi veren adam," dedi Zoe uykulu uykulu gülümseyerek ve kapıyı açıp içeriye aldı. "Geldiğini haber vereyim. Geleceğini biliyor muydu?" Annesi Zoe'ye hiçbir şey söylememişti. Brad başını iki yana salladı. "Oh... sürpriz yapmak istedim." Zoe şaşkın şaşkın yüzüne baktı. "Kendin uyandırmak ister misin?" Annesinin bundan hoşlanacağını düşünmüştü. Daha hiç konuşmadan Brad'a kanı ısınmıştı. İyi bir adama benziyordu.

"İsterim, tabii," dedi teklifi kabul ederek. Faith'in kızmaması için dua ediyordu. Yukarı kata çıktı, usulca yatak odasının kapısını tıklattı ve açıp içeriye girdi. Uykusunda Faith'in yatağın içinde bir yandan bir yana dönüşünü seyretti. Hayatında böyle bir güzellik görmemişti. Faith

gözlerini açtı ve karşısında Brad'ı gördü. Uzun süre gördüğünün rüya olduğunu sanarak baktı. Brad yerinden kıpırdamamıştı. Olduğu yerde durmuş, gülerek Faith'e bakıyordu.

"Burada ne işin var?" Yatağın içinde oturup şaşkın şaşkın Brad'a baktı.

"Seni görmeye geldim, Fred."

"San Francisco'ya döneceğini sanıyordum."

"Dün oradaydım."

"Buraya ne zaman geldin?"

"Bir saat önce."

"Anlayamadım."

"Ben de anlamıyorum. Karar verinceye kadar çok zorlandım. Umarım sen benim kadar ağır değildir. Çok zaman kaybettim. On dört yaşındayken seni alıp kaçmam gerekirdi."

334

Danielle Steel

"Jack seni öldürürdü," dedi Faith mahmur bir ifadeyle gülümseyerek.

"O zaman on sekiz yaşında kaçırmahydım."

"Bu daha iyi olurdu." Bir an almış olduğu kararı unutup, Brad'ın oturması için yatağın kenarına vurdu. Brad hemen yanma oturdu.

"Seni seviyorum, Fred."

"Ben de seni," dedi hiç düşünmeden. "Ama bunun bize pek faydası olmayacak. Bundan sonra görüşemeyiz. Konuşamayız. Ben kararımı verdim."

"Çok kötü." Ama hiç kızmış görünmüyordu. Faith'in bilmediği çok şey vardı. "Peki, neden?"

"Sen evli bir adamsın. Hayatını mahvetmek istemiyorum. Yoklu? ğunda çok dua ettim."

"Ne için dua ettin?"

"Akıl vermesi için. Cesaret vermesi için. Ne yapacağıma karar verecek akıl ve verdiğim kararı yürütebilecek kadar cesaret. Başka seçeneğim yoktu."

"Boşanıyorum."

"Boşanıyor musun?" Gözleri kocaman açıldı. "Neden... ya da ne zaman?"

"Pam arkamdan gelmeyince, Afrika'dayken karar verdim. Yapamayacağım. Ona da söyledim. Bitti artık dedim. Bu senin planlarına uygun mu acaba?"

"Bilmiyorum." Şaşırmıştı. "Senin hayat boyu boşanmayacağını sanıyordum." Her zaman öyle

söylemişti.

"Ben de öyle. Ama artık bu evliliğin bir anlamı kalmadı. Ama bizim beraberliğimizin anlamı var. Ama bu yüzden ayrılmaya karar ver-

Dualar Gerçek Olsa

335

miş değilim, ama istiyorum, Fred. Sen istiyor musun?... Yapabilir misin?"

"Ciddi misin?" Gözlerine ve kulaklarına inanamıyordu.

"Gelmemin nedeni bu. Seni görmek. Karar vermek. Plan yapmak. Benimle evlenir misin?"

"Bunu ciddi mi söylüyorsun? Emin misin?" Ciddi olduğu halinden anlaşılıyordu. Kafasında en küçük bir şüphe yoktu ve tek istediği Faith'e sahip olmaktı. Fred sevdiği kadındı.

"Bana soru sormayı bırak, soruma cevap ver... hemen, şimdi!" dedi kızgın bir ifadeyle, Faith gülmeye başladı. Brad'ın on dört yaşındaki halini hatırlamıştı.

"Tamam... tamam... kabul ediyorum."

"Evet mi?" Şaşırma sırası Brad'a gelmişti.

"Evet!" Brad öpmek için dudaklarına uzanınca, Faith yataktan fırladı. "Beni öpemezsin."

"Neden?" Kızmıştı. "Benimle evlenecek misin, evlenmeyecek misin?"

"Evleneceğimi söyledim..." Çocukluklarına dönmüşlerdi ve Faith hayatında bu kadar mutlu olduğu bir başka an hatırlamıyordu.

"Peki neden seni öpemiyorum?"

"Önce dişlerimi fırçalamahyım. Ondan sonra nişanı yaparız."

Banyoya koşup kapıyı kapattı. Brad gülümseyerek yatağa uzandı. O sırada Zoe kafasını kapıdan içeriye uzattı.

"Nasıl oldu?"

"Fena olmadı," diye güldü Brad.

"Annem nerede?"

336

Danielle Steel

"Banyoda, dişlerini fırçalıyor." Zoe başını salladı, Brad'ı yıllardır tanıyormuş gibiydi. Aylardır annesiyle onun hakkında konuşuyordu.

"Bol şans," dedi Zoe ve kendi odasına döndü. Faith dişlerini fırçalamış, saçlarını taramış ve

zerine sabahlığını giyerek banyodan ęıktı.

Brad uzandığı yerden kalktı, Faith'in yanına gidip sarıldı. "Seni seviyorum, Fred," diye fısıldadı. Bu anı hiç unutmamasını istiyordu. Bu anı ęok bekledikleri için hayatlarının sonuna kadar unutmamaları gerektiğini düşünüyordu.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Faith. Ondan sonra uzun uzun öpüştüler. Bu anı yıllarca beklemişlerdi. Duaları kabul olmuştu. Dualar, insanların inanarak ettiği dualar, geç de olsa kabul oluyordu.

SON